

จดหมายฝากของยอห์น

โดย

โอลิเวอร์ บี. กรีน

จดหมายฝากฉบับที่หนึ่งของยอห์น

จดหมายฝากฉบับที่หนึ่งของยอห์น

บทนำ

ผมรักพระวาทะของพระเจ้าทั้งหมด แต่ผมได้เรียนรู้ที่จะรักและซาบซึ้งในพระธรรมจดหมายฝากฉบับที่หนึ่งของยอห์น ตั้งแต่ในช่วงแรกของประสบการณ์การเป็นคริสเตียนของผม ผมยังท่องจำทั้งห้าบทในขณะที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนพระคริสตธรรมเมื่อช่วงเริ่มต้นงานรับใช้ของผมอีกด้วย

เราเป็นหนี้ปลายปากกาของยอห์นผู้เป็นที่รักอย่างมาก ลองจินตนาการดูว่าถ้าพระธรรมเล่มที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจให้ท่านเขียนขึ้นถูกนำออกไปจากพระคัมภีร์จะเป็นอย่างไร เราต่างเป็นหนี้ยอห์นทั้งพระกิตติคุณที่ถูกเรียกตามชื่อของท่าน ทั้งจดหมายฝากอีกสามฉบับ และทั้งพระธรรมวิวรณ์ซึ่งเป็นพระธรรมเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ของเราอีกด้วย

เป็นเรื่องที่น่าสนใจถ้าเราจะสังเกตว่าพระเจ้าทรงมอบหมายเรื่อง “หนังสือแห่งความรอด” ให้กับยอห์น “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20 : 30 - 31)

จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นนั้นเป็น “หนังสือแห่งความชื่นชมยินดี” “และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลายเพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม” (1 ยอห์น 1 : 4)

และสาวกผู้เป็นที่รักคนเดียวกันนี้เองที่พระเจ้าได้ทรงมอบหมายการสำแดงสุดท้ายต่อมนุษยชาติของพระองค์ให้ ในขณะที่ยอห์นถูกเนรเทศไปยังเกาะปีทอสเพราะคำพยานของท่าน และที่นั่นเองที่พระเจ้าทรงประทานถ้อยคำที่ยิ่งยิ่งสองบทที่กลายมาเป็นพระธรรมเล่มสุดท้ายในพระคัมภีร์ของเรา คือพระธรรมวิวรณ์

นักวิชาการพระคัมภีร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าจดหมายฝากฉบับแรกน่าจะถูกเขียนขึ้นเมื่อประมาณ ค.ศ. 90 ในช่วงเวลานั้น ยอห์นน่าจะเป็นอัครทูตคนเดียวที่ยังเหลืออยู่ โดยที่อัครทูตคนอื่นๆ ได้ผินผายคำพยานของพวกเขาไว้แล้วด้วยโลหิตของพวกเขาเอง พระธรรม 1 ยอห์น เป็นจดหมายฝากที่น่าอัศจรรย์ ซึ่งมีถ้อยคำที่เรียบง่ายจนแม้แต่เด็ก ๆ ก็เข้าใจได้ แต่ความจริงที่พระธรรมนี้ได้เปิดเผยออกมานั้นลึกซึ้งและยิ่งใหญ่มาก จดหมายฝากฉบับนี้พูดอย่างตรงไปตรงมาและเรียบง่ายมาก ทั้งยังปราศจากการเดาสุ่ม แต่ทุกๆ ประโยคในนั้นแสดงความจริงฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งที่ทำให้ผู้เชื่อสามารถที่จะมี “ความยินดีอย่างเต็มเปี่ยม” ได้

ในจดหมายฝากของเปาโลและเปโตร เราได้พบการแบ่งบทตอนที่แตกต่างกันซึ่งสามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจนจนสามารถนำมาเขียนเป็นโครงร่างหรือเนื้อหาส่วนต่างๆ ได้ แต่สิ่งนี้อาจไม่สามารถทำได้กับจดหมายฝากของยอห์น เพราะตั้งแต่คำแรกจนถึงคำสุดท้ายนั้นเต็มไปด้วยความจริงอันยิ่งใหญ่และพระสัญญาอันแสนประเสริฐถักทอเชื่อมต่อเข้าด้วยกันอยู่ หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นจดหมายฝากครอบครัว

ผมไม่ได้กำลังบอกว่าเราไม่สามารถที่จะเขียนโครงร่างหรือแบ่งบทตอนเนื้อหาได้ เราสามารถทำเช่นนั้นได้ แต่ไม่ใช่ด้วยวิธีการเดียวกันที่ใช้ในการทำโครงร่างหรือแบ่งบทตอนของจดหมายฝากของเปาโลและเปโตร การแบ่งเนื้อหาของ 1 ยอห์นนั้นมีความเฉพาะตัว ตัวอย่างเช่น คำว่า “ความสว่าง” และ “ความมืด” นั้นปรากฏเฉพาะในยี่สิบเอ็ดข้อแรกเท่านั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึงเลยจนกระทั่งถึง 3 : 24 ซึ่งท่านได้กล่าวถึงอีกเจ็ดครั้งหลังจากนั้น เป็นภาพตรงข้ามกับวิญญาณอื่นๆ ที่ถูกกล่าวถึงอีกห้าครั้ง แต่การแบ่งเนื้อหาเช่นนี้ก็ยังไม่ได้แยกแยะแนวคิดหลักที่เฉพาะเจาะจงซึ่งร้อยเรียงต่อกันมาตั้งแต่ข้อแรกจนถึงข้อสุดท้าย

มีหัวข้อหลักอยู่ห้าเรื่องด้วยกันในจดหมายฝากฉบับที่หนึ่งของยอห์น ซึ่งแต่ละหัวเรื่องนั้นเชื่อมต่อกันเหมือนลูกโซ่ แต่ละลูกโซ่ในห่วงโซ่ใหญ่ ได้แก่

1. ความรักอันพี่น้องในท่ามกลางผู้เชื่อ
2. การดำรงอยู่ในพระคริสต์และในพระเจ้าพระบิดาของผู้เชื่อ
3. สิ่งที่ทำให้ผู้เชื่อสามารถรู้จักและแยกแยะความจริงจากความจริงได้
4. ลักษณะที่แท้จริงของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระโดยพระโลหิตแล้ว
5. ตัวผู้เชื่อและความสัมพันธ์ของเขาต่อโลกปัจจุบันนี้

ความแตกต่างทั้งเจ็ด

ในจดหมายฝากฉบับที่หนึ่งของยอห์นนี้ เราได้พบความแตกต่างทั้งเจ็ดที่ต่อเนื่องกัน ได้แก่ :

1. ความแตกต่างระหว่างแสงสว่างแท้กับความมืด (1 : 5 - 2 : 11)
2. ความแตกต่างระหว่างพระบิดาที่เที่ยงแท้ในสวรรค์กับโลกนี้ (2 : 12 - 17)
3. พระคริสต์ซึ่งทรงแตกต่างจากพระคริสต์เทียมเท็จ หรือปฏิปักษ์พระคริสต์ (2 : 18 - 28)
4. การดีต่างๆของผู้เชื่อแท้ซึ่งแตกต่างจากการชั่วต่างๆของผู้ที่ไม่เชื่อและปฏิปักษ์พระคริสต์ (2 : 29 - 3 : 24)
5. พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งทรงแตกต่างจากความเท็จ (4 : 1 - 6)
6. ความรักอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าในจิตใจของผู้เชื่อซึ่งแตกต่างจากการเสแสร้ง หรือความรักแบบหน้าซื่อใจคด (4 : 7 - 21)
7. ผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระโดยพระโลหิตแล้วซึ่งแตกต่างจากผู้ที่ยังไม่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง (5 : 1 - 21)

ความแตกต่างเหล่านี้ได้เปิดเผยถึงหัวเรื่องหลักที่สำคัญของจดหมายฝาก นั่นคือ ความจริงกับความเท็จ และหนทางที่จะรู้จักความจริงและดำรงอยู่ในพระคริสต์ได้ ตลอดจดหมายฝากทั้งฉบับเราได้อ่านพบวลีอย่างเช่น “เราจะมั่นใจได้ว่า...โดยข้อนี้” “ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า...” “ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า...” คำว่า “เรา” ในที่นี้หมายถึงผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว ประโยคเชื่อมเหล่านี้เป็นตั้งไปจรรยาบรรณ เพราะทำให้เราต้องหยุดและค้นหาความจริงที่ได้ถูกกล่าวไว้ก่อนหน้าและตามหลังประโยคดังกล่าวนี้ พระเจ้าทรงประทานเนื้อหาจดหมายฝากฉบับนี้แก่ยอห์นเพื่อสำหรับคริสตจักร คือพระกายของพระคริสต์ที่ประกอบด้วยผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน เพื่อเราจะรู้จัก และสามารถแยกแยะระหว่างความจริงและความเท็จได้ เพื่อเราจะสามารถรู้จักกับความรักแบบคริสเตียนที่แท้จริงซึ่งแตกต่างจากความรักเทียมเท็จ และเพื่อว่าในการที่เรารู้จักความจริงนั้น เราจะดำรงอยู่ในความจริงและความรักแบบคริสเตียนแท้ด้วย ประโยคเชื่อมที่สำคัญในความแตกต่างทั้งเจ็ดประการระหว่างความจริงอันบริสุทธิ์และความเท็จอันน่ารังเกียจเหล่านี้ก็คือ “ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า”

การศึกษาอย่างทะลุปรุโปร่งถึงความแตกต่างเหล่านี้ จะชี้ให้เราเห็นบททดสอบเรื่องการสำรวจจิตใจของผู้เชื่อเจ็ดประการ :

1. บททดสอบการปฏิบัติที่แท้จริง [the acid test of true profession]
2. ความปรารถนา [a desire]
3. บททดสอบหลักคำสอนแท้ [the test of true doctrine]
4. บททดสอบการประพฤติตน [the test of conduct]
5. บททดสอบวิจารณ์ญาณ [the acid test of discernment]
6. บททดสอบแรงจูงใจ [the test of motive]
7. การบังเกิดใหม่ (การบังเกิดจากเบื้องบน) [the new birth (the birth from above)]

ในจดหมายฝากฉบับนี้ เราไม่พบเจอบรรทัดในลักษณะ “ในความคิดเห็นของข้าพเจ้า...” “ดูเหมือนว่า...” “ข้าพเจ้าเห็นว่า...” สำหรับยอห์นผู้เป็นที่รักแล้ว ภายใต้การดลใจของพระเจ้า ความสว่างก็คือความสว่าง ความจริงก็คือความจริง และ

ความเท็จก็คือความเท็จ ไม่มี “แสงสลัวๆ” หรือความจริงแค่บางส่วน เราอาจพูดถึงจดหมายฝากฉบับนี้ว่าเป็น “หนังสือแห่งการไม่ประนีประนอม” ไม่มีหมอกหรือควันปกคลุมความหมายของมัน แต่ทุกสิ่งปรากฏอย่างชัดเจนแจ่มแจ้งราวแก้วใส

รากฐานที่ถูกล้างใน 1 ยอห์น

จากจดหมายฝากฉบับนี้เราได้เรียนรู้ว่าบทสรุปทั้งหมดของพระบัญญัตินั้นมีอยู่สองข้อ : “ให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์” และ “ให้เรารักซึ่งกันและกัน” (3 : 23)

เรายังได้เรียนรู้อีกด้วยว่าการรักด้วยคำพูดโดยไม่ได้สำแดงออกมาเป็นการปรนนิบัติช่วยเหลือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือนั้นไม่ใช่ความรักที่แท้จริง แต่เป็นความรักแบบหน้าซื่อใจคด (3 : 17 - 18) พระเจ้าพระบิดาได้ทรงวางแบบอย่างไว้เมื่อพระองค์ได้ทรงยอมสละพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ ซึ่งเป็นพระบุตรที่พระองค์ทรงรัก และเพราะพระเจ้าทรงรักเราแม้ในขณะที่เรายังเป็นคนบาป เป็นศัตรูกับพระองค์ ก็ยังได้ทรงยอมเสียสละเช่นนี้เพื่อเรา เช่นนี้แล้วเราก็ควรรักกันและกันด้วย (4 : 10 - 11)

ในจดหมายฝากฉบับนี้ได้วางรากฐานฝ่ายวิญญาณที่สำคัญมากสำหรับความเชื่อที่นำมาซึ่งสันติสุขอันไม่หวั่นไหว และเคล็ดลับของสันติสุขเช่นนั้นก็คือ “ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้อัดความกลัวเสีย” (4 : 18)

รากฐานเบื้องต้นของ “ความเชื่อ” ซึ่งเกี่ยวข้องกับชีวิตนิรันดร์นั้นปรากฏในบทที่ 5 ข้อที่ 10 - 13 “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจาก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าก็ไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

ผู้สอนเทียมเท็จ

กระทั้งในยุคสมัยของยอห์นผู้เป็นที่รัก ก็มีเหล่าผู้สอนเทียมเท็จแล้ว โดยมีคำสอนเท็จหลักๆอยู่สองประการที่ถูกสอนด้วยกัน ได้แก่ :

- 1) พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าเท่านั้น แต่ไม่ใช่มนุษย์ พวกนี้ยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแน่นอน แต่ปฏิเสธว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นมนุษย์แท้
- 2) พระคริสต์ทรงเป็นมนุษย์เท่านั้น แต่ไม่ใช่พระเจ้า พวกนี้สอนว่าชายที่ชื่อเยซูนี้ไม่อาจเป็นพระเจ้าที่ดำรงอยู่ในเนื้อหนังแบบมนุษย์ได้

เราก็ยังพบคำสอนเท็จลักษณะนี้อยู่ในทุกวันนี้ กลุ่มคริสเตียนวิทยาศาสตร์ (**Christian Science**) มักจะไปกับความคิดแบบแรก ในขณะที่กลุ่มเอกบุคคโลกาพนิยม (**Unitarianism**) มักจะไปกับความคิดที่สอง ในจดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตอบสนองอย่างทรงพลังและรวดเร็วต่อคำสอนเท็จเหล่านี้ แม้จะไม่ได้กล่าวถึงตรงๆ แต่ลองสังเกตดู :

“ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” (1 : 1 - 3)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประสงคิให้เราารู้ว่าสิ่งที่ยอห์นเขียนถึงคริสตจักรไม่เพียงแต่ได้รับการดลใจจากพระเจ้าเท่านั้น แต่ยอห์นเองก็เป็นผู้รู้เห็นอยู่ในเหตุการณ์ด้วย ท่านเป็นพยานบุคคลถึงข้อเท็จจริงที่มีหลักฐานชัดเจนเหล่านี้ ไม่มีเรื่องข่าวลือใดๆเลยสักคำเดียวที่ถูกเขียนออกมาจากปลายปากกาของสาวกผู้เป็นที่รักท่านนี้ พระเยซูทรงเป็น “พระวาตะ” และทรงเป็น “ชีวิต”

ใน 1 ยอห์น 2 : 20, 27 เรามีหลักประกันว่าผู้เชื่อจะไม่ถูกหลอกลวง ทำให้สับสน หรือชักนำให้หลงไปโดยพวกผู้สอนเทียมเท็จ

“ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้อะไร...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น”

ลักษณะเจ็ดประการของผู้เชื่อแท้

ลักษณะทั้งเจ็ดประการของผู้เชื่อแท้เหล่านี้ควรศึกษาทำความเข้าใจอย่างระมัดระวัง :

1. “ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย” (2 : 29)
2. “ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า” (3 : 9)
3. “ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า” (4 : 7)
4. “ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย” (5 : 1)
5. ถ้าเรารักพระเยซูบุตร เราที่รักพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ด้วย เราไม่สามารถรักเพียงพระองค์ใดพระองค์หนึ่งโดยไม่ได้อีกทั้งสองพระองค์ได้ (5 : 1)
6. “ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง” (5 : 4)
7. “เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่กระทำบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นก็ระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย” (5 : 18)

เหตุผลเจ็ดประการที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกมอบให้สำหรับคริสตจักร

1. “ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์บุตรของพระองค์” (1 : 3)
2. “และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม” (1 : 4)
3. “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” (2 : 1)
4. “ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูก

เล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวาระของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลกคือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (2 : 13 - 17)

5. “ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย เหตุฉะนั้น จึงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย” (2 : 21 - 24)
6. “ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่องลงท่าน” (2 : 26)
7. “ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” (5 : 13)

บททดสอบความเป็นคริสเตียนแท้เจ็ดประการจากพระเจ้า

1. “ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พูดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” (1 : 6)
2. “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย” (1 : 8)
3. “ถ้าเราล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย” (1 : 10)
4. “คนใดที่กล่าวว่า 'ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์' แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพูดมุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” (2 : 4)
5. “ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย” (2 : 6)
6. “ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้” (2 : 9)
7. “ถ้าผู้ใดว่า 'ข้าพเจ้ารักพระเจ้า' และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพูดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้” (4 : 20)

บททดสอบความสัตย์ซื่อเจ็ดประการ

สุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุด ผมขอชี้ให้เห็น “ถ้าเราล่าว” หรือ “ถ้าผู้ใดล่าว” ทั้งเจ็ดประการ สิ่งเหล่านี้คือบททดสอบความสัตย์ซื่อและความจริง และในแต่ละข้อเราสามารถตรวจสอบได้หากมีความหน้าซื่อใจคด (หรือคำมุสา) ถูกเปิดโปงขึ้นมา :

1. **สามัคคีธรรมเทียมเท็จ** : “ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พูดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” (1 : 6)
2. **การชำระเทียมเท็จ** : “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย” (1 : 8)

3. **ความชอบธรรมเทียมเท็จ** : “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย” (1 : 10)
4. **ความจงรักภักดีเทียมเท็จ** : “คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมสุสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” (2 : 4)
5. **ความประพฤติเทียมเท็จ** : “ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย” (2 : 6)
6. **ความบริสุทธิ์เทียมเท็จ** : “ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้” (2 : 9)
7. **ความรักเทียมเท็จ (หน้าซื่อใจคด) ต่อพระเจ้า** : “ถ้าผู้ใดว่า “ข้าพเจ้ารักพระเจ้า” และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพุดมสุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้” (4 : 20)

เมื่อเราได้ศึกษาทำความเข้าใจข้อเหล่านี้อย่างระมัดระวังแล้ว เราจะสังเกตได้ว่าบรรดา “นักปฏิบัติธรรม” ทางศาสนา หรือคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่นั้น คือคนที่ดำเนินชีวิตในคำมูสาในฐานะที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นและตัวเองด้วย เขาไม่สัตย์ซื่อต่อพี่น้องของเขา เขาปฏิเสธที่จะมีความสัตย์ซื่อต่อจิตใจของเขาเอง แต่เรายังสังเกตได้อีกว่าเขายังดำเนินชีวิตในคำมูสาในฐานะที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า เช่นเดียวกันกับที่เกี่ยวข้องกับพระเยซูคริสต์ เขายังดำเนินชีวิตในคำมูสาในฐานะที่เกี่ยวข้องกับโลก และในฐานะที่เกี่ยวข้องกับคริสเตียนแท้ ในความเป็นจริง เขาดำเนินชีวิตในคำมูสาจากภายในสู่ภายนอก เพราะทั้งชีวิตของเขาคือความเทียมเท็จ ทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับตัวเขาเอง ส่วนที่เกี่ยวกับพระเจ้า และส่วนที่เกี่ยวกับพี่น้องของเขา

ความปรารถนาอันดับแรกของการสาปแช่งจิตวิญญาณของคุณในบึงไฟนรก แต่ถ้ามันล้มเหลว (คือการที่คุณเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและได้รับการช่วยให้รอด) มันก็จะยังไม่ยอมแพ้ มันรู้ว่ามันไม่อาจสามารถขโมยเอาจิตวิญญาณที่ถูกประพรมด้วยโลหิตประเสริฐของพระเมษโปดกไปได้ แต่เป็นไปได้ที่มันจะชิงเอา “ชีวิตอันบริบูรณ์” และ “บำเหน็จที่เต็มขนาด” ของคุณไปได้

ในพระกิตติคุณยอห์น 20 : 31 เราอ่านพบว่า “แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” และใน 1 ยอห์น 5 : 13 เราอ่านพบอีกว่า “ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” เมื่อเทียบเคียงทั้งสองข้อนี้เข้าด้วยกัน เราจะเห็นว่าพระกิตติคุณของยอห์นและจดหมายฝากของยอห์นนั้นเสริมกันและกันอยู่ พระกิตติคุณยอห์นถูกเขียนขึ้นเพื่อเหตุผลที่เจาะจงว่าผู้อ่านจะได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และดำรงอยู่ในความเชื่อเช่นนั้นและมีชีวิต จดหมายฝากฉบับแรกก็ได้ถูกมอบให้คริสตจักรเพื่อว่าบรรดาผู้เชื่อแท้จะได้รู้ว่าพวกเขามีชีวิต และรู้ว่าชีวิตนิรันดร์นี้อยู่ในพระเยซูคริสต์ ในพระกิตติคุณยอห์นเราได้เห็นชีวิตนิรันดร์ที่สำแดงอยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ในจดหมายฝากฉบับแรกเราก็ได้เห็นชีวิตนิรันดร์ที่เป็นจริงอยู่ในผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระด้วยพระโลหิตแล้ว ในพระกิตติคุณยอห์นเราได้พบหนทางสู่ชีวิตนิรันดร์โดยทางพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงบังเกิดมา ผู้ทรงเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีทางอื่น ความจริงอื่น และชีวิตอื่นอีก ในจดหมายฝากฉบับแรกเราได้เห็นธรรมชาติที่สำแดงออกของชีวิตนิรันดร์ในปัจจุบันซึ่งเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เชื่อแท้

เมื่อเราได้ศึกษาทำความเข้าใจทุกถ้อยคำทั้งห้าบทใน “หนังสือแห่งความชื่นชมยินดี” เล่มนี้อย่างจริงจังและจริงใจแล้ว ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดตาของเรา ทรงกระทำจิตใจของเราให้ถ่อมลง ทรงอวยพระพรเรา และทรงกระทำให้เราเป็นภาชนะที่องค์จอมเจ้านายจะใช้การได้ ขอให้เราเห็นความสว่างแก่อย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน ขอให้เราซาบซึ้งในชีวิตที่แท้จริงและในความรักที่แท้จริงของพระเจ้าอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ผมอธิษฐานว่านอกเหนือจากข้อจำกัดและข้อบกพร่องต่างๆของผม ขอพระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวงจะทรงใช้บทเรียนนี้ให้เป็นพระพรต่อผู้เชื่อทุกคนที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ และนำไปบรรดาผู้เชื่อรู้จักพระเยซูตามที่หนังสืออรรถาธิบายเล่มนี้ได้ถูกส่ง

มอบต่อไปจากผู้เชื่อผู้ที่ยังไม่เชื่อ นี่เป็นคำอธิษฐานของผมในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดและจอมราชาที่จะเสด็จมาในไม่ช้า

1 ยอห์น - บทที่ 1

- 1) ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทแห่งชีวิต
- 2) (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)
- 3) ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์
- 4) และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม
- 5) แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย
- 6) ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง
- 7) แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น
- 8) ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย
- 9) ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น
- 10) ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมูสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

รากฐานอันสำคัญสามประการของความเชื่อซึ่งถูกกล่าวถึงในจดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น :

1. การสำแดงออกของชีวิต
2. ความยิ่งใหญ่ไพศาลของความรักของพระเจ้า
3. ความอัศจรรย์ของความสว่าง

เราได้พบชีวิต ความรัก และความสว่างที่ถูกกล่าวถึงด้วยถ้อยคำที่กระชับได้ใจความ อย่างเช่น “พระวาทแห่งชีวิต...พระเจ้าทรงเป็นความรัก...พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง” ชีวิตนำมาซึ่งความสว่าง และความสว่างทำให้เราสามารถที่จะมองเห็นความรักได้

ชีวิตนิรันดร์ได้ถูกเปิดเผยและเริ่มกระทำการต่างๆในพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็น “ชีวิต” (ยอห์น 14 : 6) ชีวิตนิรันดร์เริ่มต้นขึ้น ดำเนินไป และถึงจุดสูงสุดในองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรง “เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5 : 20) พระองค์ทรงเป็นผู้ประพันธ์และผู้กระทำให้ความเชื่อสำเร็จ ด้วยเหตุนี้ ความเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกและในพระราชกิจที่สำเร็จแล้วของพระองค์ก็นำมาซึ่งชีวิตนิรันดร์ พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานความสว่าง แต่พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง ความรักไม่ได้เป็นแค่ส่วนหนึ่งของพระเจ้า และก็ไม่ใช่แค่ที่ว่าพระเจ้าทรงสำแดงความรัก แต่พระเจ้าทรงเป็นความรัก

ชีวิตต้องมาก่อนความสว่าง ชีวิตนั้นดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้า...” เมื่อเริ่มปฐมกาล พระเจ้าทรงดำรงอยู่ ณ ตอนนั้นแล้ว และพระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” (ปฐมกาล 1 : 3)

เมื่อถึงกำหนดเวลา ความรักของพระเจ้าได้มาถึงมนุษย์ในสภาพเนื้อหนัง (กาลาเทีย 4 : 4 - 5) และเมื่อความรักของพระเจ้าถูกสำแดง สรรพสิ่งต่างๆก็ถึงซึ่งความสมบูรณ์เมื่อบรรดาคนบาปที่คู่ควรกับนรก ได้รับความรอดผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระบุตรของพระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้า พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าแห่งความรักได้รับการอนุญาตให้ลองชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮีบรู 2 : 9)

จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์นฉบับนี้เป็นจดหมายรักจากพระเจ้าถึง “บรรดาลูกๆ” ของพระองค์ นักวิชาการภาษากรีกได้บอกเราว่ายอห์นใช้คำอยู่สองคำที่แปลได้ว่า “ลูกๆ” คำแรก (เทกนอน) แปลว่า “ทายาท” ผู้เชื่อไม่เพียงแต่ถูกรับเป็นบุตรบุญธรรมเท่านั้น เรายังได้บังเกิดใหม่ในครอบครัวของพระเจ้าด้วย (1 ยอห์น 3 : 1) คำที่สอง (เทกนิออน) เป็นคำที่สื่อถึงความรักใคร่ อ่อนโยน เป็นคำเรียกที่แสดงถึงความรักเฉกเช่นความรักของแม่ที่มีต่อลูก และคำนี้ยังปรากฏอยู่ถึงเจ็ดครั้งในจดหมายฝากฉบับนี้ :

“ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย...เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป” (2 : 1)

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย...บาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” (2 : 12)

“และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์” (2 : 28)

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง” (3 : 7)

“ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย...จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง” (3 : 18)

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น” (4 : 4)

จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้ายด้วยถ้อยคำที่มีความหมายเหล่านี้ “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน” (5 : 21)

แน่นอนว่าไม่เป็นที่น่าสงสัยเลย ว่านี่คือจดหมายรักจากพระเจ้าถึงบรรดาลูกๆของพระองค์

ในจดหมายฝากฉบับนี้เราพบข้อสังเกตเจ็ดอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า :

1. พระวามะของพระเจ้า - ซึ่งเป็นรากฐานของสิทธิอำนาจทั้งปวง (2 : 14)
2. ความรักของพระเจ้า - ซึ่งเป็นเคล็ดลับและจิตวิญญาณของความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ทั้งปวง
3. พระทัยของพระเจ้า - ซึ่งการแสวงหาและปฏิบัติตามนั้นจะนำมาซึ่งความสุขสำราญในสง่าราศีทั้งปวงแห่งฟ้าสวรรค์
4. บรรดาลูกๆของพระเจ้า คือผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่เป็นบุตรของพระเจ้า ถูกรับเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า และในความสัมพันธ์นั้นได้นำมาซึ่งสิทธิประโยชน์ทั้งปวงแก่ผู้เชื่อซึ่งบุตรทุกคนในครอบครัวพึงได้รับ (3 : 1 - 2 ; 3 : 10 ; 5 : 2)
5. พระบุตรของพระเจ้า - คือพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา ทรงเป็นศูนย์กลางและจิตวิญญาณแห่งการสำแดงทั้งปวง (3 : 8 ; 4 : 15 ; 5 : 5, 10, 12 - 13, 20)
6. การบังเกิดจากพระเจ้า - ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์ มนุษย์จะต้องบังเกิดจากพระเจ้าหรือไม่ก็ประสบกับความตายชั่ววินาที (3 : 9)
7. พระวิญญาณของพระเจ้า - ผู้ทรงรวบรวมผู้เชื่อเข้ามา ทรงกระทำให้ผู้เชื่อ “บังเกิด” ในครอบครัวของพระเจ้า ทรงดำรงอยู่ภายใน ทรงนำ และทรงประทับตรัสผู้เชื่อ พระวิญญาณของพระเจ้าคือฤทธานุภาพทั้งสิ้นของพระองค์ (4 : 2)

เหล่านี้คือถ้อยคำที่มีจิตวิญญาณ เต็มล้นไปด้วยความหมายและเปี่ยมไปด้วยพลังของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้อยคำเหล่านี้ นำพาความสว่าง และการรับฟังและเชื่อในถ้อยคำเหล่านี้ช่วยนำไปสู่การบังเกิดใหม่ (ยอห์น 5 : 24 ; โรม 10 : 17 ; 1 เปโตร 1 : 23)

ถ้าทั้งห้าบทของพระธรรม 1 ยอห์นเป็นเสมือนดั่งห้องฟ้า เราก็จะเห็นถ้อยคำอย่างเช่น “บังเกิด” “รู้” “สามัคคีธรรม” “ชีวิต” “ความรัก” “ความสว่าง” “ความจริง” เหล่านี้เป็นดั่งดวงดาวในฝ่ายวิญญาณ เป็นดั่งดาวเคราะห์และดาวฤกษ์ต่างๆ ชีวิตที่แท้จริงนั้นเป็นผลรวมของการดำรงอยู่ทั้งหมด ความสว่างที่แท้จริงก็เป็นผลรวมของความรู้ทั้งหมด ความรักที่บริสุทธิ์ก็เป็น

ผลรวมของศีลธรรมจริยธรรมที่ดั่งงามทั้งหมด ทั้งสามสิ่งนี้ปรากฏอยู่ในพระเจ้าเท่านั้น และในบรรดาคนที่มีสภาพของพระเจ้าอยู่ โดยทางความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าแห่งความรัก พระเจ้าทรงเป็นชีวิต ความสว่าง และความรัก พระเยซูก็ทรงเป็นชีวิต ความสว่าง และความรัก และเมื่อเราได้รับการสวมสภาพของพระเจ้าในการบังเกิดใหม่แล้ว (2 เปโตร 1 : 4) เราก็ได้มีชีวิตของพระเจ้า ความสว่างของพระเจ้า และความรักของพระเจ้าด้วย

การเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์

ข้อ 1 - 3 “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาทะแห่งชีวิต (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย) ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์”

“ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก...” ไม่เป็นที่น่าสงสัยเลยว่าในที่นี้หมายถึงองค์พระเยซูคริสต์เจ้า “พระวาทะ” ได้เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง (ยอห์น 1 : 1, 4) ในตอนเริ่มต้นของจดหมายฝากฉบับนี้ ยอห์นได้ให้หลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าที่ทรงสำแดงพระองค์เองในเนื้อหนัง ท่านประกาศว่าหลักฐานของเรื่องนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วด้วยประสาทสัมผัสขั้นพื้นฐาน ตัวอย่างเช่น ยอห์นได้รับอนุญาตให้รู้เห็นสิ่งใดๆก็ตามที่ท่านสามารถรับรู้ได้โดยประสาทสัมผัส (การมองเห็น การได้ยิน การสัมผัส) ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาติอันสูงส่งของพระคริสต์ และพระลักษณะกับสงาราศีของพระองค์

“...ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน...” ยอห์นเป็นผู้เป็นที่รักได้อยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดตลอดเวลาที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชกิจในโลกนี้ และท่านได้บันทึกถึงพระวาทะที่พระเยซูได้ตรัสไว้มากกว่าผู้เขียนพระกิตติคุณคนอื่นๆ ท่านอ้างอิงพระวาทะของพระเยซูเองเป็นหลักฐานแสดงว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คือพระวาทะที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าแท้ที่ทรงรับสภาพเนื้อหนัง จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นเพื่อว่าความยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม และคำกำชับประการแรกสำหรับความยินดีที่เต็มเปี่ยมนี้ก็คือ หลักประกันที่ครบถ้วนว่าพระเยซูทรงเป็นทุกๆสิ่งที่พระองค์ได้เคยตรัสเอาไว้ว่าพระองค์ทรงเป็น

“...ซึ่งเราได้เห็นกับตา...” ยอห์นได้รู้เห็นสิ่งต่างๆมากพอในขณะที่ท่านได้ติดตามพระเยซูจนพิสูจน์ทราบแล้วว่าพระองค์นี่คือพระบุตรของพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัยเคลือบแคลงใจ ในที่นี้ท่านได้กล่าวไว้ว่า “เราได้เห็นท่านผู้นี้ เราเป็นสักขีพยานถึงการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ เราเห็นพระองค์ในภาพลักษณ์อย่างมนุษย์ แต่เราก็เห็นพระองค์ทรงกระทำสิ่งต่างๆที่ไม่มีมนุษย์ธรรมดาคนไหนจะกระทำได้! ในพระชนม์ชีพและการอัศจรรย์ของพระองค์เราจึงได้เห็นถึงหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้ที่ทรงรับสภาพเนื้อหนัง” ยอห์นต้องการให้เป็นที่เข้าใจว่าสิ่งที่ท่านกำลังประกาศอยู่นี้ไม่ใช่คำบอกเล่าต่อๆกันมา ไม่ได้มาจากอีกบุคคลหนึ่งที่ได้เห็นหรือได้ยินมาอีกที ท่านประกาศถึงสิ่งที่ท่านได้เห็นด้วยตาของตนเองและได้ยินด้วยหูของท่านเอง

“...ซึ่งเราได้พินิจดู...” คำกรีกในที่นี้อยู่ในรูปที่เน้นย้ำและให้น้ำหนักมากกว่าในประโยคที่ผ่านมา และมีความหมายลึกซึ้งมากยิ่งขึ้นกว่าแค่การมองเห็นบางสิ่งเฉยๆ (การดู) แต่บ่งบอกถึงความปรารถนาหรือความพึงพอใจอย่างมากในสิ่งที่ได้เห็น ยอห์นได้พินิจดูพระเยซูด้วยความปลาบปลื้มใจอย่างมาก และด้วยความรักและความพึงพอใจ สิ่งที่ท่านเห็นในพระชนม์ชีพของพระผู้ช่วยให้รอด ทั้งในพระราชกิจและการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ ทำให้ท่านรู้สึกพึงพอใจจนท่านได้พบกับความยินดีอย่างใหญ่หลวง เมื่อพินิจดูพระองค์ คำในภาษากรีกก็แสดงถึงการเฝ้ามองอย่างเอาจริงเอาจัง ด้วยเหตุนี้ หลักฐานของการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้าก็พิสูจน์ทราบโดยการเฝ้ามองดูอย่างเอาจริงเอาจังและอย่างตั้งอกตั้งใจของสาวกผู้เป็นที่รัก

“...และจับต้องด้วยมือของเรา...” ในที่นี้ ยอห์นกำลังประกาศหลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์แท้ ทรงได้รับการพิสูจน์ ทราบโดยการสัมผัสจากมนุษย์อีกคนหนึ่ง กระทั่งตัวของยอห์นเอง ถ้ายอห์นและพี่น้องของท่านเพียงแค่มองเห็นพระเยซู ก็อาจ จะยังประกาศได้ว่าพวกเขาตกเป็นเหยื่อของการเห็นภาพลวงตา แต่หลักฐานนั้นก้าวลึกลงไปมากกว่าแค่การเห็นด้วยตา พวกเขา ได้เห็นพระองค์ พวกเขาได้ยินพระองค์ แต่พวกเขาก็ได้เอามือของตนเองสัมผัสพระองค์ด้วย ด้วยเหตุนี้ ยอห์นจึงประกาศว่าพระ บุตรของพระเจ้าทรงเป็นมนุษย์แท้ มนุษย์ที่มีเนื้อหนัง โลหิต และกระดูก

ภายหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว ขณะเมื่อพวกเขา กำลังหลบซ่อนตัวอยู่ในห้องชั้นบนเพราะ กลัวพวกยิว พระเยซูทรงปรากฏแก่พวกเขา และเมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าพวกเขากำลังหวาดกลัวคิดว่าพวกเขาเห็นวิญญาณ พระองค์ก็ตรัสกับพวกเขาว่า “จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูก เหมือนท่านเห็นเรามืออยู่นั้น” (ลูกา 24 : 36 - 43) ความจริงเดียวกันนี้ได้ถูกประกาศในยอห์น 20 : 24 - 27

“...พระวาทนะแห่งชีวิต...” ก็คือ พระวาทนะซึ่งมีชีวิต พระวาทนะซึ่งเป็นแหล่งชีวิต “พระวาทนะ” ในที่นี้เล็งถึงองค์พระเยซู คริสต์เจ้า เราได้บังเกิดจาก “พิชอันไม่รู้เปื่อยเน่า” คือพระวาทนะของพระเจ้า (1 เปโตร 1 : 23) ที่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า ยอห์นกำลังกล่าวในที่นี้ว่า “สิ่งใดก็ตามที่ประสาทสัมผัสสามารถรับรู้ได้ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระวาทนะแห่งชีวิต ที่สำคัญออกในถ้อยคำ พระราชกิจ และการอัศจรรย์ของพระเยซู เป็นหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาทนะที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเจ้าแท้ใน สภาพเนื้อหนัง นี่คือข้อความที่เราประกาศแก่ท่าน เพื่อว่าเราจะมีสามัคคีธรรมกับพระบุตรผู้ทรงเป็นชีวิต ความรัก และ สามัคคีธรรมที่แท้จริง”

“และชีวิตนั้นได้ปรากฏ” (ถูกทำให้มองเห็นได้สำหรับเรา) “เราได้เห็นชีวิต เราได้ยินชีวิต เราได้ยื่นมือสัมผัสกับพระ คริสต์ผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิตและต้นกำเนิดแห่งชีวิต ทรงถูกกระทำให้เป็นที่รู้จักแก่มนุษย์โดยทางการเสด็จ มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระองค์ทรงปรากฏเป็นอย่างมนุษย์ที่บรรดามนุษย์สามารถเห็นพระองค์ ได้ยินพระองค์ และสัมผัสกับ พระองค์ได้ แต่พระองค์ก็ยังทรงเป็นพระเจ้าแท้เฉกเช่นเดียวกับที่ทรงเป็นมนุษย์แท้ พระองค์ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาลกับ พระเจ้า ในพระทรงของพระองค์ (ยอห์น 1 : 1 - 2, 18)

“เราได้เห็นและเป็นพยาน” ในที่นี้เราได้พบการทวนซ้ำและเน้นย้ำข้อเท็จจริงเรื่องการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระ วิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับความจริงอยู่ในเราว่าพระเยซูทรงเป็นพระวาทนะที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงเป็นพระเจ้าแท้ และว่าพระองค์ทรงถูกเห็นโดยผู้คนอย่างยอห์นผู้เป็นที่รักและสาวกคนอื่นๆ ยอห์นต้องการให้รู้ว่าท่านเป็นพยานบุคคลถึงสิ่งที่ พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงเป็น ทรงกระทำ และได้ตรัสไว้ สาวกผู้เป็นที่รักท่านนี้พึงพอใจในจิตใจของท่านมากที่พระเยซู ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง และที่พระองค์ทรงเป็นชีวิต ความสว่าง และความรัก

“และเรา...ประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ดำรงอยู่กับพระบิดา” คำแถลงข้อนี้ประกาศว่าความเป็น นิรันดร์ของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงดำรงอยู่ในปฐมกาลกับพระบิดา และในเมื่อพระบิดาทรงไม่มีทั้งจุด เริ่มต้นและจุดจบ ก็เช่นกันกับพระบุตรที่ทรงดำรงอยู่ “ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล” (สดุดี 90 : 1 - 2)

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทนะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทนะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทนะทรงเป็นพระเจ้า ในเริ่มแรก นั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า” (ยอห์น 1 : 1 - 2) ในที่นี้กำลังบอกถึงความจริงของพระเจ้าว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงเป็น อยู่นิรันดร์ ตั้งแต่ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกกระทำให้ปรากฏแก่โลกนี้ พระองค์ทรงอยู่กับพระบิดา ทรงเป็นพระวาทนะแห่งชีวิต ทรงเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นอัลฟาและโอเมก้า ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย และทรงเป็นนิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล กระทั่งในเรื่องความรอดพ้นจากความบาปด้วย

“...และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย” พระเยซูคริสต์ทรงเป็นชีวิตที่ปรากฏแก่มนุษย์โดยเป็นอย่างมนุษย์ ไม่เคยมีเวลาใด เลยที่พระบุตรไม่ได้ดำรงอยู่กับพระบิดา แต่ประมาณเมื่อสองพันปีที่แล้วพระองค์ทรงปรากฏแก่มนุษย์โดยการเสด็จมาบังเกิดเป็น มนุษย์ ก่อนเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น พระองค์ทรงเป็น “พระวาทนะแห่งชีวิต” อยู่ในพระทรงของพระบิดา (ยอห์น 1 : 18)

และ “พระวาหะแห่งชีวิตนั่นเอง” ได้ทรงปรากฏบนโลกนี้ พระองค์ทรงปรากฏท่ามกลางมนุษย์โดยมีร่างกาย พระองค์ทรงดำรงอยู่จริงในโลกนี้ ไม่ใช่แค่ “ข้อสันนิษฐานถึงการมาปรากฏ”

พระบุคคลที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์คริสตนั้นเป็นพยานว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และบรรดาผู้ที่เห็นพระองค์และได้อยู่กับพระองค์ก็ได้ให้คำพยานว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์แท้ในสภาพเนื้อหนัง แต่นิโคเดมัสก็ประกาศว่า ไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำนั้นได้ “นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับพระองค์ พระเจ้าทรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า “คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาหะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา” (2 โครินธ์ 5 : 19)

“ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย” บรรดาผู้สอนเทียมเท็จได้เริ่มปฏิบัติการแล้วตั้งแต่ในสมัยของยอห์นผู้เป็นที่รัก มีคนพวกที่ปฏิเสธเรื่องที่ว่าพระเยซูทรงรับสภาพเนื้อหนัง และยอห์นได้ปฏิเสธหลักคำสอนดังกล่าวโดยบอกว่า “เราได้ประกาศสิ่งที่เราเห็น สิ่งที่เราได้ยิน และสิ่งที่เราได้สัมผัส กระทั่งพระวาหะแห่งชีวิตในสภาพเนื้อหนัง”

“...เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา” คือสามัคคีธรรมกับพวกอัครทูตของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดพวกที่ได้เห็นพระองค์ พูดคุยกับพระองค์ และยื่นมือสัมผัสพระองค์ ยอห์นต้องการให้ผู้เชื่อทุกคนมีความเชื่อในพระเยซูแบบเดียวกันกับที่พวกอัครทูตมี ท่านต้องการให้เรามีความหวังแบบเดียวกัน ความยินดีแบบเดียวกัน และหลักประกันแบบเดียวกัน ถึงเรื่องพระบุตรของพระเจ้า พระวาหะที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ได้ทรงปรากฏท่ามกลางมนุษย์ในสภาพเนื้อหนัง

“แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับ (พระเจ้า) พระบิดา...” นี่เป็นแหล่งแห่งความยินดีของยอห์นที่ท่านสามารถมีสามัคคีธรรมกับพระเจ้าพระบิดาได้ พระองค์กับพระเจ้าทรงมีเป้าหมาย ความยินดี ความรู้สึก ความรัก ความปรารถนา และแผนการร่วมกันโดยทางพระวาหะและการอธิษฐาน ยอห์นได้รู้สึกผูกติดอยู่กับสิ่งเดียวกันเหล่านี้ ท่านรักความจริงเดียวกัน ท่านต้องการมีสามัคคีธรรมแบบเดียวกัน ท่านต้องการจะได้คลุกคลีอยู่ในการงานแบบเดียวกัน การรับรู้ถึงความสัมพันธ์กับพระบิดาเช่นนี้ได้มอบความยินดีให้ท่านในแบบที่โลกนี้ไม่สามารถเข้าใจและไม่สามารถมีประสบการณ์ได้

แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็มีสามัคคีธรรมกับพระเจ้า เราถูกทำให้ผูกติดอยู่กับพระองค์โดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ เราได้เข้าส่วนในธรรมชาติของพระเจ้าด้วย ความเปรมปรีดิ์ของพระเจ้านั้นอยู่ในความยุติธรรม ความไร้ที่ติ ความจริง และความบริสุทธิ์ และความเปรมปรีดิ์ของคริสเตียนก็อยู่ในสิ่งเดียวกันด้วยเช่นกัน เราควรมีความถ่อมใจ แต่ก็มีชัยชนะยินดีไปด้วย ที่ได้รู้ว่า “เราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า” (1 โครินธ์ 3 : 9) ใน 2 โครินธ์ 6 : 1 เปาโลกล่าวว่าเราทั้งหลายเป็น “คนทำการร่วมกับพระองค์” 3 ยอห์น 8 กล่าวถึง “ผู้ร่วมงานกับความจริง” และในมาระโก 16 : 20 เราอ่านพบว่าพวกสาวกได้ออกไป “เทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น” ผู้เชื่อก็มีสามัคคีธรรมและการปฏิสัมพันธ์โดยตรงกับพระเจ้าในการอธิษฐานและการภาวนาใคร่ครวญด้วย โดยผ่านทางพิธีมหาสนิทและผ่านทาง การอ่านพระวาหะของพระองค์

“เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรม...กับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” เช่นเดียวกับพระเจ้าพระบิดา บรรดาผู้เชื่อก็สามารถมีลักษณะร่วมกันกับพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดได้ ทั้งในด้านอุปนิสัย ความปรารถนา ความมุ่งหมาย ความรู้สึก และจิตวิญญาณ เราได้เป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์ เราได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้าและในพระวิญญาณบริสุทธิ์ “พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (โคโลสี 1 : 27) หลักประกันแห่งความจริงที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้เป็นทั้งสันติสุขและความชื่นชมยินดีให้แก่ผู้เชื่อ

ข้อ 4 “และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม”

ข้อนี้เป็นข้อที่สำคัญของจดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น “ข้อความเหล่านี้” เกี่ยวข้องกับเรื่องการที่พระเยซูทรงรับสภาพเนื้อหนัง เหล่าอัครทูตก็ให้เห็น ได้ยิน และได้สัมผัสพระองค์ พวกเขาได้รับรู้โดยประสบการณ์ส่วนบุคคลว่าพระองค์ทรง

เป็นบุคคลจริง ไม่ใช่แค่ตำนานลึกลับ และความรู้เรื่อง “ข้อความเหล่านี้” ควรนำพาเราสู่ความรอดและความชื่นชมยินดีอย่างเต็มขนาด คือถึงซึ่งสิทธิในการถูกรับเป็นบุตรของพระเจ้าในชีวิตของผู้เชื่อ ถ้ามารไม่สามารถสาปแช่งจิตวิญญาณได้ มันก็จะพยายามถึงที่สุดในการปล้นชิงเอาความชื่นชมยินดีในความรอดของผู้เชื่อไปและพยายามกีดขวางเราไม่ให้เราสามารถเป็นผู้ อารักขาที่ดีและผู้นำดวงวิญญาณได้ และไม่มีใครจะสามารถมีความยินดีอย่างเต็มเปี่ยมได้นอกจากว่าเขาจะได้มีส่วนในสิ่งที่เขาได้รับโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อนี้จึงกล่าวด้วยถ้อยคำลักษณะเดียวกันกับคำตรัสที่พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ก่อนที่พระองค์จะต้องทรงจากพวกเขาไปและกลับสู่พระบิดาในสวรรค์ “นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม” (ยอห์น 15 : 11) เป็นไปไม่ได้สำหรับผู้เชื่อที่จะได้มีประสบการณ์ในความยินดีอย่างเต็มเปี่ยมจนกว่าเขาจะมีหลักประกันอันไม่สั่นคลอนที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าที่เสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงเป็นพระเจ้าแท้ และทรงเป็นมนุษย์แท้ จนกว่าผู้เชื่อจะมีหลักประกันที่ครบถ้วนสมบูรณ์ว่าพระเยซูทรงเป็นทุกสิ่งที พระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงเป็น นอกเหนือจากนี้แล้วจะไม่มีใครสามารถยินดีอย่างเต็มเปี่ยมกับสิทธิในการถูกรับเป็นบุตรในฝ่ายจิตวิญญาณได้เลย ความคลางแคลงใจจะทำลายคุณ ความยินดีอย่างเต็มเปี่ยมจะเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลยหากมีความคลางแคลงใจแม้เพียงนิดเดียวถึงพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งปวง

ข้อความ

ข้อ 5 “แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยืมจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีชีวิตอยู่ในพระองค์เลย”

จะสังเกตได้ว่านี่ไม่ใช่แค่ข้อความธรรมดาทั่วไป แต่เป็นข้อความพิเศษ มีข้อความที่แท้จริงเพียงข้อความเดียวเท่านั้น พระกิตติคุณเดียวเท่านั้น นี่เป็นใจความสำคัญของคำประกาศของพระเยซูและเหล่าอัครทูตที่ได้รับเอาไว้

“ข้อความ” ในที่นี้หมายถึงการสำแดงที่พวกอัครทูตได้รับผ่านทางพระวาระของพระเยซู ในที่นี้ไม่ได้จำเป็นว่าจะต้องเป็นพระวาระที่ “เกี่ยวกับพระองค์” เท่านั้น แต่เป็นข้อความที่พวกเขาได้รับโดยตรงจากพระองค์ด้วย พระวาระนี้ตรัสโดยพระองค์ต่อหน้าพวกเขา นี่เป็นข้อความที่ยอห์นกำลังบอกกับเรา เพื่อให้ความยินดีของเราเต็มเปี่ยม

“พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง” พระเยซูคริสต์เสด็จมาประกาศพระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่าง พระองค์เสด็จมาประกาศพระเจ้า “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1 : 18)

ความสว่างในพระวาระของพระเจ้า เป็นตราสัญลักษณ์ของความบริสุทธิ์ ปราศจากตำหนิ ความจริง และความรู้ ส่วนความมืดนั้นเป็นด้านตรงข้าม พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง ซาดานเป็นความมืด พระเจ้าไม่ได้ทรงมีแสงสว่าง และไม่ได้ทรงเป็นแค่ดวงสว่างดวงหนึ่ง แต่พระองค์คือความสว่างที่แท้จริง และนอกจากพระองค์แล้วไม่มีความสว่างเลย

“ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1 : 17)

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็นพระเจ้า ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์ ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่ มีชายคนหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความ

สว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เป็นความสว่างแท้นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (ยอห์น 1 : 1 - 9)

“ไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” ในที่นี้พระวิญญูญาณบริสุทธิ์ได้ทรงยืนยันว่าพระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบ สมบูรณ์ในความบริสุทธิ์ สมบูรณ์ในความจริง และไม่มีตำหนิใดๆในพระองค์เลย ไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถหรือความสว่างที่พระองค์ทรงเป็นได้ ไม่มีเงามืดใดจะสามารถทำให้เกิดรอยต่างคำต่อพระลักษณะอันยิ่งใหญ่และไร้ตำหนิของพระเจ้าได้เลย

หลักคำสอนที่ถูกประกาศในที่นี้ (ว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง) ได้วางรากฐานสำหรับทุกๆหลักคำสอนที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ เราต้องยอมรับความจริงนี้โดยความเชื่อว่าเป็นปฐมกาลนั้นพระเจ้าทรงดำรงอยู่แล้ว พระองค์ทรงดำรงอยู่เสมอมา และพระองค์จะทรงดำรงอยู่ตลอดไป พระองค์ทรงเป็นความสว่างอยู่เสมอมา และพระองค์จะทรงเป็นความสว่างตลอดไป ไม่เคยมีเงามืดใดมาปกคลุมหรือแทรกแซงพระองค์ พระองค์ทรงไม่สามารถถูกล่อลวงด้วยความชั่ว พระองค์ทรงไม่สามารถกระทำผิด เราต้องเชื่อในพระเจ้าเช่นนี้ถ้าเราหวังที่จะได้รับความรอดตามที่ได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้เราในพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่ทรงบังเกิดมา

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง ทรงนำโลกนี้ให้คืนดีกับกับพระองค์เอง สิ่งใดที่พระเจ้าทรงประสงค์ก็มีเพียงพระเจ้าเองเท่านั้นที่ทรงจัดเตรียมได้ ไม่มีมนุษย์คนใดหรือทูตสวรรค์คนใดที่จะสามารถจัดเตรียมพระคุณอันบริสุทธิ์เพื่อช่วยคนที่สมควรตกนรกให้รอดได้โดยที่พระเจ้ายังทรงไว้ซึ่งความยุติธรรม แต่โดยทางพระราชกิจของพระเยซูที่สำเร็จครบถ้วนแล้วเท่านั้นที่ทำให้พระเจ้าทรงสามารถประกาศให้คนอธรรมกลายเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยพระองค์ยังทรงดำรงความยุติธรรม ปราศจากตำหนิและบริสุทธิ์

“แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยว พระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพุดติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพุดติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3 : 21 - 28)

เมื่อพระเจ้าทรงเป็นความสว่างและในพระองค์ไม่มีความมืดเลย ดังนั้นผู้ที่สามัคคีธรรมกับพระองค์ก็ต้องเข้ากันกับพระองค์ได้ “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3 : 3)

ผู้แต่งสดุดีก็ได้ประกาศว่า “ชนชาติที่รู้จักโห่ร้องอย่างชื่นบานก็เป็นสุข โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์” (สดุดี 89 : 15)

ข้อ 6 “ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมุสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง”

เมื่อคนคนหนึ่งเป็นพยานว่าเขาได้รับการช่วยให้รอด ในการนั้นก็เป็นการประกาศว่าเขาเป็นผู้ติดตามพระเยซู แต่แล้วเขาก็ยังคงดำรงชีวิตอย่างโลกนี้ ดำเนินไปกับโลกนี้ และสามัคคีธรรมกับโลกนี้ พระวณะของพระเจ้าได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าคนคนนั้นคือคนมุสา สั้นๆแต่ได้ใจความ จากพระคัมภีร์ข้อนี้ คนพวกนี้ไม่ใช่ผู้เชื่อที่สามัคคีธรรมกับโลกนี้ในการดำเนินและใช้ชีวิต

ประจำวัน พวกเขาอาจประพาดิตนราวกับเป็นคริสเตียน แต่พวกเขาไม่ได้เป็น พวกเขาเป็นคนมุสา “และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง”

ผมสงสัยว่าจะมีนักเทศน์สักกี่คนที่จะกล้าเดินขึ้นไปบนธรรมาสันในวันอาทิตย์และประกาศว่าสมาชิกคริสตจักรทุกคนที่ประพาดิตนเป็นผู้ติดตามพระเยซูคริสต์นั้นเป็นคนมุสาถ้าพวกเขายังคงเที่ยวกลางคืน ไปในสถานที่เที่ยวโจรสลัด เสพสื่อลามก หรือกระทั่งเพียงแค่นั่งเฉยๆอยู่ในบ้านแทนที่จะร่วมประชุมอธิษฐานหรือประชุมฟื้นฟู? จะมีศิษยาภิบาลสักกี่คนที่จะมีทั้งพระคุณและความกล้าหาญเพียงพอ ที่จะมองหน้าคนที่กำลังจะพินาศและประกาศว่าพวกเขา กำลังดำเนินชีวิตในความหลอกลวง?

บรรดาคนที่ดำเนินชีวิตในความบาปก็ยังไม่บังเกิดใหม่ ถ้าพวกเขาประพาดิตนราวกับเป็นคริสเตียนแล้วยังติดตามสิ่งที่อยู่ในโลกนี้ด้วย พวกเขาก็กำลังดำเนินชีวิตที่เทียมเท็จ พวกเขาเป็นคนหลอกลวง ถ้าเรารักโลก ความรักของพระเจ้าก็ไม่ได้ดำรงอยู่ในเร (1 ยอห์น 2 : 15) พระเจ้าทรงบริสุทธิ์ ปราศจากตำหนิ และชอบธรรม ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็ได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ที่ช่วยให้รอดก็ได้สร้างใจเราให้เป็นดังห้องเรียน ทั้งยังสอนเราและนำเราด้วย

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อไถ่เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี” (ทิตัส 2 : 11 - 14)

เปาโลประกาศอย่างชัดเจนว่าคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็ได้ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (โรม 8 : 9)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับอยู่ในจิตใจของเราทรงนำเราไปในหนทางแห่งความชอบธรรม “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8 : 14)

พระวิญญาณของพระเจ้ายังทรงให้หลักประกันแก่จิตใจของเราด้วย “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8 : 16)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับตราเรา “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด” (เอเฟซัส 4 : 30)

แน่นอนว่าไม่มีใครสงสัยชื่อคนใดที่จะกล่าวหาพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการที่ทรงนำเขาไปยังที่ที่สมาชิกคริสตจักรไปกัน หรือที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราให้กระทำในสิ่งที่สมาชิกคริสตจักรกระทำ ดังนั้นเราจึงรู้ว่าบรรดาคนที่ประพาดิตนเป็นผู้ติดตามพระเยซูที่ดำเนินชีวิตอย่างหลอกลวงถ้าพวกเขาติดตามโลกนี้และซาตาน พวกเขาไม่เพียงแต่เป็นคนมุสา แต่พระคัมภีร์ยังประกาศว่าพวกเขา “ไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” หมายความว่าพวกเขาไม่ได้กระทำตามความจริง ความประพฤติของพวกเขาก็เทียมเท็จ การดำเนินชีวิตตามความจริงคือการกระทำและดำรงชีวิตอย่างสอดคล้องกับความจริง พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความจริง” (ยอห์น 14 : 6) พระองค์ยังทรงอธิษฐานว่า “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17 : 17) ในยอห์น 8 : 32 พระองค์ตรัสว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย” ถ้าเรารู้จักความจริง เราก็รู้จักพระเยซู ถ้าเรารู้จักความจริงเราก็รู้จักพระวจนะของพระองค์ และถ้าเรารู้จักพระเยซูและรู้จักพระวจนะของพระองค์เราก็จะดำเนินในหนทางแห่งความชอบธรรมและสิ่งใดก็ตามที่เราทำก็จะกระทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้า

หลายๆคริสตจักรในทุกวันนี้เต็มไปด้วยผู้คนที่ “เคร่งศาสนา” แต่คนพวกนี้ส่วนมากไม่เคยได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง วิวรรณ์ 3 : 20 บอกเล่าว่าพระเยซูทรงยืนอยู่ที่ประตูของคริสตจักรเลาดีเซียและทรงเคาะประตู พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด เรายืน

เคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” แต่ไม่มีสมาชิกคริสตจักรสักคนเดียวที่ตอบรับคำเชิญชวนของพระองค์ ผมแน่ใจว่ามีหลายคริสตจักรในทุกวันนี้ที่เหมือนคริสตจักรเลาดีเซีย ซึ่งไม่ได้มีผู้ที่บังเกิดใหม่สักคนแม้กระทั่งผู้รับใช้ จากคำกล่าวของอัครทูตเปาโล ซาตานก็มีคริสตจักรและผู้รับใช้ที่มันแต่งตั้ง และ “คนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 โครินธ์ 11 : 13 - 15)

มีคนหลายหมื่นที่มาร่วมคริสตจักร พวกเขาได้รับบัพติศมา พวกเขาเข้าร่วมพิธีการต่างๆของคริสตจักร แต่พวกเขาไม่รู้จักความอัศจรรย์แห่งพระคุณพระเจ้าโดยทางการบังเกิดใหม่เลย พวกเขาไม่ได้เชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์และทูลขอพระองค์อย่างเป็นทางการส่วนตัวให้ช่วยพวกเขาให้รอดโดยพระคุณของพระองค์และชำระความบาปของพวกเขาด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์

ศาสนาคริสต์เป็นเรื่องของบุคคล คือพระคริสต์

ศาสนาคริสต์คือความสว่าง พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลกนี้”

ศาสนาคริสต์นำพา “สันติสุขซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง” พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น...” (ยอห์น 14 : 27)

ศาสนาคริสต์กระทำให้นุษย์ไร้ตำหนิ หากปราศจากความบริสุทธิ์แล้ว จะไม่มีใครเห็นพระเจ้าได้เลย (ฮีบรู 12 : 14)

ศาสนาคริสต์นำพา “พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 เปโตร 1 : 8)

ศาสนาคริสต์กระทำให้นุษย์ดำเนินชีวิตอย่างแตกต่างเพราะพวกเขาเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดุเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น (2 โครินธ์ 5 : 17)

ข้อ 7 “แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น”

การดำเนินอยู่ในความสว่างคือการดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์และไร้ตำหนิ จดจ่ออยู่ที่พระเยซู ยอมให้พระองค์ทรงนำพาอย่างก้าวของเรา ทรงเปลี่ยนแปลงตัวเรา และทรงนำเราในหนทางแห่งการดำเนินชีวิตที่ชอบธรรมเพื่อพระนามและพระเกียรติของพระองค์ การดำเนินอยู่ในความสว่างยังหมายถึงการดำเนินในความจริง ยอมรับเอาความจริงซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกับความเทียมเท็จ การดำเนินอยู่ในความสว่างหมายถึงการก้าวออกจากความคิดแบบเสรีนิยม [Liberalism] สมัยใหม่นิยม [Modernism] และต่อต้านศาสนา [Infidelity] และไม่มีสามัคคีธรรมกับกิจการต่างๆของความมืดอันไร้ผล (เอเฟซัส 5 : 11 ; 2 โครินธ์ 6 : 17) คุณควรลองศึกษา 2 โครินธ์ 4 : 6 ; 1 โครินธ์ 2 : 9 - 15 และ เอเฟซัส 1 : 18 ด้วย

การดำเนินอยู่ในความสว่างจึงหมายถึงการยอมให้พระเจ้าทรงกำหนดอย่างก้าวของเราและทรงนำเรา โดยพระวิญญูณของพระองค์ผ่านทางพระวจนะของพระองค์ การดำเนินอยู่ในความสว่างหมายถึงการดำเนินตามพระทัยพระเจ้า ไม่ใช่ตามใจหรือตามแนวทางของเราเอง ไม่ใช่เพื่อเติมเต็มความปรารถนาตามความคิดจิตใจของเราเอง แต่ดำเนินไปตามที่พระองค์ทรงกำหนดอย่างก้าวของเราตามพระทัยของพระองค์ เพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์ในทุกๆสิ่งที่เราพูดและกระทำ ในทุกๆที่ที่เราไป

“เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง” หมายความว่าเมื่อเราได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้า ได้รับการชำระในพระโลหิตของพระเยซูแล้ว เราก็ได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า (2 เปโตร 1 : 4)

และดังนั้น เราก็มีความสว่างแบบเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงเป็น แน่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่าความสว่างที่เราได้ครอบครองนั้นคือพระเจ้าผู้ทรงเป็นความสว่างเอง แต่หมายถึงว่าเราได้มีส่วนในความสว่างลักษณะเดียวกัน เราได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้าในฐานะพระบุคคลคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8 : 9 ; ยอห์น 3 : 5) ดังนั้นเราจึงมีความสว่างอยู่ภายในเพื่อทรงนำเรา เราไม่ใช่ลูกของความมืดหรือลูกของกลางคืนอีก เราเป็นลูกของความสว่าง และเราก็ไม่มีข้อแก้ตัวเมื่อเราดำเนินอยู่ในความมืดและผู้เชื่อแท้ก็จะไม่ปรารถนาที่จะดำเนินอยู่ในความมืดเพราะเขาถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ เขาถูกสร้างใหม่ให้ดำเนินและอยู่ในกิจการอันดีต่างๆและเขาก็ปรารถนาที่จะดำเนินอยู่ในความสว่างและใช้ชีวิตในแบบที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยและถวายเกียรติแด่พระนามของพระเยซู

พระคริสต์ทรงสัญญาเกี่ยวกับพวกอัครทูตว่าเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมา (ซึ่งพระองค์เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์) พระองค์จะทรงนำพวกเขาสู่ความจริงทั้งปวง และเมื่อเราดำเนินอยู่ในความจริงเราก็เป็นไท เราก็ได้ใช้ชีวิตอย่างมีเสรีภาพในความสว่างและความรัก

“เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน” ผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้าและในคริสตจักรเดียวกัน คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราได้กลายมาเป็นสมาชิกของคริสตจักรนั้นเมื่อเรบังเกิดใหม่

“ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังคงเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมีเชื้อทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวนั้นซาบซ่านอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ” (1 โครินธ์ 12 : 12 - 14)

บรรดาผู้เชื่อมีสิ่งๆที่เหมือนกันอยู่หลายสิ่ง ผู้เชื่อแท้ทุกคนมีพระวิญญาณเดียวกัน (คือพระวิญญาณบริสุทธิ์) มีธรรมชาติใหม่แบบเดียวกัน (ตามอย่างพระลักษณะของพระเจ้า) และถ้าเราไม่สามารถรักพี่น้องผู้เชื่อที่เรามองเห็นได้ เราจะรักพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นได้อย่างไร? เมื่อเราบังเกิดใหม่เราก็ดำเนินอยู่ในความสว่าง คือความสว่างเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงเป็น และการดำเนินอยู่ในความสว่างนั้นเราทุกคนก็ล้วนดำเนินอยู่ในหนทางเดียวกัน เราสามัคคีธรรมกันเพราะเราเป็นดั่งพี่น้องแท้ๆในพระเยซู เป็นผู้ที่มิพระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันและมีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้าแบบเดียวกัน เรายังรักพระเจ้าองค์เดียวกัน เรายังรับเอาความจริงเดียวกันจากพระวจนะของพระเจ้า เราดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดองค์เดียวกัน เราเป็นผู้อารักขาขององค์จอมเจ้านายเดียวกัน คนทุกคนที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วก็สามารถร่วมสามัคคีธรรมได้ เราอาจไม่ได้มองเห็นทุกสิ่งได้ด้วยสายตา แต่ผู้เชื่อแท้สามารถยอมรับความไม่เห็นด้วยและยังสามารถรักซึ่งกันและกันและร่วมสามัคคีธรรมกันเพื่อพระเกียรติของพระเจ้าและเพื่อเห็นแก่บรรดาดวงวิญญาณที่ยังหลงหายอยู่ได้ บุคคลที่ไม่สามารถร่วมสามัคคีธรรมกับคริสเตียนคนอื่นๆได้ก็คือฟาริสีนั่นเอง

“พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” โปรดสังเกตคำว่า “ชำระ” ในข้อนี้ไม่ได้กำลังสอนว่าพระโลหิตได้ชำระ (รูปกริยาในอดีต) หรือว่าจะชำระ (รูปกริยานามาคต) แต่พระโลหิตของพระเยซูก็ชำระเรา วันต่อวัน ชั่วโมงต่อชั่วโมง ตามที่เราเชื่อวางใจในพระราชาภิเษกที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซู

ความจริงในข้อนี้มันเรียบง่าย ไม่ว่าความบาปใดๆทุกความบาปซึ่งเราสำนึก พระโลหิตของพระเยซูไปดกของพระเจ้าที่ทรงถูกประหารเพื่อเป็นเครื่องบูชาลบบาปนั้นมิฤทธิ์เพียงพอ พระโลหิตของพระองค์นั้นเพียงพอที่จะขจัดความบาปทั้งสิ้นทั้งปวงและกระทำให้ผู้เชื่อบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิโดยสมบูรณ์

ความบริสุทธิ์ของเรานั้นอยู่ในพระโลหิตของพระองค์ พระโลหิตของพระเยซูนั้นบริสุทธิ์ และเมื่อพระเจ้าทรงทอดพระเนตรที่ผู้เชื่อ ซึ่งถูกปกคลุมด้วยพระโลหิตนั้น พระองค์ก็ทรงเห็นพระโลหิตนั้น ไม่ว่าความบาปของเขาจะน่ารังเกียจเพียงใด ก็จะไม่มียอตำหนิใดที่เกินกว่าพระโลหิตของพระเยซูจะสามารถขจัดออกไปและชำระจิตใจและจิตวิญญาณให้บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิได้

ยอห์นผู้เป็นที่รักได้มอบสาระสำคัญของข้อความที่ท่านได้รับนี้ (ข้อ 5) แรกสุดท่านได้ประกาศว่า “พระเจ้าทรงเป็น ความสว่าง และไม่มีควมมืดอยู่ในพระองค์เลย” ต่อจากนั้นท่านได้ประกาศว่าศาสนาคริสต์เรียก้องบรรดาผู้เชื่อให้เลียนแบบ อย่างพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและพระเจ้าพระบิดาในเมื่อพวกเขาดำเนินอยู่ในความสว่างเดียวกันกับที่พระองค์ทรงเป็น และได้มีส่วนใน พระลักษณะของพระเจ้า พวกเขาถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้ พวกเขาก็ควรดำเนินอย่างที่พระองค์ทรงดำเนิน

และอีกส่วนหนึ่งของ “ข้อความ” ซึ่งเป็นส่วนสำคัญด้วย ก็คือ “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” ทำให้เราบริสุทธิ์และชอบธรรม เป็นบางสิ่งบางอย่างที่ระบบทางศาสนาของโลกนี้ไม่สามารถกระทำได้ เฉพาะพระโลหิตของพระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือมลทินเท่านั้นที่สามารถชำระเราจากความบาป และ ในยุคสมัยแห่งศาสนาที่ปราศจากพระโลหิตของทุกวันนี้ พระวาทะของพระเจ้าก็ได้ร้องคำรามถึงว่า “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” (ฮีบรู 9 : 22)

เปาโลได้สั่งสอนบรรดาผู้เชื่อชาวโคโลสีให้ขอบพระคุณพระเจ้า “ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับ ที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้าย เรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการ ทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา...และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์” (โคโลสี 1 : 12 - 14, 20)

ในมาระโก 14 : 22 - 24 เราอ่านพบว่า “ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหัก ส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า "จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา" แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไป ดื่มทุกคน แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า "นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก”

พระเยซูทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเรา เราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์ “แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” (โรม 3 : 24 - 25) แต่ภายหลังจากที่เราได้รับการไถ่แล้ว เรายังจำเป็นต้องมีพระเจ้าผู้ช่วย (ผู้ทรงผดุงรักษา) คือผู้ที่พระเจ้าทรงช่วยเราจากอำนาจของความบาป ทรงช่วยกู้และชำระเราจากมลทินของความบาปในวันต่อวัน จนกว่าเราจะได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ในร่างกายใหม่ที่เต็มด้วยสง่าราศีของเรา นี่คือความหมายของคำกรีกที่แปล ออกมาเป็นคำว่า “ชำระ” ในข้อ 7 ที่ผ่านมา พระโลหิตของพระเยซูก็ชำระเรา และจากนั้นก็ยังคงชำระเราอยู่เรื่อยๆ

ตราบใดที่เราจะอยู่ในเนื้อหนังนี้เราก็กังเอนเอียงสู่ความบาป จิตวิญญาณพร้อมอยู่ก็จริง แต่เนื้อหนังนั้นอ่อนกำลัง พระเจ้าทรงทราบว่าเป็นแต่ผงกลี และในความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้แล้ว (ซึ่งไม่ใช่แค่การทรง ไถ่เราให้พ้นจากโทษของความบาป แต่ยังเป็นพลังอำนาจในการช่วยเราจากอำนาจของความบาปแบบวันต่อวัน) พระองค์ก็จะ ทรงช่วยเราให้พ้นจากการมีธรรมชาติบาปอยู่ในตัวด้วย

การจัดเตรียมเช่นนี้เป็นตั้งใบบอนุญาติให้ผู้เชื่อกระทำบาปหรือไม่ใช่แน่นอน โรม 8 : 1 บอกกับเราว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้ การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” คุณจะสังเกตว่า พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าเราไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง” แต่กล่าวอย่างเรียบง่ายว่าพวกเขา “ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง” เราผู้ซึ่งบังเกิดใหม่แล้วก็ดำเนินในทางแห่งความชอบธรรมเพราะเราได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระองค์ทรง นำเราสู่หนทางแห่งการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม

เรารู้ว่าเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ และในข้อ 5 ของบทนี้เราได้เรียนรู้ว่า “ไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” พระคริสต์ทรงอยู่ในเรา (โคโลสี 1 : 27) ด้วยเหตุนี้ เราจึงได้มีส่วนในความสว่าง เราอยู่ในความสว่าง และเราดำเนินอยู่ในความสว่าง พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” (ยอห์น 8 : 12)

พระเยซูตรัสเกี่ยวกับซาตานว่าเป็น “ผู้ครองโลกนี้...ไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา” (ยอห์น 14 : 30) หรือกล่าวได้อีกว่า ซาตานเป็นความมืด มันเป็นผู้ก่อกำเนิดความมืด แต่ในพระคริสต์ “ไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” ความปรารถนาของบุคคลที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วนั้นคือการ “ไม่มีที่มืดเลย” (ลูคา 11 : 36) เงามืดในชีวิตของผู้เชื่อจะทำให้สัมผัสศีลธรรมระหว่างตัวเขากับพระบิดาในสวรรค์ถดถอยลง และอาจทำอันตรายต่อสวัสดิภาพฝ่ายจิตวิญญาณของผู้อื่นได้ด้วย

ในข้อ 3 และข้อ 5 เราได้พบคำว่า “ประกาศ” นี้เป็นหน้าที่หลัก (เช่นเดียวกับที่เป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่) ของผู้เชื่อในการประกาศแก่ผู้อื่นถึงสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากพระวจนะโดยทางพระวิญญาณ การได้รู้จักความจริง ได้ประสบการณ์กับความสว่างและความรักของพระเจ้า แล้วยังล้มเหลวที่จะประกาศข้อความที่ยิ่งใหญ่นี้แก่ผู้อื่นนั้นก็เปรียบเสมือนการก่ออาชญากรรมโดยไม่ใส่ใจต่อกฎหมาย หรือกล่าวในแง่มุมฝ่ายวิญญาณ จะมีดวงวิญญาณที่พินาศในนรกเพราะคริสเตียนบางคนล้มเหลวที่จะเป็นพยาน ทุกสิ่งที่เรารู้ ทุกอย่างที่เราเรียนมา ทั้งสิ้นที่เราได้มีส่วนเกี่ยวกับพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็ความรัก พระเมตตา และพระคุณของพระองค์ เราก็คงจะประกาศแก่ผู้อื่น ภายหลังจากการทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว พระเยซูทรงมอบพระมหาบัญชาแก่พวกสาวกให้ออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาและสอนพวกเขาให้ถือรักษา “สิ่งสารพัด” คือสิ่งใดๆก็ตามที่พระองค์ได้ทรงสั่งพวกเขาไว้ จึงเป็นหน้าที่ของเราที่ต้องประกาศสิ่งที่เรารู้เกี่ยวกับพระเจ้า ความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ เรามีพันธะหน้าที่ต้องประกาศว่า “ค่าจ้างของความบาปคือความตาย” และทำให้หนทางแห่งการหลุดพ้นเป็นที่รู้จักแก่คนที่ดำรงชีวิตอยู่ในความบาป

คุณรอดหรือยัง ?

ความรอดในสามแง่มุม (รอดจากโทษของความบาป รอดจากอำนาจของความบาป และสุดท้าย รอดจากการมีธรรมชาติความบาป) ได้ร่วมถักทอกันและกันและเข้มแข็งขึ้นที่กางเขนขององค์พระเยซูเจ้า บรรดาคนบาปผู้นำสมเพชที่สมควรตกนรกก็ได้รับการช่วยให้รอดจากการปรับโทษโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์ผู้ทรงสละพระองค์เองเพื่อเราเท่านั้น เราได้รับการช่วยให้รอดจากพระพิโรธโดยทางพระเยซูคริสต์ (โรม 5 : 9) ทั้งโดยและผ่านทางฤทธิ์อำนาจของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นและทรงพระชนม์อยู่ เราก็กำลังได้รับการช่วยให้รอดทุกๆวันจากการครอบงำของความบาปในขณะที่ฤทธิ์อำนาจของการทรงเป็นขึ้นมาสู่ชีวิตของพระคริสต์จำเริญขึ้นภายในเรา และเพราะพระองค์ทรงประทับอยู่ภายในเรา เราจึงมีชัยชนะต่อภูแห่งความบาปและความตาย (โรม 5 : 10) เรามีชีวิตเพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเดี๋ยวนี้กำลังทรงประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ในอภิสุทธิสถาน เพื่อทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเรา (1 ทิโมธี 2 : 5)

ในเวลาอีกไม่นาน (ซึ่งเราเชื่อว่าจะเป็นเร็วๆนี้) เราจะได้รับช่วยให้รอดจากร่างกายนี้ซึ่งเป็นของความบาปและความตาย สิ่งนี้จะเกิดขึ้นเมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมา ใน 1 เธสะโลนิกา 5 : 9 - 10 เราอ่านพบว่า “เพราะว่าพระเจ้านิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้ได้รับความรอดโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์”

ไม่มีคำพูดใดที่จะสามารถบรรยายถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเมสโปดกของพระเจ้าที่บนไม้กางเขนได้ ถ้าพระคริสต์ทรงยับยั้งพระองค์เองไว้ก่อนที่จะถึงไม้กางเขน พระราชกิจในโลกนี้ของพระองค์ก็คงจะล้มเหลวจนหมดสิ้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ทรงประกาศว่าจุดสูงสุดและธรรมชาติของพระราชกิจของพระองค์นั้นก็คือ “พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” (ฮีบรู 9 : 26)

ความจำเป็นของการทรงชำระ

ข้อ 8 “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย”

จงจำไว้ว่า จดหมายฝากฉบับนี้เขียนถึงผู้เชื่อ และข้อนี้ก็กำลังกล่าวกับผู้เชื่อโดยไม่เกี่ยวว่าเราจะบำเพ็ญตนมากเพียงไร ไม่เกี่ยวว่าเราจะแยกตัวออกโดยสมบูรณ์จากโลกนี้อย่างไร ไม่ว่าเราจะก้าวหน้าในความบริสุทธิ์มากแค่ไหน トラบโดที่เรายังคงดำรงอยู่ในเรือนดินแห่งเนื้อหนังนี้เราก็ยังไม่มีวันที่จะก้าวข้ามความจำเป็นต้องได้รับการทรงชำระ เปาโลได้เตือนสติถึงเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 10 : 12 “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง”

ความบาปนั้นมีราก และความบาปก็มีผลด้วย และเราต้องแยกแยะทั้งสองสิ่งออกจากกัน ในข้อนี้เรากำลังอภิปรายกันถึงเรื่องรากแห่งความบาป คนทุกคนล้วนเกิดมาในความบาปและเติบโตใหญ่ในความอธรรม ไม่มีใครเป็นคนชอบธรรมเลยสักคนเดียว ไม่มีเลย โดยทางการไม่เชื่อฟังของอาดัม มนุษย์ทุกคนจึงเป็นคนบาป แม้ว่าจะมีโอกาสเป็นไปได้ที่บุคคลหนึ่งจะดำเนินชีวิตอย่างไร้ที่ติจนวันตาย ถึงแม้ลักษณะการกระทำของเขาจะไม่มีตำหนิเลย แต่เขาก็ยังคงไม่สามารถพูดได้ว่า “ข้าพเจ้าไม่มีบาป” เราทุกคนต่างเกิดมาเป็นคนบาป ในปัญญาจารย์ 7 : 20 เราอ่านพบว่า “แน่ที่เดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติล้วนแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย”

เรือนดินแห่งเนื้อหนังที่ซึ่งเราอาศัยอยู่เหล่านี้ก็ได้รับการปั้นแต่งตามความบาป ยังมีคนพวกที่สอนว่าเป็นไปได้ที่เราจะถอนรากถอนโคนรากแห่งความบาปนี้ออกไปได้อย่างสมบูรณ์ในชีวิตนี้ แต่ไม่เป็นความจริง อีกไม่นานต่อจากนี้ในจดหมายฝากฉบับนี้เราจะได้เห็นวาทะของพระเจ้าได้สอนเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่าอย่างไร เราจะศึกษาถึงธรรมชาติสองอย่างของผู้เชื่อ คือฝ่ายเนื้อหนังและฝ่ายวิญญาณ และเราจะค้นดูในพระคัมภีร์เพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งที่เราจะสามารถรู้ได้เกี่ยวกับคริสเตียนและความบาป กระทั่งผู้เชื่อที่บำเพ็ญตนอย่างเคร่งครัดที่สุด หรือผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ที่สุด แท้จริงก็เป็นแค่คนบาปที่น่าสมเพชซึ่งได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณ

เนื้อหนัง หรือธรรมชาติเดิม ซึ่งก็คือรากที่ทำให้เกิดผลนั้น ยังคงดำรงอยู่เสมอมา トラบโดที่เรายังมีชีวิตอยู่เราก็ยังคงอยู่ใต้อำนาจของเนื้อหนังของตนเอง แต่ขอขอบคุณพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้มีชัยชนะเหนือเนื้อหนัง และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะให้แก่เรา เปาโลได้กล่าวกับชาวกาลาเทียว่า “จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง” (กาลาเทีย 5 : 16)

ตัวอย่างประกอบที่จะช่วยอธิบายเรื่องนี้ เราอาจนึกถึงแม่พิมพ์ ไม่ว่าจะแม่พิมพ์อิฐ แม่พิมพ์เยลลี่ หรือแม่พิมพ์ขนมปัง ไม่ว่าตัวมันเองจะถูกออกแบบมาอย่างไร ตัวมันก็จะให้รูปทรงแบบเดียวกันกับผลิตภัณฑ์ที่ออกมาจากมัน อะไรก็ตามที่ถูกใส่ลงในแม่พิมพ์อันใดอันหนึ่งก็จะออกมาละม้ายคล้ายคลึงกับแม่พิมพ์นั้นๆ ด้วยเหตุนี้ ถ้าแม่พิมพ์ใดมีรอยบิ่น ผลิตภัณฑ์ทุกอย่างที่ออกมาจากแม่พิมพ์อันนั้นก็จะมีรอยบิ่นด้วย ถ้าแม่พิมพ์มีรอยถลอก ทุกอย่างที่ถูกใส่ลงในแม่พิมพ์นั้นก็จะมีรอยถลอกติดอยู่ ดังนั้นจึงอธิบายภาพว่าเรา ผู้เป็นเชื้อสายของอาดัม ก็มีตราประทับ (เป็นเครื่องหมายหรือร่องรอย) แห่งการล้มลงในความบาปของอาดัม

ทุกคนที่อยู่ในอาดัมคนแรกก็ล้วนต้องตาย แต่ในอาดัมคนสุดท้าย (พระเยซู) ทุกคนที่เชื่อก็ได้รับการช่วยให้รอดจากความบาปและจากคำสาปแช่งจากการล้มลงในความบาป คือพระเยซูผู้ทรงชอบธรรมที่ทรงกระทำให้เราปรากฏว่าไร้ความผิดต่อพระบิดา ไม่ใช่เพราะตัวเราเอง พระองค์ทรงเป็นผู้ระงับโทษทัณฑ์แห่งความบาปของเรา พระองค์คือพระผู้ไถ่ ผู้ทรงชำระ ผู้นำ ผู้ปกป้อง และผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระองค์ทรงสัญญาว่าจะไม่ทรงละหรือทอดทิ้งเราเลย พระองค์ทรงประกาศว่าถ้าเรายอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์ พระองค์ก็จะทรงยอมรับเราต่อหน้าพระบิดาในสวรรค์

อย่าหลงระเหิดในความคิดที่ว่าคุณอยู่เหนือความบาป แม่เหล็กนั้นไม่ได้ดึงดูดไม้ แต่ดึงดูดโลหะ ถ้าคุณนำแม่เหล็กเข้าไปใกล้แผ่นไม้ก็จะมีอะไรเกิดขึ้น แต่ถ้าคุณนำแม่เหล็กเข้าไปใกล้แผ่นโลหะ ทั้งสองสิ่งก็จะดึงดูดกันและกันโดยทันที เพราะมีส่วน

ประกอบที่อยู่ในเนื้อโลหะและแม่เหล็กซึ่งดึงดูดกันและกัน และด้วยเหตุนี้แผ่นโลหะจึงตอบสนองต่อแรงดึงดูดของแม่เหล็ก สิ่งนี้ก็เป็นจริงด้วยเช่นกันระหว่างเนื้อหนัง (ธรรมชาติเดิม) กับความบาป เรากำลังอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ซึ่งถูกดึงดูดโดยความบาป เราสามารถลองศึกษาพระธรรมโรมบทที่ 7 ดูได้ ให้เราอ่าน แล้วก็อ่านซ้ำ และจากนั้นก็อ่านข้อความแรกของบทที่ 8 โดยการเป็นขึ้นมาจากความตายเท่านั้นที่เราจะสามารถพ้นจากร่างกายนี้และได้รับร่างกายใหม่อันเต็มด้วยสง่าราศีซึ่งจะช่วยปลดปล่อยเราจากความบาปทั้งปวงได้ เป็นร่างกายที่จะไม่ทำบาปเลย แต่ตราบใดที่เรายังอาศัยอยู่ในเนื้อหนังเรายังคงต้องอธิษฐานว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดควบคุมอย่างก้าวของข้าพระองค์ ขอทรงเผ่าริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้ ขอทรงช่วยกู้ข้าพระองค์จากการทดลอง และขอทรงนำข้าพระองค์ผ่านหลุมลึกซึ่งซาตานได้วางดักข้าพระองค์ไว้” ซาตานจะวางหลุมและบ่วงดักไว้เท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อพยายามที่จะดักจับเราและทำให้เราสูญเสียความชื่นชมยินดีในความรอดและกลายเป็นที่ครหานินทาแทนที่จะเป็นพระพรเพื่อบรรลุเป้าหมายของพระคริสต์และคริสตจักรแห่งพันธสัญญาใหม่

“ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง” คนผู้ใดที่อ้างว่าตนบริสุทธิ์ผู้ดมดองและปราศจากบาป และอ้างว่าตนไม่อาจกระทำความบาปได้ ก็รู้จักจิตใจของตัวเองน้อยไปเสียแล้ว เขาไม่รู้จะอะไรเลยเกี่ยวกับความอ่อนแอของเนื้อหนังและความเจ้าเล่ห์ของมาร บุคคลเช่นนี้ก็ไม่ได้หลอกหลวงใครนอกจากตัวเอง แน่แน่นอนว่าเขาไม่อาจหลอกพระเจ้าได้ และเขาก็ไม่ได้กำลังหลอกพี่น้องของเขา แต่เป็นตัวของเขาเองที่ถูกหลอก “และความจริงไม่ได้อยู่ใน (ตัวของเขา) เลย”

ถ้าความจริงจะไม่ได้อยู่ในตัวของใครสักคนหนึ่ง พระเยซูก็ทรงไม่ใช่ใครคนนั้นแน่ เพราะพระเยซูได้ตรัสว่า “เราเป็นความจริง” ถ้าความจริงจะไม่ได้อยู่ในตัวของใคร พระวจนะของพระเจ้าย่อมไม่ได้อยู่ในตัวผู้หนึ่งด้วย เพราะพระเยซูได้ตรัสว่า “พระวจนะของพระองค์เป็นความจริง” เราได้บังเกิดใหม่โดยทางพระวจนะ (1 เปโตร 1 : 23) และจะไม่มีการบังเกิดใหม่ที่นอกเหนือไปจากพระวจนะ ด้วยเหตุนี้ ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงอยู่ในเราและพระวจนะของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในเรา เราก็คงหลงหาย ดังนั้นบุคคลใดที่อ้างว่าตนไม่มีบาปนั้นก็ไม่ได้เพียงกำลังถูกหลอกเท่านั้น แต่เขายังหลงหายอีกด้วย

ความบาปที่สารภาพคือความบาปที่ได้รับการอภัยแล้ว

ข้อ 9 “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”

สังเกตว่าข้อนี้ได้กล่าวไว้ว่า “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา” คำสรรพนามในที่นี้รวมไปถึงยอห์นผู้เป็นที่ยึดด้วย ท่านไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าคุณสารภาพบาปของคุณ” หรือ “ถ้าพวกเขาสารภาพบาปของพวกเขา” ท่านกล่าวว่า “เรา” หมายความว่าถึงบุตรเล็กๆทั้งหลาย ผู้ที่บังเกิดใหม่ คือเราผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ แม้กระทั่งผู้เชื่อที่บำเพ็ญตนอย่างเคร่งครัดที่สุดก็กระทำความบาป และเราจำเป็นต้องสารภาพบาปของเรา และเมื่อเราสารภาพ พระเจ้าก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมในการยกบาป

ถ้าเราเต็มใจที่จะเผชิญหน้ากับพระคัมภีร์อย่างเปิดอกและเปิดใจ ไม่ได้เพื่อพยายามที่จะพิสูจน์หลักคำสอนของคริสตจักร เราจะสามารถเห็นได้ว่าเราได้เสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าอย่างน่าเศร้าเพียงใดและแท้จริงเรานั้นบาปหนาขนาดไหน พวกเราทั้งหลายที่มีความเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซูและถูกประพรมด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์แล้วก็ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณ แต่เรายังคงอาศัยอยู่ในร่างกายเดิมนี่ตั้งแต่ที่พระเจ้าได้ทรงช่วยเราให้รอดด้วยพระคุณของพระองค์ และเราจะยังคงดำเนินต่อไปในเรือดินแห่งเนื้อหนังนี้จนกว่าพระเยซูจะทรงเรียกเราขึ้นไป

เราทำบาปเพราะเราเป็นคนบาป ถึงแม้ว่าเราจะเป็นคนบาปที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณ เราก็คงมีธรรมชาติเดิมติดตัวอยู่ด้วย แกะไม่ได้เป็นแกะเพราะมันร้องเสียงแกะและมีขนแกะ แต่มันร้องเสียงแกะและมีขนแกะเพราะมันเป็นแกะ ไก่ไม่ได้เป็นไก่เพราะมันขัน แต่มันขันเพราะมันเป็นไก่ ต้นพืชไม่ได้เป็นต้นพืชเพราะมันออกผลเป็นลูกพืช แต่มันออกผลเป็นลูกพืชเพราะมันเป็นต้นพืช ความบาปนั้นเป็นธรรมชาติของเราตั้งแต่เมื่อเราเกิดมาในโลกนี้ เมื่อเราบังเกิดใหม่พระเจ้าก็ทรงบรรจุนิรันดร์ใจ

ใหม่ให้ภายในเราแต่ไม่ได้ทรงประทานร่างกายใหม่ให้ เราจะไม่ได้รับร่างกายใหม่จนกว่าวันที่เราเป็นขึ้นจากความตาย ซึ่งวันนั้นจะเป็นวันแห่งสง่าราศี

ขอบพระคุณพระเจ้า องค์พระเยซูคริสต์เจ้าไม่ได้ทรงคำนึงถึงเพียงแค่พฤติกรรมบาปเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่รวมถึงอุปนิสัยบาปด้วย พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงขจัดเอาผลของความบาปออกไป พระองค์ทรงบรรจุกายใหม่ไว้ภายในเราด้วย และพระองค์ผู้ทรงอยู่ในคุณ (คือพระวิญญาณบริสุทธิ์) นั้นทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก (คือผู้ล่อลวง) โดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ พระเจ้าได้ทรงบรรจุพระลักษณะของพระองค์ไว้ภายในเราโดยทางองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราจึงได้กลายเป็นบุคคลสองโลก คือธรรมชาติเดิม (เนื้อหนัง) นั้นยังคงอยู่กับเรา แต่พระลักษณะของพระเจ้านั้นก็ครอบครองอยู่บนบัลลังก์แห่งจิตใจ “เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แปงดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน” (กาลาเทีย 5 : 9)

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3 : 5)

“ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (โรม 8 : 9)

“ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8 : 14)

“พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8 : 16)

“แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้” (กาลาเทีย 5 : 16 - 17)

“และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด” (เอเฟซัส 4 : 30)

“ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” (กาลาเทีย 5 : 22 - 23)

การมาเป็นคริสเตียนไม่ใช่การเล่นขายของ

การเริ่มต้นชีวิตคริสเตียนนั้นไม่ใช่สิ่งปกติธรรมดาทั่วไป เพราะการที่ผู้ไม่เชื่อได้กลายมาเป็นคริสเตียนนั้นเป็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเจ้า พระเยซูตรัสเรียกสิ่งนี้ว่าการบังเกิดใหม่ มีเพียงคุณแม่ผู้ให้กำเนิดเท่านั้นที่จะรู้ถึงความเจ็บปวด ความวิตกกังวล ความลำบากยากเข็ญ ไปจนถึงความปวดร้าวอยู่บ่อยครั้ง และความยินดีของชีวิตใหม่ที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ หลังจากนั้น จึงมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบดีว่าพระบิดา พระบุตร พระวิญญาณบริสุทธิ์ และทั้งหมดทั้งมวลในฟ้าสวรรค์นั้น ต้องทรงยอมสละเพียงใดในการทรงให้การบังเกิดใหม่ หรือการบังเกิดฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นเงื่อนไขเดียวของพระเจ้าสำหรับความรอด (ยอห์น 3 : 3, 5) เมื่อใครสักคนได้มาเป็นคริสเตียน เขาไม่เพียงแค่งลายมาเป็น “คนที่ดีกว่าเดิม” เขาไม่เพียงแต่ปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงวิถีทางของเขาเท่านั้น แต่เขาเป็นคนใหม่ (2 โครินธ์ 5 : 17)

ผมสงสัยว่าพวกเราหลายคนนั้นจะเข้าใจจริงๆหรือไม่ถึงความหมายทั้งหมดของพระวจนะในมาระโก 10 : 15 “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้” เป็นความจริงที่บุคคลหนึ่งจะต้องถ่อมใจลงและมีความเชื่อเหมือนเช่นเด็กเล็กๆก่อนที่เขาจะกลับใจและยอมรับพระเยซูอย่างแท้จริง แต่ผมเชื่อว่าความหมายลึกๆแล้วของข้อความตอนนี้หมายความว่า

นอกจากว่าคุณคนหนึ่งจะเต็มใจกลับมาเป็นเด็กเล็กๆอีกครั้ง คือการได้บังเกิดใหม่ในพระคริสต์ เขาจะไม่ได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์เลย ถ้าบุคคลใดหวังว่าจะได้เข้าสู่แผ่นดินสวรรค์ เขาจะต้องมีการเริ่มต้นใหม่ และนี่คือคำอธิบายถึงการ “บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1 : 12 - 13) เมื่อบุคคลใดได้บังเกิดจากพระเจ้า เขาก็เป็นทารกในพระคริสต์ (1 เปโตร 2 : 1 - 2) และเขายังเป็นการทรงสร้างใหม่อีกด้วย นี่จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมคริสเตียนจึงดำเนินชีวิตอย่างแตกต่าง ก็เพราะพวกเขาเป็นคนที่แตกต่าง พวกเขาดำเนินชีวิตใหม่เพราะพวกเขาเป็นการทรงสร้างใหม่ พวกเขาดำเนินตามรอยของพระเยซูเพราะพวกเขาได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า พวกเขาดำเนินในทางแห่งความชอบธรรมเพราะพวกเขาได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่ภายในพวกเขา

เหตุผลว่าทำไมสมาชิกคริสตจักรหลายๆคนไม่สามารถดำเนินอย่างถูกต้องและไม่สามารถดำรงอย่างเอตรงตรงได้นั้นก็เพราะพวกเขาไม่เคยถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ พวกเขาไม่เคยบังเกิดจากพระวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ สวรรค์ได้กลับลุดลงไปนอนในปลักอีกฉันใด สมาชิกคริสตจักรที่ยังไม่บังเกิดใหม่ก็จะหันกลับไปโหยหาการเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้อีกอย่างเสียมิได้ฉันนั้นเพราะเขายังจำเป็นต้องได้รับจิตใจใหม่ คือธรรมชาติใหม่ สวรรค์รักปลักโคลนเพราะมันมีจิตใจอย่างสุข สุขนั้นไล่ล่ากระต่ายเพราะมันมีจิตใจอย่างสุข และไม่ได้ไล่ล่ากระต่ายเพราะมันมีจิตใจอย่างแกละและไม่ใช้ธรรมชาติของแกละที่จะไล่ล่ากระต่าย ผู้เชื่อดำเนินชีวิตอย่างแตกต่างเพราะพระเจ้าทรงบรรจุจิตใจใหม่ไว้ภายในพวกเขา (เอเสเคียล 36 : 26)

มาระโกได้ให้ภาพที่ดูน่าเศร้าของจิตใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่กับเราดังนี้ “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การล่วงประเวณี การผิดพิ้วผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา แหวตอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7 : 21 - 23)

“ถ้าเราสารภาพบาปของเรา” ใช่แล้ว ถ้าเพียงแต่ผู้เชื่อจะสารภาพต่อพระเจ้า ทั้งบาปแห่งการละเมิดและการละเลย พระเจ้าก็จะทรงโปรดยกโทษและอภัยให้อย่างบริบูรณ์ การอภัยบาปเป็นผลมาจากการสารภาพที่แท้จริงของผู้ที่แสวงหาการอภัยบาป “ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ...ขอทรงคืนความชื่นบานในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย” (สดุดี 51 : 2 - 3, 12)

“ถ้าเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย” (ลูกา 15 : 18)

“พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา” พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อต่อบรรดาบุตรทั้งหลายของพระองค์ พระองค์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แน่ พระองค์จะทรงกระทำทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญา และพระองค์จะทรงโปรดยกบาปของเราเมื่อเรากระทำบาปถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อแน่เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า ถ้าพระองค์ทรงไม่สัตย์ซื่อ พระองค์ก็จะทรงไม่เป็นพระเจ้าอีกต่อไป แต่ “โดยทางการทรงไถ่ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์” พระเจ้าทรงสามารถดำรงความเที่ยงธรรมและยังทรงสามารถประกาศให้คนบาปเป็นผู้ชอบธรรมได้ด้วย

“เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในกรที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพุดติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพุดติตามพระราชบัญญัติ” (โรม 3 : 23 - 28)

พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมในการทรงโปรดยกบาปของเรา แต่พระองค์ยังทรงสัตย์ซื่อในการ “ทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” อีกด้วย ความชอบธรรมนั้นเป็นสิ่งที่ถูกส่งมอบต่อ ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระเจ้าทรงประทานความชอบธรรมให้ การอธรรมทั้งสิ้นก็ต้องถูกนำออกไปด้วย ความชอบธรรมและการอธรรมนั้นไม่สามารถอยู่ในจิตใจเดียวกันได้ ในที่สุดพระเจ้าจะทรงนำเอารอยตำหนิแห่งความผิดทั้งสิ้นออกไปจากจิตใจ จิตวิญญาณ และร่างกายของเรา และเราจะได้แสดงตัวเราอันสมบูรณ์แบบอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ เป็นผู้บริสุทธิ์ สะอาด ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอยใดๆ สิ่งเหล่านี้สามารถเป็นจริงกับเราได้โดยทางพระโลหิตที่ไหลออกของพระเยซูและพระคุณอันอุดมที่ไม่อาจหยั่งถึงได้ของพระองค์เท่านั้น

ข้อ 10 “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย”

คำว่าบาปในที่นี้หมายถึงการกระทำ ผู้เชื่อนั้นมีกระทำแห่งความไม่ชอบธรรมอยู่ เราได้กระทำการต่างๆที่เรารู้ว่าไม่เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า และเราก็ได้ละเลยสิ่งต่างๆที่เรารู้ว่าเป็นที่พอพระทัยพระองค์ คือการประพฤติตนต่างๆในทางของพระเจ้าที่เราสามารถกระทำได้ เราทุกคนจึงล้วนกระทำบาป และแม้กระทั่งเมื่อเราได้กระทำการอย่างดีที่สุดแล้วเราก็ยังต้องยอมรับว่าเราก็คือ “ผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย” (ลูกา 17 : 10) แม้แต่ในสิ่งที่ดีที่สุดในของเรา เราก็คงเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้าอยู่ดี

เราสามารถมีชัยชนะได้ เปาโลประกาศว่าเราควรจะได้รับชำระหมดทั้งจิตใจ จิตวิญญาณ และร่างกาย “เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” หมายความว่า เราได้ถูกกระทำให้ปราศจากที่ติเพื่อที่เราจะมีชีวิตที่ไม่อาจหาข้อตำหนิได้ มีชีวิตอย่างที่คุณจะมองเห็นพระเยซูในทุกการดำเนิน คำพูด และการประพฤติในชีวิตประจำวันของเรา พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” (มัทธิว 5 : 48) นี่หมายความว่าเราได้กลายเป็นคนบริสุทธิ์ ปราศจากความบาป ไร้ที่ติ และชอบธรรม เหมือนอย่างพระเจ้าพระบิดาในสวรรค์แล้วหรือ? ไม่ใช่เช่นนั้น พระเยซูทรงหมายความว่าเราจะถูกกระทำให้สมบูรณ์แบบตามสถานภาพของเราเช่นกันกับที่พระเจ้าทรงสมบูรณ์แบบตามสถานภาพของพระองค์ ผู้ที่ได้รับมากก็จะถูกเรียกเอามาก ผู้ใดที่ได้รับน้อยก็จะไม่ถูกเรียกเอามากนัก ตามสถานภาพของเราในฐานะผู้เชื่อ เราควรดำเนินชีวิตอย่างไรที่มิให้เป็นทิวพากษ์วิจารณ์ได้จากพวกศัตรูของพระคริสต์

ชัยชนะนั้นมีแก่บรรดาผู้ที่แสวงหาเสมอ “ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 โครินธ์ 10 : 13)

“ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา” ข้อนี้กล่าวค่อนข้างเด็ดขาด ผมเคยได้พบกับคนที่ชั่วช้าบาปหนา ผมเคยได้พบกับคนที่หมิ่นประมาทอย่างเลวทราม แต่ผมยังไม่เคยพบกับคนที่จะหาญกล้าถึงขนาดเรียกพระเจ้าว่าผู้มุสา แต่ข้อนี้ได้ประกาศว่าบุคคลที่ได้ประกาศตนว่าเขาไม่ทำบาปเลยก็ทำให้พระเจ้าทรงเป็นผู้มุสา พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่าทุกคนทำบาป พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า “แน่ที่เดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพฤติล้วนแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย” และจงฟังถ้อยคำในยากอบ 4 : 17 “เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่นั่น” การล้มเหลวที่จะกระทำการดีทุกอย่างและดำเนินชีวิตในความดีทั้งปวงที่เราสามารถกระทำได้ ก็เป็นความบาปด้วย ดังนั้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป เราก็คือทำให้พระเจ้าเป็นผู้ตรัสมุสา

โรม 3 : 22 - 33 บอกเราว่า “คนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” จริงอยู่ อาจมีความแตกต่างในเรื่องปริมาณของความบาป คนบางคนอาจเป็นคนบาปที่เลวทราม ชั่วช้า และอุกอาจ ส่วนคนอื่นๆที่เหลือก็คนบาปที่สุภาพ อ่อนโยน และ “เคร่งศาสนา” ซึ่งเป็นสมาชิกอยู่ในคริสตจักรใหญ่ๆ จึงอาจมีความแตกต่างกันในด้านปริมาณของความบาปที่ได้กระทำ แต่ไม่มีความแตกต่างในด้านการเจ็บป่วยเป็นโรคบาป ทุกคนมีเหมือนกัน เรื่องความบาปจึงเป็นข้อ

เท็จจริงแม้ว่าปริมาณของความบาปอาจหลากหลาย อาการและผลของความบาปนั้นประจักษ์แจ้งเป็นหลักฐานในคนบางคนมากกว่าคนอื่นๆ แต่ข้อเท็จจริงเรื่องความบาปนั้นดำรงอยู่ในทุกคน เพราะทุกคนทำบาป

พระวาระของพระเจ้าไม่ได้ดำรงอยู่ในเราถ้าเราปฏิเสธความจริงข้อนี้ ถ้าเราอ้างตัวว่าเราปราศจากความบาป ไม่เคยทำบาป และไม่ได้กระทำความบาปอยู่เลยในขณะนี้ เราก็ปฏิเสธความจริง และการปฏิเสธความจริงก็หมายความว่าพระวาระของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในเรา และถ้าพระวาระของพระเจ้าไม่ได้อยู่ในเรา เราก็หลงหาย เพราะเราจะสามารถบังเกิดใหม่ได้โดยทางพระวาระ เราได้บังเกิดมาจากพระวาระ (1 เปโตร 1 : 23 ; ยากอบ 1 : 18) ถ้าเราบังเกิดใหม่ เราก็บังเกิดจากพระวาระแห่งความจริง และถ้าพระวาระแห่งความจริงไม่ได้อยู่ในเรา เราก็เป็นผู้ที่หลงหายนั่นเอง

ความจริงอันยิ่งใหญ่

คนบาปได้รับการช่วยให้รอดและได้รับการชำระโดยพระโลหิตประเสริฐของพระเยซู (1 ยอห์น 1 : 7)

การทรงไถ่เป็นของประทานจากพระเจ้าแก่บรรดาคนบาปที่สมควรตกนรก โดยทางพระราชกิจอันสำเร็จครบถ้วนแล้วของพระบุตรของพระเจ้า เราได้รับการทรงไถ่โดยพระโลหิต หลังจากที่เรบังเกิดใหม่แล้วเราก็ไม่ถูกเรียกร้องให้ต้องถวายบูชาแต่อย่างใดอีก เราไม่บำเพ็ญตบะหรือทรมานตนเอง เราไม่จาริกแสวงบุญ ทั้งหมดที่พระเจ้าทรงประสงค์จากเราก็คือให้เราสารภาพบาปของเราต่อพระองค์เมื่อเราทำบาป และพระองค์จะทรงโปรดยกโทษบาปเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (เอเฟซัส 4 : 32)

ความเชื่อในพระราชกิจอันสำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์

“ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (ฮีบรู 2 : 4)

“เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สูดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (โรม 1 : 17)

“แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (กาลาเทีย 3 : 11)

“แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความรักในคนนั้นเลย” (ฮีบรู 10 : 38)

1 ยอห์น - บทที่ 2

- 1) ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มิพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น
- 2) และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย
- 3) เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์
- 4) คนใดที่กล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์" แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมูสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย
- 5) แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจาก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์
- 6) ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย
- 7) พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว
- 8) อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่
- 9) ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้
- 10) ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย
- 11) แต่ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้วาทนกำลังไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว
- 12) ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
- 13) ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา
- 14) ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว
- 15) อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น
- 16) เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก
- 17) และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจื่อก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์
- 18) ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว

- 19) เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่
- 20) ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้อะไรทุกอย่าง
- 21) ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้อะไรแล้ว และรู้ว่าคำสาปไม่ได้มาจากความจริงเลย
- 22) ใครเล่าเป็นผู้ที่พุดมูสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูคริสต์ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้ที่ปฏิเสธและเป็นผู้ที่ปฏิเสธต่อพระคริสต์
- 23) ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็จะมีพระบิดาด้วย
- 24) เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย
- 25) นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดรนั่นเอง
- 26) ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่องลอยท่าน
- 27) แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้อะไรทุกอย่าง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จะตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น
- 28) และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา
- 29) ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจากพระองค์ด้วย

ในตอนต้นของบทนี้ ยอห์นผู้เป็นที่รักได้ประกาศแจ้งถึงวัตถุประสงค์หลักของท่านในการเขียนถึงบรรดาผู้เชื่อ ซึ่งก็คือ เพื่อเราจะได้ไม่ทำบาป แต่ท่านก็ยังกล่าวอย่างเรียบๆว่าถ้าเราทำบาป เราก็ไม่ควรสิ้นหวังเมื่อเราตระหนักถึงความผิดบาปของเราต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์ เพราะเรามีพระองค์ผู้ช่วยเหลือที่สถิตอยู่กับพระบิดา คือพระองค์ผู้ทรงรับเอาโทษบาปของโลกนี้ไปแล้ว (ข้อ 1 - 2) ลองดูใน 1 ทิโมธี 2 : 5 ซึ่งเป็นเนื้อหาที่สอดคล้องกับสิ่งที่ยอห์นได้พูดไว้เมื่อตอนจบบทที่ 1

ในข้อ 3 ถึงข้อ 6 เราพบหลักฐานซึ่งทำให้เรารู้ว่าเรารู้จักพระเจ้าและเราเป็นผู้เชื่อแท้ หลักประกันนี้เป็นของเราเพราะเรารักษาระเบียบปฏิบัติของพระองค์ และ “พระบัญญัติ” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงพระบัญญัติสิบประการในบัญญัติของโมเสส โรม 10 : 4 บอกเราว่า “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม”

ในข้อ 7 ถึงข้อ 11 ยอห์นประกาศว่าความจริงที่ท่านได้วางเป็นรากฐานไว้นั้นไม่ได้เป็นบัญญัติใหม่ แต่เป็นความจริงแต่เดิมที่พวกเขาเคยได้ยินได้ฟังกันเสมอมาเกี่ยวกับธรรมชาติของพระกิตติคุณ กระนั้นในแง่ของพระบัญญัติแห่งรักก็ไม่ใช่บัญญัติใหม่แต่อย่างใด แต่ในอีกมุมหนึ่ง มันเป็นสิ่งใหม่เพราะมันเป็นความจริง ในแง่ของความเฉพาะตัวและลักษณะพิเศษของมัน ซึ่งกำเนิดมาจากพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา มันเป็นบัญญัติซึ่งพระคริสต์ทรงประสงค์จะใช้เพื่อสร้างคุณลักษณะของศาสนาที่แท้จริง (ศาสนาคริสต์) ข้อดีของจดหมายฝากฉบับนี้ทั้งฉบับนั้นคือเนื้อความนั้นเป็นมากกว่าแค่การอธิบายและขยายความถึงความสำคัญของบัญญัตินี้ซึ่งเรียกร้องให้คริสเตียนรักกันและกัน

ในข้อ 12 ถึงข้อ 14 ยอห์นชี้ให้เห็นถึงเหตุผลหลายประการว่าทำไมท่านจึงเขียนถึง “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” เหตุผลต่างๆนี้ได้มาจากลักษณะอันเฉพาะตัวของระดับที่แตกต่างกันภายในครอบครัวของพระเจ้า อันได้แก่ “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” “บิดา” และ “คนหนุ่มๆ” เพื่อสอนคนเหล่านี้ ยอห์นได้ให้บัญญัติที่จริงจัง ไม่ใช่แค่คำแนะนำ ว่าพวกเขาต้อง “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก”

เพราะสิ่งของต่างๆซึ่งเป็นของโลกนี้ก็ไม่ใช่ของพระบิดา โลกนี้จะสูญสิ้นไปในไม่ช้า แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ (ข้อ 15 - 17)

ในข้อ 18 ถึงข้อ 20 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเรียกความสนใจในข้อเท็จจริงที่ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว โดยมีหลักฐานจากการปรากฏตัวของพวกศัตรูของพระคริสต์ แม้กระทั่งตั้งแต่ในยุคสมัยของยอห์น

ในข้อ 21 ถึงข้อ 26 ความสนใจของเรามุ่งตรงไปที่ลักษณะของศัตรูของพระคริสต์ พวกเขาจะปฏิเสธว่าพระเยซูไม่ใช่พระคริสต์ของพระเจ้า ไม่ใช่พระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง และการปฏิเสธพระคริสต์พระบุตรก็คือการปฏิเสธพระเจ้าพระบิดาด้วย ยอห์นมีชีวิตอยู่ในช่วงศตวรรษแรกของคริสต์ศาสนา แต่พวกศัตรูของพระคริสต์ก็เริ่มออกปฏิบัติภารกิจกันแล้ว คือมีพวกผู้สอนที่เริ่มสั่งสอนด้วยหลักคำสอนที่ต่อต้านพระคริสต์

ในตอนท้ายของบทที่ 2 ยอห์นให้หลักประกันกับเราว่าเรามี “การเจิมจากเบื้องบน” (คือพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับอยู่ภายในเรา) และว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนและทรงนำผู้เชื่ออยู่ ดังนั้นสิ่งนี้จึงเป็นหลักประกันแก่เราว่าเราจะไม่ถูกชักนำให้หลงไป พวกศัตรูของพระคริสต์ไม่สามารถหลอกลวงผู้เชื่อแท้ได้ “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ รับความอภัย’” (1 เปโตร 2 : 6)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงวิงวอนอย่างขมก้มขม้นเพื่อว่า “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” จะดำรงอยู่ในพระเจ้าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เพื่อว่าเมื่อพระเยซูทรงมาปรากฏตามความหวังใจแล้วพวกเขาจะมีความมั่นใจและไม่ต้องละอาย (เพราะความไม่สัตย์ซื่อ) ในการเสด็จมาของพระองค์ เมื่อเรายืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าเพื่อถวายรายงานแห่งการรับใช้และการอารักขาของเรา จะมีผู้เชื่อบางคนที่จะละอายต่อชีวิตบนโลกนี้ของพวกเขา

พระคริสต์ พระผู้ช่วยเหลือเรา

ข้อ 1 “ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียะฮูเอ๋ยผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น”

“ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย...” ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่ใช้เรียก “ลูกเล็กๆ” ในที่นี้แปลได้ว่า “เด็กแรกเกิด” เราจึงไม่จำเป็นต้องคาดเดาว่าคำนี้กำลังเล็งถึงใคร ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสกับผู้ที่เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว คือบรรดาบุตรของพระเจ้า ไม่ใช่คนบาป

“ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป” (“ข้อความเหล่านี้” คือข้อความที่เราพึงศึกษากันไปในบทที่ 1) พระเจ้าไม่ทรงประสงค์จะให้ลูกๆของพระองค์ทำบาป ผู้ปกครองตามธรรมชาตินั้น (ถ้าพวกเขาเป็นผู้ปกครองอย่างที่ควรจะเป็น) ย่อมไม่ต้องการให้บุตรหลานของตนกระทำความผิด พวกเขาต้องการให้บุตรหลานดำเนินชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ สะอาด ถูกต้อง และละเว้นจากการกระทำสิ่งที่จะนำพาความน่าอับอายและเสื่อมเสียมาสู่วงศ์ตระกูล ยิ่งไปกว่านั้นสักเท่าใด พระเจ้าก็ทรงประสงค์ว่าบุตรทั้งหลายของพระองค์จะไม่ทำบาปเช่นกัน

ทั้งสิ้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้กับเราผ่านทางปากกาของยอห์น ได้ถูกจัดวางเพื่อให้ผู้เชื่อสามารถเห็นถึงปัญหาความบาปและการแก้ไข ผู้เชื่อไม่ควรทำบาป พวกเขาไม่จำเป็นต้องทำบาป แต่ “ถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มียะฮูเอ๋ยผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” นี้ไม่ได้บ่งชี้ว่าเป็นสิ่งที่ถูกต้อง หรือเหมาะสม หรือเป็นธรรมชาติสำหรับผู้เชื่อที่จะทำบาป แต่ผู้เชื่อทุกคนนั้นง่ายที่จะทำบาปเพราะร้ายอาศัวย่อยอยู่ในเนื้อหนัง และเนื้อหนังก็มีศักยภาพในการกระทำความบาปใดๆที่ซาตานได้เตรียมไว้ถ้าเราไม่ทันได้ระมัดระวังตัวหรืออยู่ในช่วงที่อ่อนแอขณะที่เราไม่ได้เชื่อวางใจและพึ่งพาอย่างเต็มที่ในพระกำลังอันเข้มแข็งของพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เรากำลังอาศัยอยู่ในโลกที่

ชั่วร้ายนี้ (แม้เราจะไม่ได้เป็นของโลก) และเราก็ตกอยู่ใต้อำนาจของการทดลอง ดังนั้น トラバไตที่เรายังดำรงอยู่ในเนื้อหนังนี้ แม้แต่ช่วงที่ดีที่สุดของเราก็ก็นำมาสู่การทำให้บาป

แม้ว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อและไม่ต้องมีอะไรเพิ่มเติมอีก แต่พระเจ้าก็ไม่ได้ทรงประทานใบอนุญาตทำให้บาปให้กับบรรดา “เด็กแรกเกิด” ของพระองค์ แม้ว่าพระคุณของพระเจ้าที่ช่วยให้รอดจะสอนเราและรักษาเราไว้ด้วย แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสอนว่าไม่ว่าเราจะอุทิศตนมากเพียงใดก็ตาม เราก็กังคังตกอยู่ใต้อำนาจของการทดลอง และเมื่อเราตระหนักว่าเราได้ทำบาป เราก็กังคังจะเพียงแค่มองย้อนกลับและกล่าวว่า “จะมีประโยชน์อะไร ? ยังไงฉันก็ไม่สามารถเอาชนะได้อยู่ดี” แต่เราควรจะไม่ยอมให้ความผิดพลาดทำให้เราสิ้นหวัง เราควรร้องทูลขอการอภัยบาปต่อพระเจ้าในทันที และ “พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา”

ขอบพระคุณพระเจ้า พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เรายังทรงพระชนม์อยู่เพื่อช่วยเราให้รอดและรักษาเราไว้วันต่อวันอีกด้วย พระองค์ทรงเป็นผู้ทูลวิงวอนแทนเรา

“ขณะที่เรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา บัดนี้เราจึงเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็กังคังจะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่” (โรม 5 : 6 - 10)

เราถูกกระทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระองค์แล้วในขณะนี้ เราจะได้รับการช่วยให้รอดจากพระพิโรธแบบวันต่อวัน ชั่วโมงต่อชั่วโมง จนกว่าเราจะไปถึงดินแดนบรมสุขเกษม แต่จงสังเกตว่าเราได้รับการช่วยให้รอดจากพระพิโรธโดยทางพระองค์ เราถูกนำไปคืนดีกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ เราจะได้รับการช่วยให้รอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์ เพราะพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิต พระคริสต์ทรงเป็นชีวิตของเรา และเมื่อพระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ เราก็กังคังจะได้ปรากฏกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เรา และในฐานะพระผู้ช่วยเหลือเรา พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อช่วยกู้เราจากความบาปวันต่อวัน

มีเพียงพระเจ้าทรงสามารถยกโทษบาปของเรา ลูคา 5 : 17 - 26 บันทึกถึงเรื่องการทรงรักษาคนอัมพาต เมื่อพระเยซูตรัสให้ชายคนนั้นลุกขึ้น แบกที่นอนของตน และเดินไป พวกฟาริสีก็เริ่มหาเหตุผลกันภายในกลุ่มว่า “คนนี่ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ? ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น ?” พวกฟาริสีพูดถูกในเรื่องนี้ ไม่มีใครนอกจากพระเจ้าที่ทรงสามารถยกความผิดบาปได้ ในฐานะปัจเจกบุคคล เราไม่สามารถเข้าหาพระเจ้าได้เพราะเราทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่มีพระองค์ผู้หนึ่งที่เราสามารถพึ่งพาเพื่อดูแลรักษาสิทธิประโยชน์ของเรากับพระบิดาได้ คือองค์พระผู้ไถ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสามารถเข้าหาพระเจ้า เพราะโดยทางการทนทุกข์ พระองค์ทรงเรียนรู้จักการเชื่อฟังและกลายมาเป็นทายาทแห่งความรอดนิรันดร์ พระองค์ทรงถูกกระทำให้เนิ่นเหมือนพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ (ยกเว้นเรื่องความบาป) เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นดั่งมหาบุโรหิตของพระเจ้าที่สัตย์ซื่อและมีเมตตาในเรื่องเกี่ยวกับผู้เชื่อและพระบิดาในสวรรค์ พระองค์ทรงสามารถวิงวอนเพื่อเราและเป็นผู้แทนของเราต่อพระเจ้า “ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทิโมธี 2 : 5)

คำที่แปลว่า “ผู้ช่วยเหลือ” ในที่นี้ ถูกแปลในตอนอื่นๆว่า “ผู้ปลอบประโลมใจ” คำว่า “ผู้ช่วยเหลือ” ที่ถูกใช้ในที่นี้บ่งชี้ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่เหมาะสมในการทรงเป็นผู้แทนของเราต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า และทรงสามารถในการทูลวิงวอนแทนเราต่อพระองค์ คำนี้ในภาษากรีกและในวิถีชีวิตของชาวกรีกจะใช้เพื่อหมายถึงทนายความหรือที่ปรึกษา

ในฐานะ “ผู้ช่วยเหลือ” ของเราต่อหน้าพระพักตร์พระบิดา พระเยซูคริสต์ในฐานะมนุษย์ได้ทรงยอมรับโทษบาปแทนบรรดาผู้ซึ่งพระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือให้ พระองค์ทรงยอมรับว่าพระบัญญัติของพระเจ้านั้นถูกละเมิด พระองค์ไม่ได้ทรงละเว้น

โทษของความบาปที่ถูกกระทำลงไป พระองค์ไม่ได้ทรงปฏิเสธความจริงเรื่องความบาป และพระองค์ก็ไม่ได้ทรงพยายามแสดงว่า บุคคลมีสิทธิที่จะทำบาป แต่ในฐานะผู้ช่วยเหลือของเรา พระองค์ทรงเป็นหลักประกันของเรา และในขณะที่พระองค์ไม่ได้ทรงแก้ตัวแทนเรา พระองค์ก็ทรงแสดงพระองค์เองแทนเราต่อพระบิดาถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จแทนเรา โดยทางการทรงทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ โดยทางการทรงหลังพระโลหิตและการคืนพระชนม์ของพระองค์ และบัดนี้พระองค์ทรงประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงประทับอยู่ ณ ที่นั่น เป็นหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นที่พอพระทัยของพระบิดาในทุกๆสิ่ง และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงมีสิทธิที่จะให้พระบิดาทรงระลึกถึงว่าพระองค์ทรงเต็มพระทัยยอมรับเอาความบาป (และบาปทั้งปวง) ของเราไป และตรึงไว้ที่ไม้กางเขนของพระองค์

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุปายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระผู้เลี้ยง และศิษยาภิบาลแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว” (1 เปโตร 2 : 21 - 25)

พระเยซูคริสต์ผู้ช่วยเหลือเรายังทรงเป็นหลักประกันของเราอีกด้วย พระองค์ทรงถวายการค้ำประกันต่อพระเจ้าว่า พระองค์จะทรงนำและทรงกำกับเราไปในทางแห่งความชอบธรรม การเชื่อฟัง และความจริง การค้ำประกันเช่นนี้คงไม่สามารถกระทำได้ในศาลยุติธรรมของมนุษย์เรา ศาลของเราอาจสามารถตัดสินให้โจรพ้นผิดได้ แต่คงไม่มีศาลที่ไหน ผู้พิพากษาคนใด หรือทนายความคนไหนที่จะสามารถค้ำประกันได้ว่าโจรผู้นั้นจะไม่ลักขโมยอีก แต่ในศาลยุติธรรมแห่งฟ้าสวรรค์นั้น พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นมนุษย์แท้ได้ทรงค้ำประกันด้วยพระองค์เองเพื่อคริสเตียนทุกคนต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า

“เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า บุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงบัญญัติไว้ (บรรดาบุโรหิตเหล่านั้นไม่มีการกล่าวบัญญัติเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนบุโรหิตนี้มีคำกล่าวบัญญัติจากพระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญญัติแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า “ท่านเป็นบุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”) พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด แท้จริงส่วนบุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งบุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น มหาบุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอุปาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาบุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาบุโรหิต แต่คำทรงบัญญัตินั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์” (ฮีบรู 7 : 19 - 28)

“พระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรม” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์ สิ่งใดที่พระเจ้าทรงประสงค์ ก็มีเพียงพระเจ้าพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถจัดหาได้ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าเองจึงได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ในสภาพเนื้อหนัง พระเจ้าคือ

พระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และนอกจากทรงเป็นผู้ชอบธรรมในพระองค์เองแล้ว พร้อมกันนั้นพระองค์ก็ทรงเป็น
เจ้าของการกระทำความชอบธรรมอื่นๆด้วย

ความชอบธรรมนั้นไม่ใช่สิ่งที่เราบรรลุด้วยการกระทำ แต่เป็นสิ่งที่เราได้รับมอบมา “ดังนั้นคนที่อาศัยการกระทำก็ไม่
ถือว่าบาปหนึ่งที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนึ่งนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ ส่วนคนที่มีได้อาศัยการกระทำ แต่ได้
เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนธรรมดาเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม” (โรม 4 : 4 - 5)

“โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้
และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า “ให้ผู้อี้อวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 โครินธ์ 1 : 30 - 31)

เราได้รับการช่วยให้รอด (ถูกประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรม) โดยความชอบธรรมของพระคริสต์ พระเจ้าจะทรงยอมรับเรา
เพราะความชอบธรรมของพระองค์นั้นซึ่งได้ทรงประทานแก่เรา พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา (และบัดนี้ทรงเป็นผู้ช่วย
เหลือของเรา) ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ได้ดำเนินอยู่ในโลกนี้แล้วไม่ทรงกระทำบาปเลย พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ทรง
ปราศจากอูบาย ทรงปราศจากร่องรอยแห่งความบาปในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าในทุกๆรายละเอียด และ
ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงคู่ควรที่จะประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้สูงสุดและทรงทูลวิงวอนเพื่อเรา

ข้อ 2 “และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวก
เดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย”

คำกรีกที่แปลว่า “ลบล้างพระอาชญา” ในที่นี้ ปรากฏอีกครั้งหนึ่งในบทที่ 4 ข้อ 10 และมีไม่กี่ครั้งเท่านั้นที่เราได้พบคำ
ศัพท์ที่เฉพาะเจาะจงคำนี้ในพันธสัญญาใหม่ ซึ่งคำศัพท์คำอื่นที่ให้ความหมายและใจความสำคัญในลักษณะเดียวกันกับคำนี้มีมักจะ
ปรากฏอยู่บ่อยมากกว่า คำที่คล้ายกันนี้ปรากฏอยู่ในพระธรรมโรม 3 : 25 และถูกแปลว่า “ที่ลบล้างพระอาชญา” เช่นกัน และ
อีกคำที่เหมือนกันปรากฏอยู่ในพระธรรมฮีบรู 9 : 5 ซึ่งในข้อดังกล่าวถูกแปลว่า “พระที่นั่งกรุณา” ส่วนคำนี้ในรูปคำกริยาถูกพบ
อยู่ในพระธรรมลูกา 18 : 13 ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของคนเก็บภาษี “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคน
บาปเกิด” และเรายังพบคำเดียวกันนี้ในพระธรรมฮีบรู 2 : 17 ซึ่งถูกแปลว่า “ลบล้างบาป”

ความหมายที่แท้จริงของคำนี้คือ “การหันเหพระพิโรธออกไป, การทำให้เกิดการคืนดีกันระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์”
และหมายความถึง “การทำให้เป็นที่โปรดปราน” และในที่นี้ยังบ่งชี้ว่า พระคริสต์เอง โดยทางการทรงยอมถวายพระองค์เองเป็น
เครื่องบูชาลบล้างบาปในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ ทรงเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อทรงสำแดงพระเมตตาต่อคนเหล่านั้นที่เชื่อใน
พระคริสต์ หนทางเดียวที่เราจะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าได้ ก็โดยการที่พระเยซูทรงทูลวิงวอนเพื่อเรา

พระเจ้าทรงพระพิโรธต่อความบาป และความจริงที่ถูกเปิดเผยในที่นี้ก็คือว่าพระพิโรธของพระเจ้าจะต้องหลงบนความ
บาป พระเจ้าทรงถูกหมิ่นประมาทและจำเป็นที่จะต้องหันเหพระพิโรธของพระองค์ออกไป และพระพิโรธของพระองค์ต่อความ
บาปจะสาแก่ใจได้โดยทางเครื่องบูชาที่เหมาะสม พระเยซูได้ทรงถวายเครื่องบูชาเช่นนั้น เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และสมบูรณ์ครบ
ถ้วนเป็นนิรันดร์ ไม่จำเป็นต้องถวายซ้ำอีกเลย นั่นคือพระองค์ทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เอง (ลองศึกษาดูในพระธรรมฮีบรูบทที่
สิบทั้งบท)

เมื่อเราสารภาพบาปของเราในพระนามของพระเยซู เราก็ได้กลับคืนดีกับพระเจ้า พระพิโรธของพระองค์ได้หันเหออกไป
และพระองค์ทรงยกโทษบาปเราโดยเห็นแก่พระคริสต์ “และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดัง
ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์” (เอเฟซัส 4 : 32) พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างพระ
อาชญาสำหรับความบาปของเรา พระองค์ทรงกระทำการที่จำเป็นต่างๆเพื่อชำระไว้ซึ่งเกียรติแห่งพระบัญญัติ ความยุติธรรม และ
ความจริงของพระเจ้า ชำรงความคงเส้นคงวาของพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์เพื่อถวายการอภัยและการยกโทษบาป

เครื่องบูชาล้างพระอาชญา (เพื่อกระทำการลบบาป) ไม่ได้เปลี่ยนแปลงพระเจ้าหรือพระทัยของพระองค์ต่อความบาป แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงมองข้ามความจริงเรื่องความบาปไป นี่หมายความว่าอย่างเรียบง่ายว่าพระเยซูทรงจ่ายค่าไถ่บาปอย่างเต็มราคา และเนื่องจากพระองค์ได้ทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เพื่อยกหนี้บาป บัดนี้พระเจ้าจึงทรงชำระไว้ซึ่งความยุติธรรมและยังทรงกระทำให้คนอธรรมกลายเป็นคนชอบธรรมได้เมื่อคนอธรรมสารภาพบาปของพวกเขาและเชื่อในพระเยซู ผมขอเน้นย้ำความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงยกโทษเราและทรงช่วยเราให้รอดโดยเห็นแก่พระคริสต์

ถ้าผู้เชื่อกระทำการบาปหลังจากการทรงไถ่แล้ว พระเจ้าก็ยังทรงสามารถชำระไว้ซึ่งความยุติธรรมและยกโทษบาปของผู้เชื่อโดยเห็นแก่พระคริสต์ ตามความตึงตังแห่งพระราชกิจอันสำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้เราทำบาป แต่ถ้าเราทำบาป เราก็มียกประกันว่าเครื่องบูชาล้างพระอาชญาได้ถูกจัดเตรียมไว้แล้วและการอภัยบาปก็จะครอบคลุมถึงเรา ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น

“และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับส่วนท้ายของข้อนี้! พระเยซูทรงจ่ายราคาโทษบาปเพื่อทุกๆความบาปของคนบาปทุกคนในทุกยุคสมัย ยังมีกลุ่มเคลวินนิสต์แบบตกขอบ [hyper-Calvinism] ที่สอนเรื่องการลบบาปแบบจำกัด [Limited Atonement] พวกเขาสอนว่าเฉพาะ “ผู้ที่ถูกเลือก” ที่ได้รับการช่วยให้รอด และคนอื่นที่เหลือทั้งหมดจะต้องถูกสาปแช่ง แต่คำสอนดังกล่าวไม่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์บอกกับเราว่า “พระเจ้าทรงรักโลก” ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์จึงทรงเป็นเครื่องบูชาล้างพระอาชญาสำหรับความบาปทั้งปวงของทั้งโลก “องค์พระผู้เป็นเจ้า...ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้นั้นผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 เปโตร 3 : 9) พระเยซูตรัสกับฝูงชนของพระองค์ว่า “แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต”

แน่นอนว่าพระโลหิตของพระคริสต์นั้นมีอำนาจเพียงพอสำหรับความบาปของเรา และสำหรับความบาปของทั้งโลก ไม่ว่าจะคนบาปคนใดก็สามารถได้รับการช่วยให้รอดถ้าเขาได้ยินพระกิตติคุณและเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ พระองค์ไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนแค่เชื้อชาติเดียว หรือชนชาติเดียว หรือคนที่ถูกเลือก หรือกลุ่มคนที่ถูกกำหนดไว้ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อโลกทั้งโลก และคำเชื่อเชิญของพระองค์นั้นมีมาถึงทุกคน “...ให้ผู้ที่กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย” (วิวรณ์ 22 : 17)

การลบบาปนั้นถูกวางแผนไว้และถูกจัดเตรียมไว้เพื่อทุกคน สิ่งนี้เหมาะสมกับทุกคนอย่างแท้จริง และเครื่องบูชาล้างพระอาชญาที่มีอำนาจเพียงพอสำหรับทุกคน พระเยซูทรงจ่ายราคาหนี้บาปและกระทำให้พระเจ้าพึงพอพระทัยในเรื่องความบาปของคนทุกคน และไม่ว่าใครก็ตามก็จะสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงกระทำให้ธรรมบัญญัติสำเร็จครบถ้วนอย่างสมบูรณ์ (มัทธิว 5 : 17) เป็นการยกย่องธรรมบัญญัติและถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดาในทุกๆรายละเอียดของพระชนม์ชีพและการปรนนิบัติรับใช้ของพระองค์ เป็นการสำแดงถึงพระทัยของพระเจ้าต่อความบาปและความน่ารังเกียจของความบาปอย่างเต็มที่ โดยทางพระราชกิจอันสำเร็จครบถ้วนของพระองค์ ข้อเสนอแห่งความรอดอันยิ่งใหญ่ได้ประทานอย่างเสรีแก่คนทุกคน คนทุกคนและใครก็ตามที่เชื่อสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ “” (2 โครินธ์ 5 : 14)

“แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฏ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮีบรู 2 : 9)

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยในเราทั้งหลาย ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ เพราะว่าสรรพสิ่งที่เหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวัง

ใจ ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะได้ออกจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าไปในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ด้วย เรารู้แล้วว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญูณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” (โรม 8 : 18 - 23)

เป็นแผนการและพระราชกำหนดของพระเจ้าที่จะทรงช่วยสิ่งทรงสร้างทั้งปวงให้รอดจากคำสาปแช่งของความบาป และทำยที่สุด ในเวลาไม่ช้านาน สรรพสิ่งที่ทรงสร้างทั้งหมดซึ่งขณะนี้กำลังคร่ำครวญและตรากตรำอยู่นั้น จะได้รับการช่วยกู้ คำสาปแช่งจะถูกนำออกไปโดยสมบูรณ์ จะมีสันติสุขบนโลกและเจตจำนงอันดีงามอยู่ในมนุษย์ ในอิสยาห์บทที่ 11 เราอ่านพบว่าคำสาปแช่งจะถูกยกออกจากอาณาจักรของสัตว์ด้วย และ “สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น” (อิสยาห์ 11 : 9)

บรรดาผู้เชื่อแท้มีหลักประกัน

ข้อ 3 “เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์”

จงจดจำข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญของจดหมายฝากฉบับนี้ “เราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม” แน่แน่นอนว่าจะไม่มีความยินดีอย่างเต็มเปี่ยมในความรอดของเราได้หากปราศจากหลักประกันที่แน่นอน ในตอนเริ่มต้นของจดหมายฝาก ยอห์นให้หลักประกันเราว่าท่านรู้ว่าท่านกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ท่านประกาศว่าท่านได้ให้ข้อความ “ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ซึ่งเราทั้งหลายได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา เกี่ยวกับพระวาจาแห่งชีวิต”

และตอนนี้ ในข้อนี้ท่านประกาศว่า “เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักพระองค์” ความรอดไม่อาจปราศจากหลักประกันได้ ใครก็ตามที่ไม่รู้แน่ชัดว่าเขาได้รับการช่วยให้รอดแล้วเหมือนอย่างที่เขาเชื่อว่าตัวเขากำลังหายใจอยู่ ก็กำลังมีประสบการณ์ที่เทียมเท็จ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทิโมธี 1 : 12)

คนตาบอดในยอห์น 9 ได้ประกาศว่า “ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่าข้าพเจ้าเคยตาบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้” (ยอห์น 9 : 25)

โรม 8 : 16 บอกกับเราว่า “พระวิญญูณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญูณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า”

หลังจากนี้ในการศึกษาพระคัมภีร์ของเรา ยอห์นประกาศว่า “เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังมีอยู่ในความตาย...และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า” (1 ยอห์น 3 : 14, 19 - 21)

ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อ คุณก็รู้เรื่องนี้ ถ้าคุณได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริงแล้ว คุณก็รู้เรื่องนี้ และถ้าคุณไม่รู้ว่าคุณได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ถ้าเช่นนั้นคำแนะนำของผมสำหรับคุณก็คือจงปลีกตัวออกไปยังสถานที่เงียบๆสักแห่ง เปิดพระคัมภีร์ของคุณ และอ่านยอห์น 5 : 24 ; เอเฟซัส 2 : 8 - 9 ; โรม 10 : 9 - 10, 13 และ 1 ยอห์น 1 : 9 จากนั้นคุกเข่าลงและทูลขอพระเจ้าให้ทรงโปรดยกโทษบาปของคุณ โปรดปกคลุมคุณด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ และโปรดทรงเขียนชื่อของคุณลงในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผมขอยืนยันกับคุณด้วยสิทธิอำนาจแห่งพระวาทะของพระเจ้าว่าถ้าคุณได้ฟังพระวาทะของพระองค์

และเชื่อในพระราชกิจอันสำเร็จครบถ้วนและในพระโลหิตที่หลั่งลงของพระเยซูแล้ว พระเจ้าจะทรงช่วยคุณให้รอด และคุณก็จะ
ได้รู้

เรารู้ว่าเรารู้จักพระองค์ “ถ้าเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์” ในที่นี้ยอห์นกำลังกล่าวถึงพระบัญญัติสิบประการหรือ
บัญญัติของโมเสสเช่นนั้นหรือ? จากพระธรรมโรม 10 : 4 “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่
มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” และในมัทธิว 5 : 17 พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำ
ของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ”

เช่นนั้นเราก็รู้ว่ายอห์นไม่ได้กำลังกล่าวถึงพระบัญญัติสิบประการ เพราะพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของระบบแบบโมเสส
พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จครบถ้วนทุกๆจุดและขีด ยอห์นกำลังกล่าวถึงพระบัญญัติใหม่ ในกาลาเทีย 6 : 2 เราอ่านพบว่า “จง
ช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” 2 ยอห์น 5 กล่าวว่า “และท่านสุภาพสตรี
บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เหมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่
เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน”

“พระบัญญัติใหม่” หรือบัญญัติของพระคริสต์ คือความรักของพระเจ้าที่พระองค์ทรงบรรจุไว้ในจิตใจของผู้เชื่อทุก
คน เมื่อเราบังเกิดโดยพระวิญญาณ ผลของพระวิญญาณก็คือความรัก

“และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทาง
พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” (โรม 5 : 5)

“และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะ
กระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส “เราจะบรรจุราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และ
จะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย” (ฮีบรู 10 : 15 - 16)

พระบัญญัติใหม่คือบัญญัติที่จารึกไว้ในจิตใจ ไม่ใช่บนแผ่นศิลาหรือหนังสือ พระบัญญัติใหม่ของพระคริสต์คือพันธสัญญา
ใหม่ตามฮีบรู 8 : 8 เป็นพระบัญญัติแห่งเสรีภาพ

“ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาอยู่ในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟัง
แล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะมีความสุขในการของตน...ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่จะได้
รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ” (ยากอบ 1 : 25 ; 2 : 12)

บัญญัติของโมเสสต้องประสงค์ความรัก (เลวีนิติ 19 : 18 ; พระราชบัญญัติ 6 : 5 ; ลูกา 10 : 27) แต่บัญญัติของพระ
คริสต์คือความรัก พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4 : 8) ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์ทรงเป็นความรัก

ข้อ 4 “คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมูสา และความ
จริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย”

บุคคลที่ทำตัวเหมือนเป็นผู้เชื่อ คือคนที่กล่าวว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา “แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของ
พระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมูสา” คนเหล่านั้นที่นับถือพระคริสต์ควรจะประพฤติตนตามอุปนิสัยคริสเตียน อย่างแรกและขั้นแรก
สุดคือ รักพระเจ้า และจากนั้นคือ รักพี่น้อง ถ้าความรักไม่ถูกแสดงออกในชีวิตของบุคคลที่ทำตัวเป็นคริสเตียน บุคคลนั้นก็ดำเนิน
ชีวิตในคำมูสา เขาเป็นพวกเทียมเท็จ และเขากำลังเฝ้าอย่างในสิ่งที่เขาไม่ได้มีอยู่จริง นั่นคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์และพระลักษณะ
ของพระเจ้า จะไม่มีการกลับใจที่แท้จริง หรือการรับเชื่อที่แท้จริง ถ้าบุคคลนั้นไม่ได้เชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า
“ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13 : 35)

บุคคลที่เฝ้าอย่างในสิ่งที่เขาไม่ได้มีอยู่จริงไม่เพียงแต่เป็นคนมูสาเท่านั้น แต่ “ความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” เมล็ดพันธุ์
ที่ไม่เสื่อมสลาย คือพระวาระของพระเจ้า ไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย และในเมื่อพระวาระคือเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลายซึ่งประทาน

ชีวิตนิรันดร์ บุคคลใดที่เป็นพยานว่าเขารู้จักพระเยซูแล้วก็ยัง “มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์” ก็ดำเนินชีวิตในคำสาและหลงหายอย่างสิ้นหวัง

นี่เป็นครั้งที่สองในสิบสี่ข้อที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศว่าคนจำพวกหนึ่งเป็นคนมูสา เราคงไม่ได้ยินคำเทศนาที่เรียบง่ายเช่นนี้จากธรรมาสนี้ในทุกวันนี้ แต่ถ้อยคำที่แสนทรวงและแผดเผามากที่สุดเท่าที่เคยออกมาจากริมฝีปากของมนุษย์นั้นก็ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระบุตรของพระเจ้าเอง (ลองอ่านมัทธิว 23 และศึกษาดูอย่างระมัดระวัง)

ข้อ 5 “แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้ก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์”

การเชื่อฟังเป็นบททดสอบที่ช่วยประเมินได้ว่าเราบังเกิดใหม่จริงหรือไม่ การเชื่อฟังมักจะเดินตามหลังการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงเสมอ การเชื่อฟังยังเป็นเครื่องชี้วัดความรักที่เรามีต่อพระเจ้ด้วย เราเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์และดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ แสวงหาที่จะได้รู้จักและกระทำตามพระทัยของพระองค์ ตามระดับของความลึก ความบริสุทธิ์ และความเต็มเปี่ยมของความรักที่เรามีต่อพระองค์ บุตรที่ไม่เชื่อฟังหรือบุคคลที่ไม่กระทำสิ่งที่ทำให้บุพการียินดีและพึงพอใจนั้น อาจกล่าวว่ารักบุพการีของตนซ้ำแล้วซ้ำอีกเรื่อยๆ แต่ถ้อยคำสั่งสอนของบุพการีนั้นไม่มีความหมายต่อบุตรคนนั้นในเมื่อเขายินกรานที่จะไม่เชื่อฟังและเมินเฉยต่อความปรารถนาของบุพการี ฉันทักฉันทันนั้น บุคคลเช่นนี้คือพวกที่กล่าวว่ารักพระเจ้ด้วยปากของเขาเท่านั้น แต่พวกเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ พวกเขาไม่ดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ ทำทีกองเราต่อพระคริสต์ในการเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์จะกำหนดระดับความรักที่เรามีต่อพระบิดาในสวรรค์ ผู้ทรงรักเรามากจนกระทั่งพระองค์ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาสิ้นพระชนม์เพื่อเราในการจ่ายราคาหนี้บาปของเรา

ในยอห์น 14 : 15 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา” (นักวิชาการภาษกรีกบอกเราว่า ถ้าอ่านแบบตรงตัวในภาษาเดิมจะอ่านได้ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านจะรักษาบัญญัติของเรา”) ผู้เชื่อที่รักองค์พระเยซูเจ้าแท้จริงอย่างที่เราควรจะรัก จะมีความยินดีอันใหญ่ยิ่งในการเชื่อฟังพระวจนะของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์จะไม่เป็นที่น่าหนักใจหรือเป็นภาระ และการเชื่อฟังจะนำพาความยินดีอันลึกซึ้งและน่าพึงพอใจมาอย่างจิตใจของผู้เชื่อ

คำกรีกที่แปลว่า “รักษา” นั้นอยู่ในรูปปัจจุบันกาล ซึ่งบ่งชี้ว่าไม่ใช่เพียงแค่การกระทำครั้งหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นกิจกรรมที่ต่อเนื่อง คือการเชื่อฟังแบบวันต่อวัน ในเรื่องฝ่ายวัตถุเช่นเดียวกับในเรื่องฝ่ายวิญญาณ เชื่อฟังไม่เพียงแค่เฉพาะตอนที่ผู้อื่นเฝ้ามองดูเราอยู่ แต่ในยามที่เราอยู่ลับหลังหรือตามลำพังด้วย “ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด” (ยอห์น 2 : 5) นี่เป็นคำพูดของมารดาของพระเยซูที่กล่าวกับคนใช้ในงานสมรสที่หมู่บ้านคานาที่ซึ่งพระเยซูทรงกระทำการอัศจรรย์ครั้งแรก สิ่งที่พระองค์ทรงใช้ให้พวกเขาทำดูเป็นสิ่งที่ไม่น่าจะช่วยเหลืออะไรได้ พระองค์ทรงใช้ให้พวกเขาเติมไหด้วยน้ำให้เต็ม แต่ก็ไม่มีสิ่งใดเลยสักสิ่งเดียวที่พระเยซูทรงบัญชาหรือเชื่อเชิญให้เรากระทำนั้นจะเป็นเพียงสิ่งที่ “เล็กน้อย”

“เชื่อและฟังคำ ไม่มีทางอื่นที่เที่ยงธรรม

พระเยซูโปรดให้มีความสุข แก่ผู้เชื่อและฟังคำ”

ในพระมหาบัญชา พระเยซูตรัสว่า “ทุกทานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดุเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก เอเมน” (มัทธิว 28 : 18

- 20)

นี่เป็นพระราชอำนาจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงทุกทานุภาพสูงสุด และพระราชโองการของพระองค์ก็อ่านได้ว่า “จงออกไปทั่วโลก และสั่งสอนทุกๆชนชาติ” หรือเรียกอีกอย่างว่า การสร้างสาวก และพระองค์ทรงสัญญาว่าถ้าเราออกไป และ

สั่งสอน และเทศนา พระองค์ก็จะทรงอยู่ด้วยกับเราเสมอไป จนกระทั่งวาระสุดท้ายของโลก สิ่งที่พระองค์ตรัสไว้ พระองค์ก็จะทรงกระทำ

ช่างเป็นแผนงานที่ยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้! เป็นแผนงานของพระเจ้าสำหรับโลกทั้งใบต่อหน้าเราและเป็นคำเชื้อเชิญสำหรับเราในการเทศนาต่อชนทุกชาติ เราได้รับการสนับสนุนจากพระสัญญาแห่งฤทธิ์อำนาจที่ทรงประทานแก่เราโดยพระองค์ผู้ทรงฤทธานุภาพ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพนั้น และพระองค์ทรงสามารถในการรักษาพระสัญญาของพระองค์

อย่างไรก็ตาม เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การระลึกถึง ว่าในการสั่งสอนตามพระราชโองการของพระเจ้าผู้ช่วยให้อดนั้น หลายต่อหลายครั้งเราก็ลืมที่จะเน้นย้ำคำสั่งสอนของพระองค์ที่ทรงบัญชาให้เราสอนผู้อื่นให้ “ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้ส่งพวกท่านไว้” ไม่เพียงแต่เรามักจะลืมเน้นย้ำถึง “สิ่งสารพัด” ที่พระองค์ได้ทรงส่งพวกเราไว้เท่านั้น แต่เรายังละเลยพระบัญชาของพระองค์ในการสอนพวกเขาให้ “ถือรักษาสิ่งสารพัด” ที่พระองค์ได้ทรงส่งเราไว้ด้วย จากมัทธิวถึงวิวรณ์ พระวาระของพระเจ้าเน้นย้ำคำว่าการกระทำ รักษา เชื่อฟัง พระบัญญัติของพระเยซู เราสั่งสอน เราเทศนา และเรานั้นย้ำ แต่เราไม่ได้กำชับให้ผู้อื่นถือรักษา ราวกับว่าเป็นธรรมเนียมในทุกวันนี้ที่พระวาระจะถูกเก็บซ่อนไว้ในหัวของเรา แต่ไม่ได้อยู่ในจิตใจ เรามีความรู้ที่อยู่ในหัว แต่ไม่ได้มีการเชื่อฟังอยู่ในจิตใจ พระวาระที่ถูกเก็บซ่อนอยู่ในจิตใจต่างหากที่ช่วยรักษาผู้เชื่อไว้จากการทำบาป พระวาระที่ถูกเก็บซ่อนอยู่ในจิตใจจะช่วยนำคริสเตียนให้เชื่อฟัง ถือรักษา และกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์ เป็นไปได้ที่จะมีความรู้พระคัมภีร์อยู่เต็มหัวและมีความมาปอยู่เต็มจิตใจ เป็นไปได้ที่บุคคลหนึ่งจะกล่าวถ้อยคำอันประเสริฐยิ่งใหญ่ที่บนธรรมมาสน์ แต่พระวาระของพระเจ้าก็ยังไม่ได้อำรงอยู่ในจิตใจของผู้พูดเลย

ความรักเท่านั้นจะควบคู่กับการเชื่อฟังเสมอ ถ้าความรักแท้ดำรงอยู่ในจิตใจก็จะแสดงออกมาในชีวิตด้วย ตัวอย่างเช่น ถ้าเรารัก เราก็มักจะเชื่อฟัง และถ้าเราเชื่อฟัง ก็เป็นเพราะเรารัก ในด้านฝ่ายวิญญาณนั้นพระเยซูคือผู้ที่เรารักและเชื่อฟัง พวกอัครทูตได้กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์” (กิจการ 5 : 29)

“แต่ผู้ใดที่รักษาพระวาระของพระองค์ ความรักของพระเจ้ายิ่งก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง” หากปราศจากความรักและการเชื่อฟังพระเจ้าแล้ว ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่บุคคลหนึ่งจะเติบโตพัฒนาขึ้นในพระคุณ และรู้จักกับความรักที่สมบูรณ์ 1 ยอห์น 4 : 18 บอกกับเราว่า “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกซ์ทรมาณ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์”

“ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์” ความรักที่เกิดผลออกมาเป็นความเชื่อฟังพระเจ้าจะเป็นหลักประกันในจิตใจว่าเราบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงและว่าความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในจิตใจของเรา เพราะปราศจากความรักของพระเจ้าเราก็ไม่สามารถเชื่อฟังพระองค์ มนุษย์ธรรมดาจะไม่ยอมเชื่อฟังพระเจ้า เขาไม่ยอมดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณ เพราะเขาไม่มีความรักต่อพระเจ้าในจิตใจของเขา เปาโลกล่าวว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่า เป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 โครินธ์ 2 : 14) พระเจ้าทรงเป็นความรัก และเมื่อจิตใจของเราได้ซาบซึ้งโดยความรักของพระเจ้าแล้ว เราก็มักจะเชื่อฟังพระองค์เพราะเรารักพระองค์

ข้อ 6 “ผู้ใดกล่าวว่าคุณอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย”

ในยอห์น 15 : 1 - 14 พระเยซูได้ทรงอธิบายเกี่ยวกับการที่ผู้เชื่อเข้าสนิทอยู่ในพระองค์ไว้ว่า :

“เราเป็นเถาองุ่นแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิด

ผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเราฉันนั้น เราเป็นเถาอรุณ ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำสิ่งใดไม่ได้เลย”

“ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็จะต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมนำกิ่งในไฟเผาเสีย ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์”

“นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยมนี้แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา”

เป็นเรื่องสำคัญมากที่ผมต้องยกข้อพระธรรมตอนนี้มาทั้งหมด เพราะว่าไม่มีข้ออ้างสำหรับการไม่ได้อ่านและศึกษาข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญมากตอนนี้ พระเยซูทรงเป็นเถาอรุณแท้ พระบิดาในสวรรค์ทรงเป็นผู้ดูแลรักษา เราเป็นกิ่ง และกิ่งไม่อาจหวังที่จะเกิดผลเองได้นอกจากจะติดอยู่กับเถา คุณจะสังเกตได้ว่าพระเยซูทรงกล่าวถึง “ผล” “เกิดผลมากขึ้น” และ “เกิดผลมาก” เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อเราเกิดผลมาก

ไม่นานก่อนที่พระเยซูจะทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขน พระองค์ได้ทรงทูลต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17 : 4) ผมสงสัยว่าถ้าพระเจ้าจะทรงเรียกผมกลับบ้านในวันนี้แล้ว ผมจะพูดได้เต็มปากแค่ไหนว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระเยซูในโลก” แล้วคุณล่ะ? คุณได้เชื่อฟังหรือไม่? คุณได้เข้าสนิทหรือไม่? คุณได้เกิดผลหรือไม่? แล้วได้เกิดผลมากยิ่งขึ้นหรือเปล่า? แล้วเกิดผลมากแค่ไหน? ลองคิดดูดีๆ และจงจำไว้ว่า พระเยซูทรงได้รับเกียรติเมื่อเราเกิดผลมาก

พวกเราเองก็ “ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย” นี่เป็นหลักการของพระคัมภีร์เกี่ยวกับการดำเนินของคริสเตียน ทุกๆอย่างก้าวที่พระคริสต์ทรงดำเนินในโลกนั้น ทุกๆอย่างที่คุณต้องทำและทุกๆสิ่งที่คุณต้องทำ ก็เพื่อการถวายเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา พระองค์มิได้ทรงกระทำการอัศจรรย์เพื่อความสะดอกสบายหรือความพึงพอใจของพระองค์เองเลยแม้แต่ครั้งเดียว พันธกิจของพระองค์นั้นเพื่อถวายเกียรติแด่พระบิดาก่อนเสมอ และเพื่อประโยชน์ของมนุษยชาติเป็นลำดับถัดมา และเมื่อเรดำเนินตามอย่างที่พระองค์ทรงดำเนิน เราก็แสดงออกถึงหลักฐานภายนอกว่าพระเยซูทรงอยู่ในเรา “พระเยซูโสภาทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา” (สดุดี 37 : 23)

ถ้อยคำของข้อพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังศึกษากันอยู่นี้เขียนถึงผู้เชื่อ ไม่ใช่คนบาป ในเอเฟซัส 2 : 1 บอกกับเราว่าผู้ที่ไม่เชื่อนั้นก็ “ตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป” พวกเขาดำเนินตามวิถีของโลกนี้ และก่อนที่พวกเขาจะสามารถดำเนินเหมือนอย่างกับผู้เชื่อควรจะดำเนินได้นั้น พวกเขาต้องถูกกระทำให้เป็นขึ้นมาจากความตายก่อน พวกเขาต้องบังเกิดใหม่ ได้รับการสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ เราไม่จำเป็นต้องเชิญชวนคนบาปให้ดำเนินตามอย่างที่พระอาจารย์ทรงดำเนิน แต่เขาจำเป็นต้องบังเกิดใหม่ก่อน เราไม่ได้บังเกิดใหม่โดยการดำเนิน แต่โดยการเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า

ในขณะที่เราอ่านและศึกษาถึงพระชนม์ชีพของพระคริสต์ที่ถูกบันทึกไว้ในพระกิตติคุณ ในทุกๆหน้าเราได้เห็นแบบอย่างของพระองค์ที่ได้ทรงวางไว้ให้แก่เราในการดำเนินในแต่ละวัน เป็นแบบอย่างนับตั้งแต่ในวัยเยาว์ไปจนถึงไม้กางเขน และพระองค์ทรงดำเนินอย่างไร เราผู้ถูกเรียกด้วยพระนามของพระองค์ก็ควรดำเนินตามอย่างนั้นด้วย นี่คือหลักแห่งการอุทิศชีวิตฝ่ายวิญญาณ เราต้องไม่ดำเนินตามแบบอย่างที่ถูกวางโดยผู้คน เราจะไม่แม้แต่จดจ่อที่นักเทศน์ อาจารย์ นักประกาศ หรือมิชชันนารี

เราต้องจดจำแต่เพียงพระเยซูผู้เดียวและเสมอไป ในทุกสิ่ง เราจะดำเนินตามพระองค์ ไม่ใช่ตามมนุษย์ หรือตามประเพณี หรือตาม “ศาสนา” หรือตามคำสอน แต่ตามองค์พระเยซูคริสต์

เป็นความจริงที่เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป ขนบธรรมเนียมและและอุปนิสัยของชีวิตก็เปลี่ยนแปลงไปด้วยนับตั้งแต่เมื่อครั้งพระเยซูทรงดำเนินอยู่ในโลกนี้ แต่หลักพื้นฐานสำหรับทุกวันนี้ก็ยังคงเหมือนกันกับเมื่อครั้งพระเยซูยังทรงดำรงอยู่และทรงปรนนิบัติรับใช้ท่ามกลางมวลชน ความบาปไม่เคยเปลี่ยนแปลง ซาดานไม่เคยเปลี่ยนแปลง การทดลองไม่เคยเปลี่ยนแปลง ดังนั้นไม่ว่าเราจะประสบพบเจอสิ่งใดในทุกวันนี้ เราก็ยังคงสามารถดำเนินตามอย่างก้าวของพระเยซูและรู้ได้ว่าเราจะประสบผลลัพธ์ที่ถูกต้องเสมอ “ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อพระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 โครินธ์ 10 : 13)

พระองค์ผู้ทรงช่วยเราให้รอด ก็ทรงประทานกำลังในการดำเนินตามอย่างที่เรควรจะทำ “ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข” (อพยพ 18 : 23)

“เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก” (เอเฟซัส 5 : 1) เราคือ “ลูกเล็กๆ” ของพระเจ้า และถ้าเรามีความเชื่อในพระเจ้าอย่างที่เรควรจะมี (มาระโก 11 : 22) เราก็ไม่จำเป็นต้องกลางแคลงใจว่าเราจะสามารถทำทุกสิ่งที่เราควรทำได้หรือไม่ พวกเราที่เข้าสืบทอดอยู่ในพระเยซูและดำเนินตามรอยของพระองค์จะเติบโตขึ้นวันต่อวันในขณะที่ดำเนินตามพระองค์และได้รับการเลี้ยงดูโดยน้ำนมและอาหารแห่งพระวาระของพระองค์ และเชื่อฟังการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า (2 เปโตร 1 : 4)

ผู้เชื่อมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8 : 9)

เราได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8 : 14)

เรามีหลักประกันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8 : 16)

พระคริสต์ทรงดำรงอยู่ในผู้เชื่อ (โคโลสี 1 : 27)

ผู้เชื่อถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (โคโลสี 3 : 3)

ผู้เชื่อได้ผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระเยซู (1 โครินธ์ 12 : 12 - 14)

เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์ (เอเฟซัส 5 : 30)

ในเมื่อสิ่งเหล่านี้เป็นความจริง เราจึงควรต้องเลียนแบบอย่างพระองค์ในทุกๆด้านอย่างแท้จริง

ข้อ 7 “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว”

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงทำให้เราเข้าใจว่าข้อความที่ถูกประกาศในที่นี้ไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่เป็นหลักคำสอนดั้งเดิมอันบริสุทธิ์ที่ได้เทศนาเข้ามาตั้งแต่เริ่มแรก สิ่งที่ยอห์นเขียนภายใต้การดลใจในที่นี้ ไม่ใช่หลักคำสอนหรือพระบัญญัติซึ่งท่านคิดขึ้นเอง ข้อความที่ท่านกำลังมอบให้ที่นี่เป็นข้อความที่มีมาตั้งแต่เริ่มแรก คือหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ที่ท่านได้รับโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และจึงได้จรดปากกาลงเขียนเพื่อเรา เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม

แม้แต่ในสมัยของยอห์นผู้เป็นที่ยรักก็มีผู้สอนเทียมเท็จซึ่งเทศนาหลักคำสอนที่มนุษย์บัญญัติขึ้นเอง บางคนก็ดูน่าดึงดูดและเชื่อเชิญให้ติดตามเสียจนคนบางคนที่เคยได้ยินพระกิตติคุณแท้จากคำเทศนาของยอห์นแล้วยังถูกชักนำให้หลงตามไปด้วย ผู้สอนเทียมเท็จเหล่านี้มักจะมานำเสนอบางสิ่งแปลกใหม่ และบางคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงก็จะถูกดึงดูตไปเพราะความแปลกใหม่นั้น ยอห์นให้ความมั่นใจบรรดาคนที่ท่านเขียนถึงว่าข้อความเหล่านี้ไม่ใช่ของท่านเอง แต่เป็นพระวาระอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า เป็นพระกิตติคุณอันบริสุทธิ์ซึ่งพวกเขาได้ยินกันตั้งแต่แรกเริ่ม ท่านได้วางรากความจริงแห่งความเชื่อที่พวก

เขาค้นเคยดีตั้งแต่เมื่อได้รับการไถ่ให้เป็นวิสุทธิ คือความจริงเดียวกันกับที่พระเยซูได้เคยทรงสั่งสอนและเทศนา และที่ผู้เชื่อได้เคยยอมรับ

นี่ไม่ใช่บัญญัติใหม่ซึ่งท่านได้เขียนถึงพวกเขา “แต่เป็นพระบัญญัติเก่า” หมายความว่า มันเก่าในแบบที่มันเป็นมาเช่นนี้เสมออยู่นานแล้ว มันไม่ใช่บางสิ่งที่ย่อหน้าสร้างขึ้นมาจากตัวท่านเอง แต่เป็นสิ่งที่ “ท่านทั้งหลายได้ยึดตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว” คนเหล่านี้เคยได้ยึดพระกิตติคุณแห่งพระคุณของพระเจ้า และผู้เชื่อแท้ก็ไม่ควรจะถูกชักนำให้หลงไปโดยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง สิ่งที่ย่อหน้าได้เขียนลงไปนั้นเป็นรากฐานแห่งความเชื่อซึ่งได้เทศนาไปเมื่อพระกิตติคุณถูกประกาศครั้งแรก และความจริงเดียวกันเหล่านี้ก็ถูกเทศนาอยู่เสมอมา

“พระบัญญัติเก่าอันนั้นคือพระดำรัสซึ่งท่านทั้งหลายได้ยึดตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว” ย่อหน้าจบเรื่องทั้งหมดว่า ท่านกำลังสั่งสอนเทศนา และเขียนตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกำกับพระวาระของพระเจ้าที่ดำรงอยู่ “ตั้งแต่เริ่มแรก” (ยอห์น 1 : 1) พระวาระนั้นดำรงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์ (สดุดี 119 : 89) พระวาระนั้นคือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าที่ช่วยให้ถึงความรอดต่อทุกคนที่เชื่อ (โรม 1 : 16) พระวาระนั้นนำการชำระให้แก่นมนุษย์ (ยอห์น 15 : 3) ในความเป็นจริง ย่อหน้ากำลังกล่าวว่า “ทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้เขียน ทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้กล่าว ทุกอย่างที่ข้าพเจ้าได้เทศนาแก่พวกท่าน คือพระบัญญัติที่เก่าแก่ตั้งแต่เริ่มแรก คือพระบัญญัติเดียวกัน คือพระวาระเดียวกัน ที่พวกท่านได้ฟังและเชื่อฟังอยู่เสมอมา ไม่มีอะไรใหม่เพิ่มเข้ามา ไม่มีอะไรถูกนำออกหรือถูกแทนที่ด้วยสิ่งใหม่เลย”

ข้อ 8 “อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็ความจริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่”

นี้อาจฟังดูเหมือนข้อพระคัมภีร์ขัดแย้งกันเอง แต่ไม่ใช่เช่นนั้น ในที่นี้ย่อหน้ากำลังกล่าวถึงพระบัญญัติของพระเยซูที่ให้เรา “รักกันและกัน” ท่านกล่าวว่านี่เป็น “พระบัญญัติใหม่” ไม่ใช่ในแง่ที่ว่าย่อหน้าเป็นผู้ประกาศการสถาปนา แต่เป็นพระบัญญัติใหม่ที่พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดได้ทรงประทานให้แก่สาวกของพระองค์เพื่อเป็นตั้งเครื่องหมายที่จะทำให้โลกนี้รู้จักกับคริสเตียนแท้ได้ “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13 : 35)

ในคำเทศนาบนภูเขา พระเยซูตรัสสอนไว้ว่า “ท่านทั้งหลายเคยได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า ‘จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู’ ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติต่อท่านอย่างเหยียดหยามและข่มเหงท่าน จงทำดังนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่ว และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็กระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” (มัทธิว 5 : 43 - 48)

“พระบัญญัติใหม่...นั้นก็ความจริงทั้งฝ่ายพระองค์” (คือ ฝ่ายองค์พระเยซูเจ้า) พระบัญญัติแห่งความรักนั้นทั้งสมบูรณ์ในพระเยซูคริสต์ ได้รับการอธิบายจากพระองค์ และถูกสำแดงให้เห็นโดยพระองค์ในขณะที่พระองค์ทรงกระทำพันธกิจในโลกนี้ “พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13 : 1)

พระบัญญัติแห่งความรักนั้นเป็นจริงในฝ่ายพระเยซู “และฝ่ายท่านทั้งหลาย” ในที่นี้ย่อหน้ากำลังพูดกับผู้เชื่อที่ท่านเอ่ยถึงในจดหมายนี้ เช่นเดียวกันกับคุณละผม ความหมายของท่านก็คือในท่ามกลางหมู่คริสเตียน ความรักฉันทันพี่น้องก็ถูกแสดงออก เราสำแดงความรักกันและกันขณะที่เรามีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกันในชุมชนและในคริสตจักร

“เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่” ในที่นี้เราได้รับการเตือนให้ระลึกว่าเราไม่ใช่ลูกของความมืด เราไม่ใช่ลูกของกลางคืน พระองค์ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลกนี้ได้เสด็จมาเพื่อผู้เชื่อ ความมืดไม่ดำรงอยู่อีกต่อไป ไม่

แม้แต่ความสลัว “พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และไม่มีความมืดอยู่ในพระองค์เลย” พระวาระของพระองค์เป็นโคมส่องเท้าของเราและเป็นแสงสว่างส่องทางของเรา เราดำเนินในความสว่าง และเพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก ศาสนาคริสต์ก็คือความรัก เรายังรักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ถ้าเราไม่รักกันและกัน ถ้าเราไม่รักพี่น้องคริสเตียนของเราที่เรามองเห็นได้ เราจะรักพระเจ้าที่เรามองไม่เห็นได้อย่างไร? และตามที่พระเยซูได้ทรงสั่งสอนในพระธรรมมัทธิว ถ้าเรารักแต่เฉพาะคนที่ทำดีต่อเรา และพูดดีกับเรา เราก็กระทำไม่ต่างจากคนหน้าซื่อใจคดและพวกฟาริสีเลย

“ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่...เป็นความสว่างแท้ๆ ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก” (ยอห์น 1 : 4 - 5, 9)

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า “แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมาเมา” (1 เธสะโลนิกา 5 : 4 - 6)

ในโคโลสี 1 : 12 - 14 เราอ่านพบว่า “เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมฆโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น” (วิวรณ์ 21 : 23)

ผู้เชื่อเป็นลูกของความสว่าง เราดำเนินในความสว่าง เราได้มีส่วนในความสว่าง เราได้ถูกนำเข้าสู่ราชอาณาจักรของความสว่าง ด้วยเหตุนี้ “ความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่” จึงไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับความเฉาฝ่ายจิต วิญญาณในเรื่องพระบัญญัติของพระเยซูซึ่งเกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ

ความสว่าง กับ ความมืด - ความรัก กับ ความเกลียดชัง

ข้อ 9 - 11 “ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความมืดจนถึงบัดนี้ ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าตนกำลังไปทางไหน เพราะว่าความมืดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว”

ความเกลียดชังนั้นมาจากมาร มันเป็นของอาณาจักรแห่งความมืดและมันผูกพันในจิตใจที่มีมืดหม่น ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ได้ให้ภาพที่เลวร้ายของคนที่ไม่เกลียดชังผู้อื่น เขาดำรงอยู่ในความมืด ถ้าจะหาทางอธิบายเปรียบเทียบ ก็เหมือนกับการที่เรานำกระถางต้นไม้ที่สวยงามต้นหนึ่งไปไว้ในห้องชั้นใต้ดินและปิดช่องรับแสงทั้งหมด ต้นไม้นั้นอาจโตอยู่ได้อีกสักไม่กี่วัน แล้วสีสนอันสวยงามของมันก็จะเริ่มจางหายไป มันจะเริ่มเหี่ยวเฉาและไม่นานก็เหี่ยวแห้ง และในที่สุดมันก็จะตาย นั่นคือสิ่งที่จิตวิญญาณแห่งความเกลียดชังจะกระทำต่อจิตใจ มีอีกสองสามอย่างที่มีมนุษย์สามารถกระทำได้ซึ่งน่ารังเกียจพอกๆกับกับความเกลียดชัง สำหรับจิตวิญญาณแห่งการไม่รักและไม่ให้อภัย จิตวิญญาณแห่งความเกลียดชังจะทำให้เหยื่อของมันกลายเป็นคนป่วยฝ่ายจิต วิญญาณ และสำหรับความมืด คนบางคนช่างชื่นชอบความมืด พระเยซูตรัสว่า “มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว” (ยอห์น 3 : 19)

คนที่เกลียดชังพี่น้องของตนไม่เพียงแค่มองอยู่ในความมืด เขายัง “เดินในความมืด และไม่รู้ว่าตนกำลังไปทางไหน” คนที่ปกความเกลียดชังไว้ในจิตใจของตนก็ไม่รู้ว่าเขากำลังไปทางไหน เขาไม่รู้ว่าความเกลียดชังนั้นจะนำเขาไปทางไหน ความคิดเลวทรามอำมหิตที่ควบคุมจิตใจของเขาอยู่นั้นมักจะนำไปสู่การเสียเลือดเสียเนื้อและการฆาตกรรม ในบทที่ 3 ข้อที่ 15 ของจดหมายฝากฉบับนี้ ยอห์นได้บอกกับเราว่า “ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย” จากพระวาระของพระเจ้า ความเกลียดชังคือการฆาตกรรม และหลายๆครั้ง ความเกลียดชังก็นำมาซึ่งการฆ่าเพื่อนมนุษย์ให้ตายจริงๆ

ยิ่งไปกว่านั้น จากจุดยืนในฝ่ายจิตวิญญาณ ความเกลียดชังเป็นยาพิษอันตรายถึงตาย มันทำให้จิตใจด้านชา บิดเบือนจิตวิญญาณ นำเอารอยยิ้มออกไปจากใบหน้า และเป็นพิษต่อร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ นอกเสียจากว่ามันจะถูกถอนรากถอนโคนออกไปโดยพระคุณของพระเจ้า เมื่อบุคคลดำรงอยู่ในจิตวิญญาณแห่งความเกลียดชัง เมล็ดแห่งความเกลียดชังจะเติบโตขึ้นเป็นการกระทำที่ไม่อาจคาดคิดได้ หลายๆ ครั้ง คำพูดไม่อาจอธิบายถึงสิ่งที่คนคนหนึ่งจะกระทำเพราะความเกลียดชัง เพราะ “ความมีดนั้นได้ทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว”

คนที่เกลียดชังยังกล่าวหาอยู่ในความมืดอีกด้วย เขาตกอยู่ในสภาวะที่น่าสมเพชเสียยิ่งกว่าการตาบอดฝ่ายร่างกายเสียอีก คนที่ตาบอดฝ่ายร่างกายยังพอจะสามารถหาหนทางของพวกเขาได้ด้วยการใช้ไม้เท้า พวกเขาสามารถมีเพื่อนช่วยนำทาง หรือพวกเขาสามารถใช้ “สุนัขนำทาง” แต่คนที่ตาบอดด้วยความเกลียดชังไม่สามารถมีใครนำทางได้เลยจนกว่าพระเจ้าจะทรงกระทำการอัศจรรย์ในจิตใจและความรักของพระเจ้าจะเข้ามาสู่จิตวิญญาณ พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงจะทรงสามารถเข้าควบคุมและความเกลียดชังจึงจะหายไป

ความเกลียดชังทำให้ความคิดมีขอบเขต คนที่ดำรงอยู่ในจิตวิญญาณแห่งความเกลียดชังไม่สามารถมองเห็นเหตุผลได้ เขาไม่สามารถระลึกถึงความจริง “แต่ถ้าข้าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้นพระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข้าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 โครินธ์ 4 : 3 - 4) เมื่อความเกลียดชังแทรกซึมเข้าสู่จิตวิญญาณ ความคิดก็ไม่สามารถคิดพิจารณาไปในทางที่ถูกต้องได้ บุคคลเช่นนี้จำเป็นต้องอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้” (ลูกา 18 : 41)

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก” และถ้าเราเชื่อในพระองค์ พระองค์ก็ทรงดำรงอยู่ภายในเราและเราอยู่ในพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีความสว่างความสว่างแห่งชีวิต และจากในมัทธิว 5 : 14 เราเป็นความสว่างในโลกที่มีมดมนี่ เป็นความจริงที่ผู้เชื่อหลายคนจำเป็นต้องปิดกวดเช็ดดูโคมไฟของตน บางคนจำเป็นต้องย้ายโคมไฟของตนออกมาจากใต้ถังครอบ แต่เราได้รับความสว่างจากความสว่างแท้และเราควรฉายแสงออกไปในโลกที่มีมดมนเพื่อชี้ให้คนที่ไม่เชื่อได้เห็นพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ทรงรับเอาความบาปที่สาปแช่งจิตวิญญาณไปเสีย

สังเกตว่าชีวิตของคนที่ดำรงอยู่ในความรัก คนที่เต็มเปี่ยมและถูกควบคุมด้วยความรักของพระเจ้า พระบัญญัติแห่งความรักก็คือ “พระบัญญัติเก่า” ซึ่งเก่าพอๆกันกับพระเจ้าพระองค์เอง เพาะพระเจ้าทรงเป็นความรัก พระเจ้าทรงดำรงอยู่ตั้งแต่แรกเริ่ม พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ และเพราะพระคุณของพระองค์ ความรักของพระเจ้าได้ลงมาสู่มนุษย์ ในขณะที่เรายังไม่น่ารัก พระองค์ก็ทรงรักเราแล้ว พระบัญญัติแห่งความรักนั้นก็ดำรงอยู่ตั้งแต่แรกเริ่มกับพระเจ้า ความรักมาจากพระเจ้า และเราผู้ซึ่งเป็นของพระกายเดียวกัน ดำเนินอยู่ในความสว่างเดียวกัน มีส่วนในพระวิญญาณเดียวกัน ก็ควรรักกันและกัน คนที่รักพี่น้องของตนก็ “อยู่ในความสว่าง และไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย”

ผมขอยกตัวอย่างอธิบายที่อาจดูหยาบ แต่ก็ เป็นความจริง คนที่ทำงานกลางแจ้ง ใบหน้าของเขาก็จะแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่ทำงานกลางแจ้ง คือใบหน้าที่เขาจะมีผิวเข้มกร้านแดด ส่วนคนที่ทำงานนั่งโต๊ะซึ่งไม่ค่อยจะเจอแดดก็จะมีแสงให้เห็นเช่นกัน ใบหน้าของเขาจะไม่กร้านแดด และสีผิวอาจจะอ่อนกว่าคนที่ใช้ชีวิตและทำงานอยู่กลางแจ้ง แสงอาทิตย์สามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะผิวภายนอกได้ และนี่ก็เป็นจริงในลักษณะเดียวกันเมื่อเปรียบเทียบกับในเชิงฝ่ายจิตวิญญาณ ถ้าเราดำเนินในความสว่างของพระเจ้าและความรักของพระองค์ สิ่งนี้จะเปลี่ยนแปลงลักษณะและอุปนิสัยในชีวิตของเราเช่นกัน การดำเนินในความสว่างของพระเจ้าจะเปลี่ยนแปลงเราจากภายในออกสู่ภายนอก

ในภาษาฮีบรูดั้งเดิมของพระธรรมสดุดี 34 : 5 อ่านได้ว่า “เขาทั้งหลายฟังดูพระองค์ และมีสง่าราศี” ความรักของพระเจ้านำพาส่งราศีมาสู่ใบหน้าของผู้เชื่อ เฉกเช่นเดียวกับที่ดวงอาทิตย์ทำให้เกิดสีผิวบนใบหน้าของผู้ที่ตรากตรำอยู่กลางแจ้ง

คนที่ดำเนินอยู่ในความสว่างก็ “ไม่มีโอกาสที่จะสะดุดสำหรับผู้นั้นเลย” เมื่อเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เราก็ดำเนินอยู่ในพระเยซู และเมื่อเราดำเนินกับพระองค์ในความสว่างแห่งพระพักตร์และความรักของพระองค์ เราก็สามารถมั่นใจได้ว่าเราจะ

ไม่สะดุด คนที่ดำเนินอยู่ในความสว่างสามารถมองเห็นหลุมพรางของซาตานในหนทางของเขาได้ เขาสามารถมองเห็นหินสะดุดที่ซาตานวางไว้ระหว่างทาง และ ถ้าเขาเต็มใจ เขาจะสามารถหลบเลี่ยงหลุมพรางและหินสะดุดเหล่านั้นได้ แต่น่าเศร้าที่ไม่ใช่ผู้เชื่อทุกคนจะปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตอย่างแยกออก บริสุทธิ์ และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณซึ่งเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและชี้ให้ผู้อื่นเห็นทางรอด แต่คริสเตียนที่อยากมีชัยชนะก็สามารถมีได้อย่างแน่นอน

“แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืดเข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2 : 9)

ความสว่าง กับ ความมืด - ความรัก กับ ความเกลียดชัง

ข้อ 12 - 14 “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าบาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว”

ในครอบครัวของพระเจามี “ลูกเล็กๆ” (คนที่เป็นทารกในพระคริสต์) มี “คนหนุ่มๆ” (คนที่เติบโตในพระคุณแล้ว) และมี “บิดา” (คนที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ได้รับการเลี้ยงดูด้วยอาหารและน้ำแห่งพระวจนะมานานหลายปี) ตลอดทั่วทั้งพันธสัญญาใหม่เราถูกสอนว่าในชีวิตฝ่ายวิญญาณนั้น ก็เช่นเดียวกันกับฝ่ายร่างกายที่เราควรจะเดินหน้าเติบโต จึงควรมีความก้าวหน้าเกิดขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อ เปาโลได้เตือนสติเราให้ละ “ประณมโอวาทของพระคริสต์” และก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ (ฮีบรู 6 : 1) ไม่ใช่หมายความว่าให้เราละทิ้งสิ่งแรกนั้นไปเสีย เพราะแม้แต่คริสเตียนที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณก็ยังคงต้องการน้ำนมแห่งพระวจนะ แต่เราก็จำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงดูด้วยสิ่งที่ล้ำลึกมากยิ่งขึ้นจากพระเจ้าไปพร้อมกับที่เราเติบโตขึ้น “เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป โดยท่านได้ถูกวางรากลงไว้แล้ว และถูกก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ให้สมบูรณ์ และถูกตั้งให้มั่นคงอยู่ในความเชื่อตามที่ท่านได้รับการสอนมาแล้วนั้น จึงเต็มล้นด้วยการขอบพระคุณอยู่ในนั้น” (โคโลสี 2 : 6 - 7)

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน...” ตามความหมายโดยนัยแล้ว ในที่นี้ย่อหน้ากำลังกล่าวกับผู้เชื่อทุกคน เพราะผู้เชื่อทุกคนก็เป็นลูกๆของพระเจ้า แต่ท่านก็ระบอบอย่างเจาะจงด้วยว่าเป็น “ลูกเล็กๆ” และในแง่มุมฝ่ายจิตวิญญาณเราจำเป็นต้องมีและสำแดงออกถึงความเชื่อแบบเด็กเล็กๆเสมอ

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย...บาปของท่านได้รับการอภัยแล้วเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” ผมอธิษฐานว่าผู้เชื่อทุกคนที่ได้อ่านถึงบรรทัดนี้ จะเห็นความจริงข้อนี้ชัดแจ้งเหมือนกับที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงแสดงให้ผมได้รับรู้ ผมมักจะถามอยู่เสมอว่า “ทำไมพระเจ้าถึงได้ทรงช่วยคนบาปที่ชั่วร้าย สิ้นหวัง และน่าสมเพชอย่างผม?” เหมือนอย่างเนื้อเพลงในบทเพลง Why should He love me so ? ที่โด่งดัง

ทำไมพระองค์ทรงรักข้าฉัน?

ทำไมพระองค์ทรงรักข้าฉัน?

ทำไมพระผู้ไถ่ต้องเสด็จสู่กางเขน?

ทำไมพระองค์ทรงรักข้าพเจ้า?

และแล้ววันหนึ่ง ผมก็ได้อ่านข้อความที่แสนอัศจรรย์นี้ “และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์” (เอเฟซัส 4 : 32)

พระเจ้าพระบิดาทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ แต่ทำไมพระองค์ถึงทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์? เอเฟซัส 2 : 6 - 7 ตอบคำถามนี้ว่า พระเจ้า “ทรงให้เราเป็นขึ้นขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์”

พระเจ้าไม่ได้ทรงช่วยคนบาปให้รอดเพียงแค่ว่าจะทรงประทานชีวิตที่สะดวกสบายให้กับเรา พระองค์ไม่ได้ทรงช่วยเราให้รอดเพียงแค่ว่าจะให้เราได้อาศัยอยู่ในนครสี่ขาตั้งไข่มุกอันล้ำค่า พระองค์ทรงช่วยเราให้รอดเพื่อทำให้คริสตจักรครบถ้วนสมบูรณ์ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่เราจะเข้าครอบครองนครสี่ขาตั้งไข่มุกอันล้ำค่าที่ถูกแขวนอยู่ระหว่างสวรรค์และโลก และพร้อมกันกับที่เราได้อาศัยอยู่ภายในนั้น พระเจ้าก็จะทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเรา

“ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก” นี่เองจึงเป็นเครื่องหมายแสดงถึงการเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายจิตวิญญาณ หรือคนที่เติบโตในฝ่ายจิตวิญญาณจนถึงระดับที่มีวุฒิภาวะแล้ว เขาจะไม่เป็น “ลูกเล็กๆ” อีกต่อไป เขาจะไม่เป็น “คนหนุ่มๆ” อีกต่อไป เขาคือคนที่ผ่านร้อนผ่านหนาว เป็นคนที่ได้รับการสั่งสอนแล้ว และเป็นบิดาในฝ่ายจิตวิญญาณ เขารู้จักคุ้นเคยกับพระกิตติคุณดีและมีความมั่นใจว่าสิ่งต่างๆที่พระวจนะของพระเจ้าได้ตรัสสอนเกี่ยวกับพระเยซู พระเจ้า สวรรค์ นรก และการพิพากษานั้น เป็นความจริง ซึ่งล้วนเป็นสิ่งที่ “ดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก” พวกเขา “บิดา” ฝ่ายจิตวิญญาณเหล่านี้มีพระกิตติคุณอยู่ในจิตใจพอกๆกับภายในความคิด พวกเขาเป็นผู้รับใช้ที่มีวุฒิภาวะของพระเจ้า ประกอบไปด้วยความรักอันลึกซึ้งต่อดวงวิญญาณและความห่วงใยอันลึกซึ้งต่อพี่น้องคริสเตียน

ผู้เชื่อทุกคนนี้สามารถพิจารณาดู “พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ” ซึ่งช่วยให้เรามีปัญญา เราจึงได้รับคำแนะนำให้หมั่นศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องล้าชาน แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2 : 15) และเปาโลก็เป็นพยานว่า “แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์ ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหนyakเหยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์ และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ อย่างไม่มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์” (ฟิลิปปี 3 : 7 - 10) ความปรารถนาอันดับหนึ่งในชีวิตของเปาโลคือ “ข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์” และต่อทิโมธี ลูกของท่านในพันธกิจ ท่านก็เป็นพยานว่า “เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทิโมธี 1 : 12)

การรู้จักพระเจ้าและเชื่อวางใจในพระองค์โดยสมบูรณ์นั้นคือการมีความปรารถนาที่จะก้าวหน้าไปด้วยเจตจำนงที่แรงกล้า ในดาเนียล 11 : 32 เราอ่านพบว่า “...ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน” ในโลกทุกวันนี้มี “คนกล้าดี” [dare-devils] เยอะมากพอแล้ว เรากำลังต้องการ “คนดีกล้า” [dare-saints] มากขึ้น คือคริสเตียนที่กล้าพยายามทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อพระเจ้า

ประสบการณ์อันน่ายินดีมากที่สุดที่สามารถถึงผู้เชื่อได้ (นอกจากเรื่องความรอดของเขาเอง) นั่นคือ การได้กลายเป็นบิดาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นผู้นำดวงวิญญาณมาถึงพระคริสต์ อัครทูตเปาโลมีความชื่นชมยินดีในตัวทิโมธีที่ท่านกล่าวถึงว่าเป็น “บุตรที่รักของข้าพเจ้า” (2 ทิโมธี 1 : 2) ท่านยังเคยเขียนถึงฟีเลโมนว่า “โอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อ

ข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่” (ฟีเลโมน 1 : 10) ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนว่า “ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง” (3 ยอห์น 1 : 4) นี่ควรจะเป็นความตั้งใจปรารถนาของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนที่จะเติบโตขึ้นในพระคุณและในความรู้ถึงองค์พระเยซูคริสต์พระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราจนกว่าเราจะได้กลายมาเป็น “บิดา” ฝ่ายจิตวิญญาณอย่างแท้จริง

“ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารร้าย” “คนหนุ่มๆ” หมายถึงพวกที่กำลังเติบโต แต่ยังไม่เป็นผู้ใหญ่ในฝ่ายจิตวิญญาณ นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขายังไม่ได้รับการช่วยให้รอดอย่างเต็มที่ เมื่อเด็กทารกคนหนึ่งเกิดขึ้นมาในฝ่ายเนื้อหนัง เด็กทารกนั้นก็ถูกนับว่าเป็นปัจเจกคนหนึ่ง มีฐานะเป็นบุคคลเต็มตัวเช่นเดียวกับที่เขาจะเป็นในอนาคต ถ้าตามปกติเด็กนั้นก็จะต้องเติบโตขึ้น แต่ถึงแม้ว่าเขาจะอยู่ในวัยเจ็ดสิบปี คนคนนั้นก็ยังคงมีความเป็นคนไม่ได้มากไปกว่าหรือน้อยไปกว่าตัวเขาเองเมื่อตอนเพิ่งเกิดมาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเลย เรื่องนี้ก็เป็นจริงสำหรับทารกฝ่ายจิตวิญญาณด้วยเช่นกัน เมื่อเราบังเกิดใหม่ เราก็คือลูกเล็กๆของพระเจ้าอย่างแน่นอนและอย่างเต็มตัวเช่นเดียวกับที่เราจะเป็นในอนาคต แต่เราไม่ควรจะอ้างการเป็นเด็กเล็กๆในความเชื่อ เราไม่ควรจะพึงพอใจอยู่แต่กับการได้รับการเลี้ยงดูด้วยน้ำนมแห่งพระวจนะและยังคงเป็นทารกในพระคริสต์ เราควรจะต้องเติบโตขึ้นเป็นคนหนุ่มๆและเป็นบิดาฝ่ายจิตวิญญาณในท้ายที่สุด

พวกคนหนุ่มๆที่ยอห์นเขียนถึงเหล่านี้ “ได้ชัยชนะแก่มารร้าย” คือซาตาน แต่พวกเขาได้ชัยชนะกันอย่างไร? คำตอบนั้นอยู่ในพระวจนะของพระเจ้า “หนุ่มๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวงระวังตามพระวจนะของพระองค์ ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ โอ ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์ ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์ปิติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์ ข้าพระองค์จะปิติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวจนะของพระองค์” (สดุดี 119 : 9 - 16)

คุณจะสังเกตได้ว่า “คนหนุ่มๆ” เหล่านี้ได้ชัยชนะ ไม่ใช่เห็นการล่อลวง แต่เห็นผู้ล่อลวง คือตัวมารร้ายเอง เปาโลได้กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอบครอง คักคิเทพ เทพผู้ครอบพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ” (เอเฟซัส 6 : 12) มีคนบางคนปฏิเสธเรื่องที่ว่าซาตานมีความเป็นบุคคล พวกเขาประกาศว่าซาตานเป็นแค่อิทธิพลเท่านั้น แต่พระเยซูทรงได้ประสบและทรงถูกทดลองจากมารร้ายที่มีความเป็นบุคคล ภายหลังจากการรับพิศมา พระองค์ก็ทรงถูกพระวิญญาณบริสุทธิ์นำไปยังถิ่นทุรกันดารเพื่อพบกับซาตาน จะสังเกตว่า

“เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์...” ไม่ใช่ เมื่อ “การทดลอง” มาหาพระองค์ มารร้ายนั้นมีตัวตนอยู่จริง แต่ผู้เชื่อก็มีชัยชนะ จึงไม่มีคำแก้ตัวสำหรับคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตอย่างพ่ายแพ้และยอมให้ความบาปมีอำนาจเหนือพวกเขา “เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น อย่ายอวียวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแด่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่เป็ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ได้พระราชาบัญญัติ แต่อยู่ได้พระคุณ” (โรม 6 : 11 - 14)

“แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโหยงภัย หรือการถูกคมดาบหรือ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ แต่ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์

หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8 : 35 - 39)

“ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี่เอง” (1 ยอห์น 5 : 4)

เรารู้ว่ามีบางคนที่อ่อนแอและตกเป็นเหยื่อของการทดลอง แต่เปาโลกล่าวแก่พวกที่ได้รับความอับบริบูรณ์และจะได้ครอบครองโดยองค์พระเยซูคริสต์ (โรม 6 : 17) ว่า คนพวกนี้จะได้ครอบครองเหนือความกลัว ความรู้สึก อูบนิสัย สภาพการณ์ การทดลอง ความบาป โลกนี้ เนื้อหนัง และมารร้าย และทั้งหมดนี้ก็ยังยิ่งใหญ่มากกว่าการได้เป็นกษัตริย์ครอบครองเหนือประเทศที่ยิ่งใหญ่ประเทศหนึ่งเสียอีก

“ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก” คริสเตียนที่อ่อนแอนั้นไม่ใช่คริสเตียนปกติ เราได้รับคำบัญชาให้ “จงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (เอเฟซัส 6 : 10) แน่แน่นอนว่าคนที่ไม่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวจนะของพระเจ้า ไม่ได้มีความกระหายหาพระวจนะ ก็จะเป็นคริสเตียนที่อ่อนแอ เปราะบาง และ “ทุพพลภาพ” และน่าเศร้าที่มีคนเช่นนี้อยู่อีกหลายคน แต่การได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวจนะและการใช้เวลาจำนวนมากในการอธิษฐานจะช่วยให้เข้มแข็งขึ้น

เรายังจำเป็นต้องออกกำลังในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราโดยการรับใช้พระเจ้าอีกด้วย เด็กๆตามธรรมชาติที่ไม่ได้ออกกำลังอย่างเหมาะสมจะไม่เจริญเติบโตอย่างที่ควรจะเป็นนัก และนี่ก็เป็นความจริงในชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณด้วย เราจำเป็นต้องออกกำลังอย่างถูกต้อง เราจำเป็นต้องทำงานเพื่อพระเยซู คือการหว่านและการนำดวงวิญญาณ โดยการออกกำลังฝ่ายจิตวิญญาณนี้เองที่ทำให้เราเจริญเติบโตพัฒนาขึ้น เมื่อพระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ” (มัทธิว 5 : 48) พระองค์กำลังตรัสถึงการมีวุฒิภาวะ คือการเติบโตเต็มที่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ลองศึกษาโยชูวา 1 : 9 - 18 และฮักกัย 2 : 4 ประกอบ และพระธรรมโรม 15 : 1 ยิ่งเตือนสติเราว่า “พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมยๆของคนที่ยืนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง”

“พระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย” นี่คือเคล็ดลับของการพัฒนาฝ่ายจิตวิญญาณ คริสเตียนที่มีวุฒิภาวะทุกคน หรือ “บิดา” ในฝ่ายจิตวิญญาณ คือคริสเตียนที่เชื่อพระคัมภีร์ ศึกษาพระคัมภีร์ และ “ขานาญมากในทางพระคัมภีร์” (กิจการ 18 : 24) แต่สิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพียงแค่ชั่วข้ามคืน ชั้นแรกสุดเราต้องได้รับการเลี้ยงดูด้วยน้ำนมแห่งพระวจนะก่อน จากนั้นจึงเป็นอาหารแข็ง แล้วจึงเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ เราจะกลายเป็นผู้ที่ขานาญในทางพระคัมภีร์เมื่อเราได้สำแดงตนเองว่า “เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า”

คริสเตียนส่วนใหญ่อ่านพระคัมภีร์ แต่มีไม่มากที่จะอ่านอย่างเป็นประจำ และยังเป็นส่วนน้อยลงไปอีกที่จะศึกษา เราจำเป็นต้องเอาใจใส่คำเตือนสติของเปาโลที่ไว้ในโคโลสี 3 : 16 ที่ว่า “จงให้พระวาทนะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า”

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ...ท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา” (ข้อ 13) คำพูดลักษณะเดียวกันนี้ได้กล่าวกับพวก “บิดา” ในช่วงต้นของตอนนี้ ในกาลาเทีย 4 : 6 เราอ่านพบว่า “และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา” ทารกในฝ่ายจิตวิญญาณที่เพิ่งเกิดมาในครอบครัวของพระเจ้าก็รู้จักกับพระบิดา เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในจิตใจนับตั้งแต่เมื่อผู้นั้นได้รับเชื่อจนถึงความรอด แต่ทารกที่เพิ่งเกิดใหม่ในพระคริสต์อาจจะไม่ได้รู้จักกับพระบิดาในแบบเดียวกันกับที่พวก “บิดา” ฝ่ายจิตวิญญาณรู้จักพระองค์ คริสเตียนเกิดใหม่เหล่านี้รู้จักพระบิดาในฐานะพระองค์ผู้ที่เราต้องแสวงหาอาหาร พละกำลัง และการทรงนำ แต่เขาก็มีพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ พระผู้สอนพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ อยู่ในจิตใจเพื่อทรงสอนและทรงนำเขาไปสู่ความจริงเกี่ยวกับเรื่องต่างๆในฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้เชื่อทุกคน ไม่ว่าจะเป็นทารกในพระคริสต์ “คนหนุ่มๆ” ที่มีกำลัง หรือ “บิดา” ที่มีวุฒิภาวะ ก็ล้วนมีฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ที่ไม่มีวันอ่อนล้าของพระเจ้า มีแหล่งแห่งความเข้าใจและการดลใจ อยู่ในจิตใจของเขาทุกคน และโดยทางองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงประทับอยู่ด้วย เขาก็สามารถรู้จัก เข้าใจ และได้รับการทรงนำไปตามทิศทางของพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะเขาจะตกอยู่ในสถานการณ์หรือสภาวะแบบใดก็ตาม แม้กระทั่งผู้เชื่อที่อ่อนอาวุโสที่สุด ก็สามารถรู้ถึงสิ่งที่จำเป็นจะต้องรู้เพื่อที่จะดำเนินอย่างที่เขาควรจะเป็นผู้ส่งสารของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเขาให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ คำเตือนสติถึงพวกทารกที่เพิ่งเกิดใหม่ในพระคริสต์คือ “เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาให้น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น” (1 เปโตร 2 : 2)

เปาโลกล่าวกับทิโมธีคนหนุ่มว่า “และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตัดเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3 : 15 - 17)

เราแต่ละคนควรสำรวจจิตใจของตัวเองและถามตัวเองว่า เราเป็นคนพวกไหนในฝ่ายจิตวิญญาณ เราคือ “ลูกเล็กๆ” หรือเปล่า ? หรือเราคือ “คนหนุ่มๆ” ที่มีกำลัง ? หรือเราเป็น “บิดา” คือคริสเตียนที่เติบโตเต็มที่และมีวุฒิภาวะแล้ว ? มีสมาชิกคริสตจักรหลายคนที “อาวุโส” ในด้านจำนวนปีของอายุ แต่พวกเขายังคงมีความคิดแบบเนื้อหนัง พวกเขายังไม่เข้าใจเรื่องต่างๆในฝ่ายจิตวิญญาณ และผู้เชื่อแท้ที่เป็นคนฝ่ายวิญญาณไม่สามารถมีสัมพันธภาพกับพวกเขาได้เลย ดังนั้น “บิดา” ฝ่ายจิตวิญญาณจึงมีอยู่น้อยมากๆ

อัครทูตเปาโลเป็นแบบอย่างที่ดีของคนที่มีวุฒิภาวะคริสเตียนอย่างเต็มเปี่ยม ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะเป็นได้ก็โดยการได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวจนะของพระเจ้าและมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าในการอธิษฐานเท่านั้น การจะทำเช่นนั้นต้องเริ่มต้นตั้งแต่เมื่อเริ่มประสบการณ์ของชีวิตคริสเตียนและดำเนินต่อเนื่องไปจนทั้งชีวิต

ความรักต้องห้าม

ข้อ 15 “อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น”

ผมเชื่อในด้านบวกของพระกิตติคุณ แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ไม่สามารถละเลยต่อต้านลบของพระกิตติคุณด้วย มีความจริงฝ่ายวิญญาณที่เป็นด้านลบอยู่มากมาย ในข้อนี้เราก็ได้พบกับความรักต้องห้ามตามที่พระเยซูตรัสสั่งว่า “อย่ารักโลก”

เราไม่ได้มาเป็นคริสเตียนโดยการเกลียดชังความบาปและการไม่นับถือพระเจ้า เรามาเป็นคริสเตียนโดยการยอมรับพระเยซูคริสต์เข้ามาในจิตใจของเราด้วยความเชื่อ แต่เมื่อเรายอมรับพระองค์และความรักของพระเจ้าได้เข้าสู่จิตใจของเราแล้ว ก็ยังมีความจริงด้านลบฝ่ายวิญญาณติดตามมาด้วยโดยอัตโนมัติ บางคนคิดว่าชีวิตคริสเตียนเป็นเรื่องง่ายและราบรื่น พวกเขาดูเหมือนจะคิดว่าการเชื่อในพระเยซูจะทำให้พ้นจากความยากลำบากทั้งปวง และคริสเตียนพวกนี้ก็จะ “มันง่าย” จนกว่าเขาจะไปถึงดินแดนบรมสุขเกษม แต่นี่ไม่ใช่หลักคำสอนของพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16 : 33) พระองค์ยังตรัสอีกด้วยว่า “ผู้ใดเอามือจับคันท่อนแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า” (ลูกา 9 : 62) ในมัทธิว 10 : 38 พระองค์ตรัสว่า “และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา”

เป็นสาวกไม่ได้ สามประการ

“คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสด็จหลังตรัสกับเขาว่า "ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ชิงบิดามารดา บุตร ภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้ ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้...ก็เช่นนั้นแหละ ผู้ใดในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” (ลูกา 14 : 25 - 27, 33)

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ชัดเจนและตรงประเด็น ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงสำคัญต่อเรามากกว่าครอบครัว มิตรสหาย หน้าที่ การงาน หรือแม้แต่ชีวิตของเราเอง เราก็ยังไม่เต็มใจพร้อมแบกกางเขนและเดินไปกับพระองค์ ถ้าเรายังไม่เต็มใจพร้อมสละสิ่ง สารพัดที่เรามีเพื่อตามพระองค์และให้พระองค์ทรงเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตจิตใจของเรา เราก็จะเป็นสาวกของพระองค์ไม่ได้

พี่น้องที่รัก โปรดสังเกตว่า พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าเราจะเป็นสาวกที่อ่อนแอ สาวกที่น่าสมเพช หรือสาวกที่ถดถอยลง แต่กล่าวว่าเราจะเป็นสาวกของพระองค์ไม่ได้เลย ไม่มีความแตกต่างใดๆเลยแม้ว่าผู้รับใช้จะพยายามแค่ไหนในการกล่าวเรื่องนี้ให้ ฟังดูเบาลง อ่อนโยนขึ้น และปรุงแต่งด้วยคำหวานๆ พระคัมภีร์ก็ยังคงกล่าวอยู่ที่ว่าเราจะเป็นสาวกของพระองค์ไม่ได้จนกว่าเราจะ เต็มใจพร้อมให้สิ่งสารพัดทั้งสิ้นเป็นอันดับสองในชีวิตของเรา นักเทศน์มากมายในทุกวันนี้กำลังสนใจแต่การนับหัวและรายงาน จำนวนสมาชิก พวกเขาเก่งในเรื่องการเชิญชวนที่ “ทั่วถึง” และพวกเขาก็ทั่วถึงจริงๆ พวกเขาได้นำพา “ฝูงชนชาติอื่นเป็น จำนวนมาก” (อพยพ 12 : 38) แต่เมื่อฝูงชนเหล่านั้นได้รับบททดสอบของ “การเป็นสาวกไม่ได้” ทั้งสามประการแล้ว ก็เหลือ สาวกแท้ๆอยู่เพียงไม่กี่คน

แน่นอนว่าไม่ว่านักประกาศข่าวประเสริฐคนใดก็อาจหลงคิดไปว่าฝูงชนจำนวนมากที่เฝ้าติดตามเขานั้นติดตามพระเยซู แต่เมื่อเขาส่งข้อความดังกล่าวจากพระธรรมลูกาออกไป ฝูงชนก็จะเริ่มตีตัวออกห่างจนหมด และประกาศว่าเขาเทศนาหลักคำ สอนที่ “ฟังยาก” เรากำลังอาศัยอยู่ในยุคสมัยแห่งสถิติและตัวเลข หลักเกณฑ์ของโลกยุคนี้คือการสร้างบันทึกที่ดีและรายงานที่ ดูดีเพื่อนำเสนอที่ประชุมประจำปี แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เก็บรักษาบันทึก และสิ่งที่จะสำคัญเมื่อเราต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์ พระองค์คือสิ่งที่เราได้กระทำในพระนามของพระเยซูเพื่อยกย่องพระเจ้าและถวายเกียรติแด่พระองค์ มีผู้รับใช้จำนวนมากเกินไป ในทุกวันนี้ที่พยายามจะสร้างชื่อให้กับตนเองแทนที่จะยกย่องพระนามที่ทรงประทานให้ คือพระนามอันประเสริฐของพระเยซู

“อย่ารักโลก”

มีความชั่วร้ายที่มีอำนาจมากและอันตรายถึงตายอยู่สามสิ่งซึ่งถูกเตรียมมาเพื่อสาปแช่งจิตวิญญาณของคุณและส่งคุณลง นรก แต่ถ้าคุณเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ความบาปของคุณก็ถูกปกคลุมด้วยพระโลหิตและชื่อ ของคุณก็ถูกเขียนลงในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกแล้ว ดังนั้นความชั่วร้ายเดียวกันทั้งสามสิ่งนี้จะพยายามบั่นทอนกำลัง ใจและทำให้คุณเสื่อมเสียภาพลักษณ์ในฐานะผู้อารักขาที่ดีขององค์พระผู้เป็นเจ้า

1. โลกนี้ที่คุณอยู่อาศัย ซึ่งมุ่งหมายที่จะสาปแช่งคุณ และถ้าคุณเป็นผู้เชื่อ โลกนี้จะทำทุกอย่างเท่าที่เป็นไปได้เพื่อขัด ขวางชีวิตคริสเตียนของคุณ ระบบของโลกนี้ถูกควบคุมโดยพระของโลกนี้ คือซาตาน หรือ “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” (เอเฟซัส 2 : 2) และระบบเหล่านั้น ภายใต้อิทธิพลของมัน ก็ดำเนินการในการทำลายและสาปแช่งจิตวิญญาณอยู่

2. เนื้อหนัง ซึ่งขัดขวางคุณ ก็คือร่างกายนี้เองที่คุณอาศัยอยู่ มันจะสาปแช่งคุณนอกเสียจากว่าคุณจะได้เชื่อในพระเยซู และยอมให้พระองค์ทรงประทานจิตใจใหม่ให้คุณ “เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวง ประเวณี การผิดผีผิดเมีย การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา แวตอาอันชั่วร้าย การหมิ่น ประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหด สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7 : 21 - 23)

“จิตใจก็เป็นตัวล่อลวงเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า” (เยเรมีย์ 17 : 9)

“เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจิจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า” (เอเสเคียล 36 : 26)

3. **มารร้าย** “ดุจสิงโตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้” ถ้ามันไม่สามารถกัดกินจิตวิญญาณของคุณได้ มันก็จะพยายามอย่างดีที่สุดที่จะกัดกินคำพยานของคุณและการรักษาของคุณ มันจะไม่ยอมปล่อยคุณไปจนกว่าคุณจะปลอดภัยอยู่ในแดนบรมสุขเกษมกับพระเยซู トラบใดที่คุณยังอาศัยอยู่บนโลกนี้ ซาตานก็จะคอยตามล่าคุณ ดุจดั่งงูพิษ ดุจดั่งสิงโตคำราม หรือกระทั่งทูตของความสว่าง

มนุษย์นั้นพลาดท่าเสียทีให้กับทั้งสามสิ่งนี้อย่างสิ้นเชิง แต่สรรเสริญพระเจ้า พระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือทั้งสามสิ่งนี้อย่างเด็ดขาด ทั้งโลกนี้ เนื้อหนัง และมารร้าย และเรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ !

คำว่า “อย่ารักโลก” ในที่นี้หมายความว่าอะไร ? นี่ไม่ได้หมายความถึงโลกฝ่ายวัตถุ และก็ไม่ได้กำลังหมายถึงโลกธรรมชาตินอกเหนือจากคำสาปแช่ง ธรรมชาตินั้นเต็มไปด้วยสิ่งสวยงามที่ไม่อาจบรรยายได้ เรารู้ว่า “โลก” ที่กำลังถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงผู้คนเช่นกัน เพราะในยอห์น 3 : 16 บอกกับเราว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของโลกนี้ และแน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังทรงประสงค์จะให้เราเกลียดชังผู้อื่น เราจะต้องเกลียดชังความบาปและเกลียดชังหนทางของคนบาป แต่พระเจ้าทรง

รักมนุษย์ทุกคนและพระองค์ทรงบัญชาให้เรารักมนุษย์ทุกคน “เฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ”

ถ้าเช่นนั้น “โลกนี้” ที่เราถูกบอกว่า “อย่ารัก” นั้นคืออะไร ? ความหมายในที่นี้นั้นเรียบง่ายก็คือว่า เราจะต้องไม่รักสิ่งใดๆก็ตามที่อยู่ในโลกนี้ซึ่งแปลกแยกไปจากพระเจ้า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็น “สิ่งของ” หรือผู้คน หรืออิทธิพล ซาตานคือ “ผู้ครองโลกนี้” (ยอห์น 14 : 30) มันคือ “พระของยุคนี้” (2 โครินธ์ 4 : 4) และ “ชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว” หรือ “ตกอยู่ใต้อำนาจของผู้ที่ชั่วร้าย” (1 ยอห์น 5 : 19)

ระบบของโลกนี้อยู่ในมือของซาตาน และน่าเศร้าแต่จริง ผู้คนส่วนใหญ่จำนวนมากก็อยู่ในมือของมันด้วย แต่ถึงแม้ว่าผู้คนฝ่ายวิญญาณนั้นจะเป็นเพียงคนส่วนน้อย ในพระเยซู เราจะเป็นผู้มีชัยชนะในท้ายที่สุดเพราะเราอยู่ฝ่ายพระองค์ผู้ทรงมีชัยชนะ !

ยิ่งเรายึดติดอยู่กับสิ่งของของโลกนี้น้อยลงเท่าไร เราก็จะยิ่งยึดมั่นในพระเจ้าและสิ่งที่เป็นนิรันดร์ได้มั่นคงขึ้นเท่านั้น ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่าโลกนี้สามารถดึงเอาความรักของผู้เชื่อไปจากพระบิดาได้ เมื่อคริสเตียนเริ่มที่จะมีส่วนในความสำราญของโลกนี้ ไปในที่ที่น่าสงสัย และสนิทสนมกับคนที่ไม่เชื่อ ไม่นานเขาก็จะพบว่าความรักของเขามีต่อพระเจ้า ความสนใจของเขาในพระวาระของพระเจ้าและในการสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ก็จะเริ่มจางหายไป การประชุมอธิษฐาน การประชุมฟื้นฟู การเรียนรวีวารศึกษา และการนมัสการพระเจ้า จะกลายเป็นเรื่องรองลงไป และในวันหนึ่งข้างหน้าอันน่าเศร้าเมื่อทุกอย่างอย่างสายเกินแก้ เขาจะตื่นขึ้นมาพบกับความจริงว่าความชื่นชมยินดีและสันติสุขของเขานั้นได้อันตรธานไปเสียแล้ว และเมื่อมันเกิดขึ้น เขาก็อาจจะไม่รู้ มันอาจจะค่อยๆเกิดขึ้นทีละนิดจนเขาไม่สามารถตื่นตัวระวังว่ามันกำลังเกิดขึ้นจนกระทั่งสายเกินไป

คนที่น่าสืหวังที่สุดในโลกก็คือคริสเตียนที่ขาดจากสามัคคีธรรมกับพระเจ้าและขาดจากพระทัยของพระเจ้า เหมือนอย่างเปโตรในคำคืนที่ท่านได้กล่าวสาปแช่ง หมิ่นประมาท และปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน แต่เมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรมองดูท่านอย่างอ่อนโยน เปโตรก็ออกไปและร้องไห้สอเส้ออย่างมากมายจนท่านกลับใจใหม่ ในประสบการณ์ของผมตลอดหลายปีมานี้ การหลั่งน้ำตาที่ขมขื่นที่สุดที่ผมเคยประสบนั้นไม่ใช่ น้ำตาของคนบาป แต่เป็นน้ำตาของคนที่ไม่เลี้ยวพลั่วล้มลง คริสเตียนที่รู้จักพระเจ้าและรับใช้พระองค์อย่างยอมจำนน แต่แล้วก็ยังยอมให้ความกระวนกระวายถึงโลกนี้หน่วงเหนี่ยวความร้อนรนของเขาต่อพระเจ้าและงานของพระองค์นั้น เป็นคนที่น่าสืหวังที่สุด

เมื่อเปาโลอยู่ในคุก ท่านกล่าวว่า “เดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้า” ไม่มีพื้นที่สีเทาในเรื่องนี้ ผู้เชื่อไม่สามารถรักพระเจ้าโดยสมบูรณ์และรักโลกนี้ไปด้วยได้เลย การรักโลกนี้เพียงน้อยนิดก็จะทำให้จิตวิญญาณที่เต็มเปี่ยมไปด้วยการยอมจำนนอย่างสมบูรณ์นั้นค่อยๆลดน้อยลงไปอย่างช้าๆ

โลกและสิ่งยั่วยวนต่างๆของมันนั้นล้วนอยู่ใกล้เรา และพยายามจะช่วงชิงเอาคำพยานของคริสเตียนหนุ่มสาว มารร้ายนั้นมีความยินดีในการทำให้คริสเตียนที่เข้มแข็งอ่อนแอลง มีผู้เชื่อบางคนที่ซาตานรบกว่นไม่บ่อยนักเพราะพวกเขาไม่ค่อยได้ทำให้มันรู้สึกกังวลมากนัก พวกเขาไม่ได้เป็นภัยคุกคามต่อแผนการของมัน แต่คริสเตียนที่เข้มแข็งจะเป็นเป้าหมายของมันอยู่เสมอ และมันจะวางกับดักและหลุมพรางไว้ตามทางอย่างมากมายนับไม่ถ้วน ด้วยเหตุนี้ คำเตือนสติสำหรับผู้ที่ได้ชัยชนะแก่มารร้ายแล้ว” นั่นก็คือ “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก”

ผมอยากจะเน้นย้ำอีกครั้งว่าไม่ได้หมายความว่าถึงแผ่นดินโลกนี้ สรรพสิ่งในโลกที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นไม่ได้เกี่ยวข้องกับอะไรกับการทำลายจิตวิญญาณ ไม่ใช่ความบาปที่จะรักธรรมชาติ (ตราบใดที่เราไม่ได้เน้นมาตรการธรรมชาติ) แน่แน่นอนว่าองค์พระเยซูเจ้าทรงรักความงดงามของธรรมชาติ ในคำเทศนาบนภูเขาของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “...จงพิจารณาดอกกลีบลีที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ชาวโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่านก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในนี้ดอกหนึ่ง” (มัทธิว 6 : 28 - 29)

ระบบของโลกนี้ซึ่งข้อพระคัมภีร์ตอนนี้กำลังกล่าวถึงนั้นย้อนกลับไปในปฐมกาล 4 : 16 เมื่อ “คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์” เขาได้สร้างเมืองขึ้น และนับจากวันนั้นเป็นต้นมา ระบบของโลกนี้ก็เริ่มดึงดูดจิตวิญญาณของมนุษย์ ล่อลวงด้วยความสุขสำราญและสิ่งต่างๆมากมายที่ทำให้คำสัญญาว่าจะให้ความพึงพอใจโดยปราศจากพระเจ้า ในทุกวันนี้ซาตานได้ทำให้มันยิ่งนำดึงดูดและสะกดกายเข้าไปอีกในการมุ่งสู่รกรกมากกว่าแต่ก่อน มีสิ่งดึงดูดมากมายหลากหลายชนิดในการหลอกล่อผู้คนให้หลงไปจากพระเจ้าและปิดกั้นพระเจ้าออกจากชีวิตของพวกเขา มารร้ายและสมุนของมันไม่ยอมเสียเวลาเลย พวกมันทำงานอยู่ตลอดเวลา คิดอุบาย วางแผน “กำหนด” และปรับเปลี่ยน สิ่งใหม่ๆเพื่อกีดกันมนุษย์จากพระเจ้า

พระวจนะของพระเจ้าบอกเรว่่าก่อนที่น้ำจะท่วมโลกนั้น “ความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี๋ยวเสมอไป พระเยโฮวาห์ทรงโหม่นัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า "เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา มา"” (ปฐมกาล 6 : 5 - 7)

โนอาห์ได้รับพระคุณในสายพระเนตรของพระเจ้า และตัวท่านกับครอบครัวของท่านได้รับการช่วยให้ออกจากน้ำท่วม แต่เมื่อพวกเขาออกมาจากเรือ พวกเขาก็ก็นำเอาสภาพเนื้อหนังแบบเดิมที่นำพามนุษยชาติให้ตกต่ำเสื่อมทรามลงจนจำเป็นต้องให้น้ำท่วมโลกติดตัวออกมาด้วย และความชั่วร้ายก็เริ่มทวีขึ้นอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

บางคนคิดว่า “โลกนี้” นั้นหมายถึงสถานที่จำพวกบ้านเหล่า บ่อนการพนัน และถนนที่เต็มไปด้วยชายและหญิงที่ถูกลืม แต่ซาตานไม่ได้ปฏิบัติการณ์ในสถานที่ลักษณะนั้นเท่านั้น หลายครั้งที่มันปรากฏตัวแบบ “ทูตสวรรค์แห่งความสว่าง” (2 โครินธ์ 11 : 14) มันปฏิบัติการในโลกแห่งศิลปะและวัฒนธรรม ดึงดูดเนื้อหนังโดยผ่านทางสิ่งต่างๆเหล่านี้ และแม้กระทั่งผู้เชื่อที่อุทิศตนก็มักจะพบว่าตนเองก็ถูกดึงดูดให้สูญเสียเวลามากมายไปกับสิ่งที่คริสเตียนปกติทั่วไปเห็นว่า “ไม่ร้ายแรง” ไม่เป็นเรื่องผิดปกติที่โลกแห่งธุรกิจจะกลายมาเป็นหินสะดุดและบ่วงดักผู้เชื่อ เราต้องระวังตัวเราเองต่อความชั่วร้ายของโลกนี้อยู่ตลอดเวลา ในยอห์น 17 : 15 พระเยซูตรัสว่า “ข้าพเจ้าขอไม่ให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย”

ถนนแห่งการทดลองทั้งสามเส้น

ข้อ 16 “เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก”

ไม่ว่าการทดลองของเราจะเป็นอะไร มันมักจะมาจากถนนสายใดสายหนึ่งในสามเส้นนี้ (1) ตัณหาของเนื้อหนัง (2) ตัณหาของตา (3) ความเย่อหยิ่งในชีวิต สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดจากพระเจ้า และในข้อ 15 บอกกับเราว่า “ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” เป็นไปได้ที่บุคคลจะถูกดึงดูดโดยบางสิ่งบางอย่างในโลกนี้เชื่อเชิญแต่ก็ยังคงเป็นผู้เชื่ออยู่ แต่ผู้ที่หลงรักโลกนี้ไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าในเวลาเดียวกันได้ พระเยซูตรัสอย่างชัดเจนในมัทธิว 6 : 24 “ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้”

ไม่ว่าการทดลองใดๆจะมาถึงเรา มันจะมาตามถนนทั้งสามเส้นที่กล่าวถึงในข้อนี้ การทดลองที่พระเยซูทรงเผชิญก็เป็นหลักฐานในเรื่องนี้

1. ตัณหาของเนื้อหนัง

ภายหลังจากการรับบัพติศมาของพระเยซูแล้ว “พระวิญญูณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง” โปรดสังเกตว่าเป็นพระวิญญูณบริสุทธิ์ ไม่ใช่ซาตาน ที่ทรงนำพระองค์ไป ยากอบได้กล่าวความจริงเกี่ยวกับเรื่องนี้กับเราด้วยว่า “เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้ผู้นั้นพูดว่า “พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง” เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย” (ยากอบ 1 : 13) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าทรงไม่อาจถูกล่อลวงด้วยความชั่วได้ จิตใจที่บาปช้าไม่อาจนำพาพระองค์ไปยังถิ่นทุรกันดาร พระวิญญูณของพระเจ้าทรงนำพระองค์ไปที่นั่นเพื่อเผชิญและเอาชนะตัวของพญามารเอง

“และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร” (มัทธิว 4 : 2) แล้วมารร้ายก็เข้าหาพระองค์ด้วยการกล่าวว่า “ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร” พระเยซูทรงมีร่างกายเหมือนกันกับเราทุกอย่างโดยปราศจากความบาป และหลังจากสี่สิบวันของการอดพระกระยาหาร แน่นอนว่าพระองค์ทรงหิว และซาตานก็รู้ มันจึงเริ่มการจู่โจมแรกในจุดที่มันคิดว่าจะต้องเป็นจุดอ่อนที่สุดของพระเจ้า ช่วยให้อ่อน คือความหิว และมันยังพูดคำว่า “ถ้า” ในการท้าทายครั้งนี้ด้วยว่า คำว่า “ถ้า” นั้นไม่ได้อยู่ในพจนานุกรมของพระเจ้า คำว่า “ถ้า” ไม่ใช่คำในภาษาแห่งความเชื่อ และถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระเจ้านั้นไม่ได้เลย ซาตานนั้นเป็นปฏิปักษ์ต่อพระเจ้า และคำว่า “ถ้า” บ่งชี้ว่ามันไม่ได้ตั้งใจจะรับรู้ว่าจะพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า มันแค่ต้องการจะทำให้พระองค์ทรงล้มลงเพื่อว่าพระองค์จะไม่ทรงสามารถช่วยคนบาปให้อ่อนได้และจะไม่ทรงสามารถกระทำให้หัวของซาตานแตกได้ในท้ายที่สุด (ปฐมกาล 3 : 15)

พระเยซูตรัสตอบว่า “มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ‘มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาไม่ได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า’” (มัทธิว 4 : 4) โปรดสังเกตว่า พระเยซูทรงยกข้อพระคัมภีร์อ้างอิง (จากเฉลยธรรมบัญญัติ 8 : 3) พระองค์จะตรัสเป็นพระวจนะเลยก็ย่อมได้ สิ่งใดๆที่พระองค์ตรัสก็คือพระวจนะของพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงจำเป็นจะต้องยกข้อพระคัมภีร์ที่ถูกเขียนไว้แล้วมาอ้างอิง พระองค์ทรงสามารถตรัสพระวจนะใหม่ แต่ในตอนนี้นั้นเราจะเห็นได้ว่า พระเยซูทรงให้เกียรติแก่พระวจนะที่ถูกเขียนไว้แล้วมากเพียงใด

2. ความเย่อหยิ่งในชีวิต

พระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือต้นหาของเนื้อหนัง ในที่นี้มาในรูปแบบความทิว แต่ซาตานยังไม่ยอมแพ้ และมันไม่เคยยอม มันก็แค่เข้าจู่โจมจากอีกมุมหนึ่ง

“แล้วพญามารก็นำพระองค์ขึ้นไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโยนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'"”

ในตอนนี้นี่ซาตานได้ยกเอาพระธรรมสดุดี 91 : 11 มาอ้างอิง แต่ถ้าคุณลองอ่านข้อนี้ดูคุณจะได้เห็นว่ามันยากมาอ้างอิงแบบผิดๆ มันเป็นผู้เชี่ยวชาญในการบิดเบือนและบิดเบี้ยวข้อพระคัมภีร์ เพิ่มตรงนั้นอีกนิด ตัดตรงนี้อีกหน่อย แต่ยังมีเค้าความจริงมากพอที่จะชักนำคนที่ไม่รู้พระวจนะของพระเจ้าอย่างทะลุปรุโปร่งเท่าที่ควรให้หลงไป แต่พระเยซูทรงทราบดีว่าพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกล่าวอย่างไร และพระองค์ตรัสตอบว่า “พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า ‘อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน’”

แน่นอนว่าพระเยซูทรงสามารถโยนลงไปจากยอดหลังคาพระวิหารเพื่อทรงสำแดงพระราชอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และพระองค์จะไม่ทรงบาดเจ็บเลย แต่พระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทรงเป็นผู้ยิ่งใหญ่ พระองค์ไม่ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทรงสร้างชื่อเสียงให้พระองค์เอง พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงสำแดงพระเจ้า (ยอห์น 1 : 18) และพระองค์ก็ทรงสำแดงพระเจ้า ไม่ใช่โดยการทรงโยนลงไปจากยอดหลังคาพระวิหาร แต่โดยการทรงกระทำตามพระทัยของพระเจ้า โดยการทรงกระทำพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงใช้พระองค์มา และโดยการตรัสพระวจนะที่ให้จิตวิญญาณและชีวิต

3. ต้นหาของตา

ซาตานจึงเข้าหาพระเยซูจากถนนแห่งการทดลองอีกเส้นหนึ่ง “อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรุ่งเรืองของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร แล้วได้ทูลพระองค์ว่า "ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน" พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า "อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า 'จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'"” (มัทธิว 4 : 8 - 10)

พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่ทรงสั่งซาตานให้ไปเสียให้พ้น พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ทรงเหนือกว่ามันอย่างไม่อาจเทียบได้ แม้แต่อัครทูตอัครบิดรที่มีคาเอลก็ยังกลัวที่จะว่ากล่าวซาตานเมื่อท่านโต้เถียงกับมันเรื่องศพของโมเสส มีคาเอลกล่าวว่า “ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด” (ยูดา 1: 9) เป็นครั้งที่สามที่องค์เจ้านายทรงใช้พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม พระวจนะของพระเจ้าที่ถูกเขียนไว้แล้ว ในการเอาชนะพญามาร พระวจนะของพระเจ้าช่างสำคัญเสียนี้กระไร นำพาชัยชนะอันยิ่งใหญ่เพียงใด แล้วพญามารก็ละจากพระองค์ไป และเหล่าทูตสวรรค์ก็มาปรนนิบัติพระองค์ ลองศึกษาพระธรรมตอนนี้ทั้งตอนดูในมัทธิว 4 : 1

- 11

เราเกิดมาอาศัยอยู่ในร่างกายที่ตกอยู่ใต้คำสาปแช่ง พระเจ้าทรงถอนพระทัยจากร่างกายเนื้อหนังนี้ในสวนเอเดน พระองค์ไม่ได้ทรงจัดเตรียมที่จะแก้ไขหรือไถ่ถอนเนื้อหนังนี้ แต่มี “สมาชิกคริสตจักร” หลายคนที่ยังคงพยายามที่จะแก้ไขในสิ่งที่พระเจ้าทรงถอนพระทัยแล้ว พระองค์ตรัสกับอาดัมว่า “เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน” ในสดุดี 103 : 14 พระวิญญาณทรงเตือนสติเราว่า พระเจ้า “ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี” เราต้องจำไว้ว่า ในเนื้อหนังของเรานั้น “ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย” มันเต็มไปด้วยความชั่วร้าย ไม่มีดีเลย จิตใจของมนุษย์ก็ชั่วอย่างร้ายกาจ

และไม่มีใครอาจทราบถึงระดับของความชั่วร้ายนั้นของมันเลย จิตใจที่ยังไม่บังเกิดใหม่ก็สามารถที่จะผลิตคิดค้นความบาปหรือความชั่วร้ายใดๆก็ได้ที่เคยกระทำกันมาโดยใครก็ตามตั้งแต่สมัยของอาดัมจนถึงเวลาปัจจุบันนี้ (มาระโก 7 : 21 - 23)

คริสเตียนจำเป็นต้องฟังคำแนะนำของเปาโลที่ให้ไว้กับชาวโครินธ์ “เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้) คือทำลายความคิด และทิวิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์” (2 โครินธ์ 10 : 3 - 5)

แม้แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งมีจิตวิญญาณที่เข้มแข็ง ก็ต้องระวังตัวอยู่เสมอถึงเนื้อหนัง เพราะเมื่อเราบังเกิดใหม่แล้วเนื้อหนังก็ยังคงเป็นเนื้อหนังอยู่และยังคงมีสงครามยึดเยื้อระหว่างฝ่ายเนื้อหนังกับฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ขอบพระคุณพระเจ้า พระองค์ผู้สถิตอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก (1 ยอห์น 4 : 4) พระเยซูทรงมีชัยชนะเหนือโลกนี้ เหนือเนื้อหนัง และเหนือพญามาร และเราสามารถเป็นได้ยิ่งกว่าผู้พิชิตถ้าเรามองตรงที่พระองค์ เราไม่สามารถมีชัยชนะได้ด้วยกำลังของเราเอง และเปาโลได้เตือนว่า “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง” (1 โครินธ์ 10 : 12) พระเจ้าทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มารับสภาพเนื้อหนังเหมือนอย่างคนบาป และโดยทางพระองค์ ก็ได้ทรงกระทำในสิ่งที่ไม่มีความสามารถทำได้จนสำเร็จสมบูรณ์

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8 : 1 - 4)

เกี่ยวกับเรื่องต้นขาของตา พระเยซูตรัสว่า “ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยิ่งดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9 : 47 - 48)

ความปรารถนาชั่วก็เข้ามาทางประตูแห่งดวงตา บุพการีคู่แรกของเราได้ขายมนุษยชาติทั้งหมดให้ต้องกลายเป็นทาสและต้องตายเพราะความบาป และเรื่องทั้งหมดก็เกิดขึ้นเมื่อเอวาจ้องมองดู “เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้นั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้แล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน” (ปฐมกาล 3 : 6)

เรื่องน่าเศร้าอีกเรื่องที่เป็นผลจากต้นขาของตาก็บันทึกไว้ในโยชูวา บทที่ 6 - 7 โปรดอ่านดูทั้งสองบทเพื่อให้เรื่องราวสมบูรณ์ พระเจ้าทรงประทานคำบัญชาที่เจาะจงแก่โยชูวาและกองทัพของท่านเกี่ยวกับทรัพย์สินสมบัติของเมืองบาบิโลน แต่อาคานเห็นว่า “เสื้อผ้าคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเชเชล และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบเชเชล” จะเสียของไป เขามองเห็น เขาเกิดความโลภ และเขาได้เอาทรัพย์สินสมบัติต้องห้ามไป การไม่เชื่อฟังของเขาได้นำโศกนาฏกรรมมาสู่คนอิสราเอลและมายังตัวอาคานเองกับครอบครัวของเขา

1 พงศ์กษัตริย์ 19 บันทึกถึงเหตุการณ์ตอนที่เอลียาห์ผู้เกรียงไกรได้สูญสิ้นกำลังฝ่ายจิตวิญญาณของท่านไปเพราะผู้หญิงที่ไม่นับถือพระเจ้า พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่เอลียาห์ในแบบที่ไม่ธรรมดา ท่านพึงจะมีกำลังใจเต็มเปี่ยมจากการได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ที่ภูเขาคารเมลซึ่งท่านได้ประหารพวกผู้พยากรณ์ของเยเซเบลด้วยดาบ ท่านน่าจะเต็มเปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญและการขอบพระคุณ แต่เมื่อเยเซเบลได้ยินว่าเอลียาห์ได้ประหารพวกผู้พยากรณ์ของนาง นางก็ส่งข้อความไปถึงท่านว่า “ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้เรามีได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และให้หนักยิ่งกว่า”

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่ให้แก่ผู้พยากรณ์ของพระองค์ แต่เมื่อราชีนที่ชั่วร้ายได้ข่มขู่ท่าน ท่านก็กลัวลนลานและหนีเอาชีวิตรอด พระคัมภีร์บอกกับเราว่า “เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบา เขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ไต้ต้นไม้จำพวกสนจูนิเปอร์ และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียทีว่า "พอแล้วพระองค์เจ้าข้า โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ดีไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์” (1 พงศ์กษัตริย์ 19 : 3 - 4)

ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าเพียงใด ช่างน่าละอายเพียงใดที่แทนที่เอลียาห์จะเห็นพระเจ้าผู้ทรงประทานชัยชนะอันเกรียงไกรให้แก่ท่าน แต่ท่านกลับเห็นเยเซเบลผู้ชั่วร้าย อ่อนแอ และน่าสมเพช สายตานั้นสามารถนำพาสู่การทำลายล้างได้ถ้าไม่ได้จดจ้องอยู่ที่พระเยซู

ในพันธสัญญาใหม่ มัทธิว 14 : 22 - 31 ได้เล่าเหตุการณ์ของการที่สายตาได้นำพาความพ่ายแพ้มาให้ทั้งที่นั่นจะสามารถมั่นใจในชัยชนะได้ ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอกเล่าเรื่องการทรงดำเนินบนน้ำของพระคริสต์ แน่แน่นอนว่าเป็นเรื่องที่มีมหัศจรรย์อย่างยิ่ง “เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า "เป็นผี" เขาจึงร้องอิงไปเพราะความกลัว ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "จงขึ้นใจเถิด คือเราเอง อย่ากลัวเลย" ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์" พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมน้ำก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย" ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า "โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม" (มัทธิว 14 : 26 - 31)

“ความเยอหยิ่งในชีวิต” คือความหยิ่งทะนง ความปรารถนาชั่วเกิดขึ้นในจิตใจที่กระหายหาตำแหน่ง อำนาจ ความมั่งคั่ง และความสบาย หลายคนได้ถูกทำให้ตกต่ำลงเพราะความเยอหยิ่ง ยากอบ 4 : 6 บอกกับเราว่า “พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม” 1 ทิโมธี 6 : 10 กล่าวว่า “ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวของเขาเองให้ทะลุด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก” ความเยอหยิ่งในชีวิตมาในหลากหลายรูปแบบ คนบางคนสามารถกระทำบางสิ่งที่น่าประหลาดใจเพื่อที่จะเป็นที่สังเกต เพื่อที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับตน หรือเพื่อที่จะโด่งดัง

ความภาคภูมิใจที่ถูกต้องนั้นเป็นสิ่งที่มิมีเกียรติ แต่ความเยอหยิ่งในเนื้อหนังนั้นเป็นมาจากมารร้าย สุภาพิต 16 : 18 - 19 กล่าวว่า “ความเยอหยิ่งเดินทางสู่การถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสหนำหน้าการล้มลง ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของริบมาได้กับคนเยอหยิ่ง” พระเยซูทรงอยู่ในโลกที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทรงแสดงความเยอหยิ่งออกมาเลยแม้แต่สักครั้งเดียว

หนทางที่จะมีเกียรติต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าคือการถ่อมใจลง เราต้องถ่อมใจลงถ้าเราปรารถนาจะรับการอวยพรจากพระองค์ ผมกล่าวเรื่องนี้ด้วยความกลัวจนตัวสั่น แต่นี่คือเรื่องจริง พระเจ้าไม่ทรงช่วยคนเยอหยิ่งให้รอด เราต้องเข้ามาหาพระองค์ด้วยจิตใจที่พุกข้ำและแตกสลาย เราต้องถ่อมใจของเราลงต่อหน้าพระพักตร์ของพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานของเรา ทรงโปรดยกบาปผิดของเรา และทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู

“พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจพุกข้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด” (สดุดี 34 : 18)

“เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกข้ำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกข้ำนั้น โอ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก” (สดุดี 51 : 17)

ต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา และความเยอหยิ่งในชีวิต ทั้งสิ้นเหล่านี้ล้วนเกิดมาจากโลก

ข้อ 17 “และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติดำเนินตามพระทัยของพระเจ้าก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”
พี่น้องผู้เชื่อเอ๋ย ขอให้เรา “ไม่เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์” (2 โครินธ์ 4 : 18)

วันหนึ่ง “โลกธาตุดจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย” (2 เปโตร 3 : 10) วันหนึ่งดวงดาวจะตกลงมายังแผ่นดินโลก “เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก” (วิวรณ์ 6 : 13) โลกนี้จะล่วงไป แต่บรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่ คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ “ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” เราจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และเราจะได้ครอบครองนครสี่ขาค้างไม่มุกซึ่งพระเยซูคริสต์ทรงจัดเตรียมคอยทำเจ้าสาวของพระองค์อยู่ในขณะนี้

เมื่อเราบังเกิดใหม่ พระเจ้าได้ทรงบรรจรรูปร่างชาติใหม่ภายในเรา คือสภาพอย่างพระเจ้า (2 เปโตร 1 : 4) ดังนั้นคริสเตียนจึงมีสองสภาพ คือเนื้อหนังซึ่งเราได้รับมาจากอาดัม และจิตวิญญาณซึ่งเราได้รับมาจากพระเจ้าเมื่อเราบังเกิดใหม่ สิ่งนี้ทำให้เกิดสงครามขึ้นในชีวิตของผู้เชื่อ เนื้อหนังต่อสู้กับจิตวิญญาณ จิตวิญญาณก็ต่อสู้กับเนื้อหนัง “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้” (กาลาเทีย 5 : 17)

แต่คริสเตียนก็มีเรื่องที่น่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะเรามีหลักประกันแห่งชัยชนะแล้ว “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้ซึ่งอยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4 : 4) เปาโลกล่าวเอาไว้เช่นนี้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2 : 20)

คำเตือนผู้เชื่อให้ระวังคนนอกกรีต

ข้อ 18 “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติกับต่อพระคริสต์จะมา บัดนี้ปฏิบัติกับต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว”

ในวาระสุดท้าย พวกคนนอกกรีตจะออกมาปฏิเสธเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ และพวกเราส่วนใหญ่ไม่เคยตระหนักเลยว่าเรากำลังอยู่ใน “วาระสุดท้าย” แล้วนับตั้งแต่เมื่อพระเยซูทรงบังเกิดที่เบธเลเฮมในแคว้นยูเดีย

การเสด็จมาครั้งแรกของพระเยซูอยู่ใน “วาระสุดท้าย” “ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างจักรวาลโดยพระบุตร” (ฮีบรู 1 : 1 - 2)

การทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขนของพระเยซูก็อยู่ใน “วาระสุดท้าย” คือเวลาที่ที่สุด “มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” (ฮีบรู 9 : 26)

ในพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ของเรา คำว่า “เวลาที่ที่สุด” หมายถึงยุคสมัย ก็คือยุคแห่งพระคุณนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพนเทคอสต์ “ในวันสุดท้าย” “พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น” (กิจการ 2 : 17)

ยุคคริสตจักรกำลังมุ่งหน้าไปสู่ “วาระสุดท้าย” “แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดท้ายของแผ่นดินโลก” (1 โครินธ์ 10 : 11) เปาโลได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้

นี้แก่พวกผู้เชื่อในคริสตจักรในเมืองโครินธ์ และถ้าพวกเขาอยู่ในวาระสุดท้ายแล้ว ก็เป็นที่แน่นอนว่าเราในทุกวันนี้กำลังอยู่ในวาระสุดท้ายด้วย และนี่ก็คือวันสุดท้ายของ “วาระสุดท้าย”

พระวจนะของพระเจ้าบอกกับเราว่า ในวาระสุดท้าย คนชอบเยาะเย้ยจะมา และพวกเขาก็มาแล้วในยุคของพระเยซู พวกเขามาแล้วในยุคของพวกอัครทูต พวกเขามาแล้วในยุคของลูเธอร์กับเวสลีย์ และเราก็มีพวกเขาอยู่ด้วยในทุกวันนี้

“จงรู้ชื่อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและดำเนินตามใจปรารถนาชั่วของตน และจะถามว่า "คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษลบล้างไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก"” (2 เปโตร 3 : 3 - 4)

หลายปีให้หลังจากที่เปโตรได้เขียนข้อความเหล่านี้ ยูดาก็ได้กล่าวว่า “คนเหล่านี้มักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทนา เป็นคนดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัวเอง และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน แต่ว่าท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครทูตของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้ คือว่าพวกอัครทูตนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า "ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเยาะเย้ยบังเกิดขึ้น เขาเป็นคนที่ดำเนินตามตัณหาอันชั่วของตัวเอง"” (ยูดา 1 : 16 - 18)

ยอห์นสาวกผู้เป็นที่รัก ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำกับให้เขียนถ้อยคำในจดหมายฝากฉบับนี้ ไม่ลังเลเลยที่จะประกาศว่าบัดนี้เป็น “วาระสุดท้าย” แล้วตั้งแต่ตอนที่ท่านเขียนข้อความนี้เมื่อ 1,900 ปีก่อน

สุดท้ายแต่ไม่ท้ายสุด เรามีหลักประกันในพระวจนะของพระเจ้าว่า อาณาจักรพันปี (คืออาณาจักรแห่งสวรรค์ที่จะตั้งอยู่บนโลกนี้ช่วงระยะเวลาหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันในชื่อ ยุคพันปี) จะถูกสถาปนาขึ้นบนโลกในวาระสุดท้าย “ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขาและประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา” (อิสยาห์ 2 : 2)

ในภาษาของพระเจ้า “วาระสุดท้าย” ครอบคลุมถึงช่วงเวลาทั้งหมดที่พระเจ้าทรงกระทำพระราชกิจกับโลกที่หลงหายใบนี้นับตั้งแต่การประสูติของพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดไปจนถึงการมาถึงของฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นก่อนที่นิรันดร์กาลจะเริ่มขึ้น เรากำลังอยู่ใน “วาระสุดท้าย” มานานกว่า 1,900 ปีแล้ว และเราไม่ทราบว่าจะดำเนินเช่นนี้ไปอีกนานเท่าไร แต่จงจำไว้เถิดพี่น้องที่รัก ว่าพระเจ้าทรงมีเวลามากมายและทางของพระองค์ก็ไม่ใช้ทางของเรา พระดำริของพระองค์ก็ไม่ใช้ความคิดของเรา “แต่พวกที่รัก อย่าลืมนี่เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว” (2 เปโตร 3 : 8) คุณคงเห็นแล้วว่ามันไม่ใช่ฟังจะเมื่อวานขึ้นนี้เอง แต่เป็นตั้งแต่เมื่อเกือบ 2,000 ปีนับตั้งแต่เมื่อพระเยซูทรงมาบังเกิด ดังนั้นเราจึงรู้ว่าแผนการของพระเจ้ากำลังดำเนินไปตามวาระ จงอย่าทุกข์ใจเลยลูกเอ๋ย พระเยซูจะเสด็จมาอีกครั้ง และมันอาจจะเป็นวันนี้เลยก็ได้ !

“แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้อฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่” (2 เปโตร 3 : 13)

“แต่ว่าทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจภาพหมดแล้ว” (1 โครินธ์ 15 : 23 - 24)

ยอห์นบอกกับเราว่า “บัดนี้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ก็มีอยู่มากแล้ว” คำว่า “ปฏิบัติต่อพระคริสต์” นั้นหมายความว่าอะไร ? “ปฏิบัติ” หมายถึง ฟังตรงข้าม (หรือต่อต้าน) และในวาระสุดท้ายจะมีหลายคนเป็นปฏิบัติต่อพระคริสต์ จะมีผู้ล่อลวงมากมายและผู้พยากรณ์เท็จมากมาย ลองศึกษามัทธิว 24 ทั้งบทดู

พวกปฏิบัติต่อพระคริสต์เหล่านี้ (รูปพหูพจน์) ยังไม่ใช่คนนอกกฎหมาย หรือปฏิบัติต่อพระคริสต์ (รูปเอกพจน์) คนพวกนี้เป็นผู้เตรียมทางของมัน ภายหลังจากที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไปแล้ว คนนอกกฎหมายก็จะปรากฏตัว

“เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวตี้ยววันนี้ (พระวิญญาณบริสุทธิ์) จะยังหวังเหนี่ยวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวังเหนี่ยวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์ คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ” (2 เธสะโลนิกา 2 : 7 - 9)

พวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เหล่านี้ ผู้ซึ่งปฏิเสธความเป็นพระเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและเป็นผู้เตรียมทางของปฏิปักษ์พระคริสต์ที่เป็นมารร้ายมารับสภาพเนื้อหนัง มันจะนั่งอยู่ในพระวิหารและประกาศว่าตนเองคือพระเจ้า มันจะหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ มันจะเป็นผู้ปกครองโลกเพียงหนึ่งเดียวซึ่งในพระคัมภีร์เรียกว่า “กษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ดุร้าย...คนนอกกฎหมาย...ปฏิปักษ์พระคริสต์...ลูกของความพินาศ” และชื่ออื่นๆอีกมากมาย

แม้กระทั่งในยุคสมัยของยอห์นก็มีพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์อยู่มากมายแล้ว และเพราะเหตุนี้เอง “ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว” ในมัทธิว 24 พระเยซูได้ตรัสเตือนพวกสาวกว่าจะมี “ผู้ล่อลวง” หลายคนที่จะมาและจะประกาศว่าตนเองคือพระคริสต์ ทุกวันนี้ก็มีคนหลายคนอ้างตัวว่าเป็นพระคริสต์ พวกเขากล่าวอ้างทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูทรงเคยกล่าวอ้างถึงพระองค์เอง คนเหล่านี้คือปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์บางคนที่ยอห์นพูดถึง มีหลายสิ่งในทุกวันนี้นำให้เรามั่นใจว่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูอยู่นอกล้อมแล้ว แต่สิ่งบ่งชี้ที่โดดเด่นมากที่สุดสิ่งหนึ่งก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าผู้สอนเทียมเท็จอยู่หลายต่อหลายคนหลายคนได้ปฏิเสธรากฐานสำคัญของความเชื่ออย่างเช่น ความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ การดลใจจากพระเจ้าของพระคัมภีร์ การเป็นขึ้นจากความตายในฝ่ายร่างกาย และการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ คนเหล่านี้เป็นพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ เราอาจเรียกคนพวกนี้ว่าพวกสมัยใหม่นิยม [modernists] และพวกเสรีนิยม [liberals] แต่พวกคนเหล่านี้ก็คือพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ด้วยเช่นกัน รากฐานสำคัญของความเชื่อลำดับแรกคือพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าที่ทรงปรากฏในสภาพเนื้อหนัง และพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ได้ปฏิเสธความจริงในพระคัมภีร์ข้อนี้เสีย

ข้อ 19 “เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเรตต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่”

พวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ที่ถูกกล่าวถึงในตอนนี้เป็นสมาชิกอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่น แต่ในคริสตจักรท้องถิ่น ไม่ใช่ในพระกายของพระคริสต์ พวกนี้ปฏิบัติการณ์อยู่ภายในที่ประชุม แต่สังเกตว่ายอห์นได้บอกกับเราว่า “แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา” การจะมาเป็นสมาชิกคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่นั้น บุคคลนั้นจะต้องเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์เหล่านี้ก็ปฏิเสธความจริงข้อนี้ พวกเขาเข้าร่วมกับที่ประชุมในท้องถิ่นก็จริง แต่พวกเขา “ได้ออกไปจากพวกเรา” เพราะพวกเขาไม่ได้เป็นส่วนหนึ่งอย่างแท้จริง พวกเขาเข้าร่วมโดยนามเท่านั้น แต่พวกเขาไม่เคยบังเกิดใหม่เข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้าเลย

ในทุกวันนี้ บางคนอาจเรียกพวกคนเหล่านี้ว่าเป็นแค่คนที่ “ถดถอย” แต่พวกเขาไม่ใช่คนที่ถดถอย พวกเขาจะไม่เคยบังเกิดใหม่เลย ทั้งในจิตใจและในประสบการณ์ พวกเขาจะไม่เคยเป็นสมาชิกของคริสตจักรแท้เลย

การใช้ศัพท์แสงของคณะนิกายต่างๆก็ก่อให้เกิดความสับสนและการแบ่งแยกกันท่ามกลางหมู่ผู้เชื่อ ถ้าบรรดาผู้รับใช้พระเจ้า (รวมทั้งตัวผมเองด้วย) จะใช้แต่คำศัพท์ในพระคัมภีร์เท่านั้น และไม่ใช้คำศัพท์ที่บัญญัติขึ้นโดยคณะนิกายต่างๆ ก็คงจะมีความขบขันและความเข้าใจผิดกันน้อยลงในคริสตจักรได้

มีบางคนเชื่อและสอนว่าสมาชิกคริสตจักรทุกคนก็คือคริสเตียน และด้วยเหตุนี้เมื่อสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งได้หันหลังให้กับคริสตจักรและกลับไปหาโลกนี้ ก็จะเรียกคนนั้นว่าเป็นคนที่ถดถอย แต่บ่อยครั้งที่คนคนนั้นไม่ได้เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย แต่ก็มีพวกคนที่ถดถอยของแท้ๆจริง เป็นไปได้ที่คนที่บังเกิดใหม่แล้วจะถดถอยบ้าง แต่คนจำนวนมากในทุกวันนี้ที่อ้างว่า

ถดถอยนั้นไม่เคยได้ประสบการณ์การบังเกิดใหม่เลย เปโตรได้อธิบายถึงคนพวกนี้ว่า “พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาชิตซึ่งเป็นความจริงว่า “สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก” (2 เปโตร 2 : 22) คนพวกนี้เป็น “สุนัข” และ “สุกร” อยู่ตลอดเวลา พวกเขาไม่เคยเป็น “แกะ” เลย ผู้ที่บังเกิดใหม่ซึ่งได้ติดตามความชอบธรรม ก็เป็นหลักฐานถึงการบังเกิดใหม่ต่อผู้อื่น ส่วนพวกที่เกลือกกลั้วอยู่ในการอธรรมก็ยังไม่เคยถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์เลย (1 ยอห์น 2 : 29 ; 2 โครินธ์ 5 : 17)

นักวิชาการภาษกรีกบอกกับเราว่า คำที่แปลว่า ปฏิบัติต่อพระคริสต์ ในที่นั้นหมายความถึง “การแทนที่” นั่นคือ พวกเขาเป็นพวกที่ปฏิบัติตนเป็นผู้ติดตามพระคริสต์ พวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่น แต่ตลอดเวลาในจิตใจของพวกเขาที่อยู่นั้นพวกเขาคอยต่อต้านพระคริสต์ ทุกวันนี้บนธรรมาส์หลายแห่งในอเมริกาที่มีพวกคนที่ปฏิบัติตนเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ แต่คนพวกนี้ก็ยังใช้ธรรมาส์เป็นที่ที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าและการอัศจรรย์ต่างๆของพระคริสต์ พวกเขาปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ การทรงสิ้นพระชนม์เพื่อลบบาปของพระองค์ การทรงหลังพระโลหิตของพระองค์ การทรงเป็นขึ้นจากความตายในพระกายของพระองค์ และการเสด็จกลับมาของพระองค์ พวกเขาปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าแม้ในขณะที่กำลังปฏิบัติตนเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ พวกเขาเป็นผู้รับใช้ ข้อนี้เป็นความจริง แต่พวกเขาเป็นผู้รับใช้ของพญามาร เปาโลได้อธิบายคนพวกนี้ไว้ใน 2 โครินธ์ 11 : 13 - 15

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงขนาดตนเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

ยอห์นกล่าวว่าถ้าคนพวกนี้เป็นผู้เชื่อแท้จริง “เขาจะอยู่กับเราต่อไป” ความจริงข้อสำคัญได้ถูกประกาศไว้ในที่นี้ ผู้เชื่อแท้ที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระโดยพระโลหิตแล้วจะดำรงอยู่ในความเชื่อต่อไป พวกเขาอาจอ่อนแอบ้างในบางเวลา พวกเขาอาจถึงขั้นถดถอย แต่พวกเขาจะไม่หันหลังให้กับพระเจ้า ให้กับคริสตจักรของพระองค์ และให้กับพระวจนะของพระองค์อย่างสมบูรณ์ ไม่มีคำว่า “อาจจะ” ในเรื่องนี้ ยอห์นกล่าวว่า “ถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป”

พวกเขาได้ออกไป ละจากคริสตจักรและหันหลังของพวกเขาให้กับพวกผู้เชื่อ “ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่” พระเจ้าทรงสำแดงความเท็จให้เป็นที่ประจักษ์ และทุกคนที่ดำเนินอยู่ในความสว่างก็สามารถแยกแยะความเท็จได้ เป็นไปได้ที่ปฏิบัติต่อพระคริสต์จะยังคงดำรงอยู่ในที่ประชุมท้องถิ่นต่อไปโดยไม่ถูกจับได้สักกระยะ แต่เขาจะไม่สามารถดำรงอยู่ต่อไปได้นานโดยที่ไม่มีพวกผู้เชื่อแท้ที่ไม่สามารถแยกแยะเขาว่าเป็นพวกเทียมเท็จได้เลย พระเจ้าจะไม่ทรงปล่อยให้พวกเสรีนิยมหรือสมัยใหม่นิยมอยู่ภายใต้หน้ากาของผู้รับใช้ได้นาน พระองค์จะทรงสำแดงคนเหล่านั้นให้เป็นที่ประจักษ์ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ไม่ช้าก็เร็วคนพวกนี้จะพูดหรือกระทำบางสิ่ง (หรือสอนบางอย่าง) ที่จะบ่งบอกยี่ห้อของเขาว่าเป็นปฏิบัติต่อพระคริสต์ ปฏิบัติต่อพระคัมภีร์ และปฏิบัติต่อคริสเตียน

บรรดาผู้เชื่อแท้จะไม่ถูกล่อลวงโดยพวกปฏิบัติต่อพระคริสต์

ข้อ 20 - 26 “ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้อะไรๆ ข้าพเจ้าเขียนมายังท่านทั้งหลายมิใช่เพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้อะไรแล้ว และรู้ว่าคำมุสาไม่ได้มาจากความจริงเลย ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นผู้ปฏิบัติต่อพระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย เหตุฉะนั้น จึงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระ

บิดาด้วย นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดรนั่นเอง ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่องหนท่าน”

“ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว” นี่เป็นความจริงอันยิ่งใหญ่และเล้าโลมจิตใจ ที่ผู้เชื่อซึ่งบังเกิดใหม่แล้วทุกคนได้รับการทรงเจิมจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระผู้สอนผู้ทรงยิ่งใหญ่ พระองค์ทรงนำเราเข้าสู่ทางแห่งการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมและทรงนำทางเราผ่านหลุมพรางและกับดักของมาร ใน 2 โครินธ์ 1 : 21 - 22 เปาโลบอกกับเราว่า “บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้ นั่นก็คือพระเจ้า และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย”

ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความจริงอันใหญ่ยิ่งใน 1 เปโตร 2 : 6 “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย’”

ยอห์น 7 : 17 ให้ความมั่นใจกับเราว่า “ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า...” ผู้เชื่อที่ตั้งใจจะประพฤติตามพระประสงค์ของพระเจ้า ก็จะมีใจที่รู้ใจคำสอนแห่งความจริง เขาจะไม่ถูกชักนำไปมาด้วย “ลมปากแห่งคำสอนทุกอย่าง” หรือถูกชักนำให้หลงไปด้วยคำสอนของพวกปฏิบัติต่อพระคริสต์

ใครก็ตามที่ไม่อาจแยกแยะความเท็จ หรือไม่อาจรู้ความต่างของความจริงกับคำสอนเทียมเท็จ ผู้นั้นก็ต้องการเพียงแค่สิ่งเดียวเท่านั้น เขาจำเป็นต้องบังเกิดใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำพาผู้เชื่อเข้าสู่ความจริงทั้งปวงและเราสามารถรู้ “ทุกสิ่ง” เพราะพระองค์ผู้ทรงกำกับการณ์เขียนพระคัมภีร์เล่มนี้แก่เหล่าวิสุทธิชนในสมัยโบราณ ก็ทรงดำรงอยู่ภายในเราในฐานะพระผู้สอนและผู้นำทางของเรา

ในข้อ 21 ยอห์นได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าท่านกำลังเขียนถึงผู้คนที่รู้จักความจริง และความจริงกับความเท็จไม่อาจผสมผสานกันได้ พระเจ้าทรงเป็นความสว่าง ไม่ใช่ความสลัว พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีที่ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางเรา [Shekinah ในวรรณกรรมของรับบีหมายถึงความถึงการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้าท่ามกลางประชากรของพระองค์ - ผู้แปล] คือทรงเป็นความชอบธรรมที่แท้จริง บรรดาผู้เชื่อ ไม่ว่าจะเป็ “ลูกเล็กๆ” หรือ “คนหนุ่ม” ที่มีกำลัง หรือ “บิดา” ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ล้วนรู้จักความจริง เราได้กลายมาเป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์โดยทางความจริง “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย... เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริงๆ” (ยอห์น 8 : 32, 36) “พระเยซูตรัสกับเขา (โรมัส) ว่า "เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” (ยอห์น 14 : 6)

“ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมุสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์” พระเยซูทรงเป็นความจริง ส่วนปฏิบัติพระคริสต์เป็นคนนอกกฎหมาย ก็จะตรงกันข้ามกับพระคริสต์อย่างชัดเจน มันจะเป็นคำมุสา พระเยซูได้ตรัสกับผู้คนของพระองค์ไว้ว่า “เราได้ในนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่น (ปฏิบัติพระคริสต์) จะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลายก็จะรับผู้นั้น” (ยอห์น 5 : 43) ใครก็ตามที่ปฏิเสธเรื่องการทรงรับสภาพเนื้อหนังและการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระบุตรของพระเจ้า ก็เป็นผู้มุสา และนี่เป็นครั้งที่สี่ที่เราพบคำแถลงที่ตรงไปตรงมาในจดหมายฝากฉบับนี้ บทที่ 1 ข้อ 8 กล่าวว่า “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป...ความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย” บทที่ 1 ข้อ 10 กล่าวว่า “ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา...” บทที่ 2 ข้อ 4 กล่าวว่า “คนใดที่กล่าวว่า 'ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์' แต่ไม่ได้รับการบัพติศมาของพระองค์ คนนั้นก็เป็คนพูดมุสา...” และในข้อที่เราเพิ่งอ่านไปนี้เอง คนมุสาผู้นี้คือคนที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์

คำเตือนอันจริงจึงได้ถูกกล่าวไว้ใน 2 ยอห์น 1 : 7 - 11 เกี่ยวกับพวกที่ปฏิเสธเรื่องการทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารี ความเป็นพระเจ้า และการทรงรับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ “เพราะว่ามีผู้ล่องหนเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่

ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องลงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่ ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

ข้อพระคัมภีร์ตอนสำคัญเหล่านี้ได้กล่าวอย่างเรียบง่ายมากกว่าเราต้องไม่สนับสนุนใครก็ตามที่ปฏิเสธเรื่องการทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารี ความเป็นพระเจ้า และการทรงรับสภาพเนื้อหนังของพระเยซูคริสต์ และถ้าเราสนับสนุนคนเหล่านี้ ก็จะทำให้กลายเป็นว่าเราได้กลายเป็นผู้มีส่วนในการกระทำชั่วของพวกเขาด้วย

“เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด” (ซึ่งก็คือ การยึดมั่นในความจริงอย่างมั่นคง) การเริ่มต้นของประสบการณ์แห่งชีวิตคริสเตียนนั้น ไม่เหมือนกับการเริ่มต้นในปฐมกาล 1 : 1 แต่อยู่ในการเริ่มต้นการประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระคุณของพระเจ้า บรรดาผู้เชื่อจึงได้รับการเตือนสติให้ยึดมั่นในหลักคำสอนอันสำคัญเหล่านี้อย่างมั่นคง

“ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย” คือการเข้าเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบุตร เข้าเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระบิดา บังเกิดจากพระวิญญาณ และถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3 : 5)

“เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (โคโลสี 3 : 3)

“นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือชีวิตนิรันดรนั่นเอง” ด้วยเหตุนี้ ยอห์นจึงหนุนใจบรรดาผู้เชื่อให้ยึดมั่นในความจริงที่พวกเขาได้รับไว้เกี่ยวกับการทรงรับสภาพเนื้อหนังและการบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระบุตรของพระเจ้า ใจความสำคัญของสิ่งที่ท่านกล่าวนั้นคือว่า ผู้เชื่อแท้จะยึดมั่นในความจริงเหล่านี้ และดังนั้นจึงมีพระสัญญาแห่งชีวิตนิรันดร แต่ความพินาตจะเป็นส่วนของพวกที่ปฏิเสธความจริง (เหมือนอย่างบางคนในพระธรรมฮีบรูที่ได้ละทิ้งความจริงเสีย) ชีวิตนิรันดรเป็นพระสัญญาสำหรับคนที่เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า กลับใจจากความบาปของตน และยอมรับพระองค์ด้วยความเชื่อ

“และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดรแก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านั้นไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5 : 11 - 12) แน่แน่นอนว่าเราจะศึกษาข้อนี้ในภายหลัง แต่เพราะว่าเป็นไปได้ด้วยเช่นกันที่ผู้อ่านที่รักบางท่านซึ่งกำลังอ่านมาจนถึงตอนนี้ อาจไม่ได้อ่านหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เล่มนี้ต่อจนจบ ผมจึงจะขอชี้แจงในที่นี้ว่า วันนี้ คือวันแห่งความรอด บัดนี้ เป็นเวลาแห่งการยอมรับ “อย่าคุยอวดถึงพुरु้งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่าจะวันหนึ่งจะนำอะไรมาให้บ้าง” (สุภาพิต 27 : 1) “จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้” (อิสยาห์ 55 : 6)

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3 : 18)

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา” (ยอห์น 3 : 36)

และบัดนี้ จงฟังคำกล่าวของเปาโลและสิลาสที่พูดกับนายคุกในเมืองฟิลิปปี เมื่อนายคุกถามว่า “ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้” พวกเขาจึงตอบว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16 : 31)

“ข้าพเจ้าเขียนข้อความนี้ถึงท่าน เกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ล่องลงท่าน” ในที่นี้ ยอห์นได้กล่าวถึงพวกผู้พยากรณ์เท็จจ้อกครั้งคือพวกปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ คำว่า “ล่องลง” หมายถึง การชักนำให้หลงไป ดังนั้นพวกผู้เชื่อจึงได้รับการเตือนเกี่ยวกับพวกผู้สอนที่จะชักนำพวกเขาให้หลงไปและจะผันแปรพวกเขาออกจากความจริงอันสำคัญของข่าวประเสริฐ เราควรจะระลึกได้ว่าพวก

คริสเตียนยุคแรกนั้นยังไม่มีพระคัมภีร์อยู่ที่บ้าน พวกเขาไม่มีพระคัมภีร์สำหรับพกติดตัวเหมือนอย่างที่เรามีกันอยู่ในทุกวันนี้ ด้วยเหตุนี้ พวกเขาจำเป็นต้องได้รับคำเตือนและการสั่งสอนเกี่ยวกับพวกปฏิบัติต่อพระคริสต์และพวกผู้สอนเทียมเท็จที่จะชักนำพวกเขาเข้าสู่ความเท็จที่อันตราย ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับคริสเตียนที่ถูกชักนำให้หลงผิดไปในทุกวันนี้ เรามีพระวจนะของพระเจ้าที่ถูกเขียนเป็นลายลักษณ์อักษร และพระวจนะนั้นก็สมบูรณ์แล้ว “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาที่ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” (โรม 3 : 4) เราสามารถใช้พระวจนะของพระเจ้าเป็นเครื่องตรวจวัดข้อความของมนุษย์ได้ และถ้าข้อความนั้นเบี่ยงเบนไปจากข่าวประเสริฐแท้ เราก็จะรู้ว่าผู้นั้นเป็นปฏิบัติต่อพระกิตติคุณ เป็นปฏิบัติต่อพระคริสต์ และเป็นผู้ใช้ของมาร

ยอห์นไม่ได้กำลังกล่าวในที่นี้ว่าบรรดาผู้เชื่อแท้ได้ถูกล่อลวงไปแล้ว ท่านกำลังเตือนสติพวกเขาในกรณีนี้อาจมีพวกผู้สอนเทียมเท็จพยายามจะชักนำพวกเขาให้หลงไป และในข้อถัดไปท่านก็ได้กล่าวอย่างเรียบง่ายว่าบรรดาผู้เชื่อได้รับการรักษาให้พ้นจากความเท็จเพราะมีพระผู้สอนอยู่ภายใน ผู้เชื่อที่ได้รับการชำระด้วยพระโลหิตและบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงนั้นจะไม่ติดตามความเท็จเพราะเรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายใน พระองค์ทรงเป็นผู้ตรวจสอบความเท็จทั้งปวง พระองค์ทรงเป็นผู้ชี้แนะของเรา ผู้นำทางเรา ผู้ปกป้องเรา และตราประทับของเรา

ข้อ 27 “แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น”

คำว่า “การเจิม” ในข้อนี้ ก็เหมือนกับในข้อที่ 20 เช่นกัน ก่อนที่พระเยซูจะทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขน พระองค์ได้ทรงสัญญาถึงการเสด็จมาของพระวิญญาณว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน อีกหน้อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14 : 16 - 20)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้เรารู้สึกถึงความผิดบาปและทรงชักนำเรามาถึงพระเจ้า (ยอห์น 6 : 44 ; 16 : 7 - 11)
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำให้เรา “บังเกิดใหม่” เข้าในครอบครัวของพระเจ้า (ยอห์น 1 : 12 - 13 ; 3 : 5)
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้เราบังเกิดใหม่เข้ามาในพระกายของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 12 : 12 - 13)
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในเรา ทรงนำเรา และทรงให้หลักประกันแก่เรา (โรม 8 : 9, 14, 16)
พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับตราเราไว้จนถึงวันแห่งการช่วยให้รอดอย่างสมบูรณ์ (เอเฟซัส 4 : 30)
นับตั้งแต่เมื่อเราได้รับการช่วยให้รอดจนกระทั่งเราลาจากชีวิตในโลกนี้ไปหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสอนเราทุกสิ่งตลอดมา พระองค์ทรงนำพาให้เราระลึกถึงสิ่งต่างๆที่เราควรระวังเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นผู้สอนพระคัมภีร์ “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดีขึ้น และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม” (2 ทิโมธี 3 : 16)

“และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา” (2 เปโตร 1 : 19 - 21)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เสด็จมาประทับกับเราชั่วขณะหนึ่งแล้วจากนั้นก็ทรงละไปจากเราเหมือนอย่างที่เกิดขึ้นในสมัยพันธสัญญาเดิม พระองค์ทรงดำรงอยู่ในเราอย่างถาวร พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยเพื่อทรงนำเราสู่ความจริงทั้งมวลและทรงนำเราให้ห่างไกลจากความเท็จทั้งสิ้น “แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง” (กาลาเทีย 5 : 16) นี่เป็นหลักประกันจากพระเจ้าว่าบรรดาผู้ที่บังเกิดจากและดำเนินตามพระวิญญาณนั้นจะไม่สนองหรือดำเนินชีวิตตามความต้องการของเนื้อหนัง และจาก 1 เปโตร 2 : 6 บรรดาผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซูจะไม่ถูกทำให้สับสนโดยความเท็จหรือถูกชักนำให้หลงไปโดยหลักคำสอนเทียมเท็จ เราได้จากพระวจนะของพระเจ้าว่าบรรดาผู้ที่หลงไปตามความแตกแยกอันเกิดจากการเป็นพวก “นิยม” [ism] คณะนิกายต่างๆ และหลงไปตามศาสนาใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นมานั้น ไม่ได้บังเกิดมาจากพระวิญญาณหรือได้รับการชำระโดยพระโลหิตเลย

“และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย” การ “สอน” ในที่นี้ หมายถึงสิ่งที่เสแสร้งปลอมแปลงเข้ามาว่าเป็นความเชื่อคริสเตียน ความล้าลึกของพระเจ้านั้นจะต้องถูกเปิดเผยสำแดงโดยพระวิญญาณ ไม่ใช่โดยสติปัญญาหรือความสามารถของมนุษย์ ทางเดียวที่เป็นไปได้สำหรับใครก็ตามในการที่จะเข้าใจถึงเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็คือโดยการทรงสอนของพระวิญญาณ ผมขอขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับโรงเรียนคริสเตียนและครูสอนพระคัมภีร์ในหลายๆ แห่งที่คนเหล่านั้นเองก็ได้รับการทรงสอนจากพระวิญญาณ แต่การสอนทั้งสิ้นของพวกเขาอาจเป็นเหมือนแค่แตรหรือกระดิ่งที่ส่งเสียงเท่านั้นสำหรับเราก็เป็นได้หากปราศจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายในเราและการทรงประยุกต์ข้อความของพระองค์เข้าสู่จิตใจของเรา ผู้สอนอาจสามารถช่วยเราให้รู้จักกระบวนการศึกษาค้นคว้า พวกเขาสามารถช่วยให้เราได้ฝึกคิด แต่สิ่งที่ล้าลึกยิ่งกว่าของพระวิญญาณนั้นจะได้รับการเปิดเผยสำแดงแก่เราโดยพระวิญญาณเท่านั้น

“เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง” (ทั้งสิ่งที่ปลอมแปลงว่าเป็นความเชื่อคริสเตียนและทศสวรรค์ต่างๆ) “และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ...” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราสู่ความจริงและทรงนำทางเราให้อยู่ในความจริง ไม่มีใครเคยถูกชักนำให้เข้าสู่ความเท็จหรือหลักคำสอนเทียมเท็จโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์จะทรงนำเราให้ผ่านพ้นและห่างไกลจากสิ่งเหล่านั้น ไม่ใช่เข้าไปสู่สิ่งเหล่านั้น

“การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนเรา เราจะต้องเชื่อฟังการทรงสอนของพระองค์ เราจะต้องดำเนินในความสว่างและดำรงอยู่ในพระองค์ และการดำรงอยู่ในพระองค์ก็คือการดำรงอยู่ในพระคริสต์

ข้อ 28 “และบัดนี้ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงดำรงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา”

การดำรงอยู่ในพระคริสต์คือเคล็ดลับของการมีพลัง “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้สิ่งนั้น” (ยอห์น 15 : 7)

การดำรงอยู่ในพระคริสต์นำพาอิสรภาพจากอำนาจของความบาปและอิสรภาพจากการรักความบาป “ถ้าเราจะว่าเรา ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมฺสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” (1 ยอห์น 1 : 6)

การดำรงอยู่ในพระคริสต์หมายถึงการรักษาพระบัญญัติของพระเจ้า แต่ไม่ใช่บัญญัติของโมเสส เพราะพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระบัญญัติสำหรับผู้เชื่อ (โรม 10 : 4) แต่หมายถึงการรักษาพระบัญญัติของพระคริสต์ “และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว” (1 ยอห์น 3 : 24) จิตใจที่มีองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ภายในและเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระเจ้านั้นจะสำแดงตนเองออกมาด้วยการพร้อมที่จะตอบสนองต่อหนทางที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทานให้ ในแง่ชีวิตฝ่ายวิญญาณ การเชื่อฟังเป็นกุญแจสำหรับประตูหรือทางออกผ่านความยากลำบาก เป็นเพชรฆาต

สำหรับทุกๆ ความกระวนกระวายและความคางแคลงใจ การเชื่อฟังนำพาพระพรและของประทานอันดีทุกประการ การเชื่อฟังเป็นเครื่องชีวิตถึงพลังอำนาจของพระเจ้าที่เรามีในการอธิษฐาน และการเชื่อฟังยังเป็นหลักฐานว่าเรากำลังดำรงอยู่ในพระเยซูคริสต์เจ้า

การดำรงอยู่ในพระคริสต์สำแดงออกโดยการเกิดผล “เราเป็นเถาองุ่น ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย” (ยอห์น 15 : 5) “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” (กาลาเทีย 5 : 22 - 23)

การดำรงอยู่ในพระคริสต์สำแดงออกในความรักอันบริสุทธิ์ “ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา...เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” (1 ยอห์น 4 : 12 - 13, 16)

การดำรงอยู่ในพระคริสต์หมายถึงการดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ “ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย” (1 ยอห์น 2 : 6) การดำเนินตามรอยพระบาทของพระเยซูหมายถึงการยอมจำนนต่อพระวามะของพระองค์ ยอมขึ้นต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถ่อมใจลง และหมายถึงการดำเนินชีวิตแห่งการอธิษฐาน การรัก และกระทำตามพระทัยและการงานของพระเจ้า

การดำรงอยู่ในพระคริสต์หมายถึงการที่ผู้เชื่อดำเนินต่อไปไม่หยุดยั้งในพระวามะของพระองค์ “พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า ‘ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง’” (ยอห์น 8 : 31) แล้วผู้เชื่อจะดำเนินในพระวามะอย่างไม่หยุดยั้งได้อย่างไร ? ชั้นแรกเขาจะต้องได้ยินพระวามะก่อน แล้วจากนั้นเขาจะต้องดำเนินต่อไปโดยการเชื่ออย่างหมดใจ โดยไม่คางแคลงใจไม่ว่าพระวามะนั้นจะกล่าวเกี่ยวกับเรื่องใด เขาจะต้องเชื่อฟังอย่างไม่ลังเล เมื่อพระวามะของพระเจ้าตรัสเมื่อใด คริสเตียนที่ดำรงอยู่ในพระคริสต์จะตอบสนองอย่างรวดเร็ว การดำรงอยู่ในพระองค์คือการรักพระวามะของพระองค์อย่างถึงที่สุด

การดำรงอยู่ในพระคริสต์หมายถึงการที่ผู้เชื่อสัตย์ซื่อต่อพระวามะของพระเจ้า “เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย” (1 ยอห์น 2 : 24)

ใครบางคนเคยกล่าวไว้ว่า “ความจริงเป็นเสมือนแม่พิมพ์ที่ซึ่งลักษณะชีวิตถูกหล่อหลอมขึ้น เป็นเสมือนแม่เหล็กที่ซึ่งดึงดูดผู้คนออกจากความบาปเข้าสู่พระทัยของพระเจ้า”

การดำรงอยู่ในพระองค์คือการฝึกฝนในฝ่ายจิตวิญญาณ คือการอุทิศตนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ (1 เธสะโลนิกา 5 : 23)

“...เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงมาปรากฏ” (ในการเสด็จมารับขึ้นไป ซึ่งวิสุทธิชนที่เสียชีวิตไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นมาและไม่เปื่อยเน่าอีก และวิสุทธิชนที่ยังมีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด - 1 โครินธ์ 15 : 51 - 55) “เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า...” คำกรีกที่แปลว่า “ใจกล้า” ในที่นี้นั้น ยังถูกใช้ในหลายๆตอนในพันธสัญญาใหม่ด้วยความหมายที่หมายถึง ความกล้าที่จะพูด (มาระโก 8 : 32 ; ยอห์น 7 : 4 ; กิจการ 2 : 29 ; 2 โครินธ์ 3 : 12) แต่ในที่นี้กำลังหมายถึง ความกล้าจากความมั่นใจที่ไม่สั่นคลอนซึ่งเรามีอยู่ เพราะเราเป็นผู้เชื่อที่ดำรงอยู่ในพระองค์ เป็นคริสเตียนที่ฝึกฝนในฝ่ายจิตวิญญาณ

“...และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” บรรดาผู้ที่จะต้องละอายเมื่อพระองค์เสด็จมาคือ คริสเตียนที่ได้ฝังตะลันต์ของตนไว้แทนที่จะใช้มันเพื่อให้เกิดผลมากขึ้น (มัทธิว 25 : 14 - 30) เป็นไปได้ที่จิตวิญญาณจะได้รับการ

ช่วยให้รอดโดยที่คำพยานและการอารักขาที่คืนกลับเสียไป มีผู้เชื่อหลายคนที่ไม่ได้ดำรงอยู่ในพระองค์โดยการดำเนินชีวิตตาม การทรงกำกับควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาได้ฝังอิทธิพล คำพยาน และการรับใช้ของตนเองเสีย เพราะมัวสนใจแต่ สิ่งอื่นมากกว่า

เปาโลได้เตือนว่าไม่มีรากฐานอื่นใดอีกนอกจากพระเยซูคริสต์ และ “แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อสร้างด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะ เห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อสร้างทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่า ตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3 : 12 - 15)

“ไฟ” นั่นก็คือพระวามะของพระเจ้า (เยเรมีย์ 23 : 29) พระวามะของพระองค์จะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็น “อย่างไร” ถ้าการงานนั้นทนอยู่ได้ เขาก็จะได้รับรางวัล แต่ถ้าการงานนั้นถูกเผาไหม้ไป เขาก็สูญเสีย ดังนั้นเขาก็จะละลาย เพราะเขาจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าด้วยมือเปล่า ไม่มีมงกุฎที่จะมอบถวายที่พระบาทของพระเยซูเมื่อพระองค์ทรง ได้รับพระราชทานมงกุฎขึ้นเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

ผมได้ชี้ให้เห็นหลายต่อหลายครั้งว่าความรอดนั้นได้รับเปล่าๆ แต่บำเหน็จรางวัลนั้นได้รับโดยการเป็นผู้อารักขาและ ปฏิบัติการงานอย่างสัตย์ซื่ออันถวายเกียรติแด่พระเจ้า 2 โครินธ์ 5 : 10 บอกกับเราว่า “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้อง ปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” เมื่อพระเยซูเสด็จมารับผู้เชื่อ รางวัลจะถูกมอบให้กับทุกคนที่สัตย์ซื่อ และทุกคนที่ไม่ได้สัตย์ซื่อในการดำรงอยู่ในพระองค์ก็จะสูญเสียรางวัลของตน “ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำบำเหน็จของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน” (วิวรณ์ 22 : 12)

การทรงไถ่และการเป็นผู้อารักขานั้นเป็นสองสิ่งที่แตกต่างกัน การทรงไถ่นั้นเป็นพระคุณที่ได้รับโดยทางความเชื่อ เป็น ของประทานจากพระเจ้า การเป็นผู้อารักขานั้นเป็นการดีของเรา ซึ่งเราล้วนถูกสร้างขึ้นมาเพื่อสำหรับประกอบการดีในพระเยซู คริสต์ และความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็เหมือนตายแล้ว เราจะได้รับรางวัลตามการดีของเรา เราถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อ เราได้ “เกิดผลมาก”

ถ้าพระเยซูเสด็จมาในวันนี้ เราจะละลายในการยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์หรือไม่ ? ละอายต่อสิ่งที่เราได้กระทำ ต่อพระองค์และต่อสิ่งที่เราได้ถวายแด่พระองค์ ? พระองค์ทรงประทานชีวิตของพระองค์เองเพื่อเรา แล้วเรานำสิ่งใดถวายแด่ พระองค์ ? ขอให้เราถามคำถามนี้กับตัวเราเองอย่างจริงจัง และรับฟังคำขอร้องของอัครทูตเปาโลใน โรม 12 : 1

“พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของ ท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้ง หลาย”

เราจะรู้จักบรรดาถูกๆของพระเจ้าได้อย่างไร

ข้อ 29 “ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็บังเกิดจาก พระองค์ด้วย”

เครื่องหมายที่ผู้เชื่อทุกคนมีเป็นเสมือนหลักฐานบ่งบอกว่าเขาเป็นของพระคริสต์ ได้แก่

1. เครื่องหมายที่จิตใจ : จิตใจของผู้เชื่อนั้นจะต้องยอมจำนนต่อพระเยซู วางใจในพระองค์ ได้รับการชำระและดำรงอยู่ใน พระองค์ “ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (โรม 10 : 10)

“บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า” (มัทธิว 5 : 8)

เปาโลยังได้กล่าวถึงการ “ประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์ เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่า เมื่อทรงวางรากฐานท่านไว้อย่างมั่นคงในความรักแล้ว” (เอเฟซัส 3 : 16 - 17)

2. เครื่องหมายที่หู : หูของผู้เชื่อจะรับฟังพระวจนะของพระเจ้า เรารับฟังพระวจนะของพระองค์และเรียนรู้อากพระวจนะ “แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา” (ยอห์น 10 : 27)

3. เครื่องหมายที่ลิ้น : ผู้เชื่อแท้จะกล่าวยอมรับพระคริสต์และกล่าวเพื่อพระคริสต์ พระเจ้าไม่ได้ทรงใช้ลิ้นของใครนอกจากลิ้นของเราเพื่อการกล่าวถ้อยคำพยานถึงพระคุณแห่งการช่วยให้รอดของพระองค์ พระราชอำนาจแห่งการทรงผดุงรักษาของพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีเป็นทุกอย่างแก่เรา เปาโลกล่าวกับคริสตจักรในเมืองโครินธ์ว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน” (2 โครินธ์ 13 : 3) และขอให้อ่านใน กิจการ 1 : 1 - 8 ; พิลิปปี 4 : 6 และ ยอห์น 14 : 14

4. เครื่องหมายที่ตา : ผู้เชื่อจะมองที่พระเยซู ผู้ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้กระทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จครบถ้วน ทรงเป็นผู้ประพันธ์ความรอดนิรันดร์ของเรา “แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 โครินธ์ 3 : 18)

5. เครื่องหมายที่ใบหน้า : เพราะการสามัคคีธรรมของเขากับพระคริสต์ สง่าราศีของพระคริสต์จึงสะท้อนออกมาในใบหน้าของผู้เชื่อ เมื่อโมเสสลงมาจากภูเขาซีนายที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานพระบัญญัติสิบประการให้แก่ท่าน ใบหน้าของท่านก็ส่องแสงเจิดจ้าจนกระทั่งอาโรนและลูกหลานอิสราเอลกลัวที่จะเข้าใกล้ท่าน (อพยพ 34 : 28 - 30) ในกิจการ 4 : 13 ผู้คนได้ “เห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู”

6. เครื่องหมายที่มือ : พระหัตถ์ของพระคริสต์เป็นเครื่องหมายแห่งการทรงช่วยให้รอด และบัดนี้มือของผู้เชื่อแท้ก็เป็นเครื่องหมายแห่งการปรนนิบัติรับใช้ เราปฏิบัติงานเพื่อพระเยซู ไม่ใช่เพื่อที่จะรอด แต่เพราะเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ผู้เชื่อทุกคนจะเกิดผล บางคนเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง หรือร้อยเท่าบ้าง แต่ไม่มีที่ไหนในพระวจนะของพระเจ้าเลยที่เราอ่านพบคริสเตียนที่ไม่ได้เกิดผลเลย เรากระทำการด้วยกันกับพระคริสต์และเพื่อพระองค์ รับผิดชอบองค์ในการช่วยเหลือตามความจำเป็นต่างๆของผู้อื่น “ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้” (2 โครินธ์ 6 : 1) “แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า `เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่งในพวกพี่น้องของเรานี้ถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย’” (มัทธิว 25 : 40)

7. เครื่องหมายที่เท้า : พระบาทอันประเสริฐของพระเยซูมีร่องรอยจากตะปูที่บนไม้กางเขนเพื่อว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอดและดำเนินไปกับพระองค์ คือการดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์ในการทนทุกข์และในการปรนนิบัติรับใช้ ถ้าเราได้ทนทุกข์ร่วมกับพระองค์ เราก็จะได้ครอบครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะทรงปฏิเสธเราเช่นกัน “พระองค์ [พระเยซู] จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “ถ้าผู้ใดใคร่จะตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9 : 23) “ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น” (ยอห์น 12 : 26)

8. เครื่องหมายที่ศีรษะ : ในเวลาเดียวกันกับจิตใจใหม่ พระเจ้ายังทรงประทานจิตวิญญาณใหม่ให้แก่ผู้เชื่อด้วย หรือ “วิธีคิดแบบใหม่” “คือทำลายความคิด และพิธีมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์” (2 โครินธ์ 10 : 5)

เปาโลกล่าวว่า “ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 6 : 17) หรือพูดอีกแบบได้ว่า “ข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าอยู่บนร่างกายของข้าพเจ้า” ถ้อยคำเหล่านี้ได้รับการคล้อยตามผ่านทางผู้ติดตามพระเยซูที่สัตย์ซื่อและกล้าหาญที่สุดคนหนึ่งที่โลกนี้เคยรู้จัก

เมื่อเราได้ดำเนินตามความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซู สิ่งนี้ก็เป็นที่พอพระทัยพระบิดา แต่ในขณะที่เราเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าโดยทางความเชื่อนั้น การงานที่เราปฏิบัติและรอยประทับของพระคริสต์ที่เรามีอยู่ ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ของเราต่อเพื่อนมนุษย์ว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว มือที่หยาบกร้านของคนงานก็เป็นพยานว่าเขาเป็นผู้รับใช้ที่ไม่ย่อท้อต่อความยากลำบาก ไบหน้าของกะลาสีเรือซึ่งคล้ำแดดและกร้านไปด้วยลมทะเลก็เป็นพยานว่าเขาเป็นลูกทะเลตัวจริง เหยี่ยวกัลลาหญาบนอกเสื้อเครื่องแบบทหารเป็นหลักฐานว่าเขาได้ผ่านการสู้รบมาหลายสมรภูมิ อย่างก้าวที่เชื่องช้า รอยเหี่ยวยุ่น และผมสีขาวโพลน ก็เป็นเครื่องหมายของความชราภาพ ในทำนองเดียวกัน เครื่องหมายบนร่างกายของอัครทูตเปาโลผู้เป็นที่รักก็เป็นพยานถึงการทนทุกข์ร่วมกันกับและเพื่อพระคริสต์ของท่าน ในการที่ท่านมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์และเทศนาพระวจนะของพระองค์ เปาโลได้รับสง่าราศีในความทุกข์ยาก ท่านยอมสวมร่องรอยบาดแผลด้วยความเชื่อมั่น ซึ่งบาดแผลเหล่านั้นได้เตือนท่านให้ระลึกถึงเมื่อวันที่ท่านได้พบกับพระเยซู ซึ่งเป็นวันที่ชีวิตของท่านเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

ผมยอมมีร่องรอยบาดแผล อันเป็นพยานต่อโลกนี้ว่าผมได้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม ในทางของพระเจ้า แยกตัวออก มีพระคริสต์เป็นศูนย์กลาง เป็นผู้อารักขาที่สัตย์ซื่อต่อพระองค์ผู้ทรงถูกกระทำให้พกซ้ำ เป็นแผล เสียโฉม และถูกตรึงที่ไม้กางเขน เพื่อให้ผมได้รับชีวิตและได้รับอย่างบริบูรณ์ มากเพียงไร ?

ผู้เชื่อเป็นดั่งป้ายชี้ทางสู่พระเยซูในโลกใบนี้ เราเป็นดั่งตัวหนังสือที่มีชีวิตซึ่งผู้คนสามารถอ่านได้ (2 โครินธ์ 3 : 2) และด้วยเหตุนี้ เราก็คควรจะดำเนินชีวิตอย่างบริสุทธิ์ อุทิศตน และปราศจากตำหนิ การดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมเป็นพยานว่าพระเจ้าช่วยให้รอดผู้ทรงชอบธรรมได้ช่วยเราให้รอดแล้วและทรงดำรงอยู่ภายในเรา การดำเนินชีวิตเช่นนี้ของผู้เชื่อจะส่งอิทธิพลต่อผู้อื่นให้มาถึงพระเยซูและได้รับการช่วยให้รอดได้

เปาโลกล่าวว่า “...สิ่งซึ่งผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 3 : 13 - 14 บางส่วน) มีรางวัลสำหรับลูกของพระเจ้าที่สัตย์ซื่อและติดสนิทกับพระองค์ และยังมีอีกหลายตอนในพันธสัญญาใหม่ที่พูดถึงเกี่ยวกับเรื่องบำเหน็จที่เต็มขนาด

เราอาจต้องทนทุกข์จากการข่มเหง เราอาจถูกหัวเราะเยาะและถูกวิพากษ์วิจารณ์ แม้กระทั่งจากผู้ที่ใกล้ชิดและเป็นที่รักของเรา แต่ถ้าเราดำรงอยู่ในพระคริสต์อย่างมั่นคง เราก็จะสามารถพูดเหมือนเปาโลได้ว่า “แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือเอาชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปีติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า” (กิจการ 20 : 24)

โรม 8 : 16 - 19 บอกกับเราว่า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยแผ่ในเราทั้งหลาย ด้วยว่าสรรพสิ่งซึ่งทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยท่าปรารถนาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ”

2 ทิโมธี 3 : 12 บอกกับเราอย่างเรียบง่ายว่า “แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง” พระเยซูก็ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้

เกลียดชังเราก่อน ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่าน ออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน” (ยอห์น 15 : 18 - 19)

ขอพระเจ้าทรงช่วยเรา ให้เราอธิษฐานในแต่ละวันว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้มีชีวิตที่ชอบธรรม กระทำสิ่งที่ชอบธรรม ดำเนินอย่างชอบธรรม เพื่อว่าผู้อื่นจะมองเห็นพระเยซูในข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ถวายเกียรติแด่ พระองค์ในวันนี้โดยการดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม จดจ่อที่พระเยซู กระทำทุกสิ่งเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า ไม่ยืนอยู่ในทาง ของคนบาปหรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย แต่ปีติยินดีอยู่ในพระวามะของพระองค์ ดำเนินตามรอยพระบาทของพระ เยซู กระทำความชอบธรรมเพื่อให้ชีวิตของข้าพระองค์จะเป็นพยานถึงพระคริสต์ผู้ทรงดำรงอยู่ในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ใน พระองค์”

1 ยอห์น - บทที่ 3

- 1) จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์
- 2) ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น
- 3) และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงบริสุทธิ์
- 4) ผู้ใดที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ
- 5) ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย
- 6) คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำความบาป ผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่รู้จักพระองค์
- 7) ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม
- 8) ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย
- 9) ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขายังเกิดจากพระเจ้า
- 10) ดั่งนี้แหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า
- 11) นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
- 12) อย่าเป็นเหมือนคาคินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม
- 13) พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน
- 14) เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังอยู่ในความตาย
- 15) ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย
- 16) ดั่งนี้แหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง
- 17) แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้
- 18) ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง
- 19) และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์
- 20) เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง
- 21) ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มั่นใจจำเพาะพระเจ้า

- 22) และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาระเบียบของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
- 23) และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว
- 24) และทุกคนที่รักษาระเบียบของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว

ในบทนี้เราจะได้เห็น ว่า บัดนี้คริสเตียนคือลูกๆของพระเจ้า และโลกนี้ไม่รู้จักเราเพราะไม่รู้จักพระเยซู พระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราก็เป็นเช่นนั้นด้วยในโลกนี้ เราจะได้เรียนรู้ว่าเมื่อพระเยซูทรงมาปรากฏ เราจะได้เป็นเหมือนอย่างพระองค์ และในความหวังถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์นี้เอง เราจึงชำระตนให้บริสุทธิ์ เราจึงดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ (ข้อ 1 - 3)

เราจะเห็นว่าผู้ซึ่งบังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่ทำบาป (ข้อ 4 - 10) เราจะได้เรียนรู้ถึงนิยามของความบาป (ข้อ 4) และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงปรากฏเพื่อขจัดความบาปของเราออกไป และผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากมาร เราจะได้เห็นอย่างชัดเจนว่าศาสนาคริสต์นั้นสำแดงออกด้วยความรัก คริสเตียนจะรักพระเจ้าและรักเพื่อนมนุษย์ของเขา ถ้าเขาไม่สามารถรักพี่น้องของเขาผู้ซึ่งเขาสามารถมองเห็นได้ เขาก็ไม่สามารถจะรักพระเจ้าผู้ซึ่งเขามองไม่เห็นได้เลย (ข้อ 10 - 18) หนึ่งในพระบัญญัติของพระเยซูก็คือ คริสเตียนต้องรักซึ่งกันและกัน ความรักต่อพี่น้องจะเป็นหลักฐานว่าเราได้ผ่านพ้นความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว (ข้อ 14) ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นฆาตกร และแน่นอนว่าฆาตกรนั้นไม่ใช่ลูกของพระเจ้า (ข้อ 15) เราควรจะรักพี่น้องเพราะพระเยซูทรงรักเราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป และ “ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด” (ยอห์น 13 : 1)

พระเยซูทรงสำแดงความรักของพระองค์โดยการทรงยอมพล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา (ข้อ 16) ถ้าเรากล่าวว่าเป็นคริสเตียนแล้วเห็นพี่น้องที่กำลังต้องการความช่วยเหลือและเราปฏิเสธที่จะช่วย เราก็ไม่มีหน้าจะกล่าวได้อีกว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในเรา (ข้อ 17) เราสำแดงความรักต่อพระเจ้าและต่อพี่น้องได้โดย “การกระทำ” ในการทำงานเช่นเดียวกันกับในคำพูด

ในข้อ 19 - 21 บรรดาผู้เชื่อก็มีหลักฐานว่าความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในเรา เรามีหลักประกันความรักของเราต่อพระเจ้าจากคำพยานภายในจิตใจของเรา

ในข้อ 22 และ 23 เราจะเห็นว่าถ้าเรารักษาระเบียบของพระองค์ คำอธิษฐานของเราก็จะได้รับคำตอบ ถ้าเรารักษาระเบียบของพระองค์เราก็มีหลักประกันโดยทางองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์

บทที่ 3 ได้ให้พื้นที่จำนวนมากสำหรับคำประกาศถึงหลักฐานแห่งความเชื่อแท้ หรือศาสนาคริสต์ที่แท้ อาจจะไม่มีตอนอื่นใดในพระคัมภีร์อีกแล้วที่ช่วยให้เราสามารถศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่ทำให้เรารู้แน่ๆว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้วอย่างแท้จริงหรือเป็นคริสเตียนแท้ๆมากไปกว่าบทนี้ นี่เป็นอีกบทหนึ่งที่สำคัญมากในพระวจนะของพระเจ้า

เราสามารถค้นพบการแบ่งตอนในบทนี้ออกเป็นสองตอนหลักๆได้อย่างไม่ยากดังนี้

1. พระเจ้าทรงเป็นแสงสว่าง - ตามที่ได้ประกาศไว้ในบทที่ 1 ข้อ 5 และได้ชี้แจงเพิ่มเติมไปในบทที่ 1 และ 2

2. พระเจ้าทรงเป็นความรัก - ตามที่ได้ประกาศไว้ในบทที่ 1 ข้อ 8 และจะเป็นหัวเรื่องหลักในบทที่ 3, 4 และ 5 ในสามบทท้ายนี้มีจำนวนข้อทั้งสิ้นอยู่ 66 ข้อ และในข้อเหล่านี้มีคำว่า “รัก” ปรากฏอยู่ 46 ครั้ง โดยอยู่ในรูปคำนาม 16 ครั้ง อยู่ในรูปคำคุณศัพท์ 5 ครั้ง และอยู่ในรูปคำกริยาอีก 25 ครั้ง

ลักษณะของความรักของพระบิดา

ข้อ 1 “จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์”

พระเจ้าไม่ได้ตรัสเรียกมนุษย์ทุกคนว่าเป็น “บุตร” มีคำสอนที่ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระบิดา และมนุษย์ทั้งผองล้วนเป็นพี่น้องกัน” แต่นี่ก็เป็นคำสอนของมนุษย์ ไม่ใช่ของพระเจ้า จากแง่มุมทางธรรมชาติ เราทุกคนล้วนเป็นเชื้อสายของอาดัมและเอวา ก็เป็นพี่น้องกันในฝ่ายเนื้อหนัง แต่จากแง่มุมฝ่ายจิตวิญญาณ คำสอนดังกล่าวนี้ไม่เป็นความจริง เฉพาะผู้ที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระโดยพระโลหิตแล้วที่เป็นบุตรของพระเจ้า แต่พระเยซูได้ตรัสถึงบรรดาผู้ที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร” (ยอห์น 8 : 44) ในโลกนี้จึงมีอยู่สองกลุ่ม คือลูกๆของพระเจ้า และลูกๆของพญามาร

เปาโลได้กล่าวกับบรรดาผู้เชื่อชาวกาลาเทียว่า “เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์” (กาลาเทีย 3 : 26) เรากลายมาเป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางความเชื่อในพระเยซูคริสต์ และบรรดาผู้ที่ไม่มีความเชื่อเช่นนี้ก็เป็นลูกๆของพญามาร ยอห์น 1 : 12 - 13 ประกาศว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่ง...เกิดจากพระเจ้า”

“จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร...” เราคงเคยร้องเพลง “พระคุณพระเจ้า นั้นแสนชื่นใจ ช่วยได้คนช่วยอย่างฉัน” ช่วงอัศจรรย์ในพระคุณของพระเจ้าพระบิดาที่ทำให้พระองค์ทรงโปรดประทานความรักแก่เราได้ ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณแล้ว พระเจ้าก็คงไม่ทรงโปรดและจะไม่ทรงประทานความรักของพระองค์แก่เรา

“แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮีบรู 2 : 9)

เป็นพระคุณของพระเจ้า ไม่ใช่เพราะความดีหรือความคู่ควรอันใดเลย ที่ทรงประทานให้พระเยซูมารับสภาพเนื้อหนัง และในสภาพเนื้อหนังนั้นได้เสด็จมาประกาศเรื่องพระเจ้าแก่มนุษย์ เพราะพระทรงเป็นความรัก พระเยซูก็ได้ทรงประกาศถึงความรักนั้น “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3 : 16)

พระเจ้าไม่ได้ทรงรักเราเพราะว่าเรานั้นควรค่าแก่ความรักของพระองค์ เราเป็นทุกอย่างยกเว้นคนที่ควรค่า พระองค์ไม่ได้ทรงรักเราเพราะว่าน่ารัก เราทั้งน่าเกลียดและน่ากลัว พระองค์ไม่ได้ทรงรักเราเพราะว่าเราน่าปรารถนา เราเป็นคนบาปที่ไร้ศีลธรรม และความบาปก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระลักษณะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า ในโรม 5 : 1 - 10 เปาโลอธิบายถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าดังนี้

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในรั้วพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญูณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว

ขณะที่เรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนธรรมดาในเวลาที่เหมาะสม ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา บัดนี้เราจึงเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น

เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์ สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่”

พระเจ้าทรงประทานความรักของพระองค์แก่เราในขณะที่เรายังขาดกำลัง สิ้นหวัง เป็นคนบาปที่ไร้ศีลธรรม และเป็นศัตรูกับพระองค์ ไม่แปลกเลยที่ยอห์นเปิดเรื่องในบทนี้ด้วยคำว่า “จงดูเถิด” เราจำเป็นต้องหยุดและดูจริงๆตามตัวอักษรที่บนไม้กางเขน เพราะพระเยซูที่บนไม้กางเขนคือภาพแสดงความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อคนบาปที่ไร้ศีลธรรม สิ้นหวัง และเลวทราม ผู้ซึ่งเป็นศัตรูกับพระองค์ ที่บนไม้กางเขนพระเจ้าได้ทรงแสดงให้เห็นบุคคลที่ดีเลิศประเสริฐสุดแห่งฟ้าสวรรค์ คือพระบุตรองค์เดียวที่ได้ทรงรักโลกที่บาปหนาใบนี้ และทรงสิ้นพระชนม์เพื่อโลกใบนี้ ไซ้แล้ว พระเจ้าทรงประทานบุคคลที่ดีเลิศประเสริฐที่สุดแห่งฟ้าสวรรค์ให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อโลกที่เลวร้ายที่สุดใบนี้ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้ด้วยความเต็มพระทัย

นักวิชาการภาษกรีกบอกกับเราว่า รากศัพท์ของคำว่า “เพียงไร” ในข้อนี้ ได้ถูกใช้ในตอนอื่นๆอีกหลายครั้งในพันธสัญญาใหม่ ตัวอย่างเช่น เมื่อตอนที่เรือกำลังจะจมด้วยคลื่นลมพายุและพระเยซูกำลังบรรทมอยู่ในเรือ พวกสาวกได้ร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด” พระเยซูได้ทรงห้ามลมพายุ มันก็หยุด และทะเลก็สงบลง พวกสาวกก็ถามกันและกันว่า “ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนคลื่นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน” (มัทธิว 8 : 27) ชาวประมงเหล่านี้ไม่เคยได้พบกับผู้ที่สามารถห้ามลมพายุแล้วมันก็เชื่อฟังคำสั่งเช่นนี้มาก่อน พวกเขาจึงรู้ว่าพระองค์ไม่ได้ทรงเป็นแค่คนธรรมดาที่มาจากโลกนี้

ไม่มีใครเลยที่จะสามารถรักได้เหมือนอย่างที่เราเห็นที่พระเยซูทรงรัก ความรักของพระองค์ปรากฏอยู่ในรูปเอกพจน์ พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงรัก พระองค์เองทรงเป็นความรัก แต่เราก็จำเป็นต้องเตือนตนเองอยู่บ่อยๆว่าพระคัมภีร์ได้กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก...” เป็นพระคุณของพระเจ้าพระบิดาที่ทรงโปรดให้พระเยซูพระบุตรเสด็จจากพระทรวงของพระบิดาและมาบังเกิดจากหญิงพรหมจารี และในตอนท้ายของพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์ ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย

ในโรม 5 : 11 เราอ่านพบว่า “...แต่เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเดี๋ยวนี้เราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า” เป็นพระเจ้าพระบิดา โดยทางพระคุณของพระองค์ ได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญาสำหรับความบาปของเรา เป็นพระเจ้าพระบิดาผู้ทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเมื่อพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนและจ่ายค่าไถ่ให้กับหนี้บาปอย่างเต็มราคา ในช่วงโมฆะสุดท้ายของพระองค์นั้น พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” (มัทธิว 27 : 46) พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงจ่ายราคาหนี้บาป เพราะพระเจ้าไม่อาจทอดพระเนตรความบาป และพระเยซูได้ทรงถูกกระทำให้เป็นความบาปเพื่อเรา (2 โครินธ์ 5 : 21) พระองค์ทรงแบกรับเอาความบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ (1 เปโตร 2 : 24)

“พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง’” (กาลาเทีย 3 : 13) พระเยซูพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ได้ทรงยอมถูกสาปแช่ง พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระเยซูเพื่อที่พระองค์จะได้ทรงยอมรับเรา “ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า” ลองคิดถึงเรื่องนี้ดูเถิด พี่น้องที่รัก เราผู้ซึ่งเป็นคนบาปที่น่าสมเพช หลงหาย ไร้ศีลธรรม สิ้นหวัง และเป็นศัตรูกับพระเจ้า บัดนี้ได้เป็นบุตรของพระเจ้าแล้วโดยทางความรักของพระเจ้าและพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู ช่างเป็นสิทธิพิเศษอะไรเช่นนี้ที่ได้ถูกนับเป็นลูกๆของพระเจ้า ถูกรับเข้าเป็นครอบครัวนิรันดร์ขององค์ผู้สูงสุด เป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์ (เอเฟซัส 5 : 30 ; 2 โครินธ์ 12 : 12 - 13)

“เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย” ผู้ที่ไม่เชื่อไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมคริสเตียนจึงกระทำอย่างที่ทำกันอยู่ ดำเนินอย่างไร ดำเนินอยู่ และมีชีวิตอย่างไร เป็นอยู่ ผู้คนของโลกนี้มีมองผู้เชื่อว่าเป็นพวก “หัวรุนแรงและบ้าคลั่ง” ในสายตาของพวกเขา ใครก็ตามที่พวกเขาเห็นว่าได้หันหลังให้กับความพึงพอใจและสิ่งต่างๆที่โลกนี้เชื่อเชียว และดำเนินชีวิตใน “ทางแคบ” อย่างที่คริสเตียนควรจะทำเช่นนั้นเป็นคน “ที่ม” ผู้ที่ไม่เชื่อไม่สามารถเห็นหรือเข้าใจ พวกเขาไม่สามารถจะรับสิ่งต่างๆของพระวิญญาณ

ของพระเจ้าได้ (1 โครินธ์ 2 : 14) พวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าใจได้ว่าพระหัตถ์ขวาของพระเจ้านั้น “มีความเปลือยอยู่เป็นนิตย” (สดุดี 16 : 11) และ “พระองค์จะมีได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม” (สดุดี 84 : 11)

ที่โลกนี้ไม่รู้จักรเรา “ก็เพราะเขาไม่รู้จักรพระองค์” ยอห์น 1 : 10 บอกกับเราว่า “พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่” โลกนี้จะไม่รู้จักเราถ้าเราได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและดำเนินตามพระวิญญูณาเปาโลบอกกับเราว่า โดยทางไม้กางเขน ผู้เชื่อได้ถูกตรึงไว้จากโลกนี้แล้ว และโลกนี้ก็ถูกตรึงไว้จากผู้เชื่อ (กาลาเทีย 6 : 14) ขอให้ผมอธิบายตรงนี้ ลองนึกภาพว่าเราได้เข้าไปที่ห้องเก็บศพในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งมีร่างของผู้ตายอยู่ด้วยกันสองคน แต่ละคนอยู่ในโลงของตนเอง คุณคิดว่าทั้งสองคนนี้จะมีส่วนศีลธรรมกับกันและกันมากสักแค่ไหน ? แน่แน่นอนว่า ไม่มีเลย เพราะทั้งคู่ได้ตายแล้วต่อกันและกัน ฉะนั้นได้ตายแล้วต่อผู้เชื่อในฝ่ายจิตวิญญูณา และผู้เชื่อก็ได้ตายแล้วต่อโลกนี้ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่มีส่วนศีลธรรมระหว่างทั้งสองฝ่าย ผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อไม่สามารถมีส่วนศีลธรรมซึ่งกันและกันได้ คนสองคนไม่อาจเดินไปด้วยกันได้ นอกจากว่าทั้งคู่ได้ตกลงกัน (อาโมส 3 : 3) คริสเตียนและผู้ที่ไม่เชื่อมองเห็นไม่เหมือนกัน ดำเนินไม่เหมือนกัน พูดไม่เหมือนกัน หรือมีชีวิตไม่เหมือนกัน เพราะพวกเขาเป็นลูกที่อยู่ในคนละครอบครวกัน พวกหนึ่งเป็นลูกของพระเจ้า และอีกพวกเป็นลูกของซาตาน ไม่มีการมีส่วนศีลธรรมระหว่างความสว่างและความมืด ระหว่างผู้เชื่อและพวกอเทวนิยม ถ้าเราเป็นผู้เชื่อแท้และดำเนินอยู่ในแสงสว่าง โลกนี้ก็จะไม่รู้จักรเราและไม่ต้องการเรา ถ้าคุณหันกลับไปหาโลกนี้ นั่นก็ไม่ใช่เพราะว่าโลกนี้ได้ล่อลวงคุณให้หลงไป แต่เป็นเพราะคุณได้เสนอตัวคุณเองให้กับโลกนี้จนโลกนี้ยอมรับคุณ คุณอาจมั่นใจได้เลยว่า คุณจะไม่มีวันได้รับเชิญให้ไปร่วมวงไฟหรือไปโบสถ์โดยที่เอาพระคัมภีร์ไปด้วยหรือเพื่อไปเป็นพยานถึงพระคุณแห่งการช่วยให้รอดของพระเจ้าและของความรักอันอัศจรรย์ของพระองค์ที่ถูกสำแดงบนไม้กางเขนที่พระเยซูทรงทนทุกข์ทรมาน หลังโลหิต และสิ้นพระชนม์เพื่อ “คนทั้งหลายที่จะเชื่อวางใจในพระองค์”

พระเยซูเองก็ทรงถูกเรียกว่าเป็นผู้แอบอ้าง คนนอกคอก และผู้หมิ่นประมาท จากพวกพี่น้องในฝ่ายเนื้อหนังของพระองค์ พวกนั้นถึงกับกล่าวว่า “เราจะไม่ยอมให้ผู้นี้ปกครองเหนือเรา ปล่อยให้ตัวบาร์บัสให้เราเถิด” ถ้าพวกเขาพูดเช่นนี้เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา พวกเขาจะพูดอย่างเดียวกันกับบรรดาลูกๆของพระองค์ ถ้าคุณได้บังเกิดใหม่เป็นลูกของพระเจ้าแล้ว คุณก็ไม่จำเป็นต้องประหลาดใจถึงสิ่งที่โลกนี้กล่าวเกี่ยวกับตัวคุณเลย

โลกนี้ไม่รู้จักรเราเพราะคริสเตียนมีสูตรลับเฉพาะที่ทำให้ตัวเขาแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับผู้ที่ไม่เชื่อ นั่นคือเมื่อความขมขื่นขมขื่นของเราได้ถูกปลุกเร้าขึ้นมาด้วยไม้กางเขนของพระเยซูและความรักที่พระองค์ได้ทรงสำแดงบนนั้นแล้ว ความขมขื่นขมขื่นนั้นก็จะหาทางสำแดงออกโดยการปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่นเหมือนอย่างที่เราได้ทรงกระทำ ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์และเป็นเหมือนอย่างที่เราได้ทรงเป็น ความรักอันบริสุทธิ์ไม่เพียงเป็นสิ่งขจัดลบล้างเท่านั้น แต่ยังเป็นสิ่งบ่งชี้อีกด้วย ความรักต่อพระเยซูนั้นไม่เพียงขจัดลบล้างความบาปและความชั่วร้าย แต่ยังขับเคลื่อนสู่การเชื่อฟังด้วย ถ้าเรารักพระองค์อย่างที่เราควรที่จะรัก เราจะไม่พบว่าเป็นภาระหนักเลยในการที่จะเชื่อฟังพระวณะและพระประสงค์ของพระองค์ ความรักแท้ไม่เคยหวงความสะดอกสบายของตน แต่เต็มใจยินดีที่จะเสียสละเพื่อผู้อื่น เพราะพระเยซูทรงปล่อยวางพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อเรา เราก็ควรที่จะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง (1 ยอห์น 3 : 16)

ความรักของพระเจ้าภายในเราคือพลังที่คอยขับเคลื่อนเรา กำกับทิศทางของเรา และยังเป็นตัวจำกัดหรือยับยั้งเราในยามที่จำเป็นอีกด้วย ความรักของพระองค์เป็นความบริบูรณ์ที่เปี่ยมล้นอยู่ในเรา เมื่อเราเต็มล้นไปด้วยความรักของพระเจ้า และเมื่อทุกสิ่งที่เราทำนั้นซาบซ่านไปด้วยความรักของพระองค์ เราก็ดำรงอยู่ในชีวิตที่บริบูรณ์และผู้อื่นก็ได้รับพระพรเพราะสิ่งนี้

การได้รู้จักพระคริสต์ภายในจิตใจก็เป็นเคล็ดลับแห่งพลังอำนาจที่มาจากพระเจ้า

การได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวณะของพระเจ้านี้ก็เป็นเคล็ดลับแห่งการเติบโตในชีวิตคริสเตียน

การรักพระคริสต์อย่างถึงที่สุดก็เป็นเคล็ดลับแห่ง “ความปิติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี”

การดำรงอยู่ในพระคริสต์เป็นเคล็ดลับแห่งชัยชนะ

การติดตามพระคริสต์และดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์เป็นเคล็ดลับแห่งความเชื่อ

การรับฟังพระคริสต์ในทุกห้วงขณะเป็นเคล็ดลับแห่งความรู้

การยอมเข้าเทียมแอกเดินไปกับพระคริสต์เป็นเคล็ดลับแห่งการพักสงบในพระเจ้า

พระเจ้าทรงรักเราจนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอด และพระองค์ทรงปรารถนาความรักจากคนของพระองค์ด้วย พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเยียนอาดัมและเอวาในสวนทุกวัน พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงประสงค์จะเยี่ยมเยียนเราทุกวันเท่านั้น พระองค์ยังทรงปรารถนาที่จะสถิตอยู่ภายในเรา พระองค์ทรงประสงค์ความรักทั้งสิ้นของเรา และเมื่อเราเห็นถึงความรักที่พระบิดาได้ทรงโปรดประทานให้แก่เราแล้วว่าเป็นอย่างไร คือความรักที่เปลี่ยนแปลงคนบาปที่สมควรตกนรกให้กลายเป็นลูกๆและเป็นทายาทของพระเจ้าในพระคริสต์ แล้วเราจะรักพระองค์น้อยกว่าชีวิตที่เรามีอยู่นี้ไปได้หรือไม่ ?

บัดนี้ ลูกทั้งหลายเอ๋ย

ข้อ 2 “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น”

บัดนี้เราได้รับการไถ่แล้ว เราไม่ต้องอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดช่วยให้ข้าพระองค์ได้ไปสวรรค์ในท้ายที่สุดด้วย” บัดนี้เราเป็นลูกๆของพระเจ้าแล้ว บัดนี้เราก็คืออวัยวะในพระกายของพระคริสต์ บัดนี้เราได้เป็นพลเมืองของสวรรค์ บัดนี้เรานั่งอยู่ด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์แล้ว ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า

อาจมีบางคนกล่าวว่า นี่เป็นเพียงสมมติฐานในการที่จะกล่าวอย่างเป็นหลักคำสอนและในการที่จะมั่นใจถึงความรอด เช่นนี้ แต่ผมอยากจะบอกว่าความบาปที่น่ารังเกียจที่สุดอย่างหนึ่งที่มนุษย์ผู้นั้นจะกระทำต่อพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้นั้นก็คือการไต่ถามพระวาทะของพระองค์และปฏิเสธที่จะเชื่อ เราอาจยังไม่เข้าใจทั้งหมด แต่ถ้าเป็นพระวาทะของพระองค์แล้ว จงเชื่อเถิด เพราะพระองค์ตรัสไว้

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนย่อมรู้ตัวว่าเขาเป็นผู้เชื่อ เขาเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว ถ้าคุณยังไม่รู้ตัวว่าคุณเป็นลูกของพระเจ้าอย่างแน่ใจเหมือนกับที่คุณรู้ตัวว่ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ เช่นนั้นก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยคุณให้ปลื้มตัวออกมาอยู่ตามลำพังในที่สักแห่งหนึ่งพร้อมกับพระวาทะของพระเจ้า จากนั้นขอให้คุณคุกเข่าลงพร้อมกับเปิดพระคัมภีร์ และอยู่ตรงนั้นจนกว่าคุณจะสามารถกล่าวอย่างมั่นใจได้ว่า “พระคริสต์เป็นผู้ไถ่ มิได้สงสัย เป็นสันติสุขซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้”

บุตรของเจ้าก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระองค์ทรงประทับอยู่ภายในจิตใจของเรา

เราก็คงเกิดจากพระวิญญาณ (ยอห์น 3 : 5)

เราได้รับบัพติศมาเข้าส่วนในพระกายของพระคริสต์โดยทางพระวิญญาณ (1 โครินธ์ 12 : 12 - 13)

เราได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (โรม 8 : 14)

เรามีหลักประกันจากคำพยานของพระวิญญาณ (โรม 8 : 16)

เราได้รับการประทับตราไว้โดยพระวิญญาณ (เอเฟซัส 4 : 30)

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะบังเกิดใหม่ ได้รับการชำระในพระโลหิต มีพระวิญญาณทรงประทับอยู่ภายใน แล้วเราจะไม่รู้ตัวถึงสิ่งเหล่านี้ บัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้วหรือยัง

“และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร” เราจะเป็นอย่างไรในภายหน้านั้นยังไม่ถูกเปิดเผยสำแดง ทั้งหมด แต่เรารู้ว่าบัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้วและเราก็ถูกตั้งไว้ให้เป็นเหมือนอย่างพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ (โรม 8 : 29) “เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์” ขณะนี้เราคงยังไม่รู้ทั้งหมดถึงสิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับคำประกาศอันยิ่งใหญ่ในตอนนี และถึงแม้ว่าพระเจ้าจะทรงเห็นสมควรที่จะอธิบายให้เรา เราก็คงจะไม่สามารถเข้าใจทั้งหมดได้ด้วยความคิดที่ด้อยกว่าและมีข้อจำกัดของเรา ทำไมผมจึงกล่าวเช่นนั้น ? พระคัมภีร์บอกกับเราว่าภายหลังการทรงเป็นขึ้นจากความตาย พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาและกลับมายังโลกนี้อีกครั้ง บางทีอาจเกิดขึ้นภายในเสี้ยววินาที พระองค์เสด็จเข้าไปในห้องที่ประตูทุกบานถูกปิดและหน้าต่างทุกบานถูกล็อกไว้และทรงปรากฏพระองค์อยู่ท่ามกลางพวกสาวกของพระองค์ (ยอห์น 20 : 19 - 28) พระองค์ทรงเชิญชวนพวกเขา “เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า ""จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น"...เขาก็เอาปลาย่างขึ้นหนึ่งกับบรรจงขึ้นหนึ่งมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย” (ลูกา 24 : 36 - 43)

เราไม่สามารถเข้าใจถึงสภาพร่างกายและบุคลิกภาพในลักษณะนั้น เราไม่อาจสรุปความถึงความจริงที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้ได้ ด้วยความคิดอันจำกัดของเรา ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงไม่ทรงอธิบายถึงรายละเอียดว่าการจะเป็นเหมือนพระเยซูนั้นหมายความว่าอย่างไร เราเพียงแค่อำนาจรอคอยและให้พระองค์ทรงสำแดงแก่เราในวันแห่งการเป็นขึ้นมาจากความตายอันยิ่งใหญ่

“แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์” ใจนี้พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่เราถึงข้อเท็จจริงที่ว่าร่างกายใหม่อันมีสง่าราศีของเราจะเป็นเหมือนอย่างพระกายที่ทรงเป็นขึ้นจากความตายและมีสง่าราศีของพระคริสต์ ลองอ่านฟิลิปปี 3 : 21 และ 2 โครินธ์ 3 : 18 ประกอบดู ผู้เชื่อแท้มีความพึงพอใจในสิ่งนี้ การจะได้เป็นเหมือนอย่างพระคริสต์นั้นเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์เกินกว่าจะหาคำพูดใดๆ เราไม่อาจจะบรรยายได้เลยถึงพระพรอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ด้วยถ้อยคำอันอ่อนแอและไม่เพียงพอในภาษาของมนุษย์ อาจจะต้องใช้ภาษาของสวรรค์ในการอธิบายถึงสิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็นอย่างที่พระองค์ทรงประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้สูงสุด แต่เรารู้จากพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นหลักประกันว่า เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์

“เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราจะทรงเป็นอยู่นั้น” เราจะเห็นพระองค์ ! ท่านที่รักทั้งหลาย จงให้ความสำคัญกับถ้อยคำนี้ ช่างเป็นช่วงเวลาอันยอดเยี่ยมและยิ่งใหญ่เหนือคำบรรยายอะไรเช่นนี้ที่เราจะได้มีประสบการณ์การมองเห็นพระเยซู พระผู้ช่วยของเรา พระองค์ผู้ที่ได้ตรัสไว้ว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย...เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” ช่างเป็นความหวังอันน่ายินดี เป็นพระพร และบริสุทธิ์อะไรเช่นนี้ที่ได้รู้ว่า วันหนึ่งเราจะได้เห็นพระองค์

ในการทบทวนสองข้อแรกของบทนี้ เราได้เห็นแล้วว่าพระเจ้าพระบิดาทรงประสงค์ให้เราเห็นถึงความรักอันอัศจรรย์ของพระองค์ คือความรักที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เรา เป็นความรักที่เปลี่ยนแปลงเราจากคนบาปมาเป็นบุตร เป็นความรักที่ช่วยคุ้มกันด้านทานเราจากโลกนี้ และเรายังมีหลักประกันว่าบัดนี้เราเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว เราอาจยังไม่เข้าใจทั้งหมดว่าเราจะเป็นอย่างไรต่อไป แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์และเราจะได้เห็นพระองค์อย่างที่เราจะทรงเป็นอยู่นั้น มีหลายสิ่งหลายอย่างเกี่ยวกับอนาคตที่เราไม่มีวันรู้ได้ในโลกนี้ และถ้าสิ่งเหล่านั้นได้ถูกเขียนและถูกส่งมอบต่อจนมาถึงเรา เราก็อาจไม่สามารถเข้าใจได้ แต่เราก็สามารถเข้าใจถึงข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่ได้ว่า พระองค์จะเสด็จมาปรากฏ และ “เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์”

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนย่อมคาดหวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ผมมีข้อพระคัมภีร์ที่สนับสนุนคำกล่าวนี้นี้ไหม ? แน่แน่นอนว่ามี

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อให้เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี” (ทิตัส 2 : 11 - 14)

พระคุณนำพาความรอด นอกเหนือจากพระคุณแล้วไม่มีความรอด ด้วยเหตุนี้ บุคคลที่ได้รับการช่วยให้รอดแล้วทุกคนก็มีพระคุณอยู่ และพระคุณเดียวกันที่ช่วยเราให้รอดนี้เองก็สอนเราให้จับตามองที่พระเยซู การเสด็จกลับมาของพระองค์เป็นความหวังของคริสตจักร เป็นความหวังของบุคคลที่เรารักซึ่งได้จากไป (ในด้านร่างกายนี้) และเป็นความหวังของสรรพสิ่งทั้งปวง

“เรารู้ยู่่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้ และไม่ใช้สรรพสิ่งทั้งปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญาน ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไถ่กายของเราทั้งหลายไว้” (โรม 8 : 22 - 23)

ความหวังที่ชำระให้บริสุทธิ์

ข้อ 3 “และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่ว่าพระองค์ทรงบริสุทธิ์”

“ความหวังเช่นนี้” หมายถึงอะไร ? ก็คือความหวังเรื่องการเสด็จกลับมาของพระเยซูนั่นเอง อันเป็นความหวังแห่งพระพร ความสุขใจ และการชำระให้บริสุทธิ์ เป็นความหวังที่เล่าโลมจิตใจ ในภาษากรีกคำว่า “ความหวัง” ไม่ได้หมายความว่า “ผมไม่มีสิ่งนั้น แต่ผมหวังว่าจะได้รับสิ่งนั้น” แต่ “ความหวัง” ในที่นี้หมายความว่า “ผมยังไม่ได้รับสิ่งนั้น แต่ผมมีหลักประกันและรู้แน่แกใจว่าผมจะต้องได้รับสิ่งนั้น” ดังนั้น ความหวังจึงกลายมาเป็นความแน่ใจ ไม่มีเงามืดแห่งความคลางแคลงใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูนั้นเป็นเรื่องที่แน่นอนเฉกเช่นเดียวกันกับการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ถ้าพระองค์ได้เสด็จมาครั้งแรกโดยทางหญิงพรหมจารี ในฐานะลูกแกะสำหรับนำไปฆ่า ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของมวลมนุษย์ พระองค์ก็จะเสด็จมาอีกเป็นครั้งที่สองในฐานะกษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง จอมเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งปวง และราชสีห์แห่งเผ่ายูดาห์ พระคัมภีร์เล่มเดียวกันที่ได้พยากรณ์และสัญญาถึงการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ก็ได้กล่าวไว้มากมายยิ่งกว่าเสียอีก เกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระเยซูเองก็ได้ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มัทธิว 24 : 44)

ข้อความที่พญามารจงเกลียดจงชังเหนือสิ่งอื่นใดสองข้อได้แก่ (1) พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรพระเจ้าได้ชำระความบาปทั้งสิ้นแล้ว (2) พระคุณพระเจ้าที่นำพาความรอดได้สอนเราให้มองตรงที่ความหวังเรื่องการเสด็จกลับมาของพระองค์ ซาดานรู้ว่าถ้ามันสามารถกีดกันเรื่องพระโลหิตออกจากคำเทศนาบนธรรมาสันได้ มันก็สามารถทำให้ทุกคนที่นั่งฟังอยู่ถูกสาปแช่งได้ เพราะ “ถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย” แต่ถ้าผู้รับใช้เทศนาเรื่องพระโลหิตและมีบรรดาดวงวิญญานได้รับการช่วยให้รอดแล้ว พญามารก็จะพยายามอย่างถึงที่สุดเพื่อกีดกันไม่ให้ผู้รับใช้นั้นเทศนาเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง เพราะมันรู้ว่าผู้เชื่อที่มองตรงที่พระเยซูจะทำงาน รับใช้ และนำดวงวิญญาน คริสตจักรที่คาดหวังการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเร็วพลันนั้นจะเป็นคริสตจักรแห่งการประกาศข่าวประเสริฐ เป็นคริสตจักรที่นำดวงวิญญาน และเป็นคริสตจักรที่บริสุทธิ์

ทุกๆคนที่มีความหวังเช่นนี้ก็ “ชำระตนให้บริสุทธิ์” ผมแน่ใจว่าจะมีบางคนถามว่า “ข้อนี้หมายความว่าอะไร ? ในเมื่ออาจารย์เทศนาว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ชำระเราให้บริสุทธิ์ แล้วข้อพระคัมภีร์ที่เราได้อ่านตอนนี้ก็กลับบอกอีกว่าเราจะต้องชำระตัวเราให้บริสุทธิ์ด้วย” คำตอบของคำถามนี้ก็อยู่ในพระวจนะของพระเจ้า ในยากอบ 1 : 18 - 25 เราอ่านพบว่า “พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่ง

ซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ข้าในการพูด ข้าในการโกรธ เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมอย่างพระเจ้า เหตุฉะนั้น จงอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาดื่น และจงน้อมใจรับพระวาระที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตใจของท่านทั้งหลายให้รอดได้ แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวาระนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวาระ และไม่ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย แล้วในทันใดนั้นก็ลืมว่าตัวเป็นอย่างไร ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และดำรงอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นผู้ประพฤติตามกิจการนั้น คนนั้นจะมีความสุขในการของตน”

พระวาระของพระเจ้านั้นไม่ผิดพลาด เราได้บังเกิดใหม่ผ่านทางพระวาระ พระเยซูก็ได้ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” (ยอห์น 15 : 3) ดังนั้น พระวาระของพระเจาก็เป็นเสมือนดั่งอ่างอาบน้ำฝ่ายจิตวิญญาณของเรา เป็นผ้าเช็ดตัวฝ่ายจิตวิญญาณของเรา และเป็นน้ำสบู่อชำระล้างฝ่ายจิตวิญญาณของเรา แต่พระวาระนั้นจะล้างและชำระเราให้สะอาดบริสุทธิ์โดยอัตโนมัติทันทีที่เราวางพระคัมภีร์ไว้บนโต๊ะในบ้านเราเลยหรือเปล่า ? แน่แน่นอนว่าไม่ ! เราได้รับพระบัญชาให้ศึกษาพระวาระ กินพระวาระ ยอมรับเอาพระวาระด้วยความถ่อมใจ เราได้รับพระบัญชาให้เป็นผู้ปฏิบัติตามพระวาระ เราได้รับพระบัญชาให้พิจารณาพิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ ซึ่งเป็นเสมือนกระจกเงา และเมื่อเรามองดูในกระจกเงาของพระเจ้าเราก็จะเห็นคราบสกปรกและริ้วรอยต่างๆซึ่งจำเป็นจะต้องขจัดออกไปเสีย และเราจะได้พบกับการชำระโดยการล้างด้วยน้ำแห่งพระวาระ (เอเฟซัส 5 : 26) คือพระวาระนั่นเองที่ชำระเราให้บริสุทธิ์เมื่อเราได้ศึกษา ซึมซับ และยอมรับเอาพระวาระนั้น

ใน 2 โครินธ์ 3 : 18 เราอ่านพบว่า “แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ (ไม่มีอะไรกั้นระหว่างเรากับพระเยซู) จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก (มองเข้าไปในกระจกเงาแห่งพระวาระของพระเจ้า) และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ตามที่เรามองเข้าไปในพระวาระ) คือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า”

ในเบื้องต้นและโดยพื้นฐานแล้ว พระเจ้าทรงเป็นผู้ชำระให้บริสุทธิ์ แต่พระองค์ทรงกระทำสิ่งนี้โดยในการที่เราได้มองดูกระจกเงาแห่งพระวาระ เมื่อเราร่มลงไปใต้น้ำแห่งพระวาระนั้น พระเจ้าก็ทรงกระทำการชำระล้างผ่านทางพระวาระอันล้ำค่า และทรงฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เรากำลังได้รับการชำระให้บริสุทธิ์อยู่เรื่อยไปโดยผ่านทางพระวาระเมื่อเราดำเนินตามความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์

ข้อ 4 “ผู้ใดที่กระทำบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ”

ถ้าเราจะถามผู้รับใช้พระเจ้าสักสิบคนเกี่ยวกับนิยามของความบาป ก็เป็นไปได้สูงที่เราจะได้คำตอบที่แตกต่างกันถึงสิบคำตอบ ถ้าเราจะถามผู้รับใช้พระเจ้าสักคนหนึ่งว่าการตีมือตีตีนนั้นบาปหรือไม่ เขาก็อาจตอบเราว่าตัวเขาเองก็ตีมือบ้างเป็นครั้งคราว ถ้าเราจะถามว่าผู้รับใช้พระเจ้าอีกคนหนึ่งว่าการเล่นการพนันบาปหรือไม่ เขาก็อาจจะบอกกับเราว่าพี่น้องสมาชิกของเขามีการเล่น “บิงโก” กันในคริสตจักร ขณะที่อีกคนหนึ่ง ผู้รับใช้พระเจ้าอีกคนหนึ่งอาจจะประกาศว่าการตีมือและการพนันเป็นความบาปอันเลวร้าย บรรดานักเทศน์และผู้นำทางศาสนาจึงอาจไม่ได้เห็นตรงกันในเรื่องของนิยามความบาป ดังนั้นขอให้เรากลับมาดูความหมายของความบาปในพระคัมภีร์ดังที่ปรากฏอยู่ในข้อนี้ที่ว่า

“ความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ” ในเมื่อความบาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติ เช่นนั้นแล้วใครก็ตาม (ซึ่งก็หมายถึงคนทุกคน) ที่ละเมิดพระราชบัญญัติก็กระทำบาป เท่านั้นที่ชัดเจน การละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้าคือการทำบาป และจากพระธรรมโรม 3 : 23 “เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า” โรม 3 : 10 บอกกับเราว่า “ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย” ในปัญญาจารย์ 7 : 20 เราอ่านพบว่า “แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดิน

ดินโลก ที่ได้ประพุดลิ้นแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย” อีสยาห์ 53 : 6 บอกกับเราว่า “เราทุกคนได้เงินไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้เห็นไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่าน (พระเยซู) ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน”

ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะได้รับการช่วยให้รอดจากการรักษาพระราชบัญญัติหรือ ? ไม่ใช่อย่างแน่นอน ในโรม 3 : 20 เปาโลบอกกับเราว่า “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพุดตามพระราชบัญญัติ...” พระราชบัญญัตินั้นไม่เคยถูกประทานมาให้ช่วยคนบาปให้รอดเลย แต่มันถูกประทานมาเพื่อว่ามนุษย์จะสามารถมองเห็นความบาปได้ กาลาเทีย 3 : 24 - 25 บอกกับเราว่า “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่อนั้นได้มาแล้ว เราจึงมีได้อยู่ได้บังคับบัญชานั้นอีกต่อไปแล้ว”

ในมัทธิว 5 : 17 พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” และพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ พระองค์ได้ทรงกระทำตามพระราชบัญญัติจนสำเร็จ พระองค์ได้ทรงกระทำตามคำของศาสดาพยากรณ์จนสำเร็จ และพระองค์ได้ทรงกระทำจนครบถ้วน ด้วยเหตุนี้ “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10 : 4) เราไม่ได้เป็นผู้ชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ เราได้เป็นผู้ชอบธรรมทางความเชื่อโดยปราศจากการกระทำตามพระราชบัญญัติ

ลองอ่านคำตรัสของพระเยซูเกี่ยวกับพระราชบัญญัติในมัทธิว 22 : 36 - 39 “อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด” พระเยซูทรงตอบเขาว่า “จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า” นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’ พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้”

ในโรม 6 : 14 - 15 เปาโลกล่าวว่า “...ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย”

เราไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยการรักษาพระราชบัญญัติ แต่พระราชบัญญัติของพระเจ้าเตือนสติเราว่าเรามีพันธะหน้าที่ และพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้า คือ “พระคุณอันล้ำเลิศของพระเยซูเจ้า” ได้เติมเต็มหัวใจของผู้เชื่อแท้จนเขาปรารถนาจะดำเนินตามพันธะหน้าที่เหล่านั้น พระราชบัญญัติคือของประทานจากความรักของพระเจ้าให้แก่มนุษย์ ความรักคือการรักษาพระราชบัญญัติ เรารักที่จะเชื่อฟังพระวาระของพระองค์เพราะเรารักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระวาหะ เรารักที่จะดำเนินในแสงสว่าง เพราะแสงสว่างที่เราดำเนินนั้นคือพระองค์ผู้ที่เรารัก ผู้แต่งสดุดีได้ร้องว่า “โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ” (สดุดี 119 : 97)

ความรอดคงจะเป็นสิ่งเป็นไปไม่ได้หากขึ้นอยู่กับการรักษาพระราชบัญญัติ มีมนุษย์คนไหนรักษาพระราชบัญญัติหรือ ? บรรดาผู้ที่รู้พระคัมภีร์ก็พร้อมที่จะสารภาพว่าไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่คนใดที่สามารถรักษาพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์ และจะไม่มีใครที่สามารถทำได้ “บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า” (โรม 3 : 19) เรารู้ว่าเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง เราจึงไม่สามารถรักษาพระราชบัญญัติได้ แต่ขอบพระคุณพระเจ้า โรม 8 : 1 - 4 บอกกับเราว่า

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ”

ความรู้ความสามารถและความสิ้นหวังของเราได้ผลักดันให้เราคุกเข่าลงสารภาพด้วยความถ่อมใจต่อพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นเพียงผู้เดียวที่ทรงรักษาพระราชบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์แบบและด้วยเหตุนี้จึงทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม เราได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ และผู้ใดก็ตามที่ไม่มีความเชื่อก็มีบาป เมื่อเราดำเนินตามความเชื่อในพระเยซู เราก็ได้มีส่วนกับพระคริสต์ผู้ทรงกระทำให้อะไรๆ จุดและทุกๆ จุดในพระราชบัญญัตินั้นสำเร็จ และด้วยเหตุนี้เราจึงกลายเป็นผู้ชอบธรรมเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้า ไม่ใช่โดยพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระองค์ผู้ทรงกระทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ

วัตถุประสงค์หลักของการทรงรับสภาพเนื้อหนัง

ข้อ 5 “ท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย และบาปในพระองค์ไม่มีเลย”

มีผู้คนมากมายกล่าวถึงและมีหนังสือหลายเล่มที่เขียนเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ มากยิ่งกว่าที่เคยมีการเขียนถึงหรือกล่าวถึงมนุษย์คนใดที่เคยมีชีวิตอยู่ มีความคิดของผู้คนอยู่มากมายหลายแบบเกี่ยวกับเหตุผลที่ว่าพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้ทำไม แม้แต่พวกเสรีนิยมและหัวสมัยใหม่ก็กล่าวถึงเรื่องที่ตึงมากเกี่ยวกับพระองค์ พวกนั้นประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ เป็นบุคคลพิเศษผู้ซึ่งวางแบบอย่างอันอัศจรรย์ในฐานะผู้ก่อตั้งศาสนาที่ยิ่งใหญ่ แต่พระองค์ทรงเป็นมากกว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นรวมเข้าด้วยกันเสียอีก “พระองค์ได้ทรงปรากฏ” โดยมีวัตถุประสงค์หลักในการจัดการกับคำถามเรื่องความบาป ก่อนที่โลกนี้จะมีมา ก่อนที่มนุษย์จะมีมา ก่อนที่ความบาปจะมีมา พระเจ้าผู้ทรงอธิปไตยสูงสุดทรงทราบอย่างแน่ชัดแล้วว่า จะเกิดอะไรขึ้น และพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมให้มนุษย์มีหนทางได้รับการช่วยให้รอดจากความบาป

“ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่เสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 1 : 18 - 20)

เป็นความจริงที่พระเยซูทรงเป็นพระอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดและผู้รักษาโรคที่ยอดเยียมที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่ พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยเกิดขึ้นบนโลก แต่แม้ว่าสิ่งเหล่านี้จะยิ่งใหญ่ สิ่งเหล่านี้ก็เป็นแค่เรื่องรอง วัตถุประสงค์หลักของพระองค์คือการจ่ายราคาหนี้บาป พระองค์ทรงปรากฏในเนื้อหนังเพื่อจัดการกับคำถามเรื่องความบาป เพื่อที่โดยเนื้อหนังของพระองค์จะทรงกระทำในสิ่งที่พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าไม่สามารถกระทำได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง

“พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย” พระโลหิตประเสริฐของพระเยซูคริสต์ พระเมฆโปดกของพระเจ้าที่ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นเครื่องบูชาตั้งแต่ก่อนทรงสร้างโลกนี้ พระโลหิตของพระองค์นั้นเป็นดั่งยางลบของพระเจ้า และเมื่อพระโลหิตของพระองค์ประยุกต์เข้ากับจิตใจของผู้ที่ไม่เชื่อ พระโลหิตนั้นก็ลบล้างความบาปของเราตลอดไปเป็นนิรันดร์และพระเจ้าก็ทรงลืมนความบาปที่เรากระทำนั้นเสีย โดยการทรงถวายพระองค์เองเพียงครั้งเดียว พระเยซูได้ทรงกระทำในสิ่งที่เครื่องบูชาทั้งหลายทั้งปวงในพันธสัญญาเดิมไม่สามารถกระทำได้ “เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้...ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า...เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮีบรู 10 : 4, 12,

เลือดของเครื่องบูชาในพันธสัญญาเดิมไม่สามารถขจัดความบาปได้ มันเป็นเพียงแค่สิ่งปกคลุมความบาปไว้เท่านั้น คือเป็นเงาอำพรางระหว่างพระเจ้ากับความบาป เครื่องบูชาที่บรรดาวิสุทธิชนในพันธสัญญาเดิมได้ถวายกันนั้นช่วยปกคลุมความบาปของพวกเขาไว้จนกระทั่งพระเมษโปดกของพระเจ้าจะหลังพระโลหิตของพระองค์เอง ซึ่งเป็นเครื่องบูชานิรันดร์เพียงครั้งเดียวที่สามารถขจัดเอาความบาปไปเสีย

“แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” (โรม 3 : 24 - 26)

ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ “บาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น” ชี้กลับไปถึงความบาปในสมัยพันธสัญญาเดิม ก็คือบรรดาผู้นำเอาเครื่องบูชาของตนมาถวายตามพระราชบัญญัติ เลือดที่ได้หลังออกมานั้นก็ปกคลุมความบาปของพวกเขาจนกระทั่งเมื่อเวลาครบกำหนด พระเยซูก็ได้เสด็จมา “แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติ” (กาลาเทีย 4 : 4 - 5)

ถ้าพระเยซูไม่เสด็จมา ก็จะไม่มีการสักคนเดียวได้รับการช่วยให้รอดเลยนับตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมาจนถึงขณะนี้ เลือดทุกหยดที่หลังไหลออกตั้งแต่ในสวนเอเดนจนถึงบนไม้กางเขนล้วนลื่นไปถึงพระโลหิตของพระเมษโปดก “เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคณกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนิรันดร์ตามพระสัญญา” (ฮีบรู 9 : 15)

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์และพระโลหิตที่หลังออกของพระองค์ก็มีผลเกี่ยวข้องกับบรรดาวิสุทธิชนในพันธสัญญาเดิมด้วย เราสามารถกล่าวได้ว่า ไม้กางเขนนั่น โดยแก่นแท้ในความหมายตามพระวจนะ ก็ปราศจากวันเวลาที่เจาะจง พระเมษโปดกทรงเป็นผู้ที่มีพระสัญญา (ถูกตั้งไว้) ตั้งแต่ก่อนที่รากฐานของโลกนี้จะถูกวางลงและมนุษย์จะถูกสร้างขึ้น เป็นสิ่งที่ถูกวางแผนไว้แล้วโดยเทวสถานนิรันดร์ พระเจ้าตรีเอกานุภาพทรงมีพระดำริเป็นเอกฉันท์ว่าพระเมษโปดกจะต้องสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของโลกนี้ อาเบล โนอาห์ อับราฮัม โมเสส และบรรดาวิสุทธิชนพันธสัญญาเดิมทั้งปวง จะได้อยู่ในสวรรค์เพราะพระเยซู “ได้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย” และพระโลหิตของพระองค์ก็ได้ชำระล้างความบาปทั้งสิ้น

“บาปในพระองค์ไม่มีเลย” นี้เป็นมากกว่าแค่ข้อเท็จจริง แต่เป็นเรื่องที่จำเป็นสำหรับพระเจ้า มิเช่นนั้นแล้วแผนการแห่งความรอดทั้งหมดก็จะเป็นโมฆะไป เป็นข้อกำหนดที่หนี้บาปจะต้องจ่ายด้วยผู้ที่ปราศจากบาป และมีเพียงพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงสามารถจัดเตรียมเครื่องบูชาดังกล่าวได้ ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง ได้ทรงกระทำให้โลกนี้เกิดการคืนดีกับพระองค์เอง ถ้าพระเยซูทรงมีบาป พระองค์ก็จะทรงไม่สามารถสิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปได้ บาปในพระองค์ไม่มีเลย แต่เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน พระเจ้าพระบิดาได้ทรงรวบรวมเอาความบาปทั้งสิ้นที่เคยมีมาตั้งแต่ในสวนเอเดนจนถึงอวสานของสิ่งทั้งปวง และวางบาปทั้งสิ้นนั้นลงบนพระเยซู ไม่ใช่แค่เฉพาะบาปที่เคยมีมาเท่านั้น แต่บาปทั้งสิ้นที่จะมีมาด้วย และพระองค์ก็ได้ทรงจ่ายหนี้บาปอย่างเต็มราคา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพอพระทัยที่จะประทานความรู้สึกนึกคิดให้กับเราที่จะตอบสนองต่อการทรงถวายบูชาเพื่อความบาปอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ของพระคริสต์ เป็นความรู้สึกนึกคิดที่ช่วยบรรยายให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสมบูรณ์และเต็มเปี่ยมของพินิจที่นำการรักษาของกาทรงไถ่ของพระองค์ที่ได้ปกคลุมเนื้อร้ายแห่งการละเมิดของมนุษย์

พระองค์ทรงปรากฏเพื่อขจัดความบาปของเราไปเสีย (1 ยอห์น 3 : 5)

พระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาเพื่อความบาปเพียงคนเดียว (ฮีบรู 10 : 12)

พระองค์ทรงประทานพระองค์เองเพื่อความบาปของเรา (กาลาเทีย 1 : 4)

พระองค์ทรงเป็นเครื่องบูชาลบล้างความบาปของเรา (1 ยอห์น 2 : 2)

พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อความบาปของเรา เป็นความยุติธรรมเพื่อสำหรับคนอธรรม (1 เปโตร 3 : 18)

พระองค์ทรงถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก (ฮีบรู 9 : 28)

พระองค์ทรงรับเอาความบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่บนต้นไม้ (1 เปโตร 2 : 24)

ในมัทธิว 26 : 28 พระเยซูตรัสว่า “ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก”

ใน 1 โครินธ์ 15 : 1 - 3 เปาโลกล่าวว่า “ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

ในข้อพระคัมภีร์แต่ละข้อเหล่านี้ สิ่งที่เราจะเห็นได้อย่างชัดเจนนั่นคือ ประการแรก ความบาปของคนบาป ประการที่สอง การทรงถวายบูชาของพระเจ้าช่วยให้รอด พระเยซูได้ทรงถวายเครื่องบูชาที่สมบูรณ์ครบถ้วนเพียงคนเดียวเพื่อสำหรับความบาปของบรรดาคนบาปในทุกยุคสมัย ในลักษณะเดียวกันกับแพะรับบาปในวันลบบาปสมัยพันธสัญญาเดิมซึ่งถูกแยกออกจากฝูงชนเพื่อรับเอาความบาปของอิสราเอลไปเสีย (เลวีนิติ 16 : 21) พระเยซูคริสต์พระเจ้าช่วยให้รอดของเราได้ทรงปรากฏเพื่อทรงรับเอาความบาปของเราไปเสียโดยการสิ้นพระชนม์และหลังพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ไม่เพียงแต่ทรงรับเอาโทษทัณฑ์ของความบาปไปเสียเท่านั้น พระองค์ยังทรงทำลายพลังอำนาจของความบาปที่ครอบงำมนุษย์อยู่โดยการละเมิดของอาดัมอีกด้วย สิ่งที่อาดัมคนแรกสูญเสียไปเพราะการไม่เชื่อฟังเป็นเหตุ อาดัมคนสุดท้ายก็ได้นำสิ่งนั้นกลับคืนมาโดยการเชื่อฟังที่สมบูรณ์แบบ ปัญหาเรื่องความบาปก็ยุติลง โดยพระเยซูทรงเป็นผู้ยุติ คำถามที่จะบ่งบอกถึงปลายทางนิรันดรของคุณก็คือ “คุณคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ ? พระองค์ทรงเป็นบุตรของใคร ?” ถ้าคุณปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะทรงปฏิเสธคุณ ถ้าคุณยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงยอมรับคุณ (มัทธิว 10 : 32 - 33)

การพิพากษาไม่ใช่น่ากลัวอีกต่อไปสำหรับผู้เชื่อแท้ “ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” (1 ยอห์น 4 : 17) รากฐานความเชื่อมั่นของเราคือว่า พระคริสต์จะไม่ทรงปรับโทษบรรดาคนที่เป็นอย่างพระองค์อีกในวันนั้น ผู้เชื่อแท้จะเป็นผู้ชอบธรรมเหมือนอย่างที่เราเชื่อในพระองค์ “โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า ‘ให้ผู้ออวด อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า’” (1 โครินธ์ 1 : 30 - 31)

เมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์และวางใจให้พระองค์เป็นพระเจ้าช่วยให้รอดของเราอย่างแท้จริง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นของพระองค์ ทั้งความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ ก็ตกทอดมาเป็นของเราแล้วอย่างสมบูรณ์แบบและเราก็กำลังเปลี่ยนแปลงเป็นเช่นนั้น **[through perfect imputation and progressive impartation]** ความรักของพระองค์ก็ดำรงอยู่ในเราอย่างสมบูรณ์ เราถูกกำหนดล่วงหน้าแล้วให้กลายเป็นอย่างพระฉายาของพระองค์ (โรม 8 : 29 ; 1 ยอห์น 3 : 2) ผู้เชื่อทุกคนที่ได้บังเกิดจากพระวิญญาณและได้รับการชำระในพระโลหิตของพระองค์ จะได้นั่งอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์ในสวรรค์สถาน และด้วยเหตุนี้ เราจึงมีความเชื่อมั่นเมื่อถึงวันพิพากษา

“ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย” (โรม 8 : 33 - 34)

ใครจะสามารถปรับโทษเราได้อีก ? พระบิดาหรือ ? เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม เราถูกกระทำให้เป็นผู้ชอบธรรมโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู และด้วยเหตุนี้ เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้า (โรม 5 : 1)

พระคริสต์จะทรงปรับโทษเราหรือ ? เป็นพระองค์เองที่ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา และเราก็เป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ และได้ขึ้นอยู่กับพระองค์ในสวรรค์สถาน (เอเฟซัส 5 : 30 ; 2 : 6)

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงปรับโทษเราหรือ ? พระองค์ทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับพระบิดา ทรงกระทำกิจในเรื่องความรอดของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ชักนำเรา (ยอห์น 6 : 44) พระองค์ทรง “ให้กำเนิด” เรา (ยอห์น 3 : 5) พระองค์ทรงประทับอยู่ในเรา (โรม 8 : 9) พระองค์ทรงนำเรา (โรม 8 : 14) พระองค์ทรงเป็นพยานยืนยันของเรา (โรม 8 : 16) และพระองค์ทรงเป็นตราประทับของเรา (เอเฟซัส 4 : 30)

ความบาปจะสามารถปรับโทษเราได้หรือ ? พระเยซูทรงแบกรับความบาปของเรา (1 เปโตร 2 : 24) พระองค์ทรงถูกกระทำให้เป็นความบาปเพื่อเรา (2 โครินธ์ 5 : 21) พระองค์ทรงรับเอาความบาปของเราไปเสีย (1 ยอห์น 3 : 5) ปัญหาเรื่องความบาปก็ถูกยุติลง และเมื่อเราอยู่ในพระเยซูแล้ว ความบาปก็ไม่สามารถปรับโทษเรา ความบาปได้ถูกกลบฝังไปเสีย เพราะหนี้บาปได้รับการจ่ายราคา “สำเร็จแล้ว” (ยอห์น 19 : 30)

ซาตานจะสามารถปรับโทษเราได้หรือ ? ไม่ ! พระคริสต์ได้ทรงปราบมารร้ายลง ทรงนำเอาพลังอำนาจของมันไปเสีย และทรงพิชิตมัน (ฮีบรู 2 : 14 - 15 ; โคโลสี 2 : 15) พระเยซูทรงพิชิตโลกนี้ เนื้อหนัง มารร้าย ความตาย นรก และหลุมฝังศพ พระองค์ทรงถือกุญแจแห่งนรกและความตาย (วิวรณ์ 1 : 18)

พระราชบัญญัติจะปรับโทษเราหรือ ? พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม (โรม 10 : 4)

ความตายจะปรับโทษเราหรือ ? พระเยซูทรงพิชิตความตายและนำเอาเหล็กในของมันไปเสีย (1 โครินธ์ 15 : 51 - 57)

ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ และความยุติธรรมอันหมดจดของพระองค์ ได้สำเร็จในพระเยซูด้วยเหตุนี้ บัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์

“ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลายด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย

แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพล่ภัย หรือการถูกคุมขังหรือ ตามที่เขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า’ แต่ในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอันใด ๆ ที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8 : 31 - 39)

ข้อ 6 - 7 “คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำบาป ผู้ใดที่กระทำบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม”

ในตอนนี้นี้ เรามีความจริงฝ่ายจิตวิญญาณอันล้ำลึกซึ่งจำเป็นจะต้องถูกเน้นย้ำในทุกวันนี้อย่างไม่เคยถูกเน้นย้ำมาก่อน แต่มีผู้เชื่อจำนวนน้อยนิดที่เต็มใจจะค้นดูข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ในแสงสว่างของข้อพระคัมภีร์ตอนอื่นๆ และแสวงหาให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขาให้พบกับความหมายที่ครบถ้วนสมบูรณ์ คนบางคนก็กลัวที่จะอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้จริงๆ

“คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำบาป” ในที่นี้เราได้พบกับความจริงเกี่ยวกับผู้เชื่ออันล้ำค่ามากที่สุดข้อหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด ขอให้สังเกตคำกริยารูปปัจจุบันกาลทั้งสองคำ คือ “อาศัย” และ “ไม่กระทำบาป” เราจำเป็นจะต้องดูไปที่ละคำโดยเริ่มที่คำว่า “อาศัย” และมีข้อพระคัมภีร์บางข้อก็ได้ให้ข้อมูลกับเราเกี่ยวกับผู้เชื่อที่อาศัยอยู่ในพระองค์

คำกรีกที่แปลว่า “อาศัย” คือคำว่า เมโน (meno) และคำนี้หมายความว่า “การอยู่ในที่ใดที่หนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจงตลอดเวลา” ในพันธสัญญาใหม่ คำนี้ได้ถูกใช้เพื่ออธิบายถึงที่อยู่อาศัย ในยอห์น 1 : 38 พวกเขาได้ถามพระเยซูว่า “ท่านอยู่ที่ไหน” คำเดียวกันนี้ได้ถูกใช้ในยอห์น 4 : 40 เมื่อชาวสะมาเรียเข้ามาทูลเชิญพระคริสต์ให้ประทับอยู่กับพวกเขา “และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน” คำนี้ได้ถูกใช้ในยอห์น 6 : 27 เมื่อพระเยซูทรงเตือนสติผู้เชื่อให้กระทำการเพื่อ “อาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์” พระคริสต์ทรงใช้คำเดียวกันนี้ในยอห์น 14 : 25 เมื่อตรัสถึงการดำรงอยู่ของบุคคลหนึ่งกับอีกบุคคลหนึ่ง “เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน” ในกิจการ 27 : 41 คำเดียวกันนี้ถูกใช้กล่าวถึงเรือกำปั่นที่เปาโลโดยสารไปยังกรุงโรม พวกเขาแล่นเรือเลียบชายฝั่งและ “กำปั่นก็เกยดิน” ในโรม 9 : 11 คำเดียวกันนี้ถูกแปลว่า “ตั้งมั่นคงอยู่” ซึ่งกล่าวถึงพระดำริอันแน่นอนของพระเจ้า และคำนี้ยังถูกใช้เมื่อพระคริสต์ตรัสกับพวกเขาของพระองค์ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง” (ยอห์น 8 : 31)

ในยอห์น 15 เป็นบทที่พระเยซูทรงใช้คำกรีก เมโน ถึง 12 ครั้ง และคำนี้ถูกแปลว่า “เข้าสนิท” ในข้อ 4 พระองค์ตรัสว่า “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา” (ซึ่งนี่เป็นคำสั่ง เป็นการทรงเรียกให้เชื่อฟัง ไม่ใช่เป็นแค่คำแนะนำหรือแค่ทางเลือก) “จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน” ถ้าเราไม่เข้าสนิทอยู่ในพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ทรงเข้าสนิทอยู่ในเรา และพระองค์จะไม่ทรงเข้าสนิทอยู่ในเราจนกว่าเราจะดำเนินตามความเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์

และในข้อ 4 เราจะได้เรียนรู้ดีกว่า ความเป็นหนึ่งเดียวกันกับและภายในพระคริสต์นั้นเป็นสิ่งจำเป็นที่จะทำให้เกิดผล ถ้าเราไม่เข้าสนิทอยู่ในและติดต่อกับเถาองุ่นแท้ ก็จะมีผลไม่ได้เลย เพราะกิ่งนั้นไร้ประโยชน์และไม่สามารถออกผลเองได้ถ้าแยกออกจากเถา ลองศึกษาเอเสเคียล 15 : 1 - 6 ประกอบ

ในข้อ 5 ของยอห์น 15 เราได้พบกับผลลัพธ์ของการเข้าสนิท นั่นคือ “เกิดผลมาก” การไม่มีผลก็เป็นหลักฐานบ่งชี้ถึงการเพียงแค่อปฏิบัติตนภายนอกแต่ไม่ได้เข้าส่วนภายใน หรือการยอมรับด้วยปากแต่ไม่ได้เชื่อในใจ มีคนมากมายหลายคนที่จะประกาศว่าพวกเขาเป็นฝ่ายพระเยซู แต่การทำงานของพวกเขาก็ปฏิเสธสิ่งที่พวกเขาประกาศนั้น ไม่มีทางที่จะมีคริสเตียนที่ไม่มีผล “กิ่งก้านของเขาจะขยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน” (โฮเซยา 14 : 8) กิ่งใดก็ตามที่ติดอยู่กับเถาแท้จะต้องเกิดผล

ยอห์น 15 : 7 ประกาศถึงพระพรแห่งการเข้าสนิท ถ้าเรายอมจำนนต่อพระเจ้าในการเชื่อฟัง พระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของเราด้วยพระพรของพระองค์ แต่ถ้าเราไม่เชื่อฟังพระองค์ เราก็ไม่จำเป็นจะต้องคาดหวังถึงการตอบคำอธิษฐานและพระพร ข้อ 9 ได้ให้ขอบข่ายของผู้เชื่อที่เข้าสนิทเอาไว้ พระเยซูตรัสว่า “จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา” ผู้เชื่อที่เข้าสนิทจะดำรงอยู่ในความรักของพระเจ้า เขาจะซึมซับเอาความรักของพระเจ้าไว้เป็นการเล้าโลมจิตใจ การพักผ่อน และความมั่นคงของเขา และจากนั้นเขาจะแผ่ซ่านความรักนั้นเป็นพระพรสู่ผู้อื่น

ข้อ 10 ของยอห์น 15 บอกกับเราว่าจะเข้าสนิทได้อย่างไร “ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา” เราจะเข้าสนิทได้อย่างไร ? คำตอบนั้นพบได้ในคำศัพท์คำหนึ่ง คือคำว่า ความสัจย์ชื่อ โปรตัสเกตว่าในข้อนี้ พระคริสต์ไม่ได้ทรงขอให้เรากระทำการใดๆที่พระองค์มิได้ทรงกระทำมาก่อน “ถ้าท่านทั้งหลายรักษาบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เรารักษาพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์”

ในยอห์น 15 : 11 เราได้เรียนรู้ว่าการเข้าสนิทนั้นนำพาความชื่นชมยินดี ไม่มีผู้เชื่อคนใดจะมีความชื่นชมยินดีในการบังเกิดใหม่ฝ่ายจิตวิญญาณของเขาได้นอกจากเข้าจะเชื่อฟังและสัตย์ซื่อในการเข้าสนิท สิ่งต่างๆของโลกนี้จะล่องไป แต่ความชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มาถึงผู้เชื่อจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

ยอห์น 15 : 16 บอกเกี่ยวกับบาปแห่งของผู้เชื่อที่เข้าสนิท “ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน” ผลที่เกิดจากผู้เชื่อที่ติดสนิทนั้นเป็นผลที่คงอยู่นิรันดร์

ผู้เชื่อแท้ทุกคนจะต้องเกิดผล เมื่อเรายอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนเรา เราก็ยิ่งเกิดผลมากขึ้น และเมื่อเราเติบโตในพระคุณอย่างที่เราควรจะเป็น เราก็ยิ่งเกิดผลมากขึ้น เมื่อเราเกิดผลมากขึ้นเช่นนี้เองที่เราได้ถวายเกียรติแด่พระเจ้า

การเข้าสนิทในพระคริสต์หมายถึง :

การดำเนินเหมือนอย่างที่เราองค์ทรงดำเนิน (1 ยอห์น 2 : 6)

การรักพี่น้องเหมือนอย่างที่เราองค์ทรงรักพวกเขา (1 ยอห์น 3 : 14 - 17)

การเข้าสนิทกับพระบิดา (1 ยอห์น 2 : 17)

การสามัคคีธรรมกับพระบิดา (1 ยอห์น 1 : 3)

ความจริงดำรงอยู่ในเรา (1 ยอห์น 2 : 24 ก)

การดำรงมั่นคงอยู่ในพระบุตรและพระบิดา (1 ยอห์น 2 : 24 ข)

การทรงสอน การทรงเจิม และการประทับอยู่ขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ (1 ยอห์น 2 : 20, 27)

การเตรียมรับการเสด็จกลับมาของพระเยซู (1 ยอห์น 2 : 28)

การไม่กระทำบาป (1 ยอห์น 3 : 6)

การจดจำว่าบรรดาผู้เชื่อมีสภาพลักษณะอย่างพระเจ้า (1 ยอห์น 3 : 9 ; 2 เปโตร 1 : 4)

ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดกในปัจจุบันด้วย บัดนี้เราได้เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า (1 ยอห์น 1 : 1 - 2)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในเรา ทรงดำรงอยู่ในเราด้วยฤทธิ์อำนาจ (1 ยอห์น 3 : 24 ; 4 : 13)

การยอมรับพระคริสต์ (1 ยอห์น 4 : 15)

การดำรงอยู่ในความรัก และความรักดำรงอยู่ในเรา และสัตย์ซื่อต่อความจริง (1 ยอห์น 4 : 16 ; 2 ยอห์น 2)

“คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่กระทำบาป” นี่เป็นคำกริยาในรูปปัจจุบันกาลคำที่สองในข้อ 6 ถ้าเช่นนั้นนี้หมายความว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วนั้นอยู่เหนือความบาป คือเป็นคนไร้บาปหรือ ? นี่หมายความว่าความบาปไม่อาจแตะต้องเขาได้เลยนับตั้งแต่เมื่อเขาได้บังเกิดใหม่จนกระทั่งเขาสิ้นชีวิตหรือ ? ไม่ใช่ ไม่ใช่ในสภาพเนื้อหนัง เป็นสภาพภายในที่ได้บังเกิดฝ่ายวิญญาณ และผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วก็ไม่กระทำบาป (สำหรับคำอธิบายเพิ่มเติม ดูคำอธิบายของข้อที่ 9 ในบทนี้)

“ใดที่กระทำบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้อำนาจจากพระองค์” ในที่นี้ ยอห์นไม่ได้กำลังพูดถึงถึงสายตาฝ่ายร่างกาย ท่านกำลังหมายถึงสายตาแห่งความเชื่อ คนที่กระทำบาปนั้นไม่ได้มองดูที่พระเยซูผู้ทรงปรากฏเพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย บุคคลที่กระทำบาปนั้นไม่รู้จักพระองค์

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง” โปรดสังเกตว่าถ้อยคำเหล่านี้กำลังกล่าวกับใคร ไม่ผิดแน่ ยอห์นกำลังกล่าวกับ “ลูกเล็กๆทั้งหลาย”

“ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม” ความชอบธรรมไม่ใช่สิ่งที่สามารถบรรลุ คู่ควร หรือได้รับโดยทางการประพฤติที่ถูกต้องหรือการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องได้ ในทางตรงข้าม การกระทำที่ถูกต้องและการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเป็นผลมาจากการได้รับความชอบธรรมที่ตกทอดมา การดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเป็นผลลัพธ์ของความรอดโดยทางพระคริสต์ พระคริสต์ทรงถูกตั้งไว้สำหรับเราทั้งหลาย ให้ทรงเป็น “ปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และ

การไถ่โทษ” (1 โครินธ์ 1 : 30) และ “ส่วนคนที่มิได้อาศัยการกระทำ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่มีพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ” (โรม 4 : 5 - 6) พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา และเมื่อเราเชื่อและวางใจในพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทับอยู่ภายในจิตใจของเราโดยทางองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเป็นผู้ชอบธรรมเพราะพระองค์ทรงชอบธรรม

จึงเป็นที่แน่นอนที่สุดว่า หนทางเดียวที่ผู้เชื่อซึ่งดำรงอยู่ในร่างกายที่เสื่อมสลายนี้จะถูกประกาศให้เป็นผู้ชอบธรรมได้ เหมือนอย่างที่เราเชื่อที่พระเจ้าทรงชอบธรรม ก็เป็นเพราะพระเจ้าทรงทอดพระเนตรเห็นความชอบธรรมที่ตกทอดมา คือความชอบธรรมของพระองค์เอง พระคริสต์ผู้ทรงอยู่ในคุณคือความหวังแห่งสง่าราศี (โคโลสี 1 : 27) “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์...” (โรม 8 : 1) นี่จะเป็นวันแห่งความเปรมปรีดีในชีวิตของคริสเตียนเมื่อพวกเขายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสำแดงให้พวกเขาเข้าใจถึงความหมายที่แท้จริงของการบังเกิดใหม่

ข้อ 8 “ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย”

ความจริงแท้สามประการที่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวถึงได้แก่ :

ประการแรก “ผู้ที่กระทำบาปก็มาจากพญามาร” ไม่มีเหตุผลที่จะเข้าใจข้อความนี้ผิดเป็นอื่นไปได้ ผู้ใดที่กระทำบาปก็มาจากพญามาร และแน่นอนว่าผู้ที่มาจากพญามารก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า

ประการที่สอง “พญามารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงเริ่มแรกในปฐมกาล 1 : 1 เมื่อตอนที่พระเจ้าทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกนั้นยังไม่มีพญามาร เพราะสภาพดั้งเดิมของซาตานในเวลานั้นยังไม่ใช่พญามาร แต่เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นคนหนึ่ง ดั้งเดิมแล้วมันคือ “เศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้เจมตั้งไว้” เราอาจกล่าวได้ว่าแต่เดิมนั้นมันเป็นเหมือนดั่งสารวัตรใหญ่ผู้พิทักษ์พระบัลลังก์ของพระเจ้า บันทึกถึงเรื่องนี้ปรากฏอยู่ในเอเสเคียล 28 : 11 - 15

“พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า "บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อกษัตริย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื่อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งรามะนาและป็องของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา เจ้าเป็นเศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้เจมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์แห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมา จนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า”

เป็นเรื่องง่ายที่จะทำความเข้าใจว่า ข้อความที่บรรยายถึงบุคคลที่ถูกกล่าวถึงในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ดังกล่าวนี้ ไม่ใช่คำบรรยายถึงแค่กษัตริย์ที่เป็นคนธรรมดาในโลกนี้เท่านั้น

อิสยาห์ 14 : 12 - 15 บันทึกถึงลูซีเฟอร์ว่าเป็น “โอรสแห่งรุ่งอรุณ” ผู้ที่ถูกเจมตั้งไว้ซึ่งกลับละโมบต่อพระบัลลังก์ของพระเจ้าและวางแผนที่จะยกบัลลังก์ของตนเองให้ “เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า” ลูซีเฟอร์ก็เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นคนหนึ่ง และพระผู้สร้างย่อมยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่ถูกสร้างเสมอ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงขับไล่มันไปเสีย และเหล่าทูตสวรรค์ที่มันได้ล้าสมองและชักนำให้หลงผิดไปก็ถูกขับไล่ไปพร้อมกับมันด้วย พระธรรมยูดาบอกกับเราว่าพวกทูตสวรรค์เหล่านี้ก็ถูก “จงจำไว้ด้วยโซ่ตรวนอันเป็นนิรันดร์ ชังไว้ในที่มีตจนกว่าจะถึงการพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น”

ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่า “พญามารได้กระทำบาปตั้งแต่เริ่มแรก” (ข้อ 8) จึงหมายถึง ตั้งแต่จุดเริ่มต้นของซาตาน ซึ่งเป็นวันที่พบความชั่วช้าในตัวของมัน “ความชั่วช้า” คือความบาป และบาปที่ซาตานได้กระทำคือความบาปแห่งการละโมบ มันไม่พึง

พอใจในการอยู่ใต้อำนาจของพระเจ้า มันละโมบต่อพระบัลลังก์ของพระเจ้าและพระราชอำนาจของพระองค์ มันพยายามจะโค่นล้มพระเจ้า พระเจ้าทรงขับไล่มันออกจากสวรรค์ และมันจึงกลายมาเป็นซาตาน หรือพญามารที่เราได้อ่านพบในพระวจนะของพระเจ้า

พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาล แต่ซาตานไม่ได้อยู่ในปฐมกาล เราไม่พบบันทึกเรื่องการทรงสร้างนรกในปฐมกาล มีแต่เรื่องฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ไม่มีการกล่าวถึงนรกในเรื่องการทรงสร้าง แต่เราอ่านพบในมัทธิว 25 : 41 นรกนั้นถูกเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมัน คือพวกทูตสวรรค์ที่ถูกลูซิเฟอร์ “ล้างสมอง” และชักนำให้หลงผิดไปเมื่อมันพยายามจะโค่นล้มพระเจ้าและชิงพระบัลลังก์ของพระเจ้า พญามารได้กลายมาเป็นพญามารเมื่อมันละโมบต่อพระบัลลังก์ของพระเจ้า และมันก็ได้ทำบาป “ตั้งแต่เริ่มแรก (ของมัน)” มันเป็นผู้มูสา เป็นผู้ฆ่าคน เป็นศัตรูตัวเอกของพระเจ้าและมนุษย์

ประการที่สาม พระเยซูทรงปรากฏในเนื้อหนัง “เพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย” ในข้อ 5 พระองค์ทรงปรากฏ “เพื่อนำบาปทั้งหลายของเราไปเสีย” แต่ในข้อที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้ เราได้รู้ว่าพระองค์ยังทรงปรากฏเพื่อทรงทำลายกิจการของซาตานอีกด้วย

พญามารคือศัตรูที่ปราศัยไปแล้วและมันก็รู้ตัวดี มันยังคงปฏิบัติการอยู่ แต่พระเจ้าทรงมีพระดำริและแผนการ และในแผนนั้นพระเยซูจะทรงทำให้ซาตานอยู่ในบึงไฟนรก จนกว่าวันนั้นจะมาถึงมันก็จะยังคงปฏิบัติการอยู่ในปฐมกาล 3 : 15 พระเจ้าตรัสถึงมันว่าศิระษะของมันจะถูกบดขี้โดยเชื้อสายของหญิง และนับแต่นั้นมาซาตานก็ต่อสู้กับเชื้อสายของหญิง ก็คือพระบุตร และบรรดาลูกๆทั้งหลายของพระเจ้า กาท่อสู้จะดำเนินต่อไปจนกว่าจะถึงอวสานของสิ่งทั้งปวง เมื่อพญามารจะถูกจับลงบึงไฟนรกที่ซึ่งเป็นที่ที่สัตว์ร้ายและพวกผู้พยากรณ์เท็จอยู่ และจะถูกทรมานตลอดวันตลอดคืนตราบชั่ววินิจนิตย์ (วิวรณ์ 20 : 10)

พระคัมภีร์ ปราศจากบาป และสมบูรณ์แบบ

ข้อ 9 “ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า”

นี่เป็นข้อความที่ดีความยากที่สุดตอนหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าตลอดทั้งในพันธสัญญาเดิมและใหม่ แต่ข้อความนี้ก็ เป็นพระวจนะของพระเจ้าด้วยและเราไม่อาจหาญกล้าพอที่จะเพิกเฉยต่อข้อความนี้ ข้อความนี้เป็นส่วนหนึ่งของถ้อยคำที่ได้รับการดลใจซึ่งถูกบันทึกไว้เฉกเช่นเดียวกับที่ยอห์น 3 : 16 ก็เป็นส่วนหนึ่งด้วย และพระคัมภีร์ทุกตอนก็เขียนขึ้นเพื่อสอนเรา เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใส่ข้อความตอนนีไว้ในพระคัมภีร์เพียงเพื่อแค่ไม่ให้หน้ากระดาษมีพื้นที่เหลือ พระองค์ทรงตั้งพระทัยให้เราศึกษาและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

“ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า” ไม่มีข้อยกเว้น ไม่ใช่เพียงแค่บางคนที่ เป็น “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” ที่จะกระทำความบาป และคนอื่นๆ จะไม่ทำ พระเจ้าไม่ได้ทรงเลี้ยงสัตว์เลี้ยง พระองค์ไม่ทรงลำเอียง พระองค์ไม่ได้ทรงไถ่ลูกๆของพระองค์บางคนอย่างสมบูรณ์มากกว่าอีกคน เมื่อพระเจ้าทรงช่วยให้รอด พระองค์ทรงช่วยให้รอดอย่างสมบูรณ์แบบ และเราก็บริบูรณ์กันอย่างครบถ้วนแล้วในพระเยซู (โคโลสี 2 : 9 - 10)

ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า “ผู้นั้นไม่กระทำความบาป” เพราะอะไร ? เพราะว่า “เมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้” คือเมล็ดของผู้ใด ? ก็คือเมล็ดของพระเจ้า แล้ว “เมล็ดของพระเจ้า” คืออะไร ? ใน 1 เปโตร 1 : 23 เราอ่านพบว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ดังนั้นเราจึงรู้ว่าเมล็ดนั้นคือพระวจนะของพระเจ้าที่ไม่รู้เปื่อยเน่าและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ แต่ในยอห์น 1 : 1, 14 เราได้รู้ว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวา

ทะทรงเป็นพระเจ้า...พระวาทะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา...” เรารู้ว่าพระวาทะนี้ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซู และในยอห์น 1 : 12 - 13 เราอ่านพบว่า “แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ (พระเยซู) พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่ง...เกิดจากพระเจ้า”

ในยอห์น 5 : 24 พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” ทางเดียวที่เราจะสามารถเชื่อพระเยซูได้ก็โดยการได้ฟังพระวจนะ เมื่อเราได้ฟังและเชื่อพระวจนะ เราก็ดำเนินตามความเชื่อในพระเยซูและเราก็ได้รับการช่วยให้รอด (บังเกิดใหม่) โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” (เอเฟซัส 2 : 8)

ในโรม 10 : 17 เราได้ทราบที่ “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” ในโรม 1 : 16 เปาโลบอกกับเราว่าข่าวประเสริฐ (พระวจนะ) เป็น “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด...”

เราจะดูพระคัมภีร์อีกตอนหนึ่งที่แสดงหลักฐานเกี่ยวกับเมล็ดของพระเจ้า เปาโลกล่าวกับพวกผู้เชื่อในเมืองโครินธ์ว่า “ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น พระองค์ทรงปรากฏแก่เคphas แล้วแก่อัครทูตสิบสองคน ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครทูตทั้งหมด ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด” (1 โครินธ์ 15 : 1 - 8)

ในกิจการ 9 เราพบบันทึกเรื่องการกลับใจของเปาโล ท่านได้บังเกิดใหม่โดยการได้ยินพระวจนะของพระเยซู โปรดอ่านและศึกษาบทดังกล่าวนี้แล้วคุณจะเห็นว่าพระเยซูได้ตรัส เขาโลแห่งทาร์ซัสได้ฟัง ท่านก็เชื่อฟัง ท่านได้บังเกิดใหม่และท่านก็เทศนาเรื่องพระคริสต์ในธรรมศาลา

พระคัมภีร์ได้พิสูจน์จนหมดสิ้นเงามืดแห่งความคลางแคลงใจแล้วว่า เมล็ดของพระเจ้านั้นก็คือพระวจนะของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นพระวาทะ และพระคริสต์ในคุณก็เป็นความหวังแห่งสง่าราศี ผู้เชื่ออยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ก็ทรงอยู่ในผู้เชื่อ

ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำบาป “เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้” บุคคลสำคัญของพระเจ้าบางคน กระทั่งคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ได้อธิบายข้อความตอนนี้จนออกนอกเรื่องตามความพึงพอใจของพวกเขาเองโดยกล่าวว่า ข้อความตอนนี้หมายความว่าผู้เชื่อจะไม่ทำบาปเป็นปกติวิสัย แต่พระวจนะตอนนี้ได้บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในใจของผู้เชื่อและ “เขากระทำบาปไม่ได้” เพราะอะไร ? เหตุผลนั้นชัดเจน เขากระทำบาปไม่ได้ “เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า”

เรารู้ว่า “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญูณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเราจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญูณ” (1 โครินธ์ 2 : 14) เมื่อพระเยซูตรัสกับนิโคเดมัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” นิโคเดมัสก็ได้ถามคำถามที่สมเหตุสมผลที่สุด (ในมุมมองแบบคนทั่วไป) ท่านถามว่า “คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ”

นิโคเดมัสกำลังคิดถึงเรื่องทางกายภาพ โดยไม่ทราบถึงความหมายฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านจึงถามได้เพียงแค่ว่าคำถามที่อยู่ในขอบข่ายความรู้และสติปัญญาเท่าที่มีของท่านเกี่ยวกับเรื่องการบังเกิดใหม่ พระเยซูตรัสตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำ (พระวจนะ) และพระวิญญาณ (บริสุทธิ์) ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3 : 1 - 6 บางส่วน)

ในอีกนัยหนึ่ง พระเยซูกำลังตรัสกับนิโคเดมัสว่า “ท่านกำลังคิดถึงการบังเกิดที่ท่านได้รับจากมารดาของท่าน ท่านกำลังคิดในมุมมองของเนื้อหนัง แต่เราไม่ได้กำลังพูดถึงการบังเกิดในฝ่ายเนื้อหนัง เรากำลังพูดถึงการบังเกิดฝ่ายจิตวิญญาณ ท่านต้องบังเกิดใหม่ภายในจากพระวจนะและพระวิญญาณ เราไม่ได้มาเพื่อให้ท่าน “บังเกิด” ฝ่ายเนื้อหนัง แต่ “บังเกิด” ฝ่ายจิตวิญญาณของท่าน สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนังและจะเป็นเนื้อหนังเสมอไป แต่เป็นจิตวิญญาณที่จะต้องบังเกิดใหม่”

เมื่อพระเจ้าทรงให้ผู้ใด “บังเกิด” เข้าในครอบครัวของพระองค์ ก็เป็นตัวตนภายในของเขา (จิตวิญญาณ) ที่ได้บังเกิดและผู้ซึ่งบังเกิดจากพระเจ้านั้นก็ไม่กระทำความผิด เมล็ดของพระเจ้าดำรงอยู่ในตัวตนภายในของผู้คนนั้น หลังจากบังเกิดใหม่แล้วเราก็มีสภาพของพระเจ้าภายในเรา และส่วนของผู้คนซึ่งบังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่ได้บังเกิดในความบาปอีกต่อไป อัครทูตเปาโลได้กล่าวไว้ว่า “ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่...เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า...ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหนังข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป” (โรม 7 : 18, 22, 25)

และคือเปาโลเองที่ได้กล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ...เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ...ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (โรม 8 : 1, 4, 9)

อัครทูตเปาโลได้บังเกิดใหม่แล้วเมื่อท่านจรดปากกาเขียนข้อความที่ยกมานี้ และนี่ก็เป็นหลักฐานว่าท่านยอมรับเรื่องของธรรมชาติสองฝ่ายที่ดำรงอยู่ คือจิตวิญญาณและเนื้อหนัง ท่านได้เขียนถึงบรรดาผู้เชื่อในแคว้นกาลาเทียว่า “เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญาณ และพระวิญญาณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้” (กาลาเทีย 5 : 17)

ดังนั้น เราจึงเข้าใจว่า “ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความผิด เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำความผิดไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า”

ข้อ 10 “ดังนั้นแหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า”

“จึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า” เพราะพวกเขาประพฤติตามความชอบธรรม พวกเขาดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมและกระทำความชอบธรรมเพราะพวกเขาเป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในพระเยซูคริสต์ (2 โครินธ์ 5 : 17) ลูกของพญามารจะดำเนินตามต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตอย่างเป็นธรรมชาติ เพราะธรรมชาติของพวกเขาเรียกกร้องเช่นนั้น เท่าที่บันทึกจากสวรรค์ได้กล่าวไว้ ผมไม่ได้ดำรงอยู่จนกระทั่งวันที่ผมได้บังเกิดใหม่ ส่วนชายผู้ดำรงชีวิตอยู่ในความบาปมานานถึง 19 ปีได้ตายไป เมื่อผู้ที่ไม่เชื่อได้กลายมาเป็นผู้เชื่อ เขาก็เป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ พร้อมกับจิตใจใหม่และจิตวิญญาณใหม่ (เอเสเคียล 36 : 26) นั่นคือสิ่งที่เปาโลประกาศเมื่อท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้

ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2 : 20)

ผู้ที่เป็บุตรของพระเจ้าสามารถมองเห็นได้เพราะ “พระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอด” ก็ได้สอนพวกเราให้ ปฏิเสธการอธรรมและต้นเหตุต่างๆของโลกนี้ และดำเนินชีวิตอย่างสุขุม ชอบธรรม และอยู่ในทางของพระเจ้าในขณะที่ยังอยู่ใน โลกนี้ด้วย พระเจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอดยังได้ทรงจัดเตรียมความบริสุทธิ์แก่บรรดาบุตรชายและบุตรหญิงของพระองค์ด้วย และถ้า เราดำเนินอย่างที่เราองค์ทรงประสงค์ให้เราดำเนิน ชีวิตของเราก็จะสำแดงต่อหน้าโลกนี้ถึงความจริงว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า

“ผู้ใดที่มีได้ประพุดิตตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า” โปรตสังเกตว่าบ่อยแค่ไหน ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงตักเตือนเราว่า ความเชื่อแท้จะเกิดผลออกมาเป็นความรักฉันทันพี่น้องโดยอัตโนมัติ พระเจ้าทรงเป็น ความรัก และเมื่อเรายอมรับพระเยซู ความรักของพระเจาก็หลั่งไหลเข้ามาสู่จิตใจของเราและเราก็รักพี่น้อง ถ้าเราไม่สามารถรักพี่น้อง คริสเตียนของเราที่เรามองเห็นได้แล้ว เราจะมิหน้ามาพูดได้อย่างไรว่าเรารักพระเจ้าที่เรามองไม่เห็น ? ศาสนาคริสต์เป็นเรื่อง ภาคปฏิบัติ “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว” (ยากอบ 2 : 26) การกระทำเป็นผลของความรอด ไม่ใช่เหตุ เปาโล อธิบายเรื่องนี้อย่างเรียบง่ายในเอเฟซัส 2 : 8 - 10 ที่ซึ่งท่านบอกกับเราว่าเราได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ อันเป็นของประทานจากพระเจ้า “จะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” แต่ท่านก็ยังบอกเราอีกด้วยว่า “เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบกรดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้ เราดำเนินตามนั้น”

ความรักทำให้เกิดการกระทำ

ข้อ 11 “นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน”

เมื่อเราศึกษาพันธสัญญาใหม่ เราก็ได้เห็นหลายๆเล่มพระธรรมและหลายๆตอนที่เน้นย้ำถึงเรื่องภาคปฏิบัติอยู่เสมอ ตัวอย่างเช่น “เหตุฉะนั้นตามที่ท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้ดำเนินชีวิตในพระองค์อย่างนั้นต่อไป” (โคโลสี 2 : 6) ในโรม 1 : 7 เราได้รับการ “ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน” เราจะต้องปฏิบัติตนในการดำเนินชีวิตให้สมกับสิ่งที่เรา ประกาศหรือพูด ในความเป็นจริงและในภาคปฏิบัติเราควรจะเป็นเหมือนอย่างที่เราพูดว่าเราเป็น “ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่าน ประพุดิตตาม ท่านก็เป็นสุข” (ยอห์น 13 : 17) พระเยซูตรัสกับบรรดาผู้ที่ “เป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่” เอาไว้ว่า

“มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัย พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอัน มากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’ เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้น จากเรา’” (มัทธิว 7 : 21 - 23) ผู้เชื่อแท้จะกระทำตามสิ่งที่ตัวเขาเองพูด

ในข้อที่ 10 ได้บอกกับเราอย่างเรียบง่ายว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนก็มิได้มาจากพระเจ้า และในข้อนี้ยอห์นก็กำลังบอกกับ เราว่า “เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก” ความรักแท้นั้นเป็นมากกว่าแค่อารมณ์ แต่เป็นการกระทำ ความรัก แท้ใคร่อยากจะทำบางสิ่งบางอย่าง ต้องทำอะไรสักอย่าง ความรักแท้จะต้องให้ออกไป และบ่อยครั้งที่การให้เองก็มีราคาสูง ลองคิดว่าความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อโลกใบนี้นั้นมีราคาสูงเพียงใด (ยอห์น 3 : 16) ผู้เชื่อแท้จะไม่รู้สึกยากเย็นเลยในการ สามัคคีธรรมซึ่งกันและกันและในการรักซึ่งกันและกัน ความรักต่อพี่น้องควรเป็นเรื่องธรรมชาติ ครอบครัวดูที่สมาชิกไม่มีความ รักต่อกันและกันก็เป็นครอบครัวยุติพิบัติ ถ้ามีพี่น้องคนใดเกลียดชังกัน นั้นจึงไม่ใช่เรื่องปกติ ในการอธิบายขยายความในที่นี้ ยอห์นได้ใช้เรื่องของคาอินและอาเบล

ข้อ 12 - 13 “อย่าเป็นเหมือนคาคินที่มาจากมารร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน”

เปาโลบอกกับเราว่า โดยความเชื่อ อาเบลจึงได้ “นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาคินมาถวายแด่พระเจ้า” (ฮีบรู 11 : 4) ความเชื่อเกิดขึ้นเพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นเพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ อาเบลจึงชอบธรรมเพราะท่านได้ยินและได้เชื่อในพระวจนะของพระเจ้า คาคินได้รับโอกาสอย่างเดียวกันนี้ แต่เขากลับเกลียดชังน้องชายของตน เพราะเขา “มาจากมารร้าย” และอาเบลนั้นชอบธรรม เราผู้เชื่อจึงไม่ควรสงสัยว่าเหตุใดโลกนี้จึงเกลียดชังเรา เป็นเรื่องไม่ปกติสำหรับโลกนี้ที่จะรักคริสเตียนเพราะเราอาศัยอยู่คนละโลกกัน ผู้เชื่อเป็นพลเมืองสวรรค์ ส่วนผู้ที่ไม่เชื่อเป็นพลเมืองของโลกนี้ เรามีธรรมชาติที่แตกต่างกัน ผู้ที่ไม่เชื่อมาจากพ่อคือมาร (ยอห์น 8 : 44) และเป็นลูกแห่งความพินาศ โดยธรรมชาติ (เอเฟซัส 2 : 3) ผู้เชื่อเป็นบุตรของพระเจ้าและได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า และได้ตายจากผู้ที่ไม่เชื่อแล้ว ตราบเท่าที่การสามัคคีธรรมนั้นยังคงอยู่ คงเป็นเรื่องผิดธรรมชาติสำหรับโลกนี้ที่จะรักคริสเตียน แต่ควรเป็นเรื่องธรรมชาติที่ผู้เชื่อจะรักซึ่งกันและกัน ถ้าเราไม่รักพี่น้องผู้เชื่อของเรา เราก็ไม่รักพระเจ้า คนที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงให้เกิดผล และ “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก” (กาลาเทีย 5 : 22) พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงรักษาบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14 : 15) และพระองค์ทรงบัญชาให้เรารักซึ่งกันและกัน

ผู้เชื่อแท้มีหลักประกัน

ข้อ 14 “เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความตาย”

มีหนทางมากมายที่ทำให้เราสามารถรู้ได้ว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ซึ่งถูกกล่าวถึงในพระคัมภีร์อย่างชัดเจน

โดยทางคำพยานของพระวจนะ (ยอห์น 5 : 24 ; 1 ยอห์น 5 : 10 - 13)

โดยทางคำพยานของพระวิญญาณ (โรม 8 : 16)

โดยทางคำพยานของจิตใจของเราเอง คือจิตใจใหม่ที่พระเจ้าทรงบรรจุไว้ในเราตั้งแต่เมื่อเราได้บังเกิดใหม่ (1 ยอห์น 3 : 20 - 21)

โดยทางความรักที่เรามีต่อพี่น้อง (ข้อที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้)

พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระคริสต์ทรงเป็นของประทานแห่งความรักสำหรับคนบาป และเมื่อเราต้อนรับพระองค์ เมื่อเรามีพระเยซูอยู่ในจิตใจของเราแล้ว เราก็จะรักพี่น้องของเราอย่างแนบแน่น เราไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยการรักพี่น้อง แต่เรารักพี่น้องเพราะเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ดังนั้น “เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

ในภาษากรีกเราจะพบว่า ในข้อนี้ คำว่า “ความตาย” กับคำว่า “ชีวิต” มีคำนำหน้าแบบเฉพาะเจาะจงปรากฏอยู่ หรือในอีกนัยหนึ่ง เรารู้ว่าเราได้พ้นจาก “ความตายนั่น” ไปสู่ “ชีวิตนั้น” เพราะเรารักพี่น้อง ดังนั้นจึงไม่ได้หมายถึงความตายฝ่ายร่างกายธรรมดาที่เราได้รอดพ้น แต่เป็นความตายนั่นซึ่งเป็นค่าจ้างของความบาป ผู้ที่ไม่เชื่อทุกคนก็ “ตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป” (เอเฟซัส 2 : 1) “ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่” (1 ทิโมธี 5 : 6) ความตายที่ถูกพูดถึงในที่นี้เป็นความตายนิรันดร์ในบึงไฟนรก หรือที่เรียกว่า “ความตายครั้งที่สอง” (วิวรณ์ 20 : 14) เรารู้ว่าเราได้พ้นจากความตายนั่นแล้ว (ค่าจ้างของความบาป) และได้มีส่วนในชีวิตนั้น (พระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเรา) พระองค์ตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13 : 35)

ความรักต่อพี่น้องไม่เพียงแค่ว่าเป็นหลักประกันแห่งความรอดในจิตใจของผู้เชื่อเท่านั้น แต่โลกนี้ยังสามารถรู้ได้ว่าเราเป็นสาวกของพระเยซูเมื่อเราสำแดง “ความรักที่ออกมาเป็นการกระทำ” ต่อกันและกันด้วย

ข้อ 15 “ผู้ใดเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นฆาตกร และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย”

มีความจำเป็นไม่มากที่จะใช้เวลาและพื้นที่สำหรับการอธิบายข้อนี้ซึ่งชัดเจนในตัวมันเองอยู่แล้ว “ผู้ใด” สามารถเป็นใครก็ได้ตั้งแต่ผู้รับใช้ มีคนยาก หรือสมาชิกคริสตจักรดีเด่น แต่ถ้าเขาเกลียดชังพี่น้องคริสเตียน เขาก็ยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด เขาเป็นฆาตกร ไม่จำเป็นว่าจะต้องเป็นคนลั่นไกยิงกระสุนเท่านั้นจึงจะนับว่าเป็นฆาตกร พระวจนะของพระเจ้ากล่าวอย่างเรียบง่ายว่าผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นฆาตกรแล้ว และไม่มีฆาตกรคนใดที่สามารถเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้าได้ (วิวรณ์ 21 : 8 ; 22 : 15)

ความรักที่สูงส่งที่สุด

ข้อ 16 “ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมพล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะพล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง”

ในข้อนี้เราได้เห็นความรักที่ออกมาเป็นการกระทำ คือความรักที่สูงส่งที่สุด พระเยซูทรงรักโลกที่เต็มไปด้วยคนบาปนี้ ทรงรักมากจนถึงขนาดที่ว่าพระองค์ทรงเต็มพระทัยพล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อว่าบรรดาคนที่คู่ควรกับนรกเหล่านั้นจะได้ชีวิตและได้รับอย่างครบบริบูรณ์

ในที่นี้ความรักเป็นสิ่งที่สำแดงออก ไม่ใช่ความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ เราไม่อาจมีส่วนในการเสียสละอันยิ่งใหญ่เช่นนี้ของพระองค์ หรือการทรงไถ่บาป หรือการทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปในการทรงสิ้นพระชนม์ได้เลย ข้อนี้กำลังพูดถึงแง่มุมของการเป็นแบบอย่างของเรื่องการทรงสิ้นพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า หรือความรักที่ออกมาเป็นการกระทำ “พระองค์ได้ทรงยอมพล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย” คำว่า “เพื่อ” ในที่นี้เป็นคำที่นำศึกษา ในภาษกรีกมีคำบุพบทอยู่สองคำที่แปลว่า “เพื่อ” แต่ทั้งสองคำนั้นมีนัยความหมายที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ตัวอย่างเช่น ใน 1 ทิโมธี 2 : 6 เราอ่านพบว่าพระคริสต์ทรง “ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง” และในมัทธิว 20 : 28 เราอ่านพบว่าพระองค์ได้ทรงประทานชีวิตของพระองค์ “ให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” ข้อพระคัมภีร์สองตอนนี้ดูเหมือนจะขัดแย้งกันและกันอยู่ แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ เปาโลกล่าวว่า “สำหรับคนทั้งปวง” ส่วนพระเยซูตรัสว่า “สำหรับคนเป็นอันมาก” คำกล่าวของผู้ใดถูก ? พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวงหรือ ? หรือพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนเป็นอันมาก ? อันที่จริงแล้วถูกทั้งคู่ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวงและเพื่อคนเป็นอันมาก ใน 1 ทิโมธี 2 : 6 คำว่า “สำหรับ” ในการแปลแบบตามตัวอักษรจากภาษากรีกมีความหมายว่า “เพื่อเห็นแก่” ดังนั้น พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเห็นแก่คนทั้งปวง พระเจ้าทรงรักโลก พระเยซูทรงเป็นผู้รับเอาความบาปของโลกนี้ไปเสีย

ในมัทธิว 20 : 28 การแปลแบบตามตัวอักษรของคำว่า “สำหรับ” หมายถึง “แทนที่” พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์แทนที่คนเป็นอันมาก ไม่ใช่แทนที่ “คนทั้งปวง” เรารู้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับการช่วยให้รอด แต่กระนั้นพระเยซูก็ยังทรงประทานพระองค์เองเพื่อเป็นค่าไถ่แก่คนทั้งปวง พระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ให้ใครสักคนพินาศเลย แต่ไม่ใช่ทุกคนที่มาถึงการกลับใจใหม่ แม้ว่าคำเชื้อเชิญนั้นจะมีมาถึง “ใครก็ตาม” แต่เรารู้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะมาหาพระองค์ ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์จึงทรงสิ้นพระชนม์แทนที่ “คนจำนวนมาก” คือคนจำนวนมากที่ยอมรับพระองค์และจะไม่ตาย พวกเขาจะมีชีวิตอยู่เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงประทานพระองค์เองเพื่อเห็นแก่โลกทั้งใบ พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อว่าคนทั้งปวงจะได้ชีวิต แต่เรา

ต้องยอมรับในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์เพื่อที่จะมีชีวิต และไม่ใช้ทุกคนที่จะยอมรับเช่นนี้ บรรดาผู้ที่ปฏิเสธที่จะยอมรับพระองค์จะต้องจ่ายราคาหนี้บาปด้วยตัวของพวกเขาเอง

เราอาจจะอธิบายความแตกต่างของคำทั้งสองคำได้ดังนี้ สมมติว่ามีชายคนหนึ่งกำลังเดินทางอยู่บนทางหลวงในตอนดึกคืนหลังเที่ยงคืน แล้วทันใดนั้นเขาก็ได้เห็นบ้านหลังหนึ่งกำลังลุกไหม้ในกองเพลิงโดยที่มีครอบครัวหนึ่งยังคงนอนหลับอยู่ข้างใน ซึ่งประกอบด้วย แม่ พ่อ และลูกๆอีกห้าคน ชายนักเดินทางคนนั้นจึงรีบรุดไปที่บ้านหลังนั้นและกระหน่ำเคาะประตูจนผู้เป็นแม่ตื่นนอนและเริ่มกรีดร้อง แล้วชายนักเดินทางก็พุ่งเข้าไปและช่วยอุ้มเธอออกมา จากนั้นเขาก็รีบกลับเข้าไปในบ้านแล้วอุ้มเด็กคนที่ยังเล็กที่สุดออกมาและส่งให้กับอ้อมแขนของแม่ แล้วกลับเข้าไปช่วยเด็กๆที่เหลือออกมาได้เรื่อยๆทีละคนๆ แต่พอเขากลับเข้าไปรอบที่ห้า นั้นเพลิงก็ลุกไหม้ขึ้นอย่างรุนแรง เขาสลักคว้นและถูกไฟคลอกจนเสียชีวิตไปพร้อมกับสมาชิกครอบครัวที่ยังหลงเหลืออยู่ภายในบ้านหลังนั้น ชายนักเดินทางคนนี้ได้เห็นภัยอันตราย และเขาก็ได้ยอมสละชีวิตของเขาเพื่อเห็นแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านหลังนั้น แต่เขาก็ได้สละชีวิตของเขาแทนที่คนเพียงแค่นั้นที่เขาช่วยไว้ได้เท่านั้น ดังนั้นเขายอมตายเพราะเห็นแก่คนที่พินาศไปในกองเพลิงนั้นด้วย แต่เขาก็ไม่ได้ตายแทนที่คนพวกนั้น บางทีนี่อาจเป็นภาพอธิบายที่ยังหยาบหรือไม่ค่อยสละสลวยเท่าไรนักสำหรับข้อพระคัมภีร์ที่เราากำลังศึกษานี้ แต่มันก็พอจะช่วยให้เข้าใจได้ว่า “ดังนั้นแหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย”

“และเราทั้งหลายก็ควรจะปล่อยวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง” ข้อนี้กำลังหมายความว่าเราควรจะยอมตายเพื่อพี่น้อง เหมือนอย่างที่เราเคยชูทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนหรือเปล่า? ไม่ใช่ แต่ข้อนี้หมายความว่าเราควรจะยอมมอบชีวิตของเราในการมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น คำกรีกที่ถูกแปลว่า “ทรงยอมปล่อยวาง” (ในส่วนที่หมายถึงพระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนนั้น) มีนัยยะในด้านรูปแบบการกระทำว่าเป็นการกระทำเพียงครั้งเดียวในเวลาใดเวลาหนึ่งที่เสร็จสมบูรณ์แล้วตลอดไป และเมื่อมันเป็นสิ่งสำเร็จแล้วก็ไม่ต้องการทำซ้ำอีก “ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ฮีบรู 10 : 12)

อย่างไรก็ตาม คำกรีกที่แปลว่า “ปล่อยวาง” (ในส่วนที่หมายถึงการที่ผู้เชื่อยอมมอบชีวิตของตนเองเพื่อพี่น้องนั้น) อยู่ในอีกรูปหนึ่ง ซึ่งมีนัยยะว่ายังไม่ “เสร็จสมบูรณ์แล้วตลอดไป” แต่ยังเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องอยู่ พระเยซูทรงถวายบูชาด้วยพระชนม์ชีพของพระองค์เพียงหนเดียว แล้วไม่ต้องทรงกระทำเช่นนั้นอีกเลย คริสเตียนได้รับการทรงเรียกให้สำแดงตนเองเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต (โรม 12 : 1) เราจึงไม่ใช่เครื่องบูชาที่ตายแล้ว แต่เราจะต้องมีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น

“เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเข้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน อย่าทำสิ่งใดในทางทุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือนอกกันดีกว่าตัว อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย

ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่เราเคยชูคริสต์ทรงมีด้วย พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพพระเจ้ามิได้ทรงเห็นว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์ เพื่อ ‘หัวเข่าทุกหัวเข่า’ ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ไต่พื้นแผ่นดินโลกก็ดี ‘จะต้องคุกกราบลง’ นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูชุนั้น และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา

เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใช่เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำ

กิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์ จงกระทำให้สิ่งสารพัดโดยปราศจากการ
บ่นและการทู่หมัดเถียงกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากคำหยาบและไม่มีความผิด เป็น 'บุตรที่ปราศจากคำหยาบของพระเจ้า' ใน
ท่ามกลาง 'ยุคที่คดโกงและวิปลาส' ท่านปรารถนาในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆในโลก โดยการป่าวประกาศยกพระวจนะอันมี
ชีวิตไว้อยู่เสมอ เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์
แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความ
ชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน” (ฟิลิปปี 2 : 1 - 18)

พระเยซูตรัสว่า “และผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา
เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้” (มัทธิว 10 : 42)

“และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะ
เห็นแก่พระคริสต์” (เอเฟซัส 4 : 32)

ความรักที่เป็นการกระทำ

ข้อ 17 - 18 “แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรัก
ของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่
จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง”

พระเนตรของพระเยซูไม่เคยมองข้ามผู้ที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก ในเมื่อผู้เชื่อได้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้าเช่นนี้แล้ว
เราก็ควรจะดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์และมองด้วยสายตาแบบเดียวกันกับพระองค์ด้วย ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อแท้ควรจะ
มองเห็นความลำบากขัดสนของพี่น้อง

พระเยซูทรงไม่เคยกระทำการอัศจรรย์เพื่อสนองพระประสงค์ส่วนพระองค์เลยแม้สักครั้งเดียว พระองค์ไม่ทรงมีบ้านอยู่
อาศัย พระองค์ไม่ทรงมีเตียงสำหรับบรรทม พระองค์ตรัสกับพวกสาวกว่า “ ” (มัทธิว 8 : 20 ; ลูคา 9 : 58) แต่กระนั้นพระองค์ก็
ยังทรงก้าวข้ามภวธรรมชาติต่างๆเมื่อมีใครบางคนกำลังตกทุกข์ได้ยาก (มัทธิว 14 : 25 ; ยอห์น 20 : 19) เป็นพระเยซูองค์
เดียวกันนี้เองที่เสด็จเข้าไปในถ้ำสิงห์กับดาเนียลและทรงช่วยผู้ที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก (ดาเนียล 6 : 22) เป็นพระเยซูองค์
เดียวกันนี้เองที่เสด็จพระราชดำเนินอยู่ในเตาไฟอันแรงกล้ากับซัดรีค เมซาค และเอเบดเนโก และทรงช่วยพวกเขาไว้ไม่ให้เปลว
เพลิงแตะต้องได้ มีคนอยู่สามคนที่ได้ถูกจับโยนเข้าไปในเตาไฟ แต่กษัตริย์มองเห็นคนสี่คนกำลังเดินอยู่ในนั้น และได้กล่าวว่า
“เขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า” (ดาเนียล 3 : 25) ขอบพระคุณพระเจ้า
สำหรับพระธรรมฮีบรู 13 : 8 “พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อไปเป็นนิกาล”

พระเยซูทรงไม่เคยยุ่งเกินไป ทรงไม่เคยเหนื่อยล้าเกินไป และทรงไม่เคยสาละวนเกินไป ในการปรนนิบัติรับใช้บุคคลที่
กำลังตกทุกข์ได้ยาก พระองค์ทรงประทับนั่งลงที่บ่อน้ำของยาโคบ ทรงรอคอยพวกสาวกกลับมาจากเมืองที่พวกนั้นเข้าไปซื้อหา
อาหาร พระองค์ทรงหิวพระกระยาหารและทรงอ่อนล้า แต่กระนั้นเมื่อพวกนั้นกลับมาจากในเมืองแล้วพระองค์ก็ยังไม่ทรงเสวย
พระองค์ทรงมีอาหารของพระองค์ที่พวกเขาไม่รู้จัก นั่นคือ พระองค์ทรงนำดวงวิญญาณที่กำลังทุกข์ยากลำบากมาถึงประตูแห่ง
ความรอด ลองอ่านเรื่องราวตอนนีดูในยอห์น 4 : 1 - 42

ในขณะที่พระเยซูกำลังเสด็จผ่านเมืองเยรีโค บาร์ทิเมอัสคนตาบอดก็ได้ร้องเรียกพระองค์ว่า “บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรง
เมตตาข้าพระองค์เถิด” ผู้คนที่อยู่ล้อมรอบองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นก็ปรามขอร้องตาบอดคนนี้ให้สงบลง แน่แน่นอนว่าบุคคลผู้
มีงานยุ่งมากมายอย่างพระเยซูคงจะไม่ทรงมีเวลาสำหรับคนคนนี้ แต่พระเยซูกลับทรงหยุดและทรงบัญชาให้นำบาร์ทิเมอัสมาหา
พระองค์ แล้วพระองค์ก็ทรงรักษาตาของเขามองเห็นได้ และเขาก็ติดตามพระเยซูไปทันที (มาระโก 10 : 46 - 52) ก็ครั้งก้หน

แล้วในพระชนม์ชีพบนโลกนี้อันยังไปด้วยพันธกิจมากมายของพระเยซู ที่พระองค์ทรงหยุดแวะเพื่อช่วยเหลือคนบางคนที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก และก็ยังมีคนที่กำลังตกทุกข์ได้ยากอยู่อีกมากมายรอบๆตัวเราในทุกวันนี้ ทั้งผู้ที่ตกทุกข์ได้ยากฝ่ายร่างกาย ตกทุกข์ได้ยากในฝ่ายจิตวิญญาณ ตกทุกข์ได้ยากทางด้านจิตใจ และผู้คนที่กำลังตกอยู่ในสภาวะการณ์ต่างๆซึ่งเราสามารถช่วยเหลือให้ดีขึ้นได้ แต่เราก็กงานยุ่งเกินไปและไม่ใส่ใจมากพอที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้น

มีสมาชิกคริสตจักรหลายๆคนที่มั่งงานในคริสตจักรยุ่งมากเกินไปที่จะมาช่วยเหลือดวงวิญญาณอันล้ำค่าที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก ซึ่งเป็นดวงวิญญาณที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ให้ บ่อยครั้งที่เรากงานยุ่งเกินไปที่จะมาช่วยเหลือพี่น้องคริสเตียนของเรา คือบรรดาคนที่เป็นอวัยวะในพระกายของพระคริสต์ เรามองเห็นความลำบากขัดสนของพวกเขา แต่เรากลับไม่มีเวลาที่จะไปช่วยเหลือพวกเขา

ลูกา 10 : 30 - 37 บันทึกคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียใจดีไว้ ลองอ่านและศึกษาตอนนี้ดูอย่างระมัดระวัง เรื่องราวนี้บอกเล่าถึงชายคนหนึ่งเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังเมืองเยรีโคแล้วตกเป็นเหยื่อของกลุ่มโจร พวกนั้นได้ปล้นเขา ทูตตีเขา และทิ้งเขาไว้ในสภาพใกล้ตายที่ข้างทาง เมื่อปุโรหิตและคนเลวีผ่านมาทางนั้นทีละคน ต่างคนก็ต่างมองเห็นชายผู้บาดเจ็บคนนี้ แต่ก็เดินผ่านไป จากนั้นชาวสะมาเรียก็ผ่านมาและมองเห็นชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้ แล้วท่านก็มีใจเมตตาสงสารเขา จึงทำแผลให้เขา พาเขาขึ้นหลังสัตว์บรรทุกของและพาเขาไปถึงโรงแรม แล้วท่านก็จ่ายเงินให้กับเจ้าของโรงแรมและขอให้ช่วยดูแลชายคนนี้ และท่านกล่าวว่า “เงินที่จะเสียเงินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะใช้ให้” นี่คือนิยามของคริสเตียน จากการอุปมาเรื่องราวในตอนต้นของอุปมานี้ ชายผู้บาดเจ็บนี้เป็นคนแปลกหน้าของชาวสะมาเรีย เป็นคนแปลกหน้าที่ไม่ได้ดูน่าดึงดูด แถมยังเปลือยกายและโชกเลือดอีกด้วย แต่สภาพอันอนาถาของเขาได้สัมผัสจิตใจของชาวสะมาเรียและทำให้ท่านต้องเมตตาสงสารชายผู้เคราะห์ร้ายคนนี้ เราต้องจำไว้ว่าพระเยซูทรงรักเราตั้งแต่มื่อเรายังไม่รัก พระเจ้าทรงเมตตากรุณาต่อเราและทรงเต็มพระทัยปลอ่ยวางพระชนม์ชีพของพระองค์เพื่อที่เราจะมีชีวิตอยู่

ถ้าเราประกาศตนว่าเป็นคริสเตียนแต่ยังสงวนตนเองเอาไว้จากพี่น้องที่กำลังตกทุกข์ได้ยากซึ่งเรามีความสามารถที่จะช่วยเหลือเขาได้ ถ้าเราไม่มีใจเมตตาสงสารต่อเขาแล้ว เราก็ไม่มีหน้าจะประกาศตนว่าความรักของพระเจ้าดำรงอยู่ในเรา

ข้อ 18 ได้ให้กฎเกณฑ์สำหรับความรักที่เป็นการกระทำ เราต้องไม่รักเพียงแค่ด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ด้วยการกระทำและความจริง บางครั้งเมื่อผู้รับใช้พระเจ้าไปเยี่ยมเยียนหญิงม่ายที่ซึ่งมีเด็กที่กำลังตกทุกข์ได้ยากอยู่ด้วย และภายหลังจากการปฏิบัติงานอภิบาลเสร็จ ผู้รับใช้ก็จะก้มลงอธิษฐานและทูลขอพระเจ้าให้ทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นสำหรับครอบครัวนี้ ในขณะที่ยังมีเงินอีกเป็นหมื่นเป็นแสนอยู่ในบัญชีธนาคารของคริสตจักรใหญ่ๆซึ่งสร้างอาคารใหญ่โต ผู้ที่มาร่วมประชุมนมัสการในโบสถ์นั้นก็ร้องเพลง “พระเยซูเป็นที่รักของข้า” แต่พวกเขาก็รักพระองค์ด้วยคำพูดเท่านั้น ไม่ใช่ด้วยการกระทำและความจริง แต่คำเตือนสติของพระคัมภีร์ก็คือ “แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง” (ยกอบ 1 : 22)

เราควรจะถามตัวเราเองไหมว่าเราเป็นคริสเตียนแท้แค่ไหนเมื่อเทียบกับมาตรฐานในพระคัมภีร์ ? เราได้รักพี่น้องอย่างที่เราได้รับพระบัญชาให้รักพวกเขาหรือยัง ? เราพร้อมและเต็มใจหรือไม่ที่จะช่วยเหลือผู้ที่กำลังตกทุกข์ได้ยาก ? หรือเราเห็นแก่ตัวเกินไป หรือมั่งงานยุ่งเกินไป ที่จะมีเวลาสำหรับการปรนนิบัติรับใช้ผู้อื่น ? ถ้าเรากลายเป็นคนที่จดจ่อสาละวนอยู่แต่กับกิจการต่างๆของเราเองจนเรามีจิตใจแข็งกระด้างต่อความลำบากขัดสนของผู้อื่น ก็ขอพระเจ้าทรงเมตตาสงสารเราและทรงปลุกเร้าให้ตื่นขึ้นสำหรับหน้าที่ของเราในฐานะผู้เชื่อแท้

ผู้เชื่อมีหลักประกัน

ข้อ 19 - 21 “และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์ เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า”

ในภาษาเดิมของข้อนี้สามารถแปลได้อีกว่า “และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราเป็นของพระองค์อย่างแท้จริง” คำว่า “โดยเหตุนี้” บ่งชี้ถึงข้อที่เราพึงจะศึกษาไป เรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักเราเพราะพระองค์ได้ทรงยอมพลีอวัยวะชีวิตของพระองค์เพื่อเรา ถ้าเรารู้ว่าเรารักพี่น้องด้วยการกระทำไม่ใช่เพียงแค่คำพูดเท่านั้น เราก็จะรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และถ้าเราอยู่ฝ่ายความจริงแล้ว เราก็เป็นของพระองค์อย่างแท้จริง เราก็ได้รับการช่วยให้รอดอย่างแท้จริง และเราก็ “ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์”

“เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา...” พระวจนะของพระเจ้าได้ตักเตือนไว้ว่า “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระมัดระวังรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ” (สุภาพิต 4 : 23) ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็มีจิตใจใหม่และพระเยซูก็ทรงประทับอยู่ภายในนั้น จิตใจของเราจึงไม่กล่าวโทษเรา แต่ให้ความมั่นใจกับเราแทน ถ้าใจของคุณไม่สามารถให้ความมั่นใจแก่คุณได้ว่าคุณคือบุตรของพระเจ้า คุณก็ควรจะไปปลุกตัวออกมา คุณเขาลงอยู่ต่อหน้าพระคัมภีร์และคันไถในพระวจนะจนกว่าคุณจะได้รับ ความมั่นใจ

“พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง” เรามีตัวอย่างที่ดีของข้อนี้จากประสบการณ์ของเปโตรก่อนเหตุการณ์การตรึงกางเขน พระเยซูตรัสกับท่านว่า “ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาดานได้ขอท่านไว้เพื่อจะฝึตร้อนท่านเหมือนฝัดข้าวสาลี แต่เราได้อิฐฐานเมื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด...” ฝ่ายเขา (เปโตร) จึงทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี” พระองค์ตรัสว่า “เปโตรเอ๋ย เราบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไปขึ้น ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง” (ลูกา 22 : 31 - 34 บางส่วน) คุณก็ควรรู้เรื่องราวอันน่าเศร้านี้แล้ว เปโตรไม่เพียงแต่ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านยังสวดและสาบานว่าท่านไม่เคยรู้จักพระองค์

ภายหลังการทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเปโตรและพวกสาวกคนอื่นๆ หนีไปตลอดทั้งคืนโดยไม่สามารถจับปลาได้เลย พระเยซูก็ทรงจัดเตรียมอาหารเช้าสำหรับพวกเขา และในการสัมภาษณ์หลังเมื่อชำระระหว่างองค์พระผู้เป็นเจ้ากับเปโตร พระเยซูทรงถามท่านว่า “ท่านรักเราหรือ ?” เปโตรทูลตอบว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” ครั้งที่สองพระเยซูก็ตรัสถามอีกว่า “เปโตร ท่านรักเราหรือ ?” และเปโตรก็ทูลตอบว่า “ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” แล้วพระเยซูก็ตรัสถามเป็นครั้งที่สาม “ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ ?” และเปโตรก็รู้สึกโศกเศร้าที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตรัสถามเป็นครั้งที่สาม จึงทูลตอบว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่า ข้าพระองค์รักพระองค์” (ยอห์น 21 : 15 - 17)

พระเยซูทรงทราบทุกสิ่ง และพระองค์ทรงทราบถึงจิตใจของเปโตร เช่นเดียวกันกับที่พระองค์ทรงทราบก่อนที่จะทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนว่าเปโตรจะปฏิเสธพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงนำสาวกผู้ใจร้อนคนนี้กลับบ้านด้วยความจริงที่ว่าท่านก็เป็นเพียงแค่คนบาปธรรมดาคนหนึ่งที่ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณ และท่านจะต้องระวังตัวอยู่ตลอดเวลา โดยตระหนักถึงพลังอำนาจของซาตาน ซึ่งเป็นพญามารตนเดียวกันกับที่ทำให้ท่านปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง

ท่านผู้อ่านที่รัก ผมสงสัยว่าพวกเรารักพระเยซูกันจริงหรือเปล่า ? เราได้เลี้ยงดูลูกแกะและฝูงแกะของพระองค์ เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงบัญชาให้เปโตรกระทำหรือไม่ ? เราได้รับใช้พระองค์จริงๆ โดยการยอมมอบตัวเราเองเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตแล้วหรือยัง ? จิตใจของเรากล่าวโทษเราหรือเปล่า ? หรือจิตใจของเรากำลังกล่าวโทษเราเพราะความเห็นแก่ตัวและความไม่ใส่ใจของเรา ?

“ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า” ขอให้ผมเตือนสติคุณว่าบุคคลที่สามารถรับฟังเสียงหัวใจของตนเองได้อย่างปลอดภัยแน่นอนนั้นมีเพียงแต่ผู้ที่บังเกิดใหม่และได้รับการชำระโดยพระโลหิตอย่างแท้จริงแล้วเท่านั้น ในกิจการ 23 : 1 อัครทูตเปาโลได้เป็นพยานต่อหน้าพี่น้องของท่าน ท่านกล่าวว่า “ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่าสมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชวามาเรื่อนั้น สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งนั้นเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ” (กิจการ 26 : 9 - 11)

เป็นเรื่องง่ายที่จะเห็นว่าก่อนที่เปาโลจะกลับใจนั้น จิตสำนึกผิดชอบของท่านยังไม่ได้นำท่านไปในทางที่ถูก แต่มันด้านชาเสียจนท่านสามารถข่มเหงพระเยซูด้วยความเชื่อว่าท่านกำลังรับใช้พระเจ้าได้ แต่ในกิจการ 24 : 16 ภายหลังจากที่ท่านบังเกิดใหม่ ท่านกล่าวว่า “ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอูตสำหรับประพุดติดตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์” คนเราสามารถทำให้จิตสำนึกผิดชอบของท่านด้านชาได้ สามารถทำให้มันเงิบลงและดำเนินต่อไปจนมันไม่รู้สึกรู้สาอะไรอีกได้ แต่ส่วนผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ อุทิศตน และเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้วนั้น จะมีจิตสำนึกผิดชอบที่ฉับไว ซึ่งเป็นพระพรอันยิ่งใหญ่อีกประการหนึ่งในชีวิตคริสเตียน แต่จิตสำนึกผิดชอบที่ฉับไวนั้นจะต้องดำรงอยู่ภายใต้แสงสว่างแห่งความรักของพระเจ้า หายใจเข้าออกด้วยลมหายใจแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้รับการชำระให้สะอาดด้วยพระวาระของพระเจ้า และดำเนินตามรอยพระบาทของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ท่านผู้อ่านที่รัก แล้วจิตใจของท่านล่ะ ? จิตสำนึกผิดชอบของท่านมีการพูดคุยอะไรกับท่านบ้างหรือไม่เมื่อครั้งล่าสุดนี้ ? ท่านควรจะมี และท่านควรจะถามจิตใจของท่านเองด้วยคำถามส่วนตัว อย่างเช่น “ฉันเชื่อด้วยใจหรือด้วยความคิด ? ฉันมีความรักเป็นการกระทำหรือเพียงแค่ว่าคำพูดที่หลงลืมได้ทันทีหลังจากที่พูดออกไป ?” ลองถามจิตใจของคุณว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ที่นั่นหรือไม่ หรือจิตใจของคุณได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า ? จิตใจของคุณให้ความมั่นใจกับคุณว่าคุณเป็นบุตรของพระเจ้าหรือเปล่า ? หรือจิตใจของคุณกำลังกล่าวโทษคุณอยู่ ?

เป็นการปฏิบัติที่ดีในการถามตัวคุณเองด้วยคำถามเหล่านี้อยู่บ่อยๆ จงจำไว้ว่า มนุษย์มองดูที่รูปลักษณ์ภายนอก แต่พระเจ้าทอดพระเนตรดูที่จิตใจ ดังนั้น “จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ” (สุภาพิต 4 : 23)

พระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐาน

ข้อ 22 “และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์”

ยากอบบอกกับเราว่า “ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกันที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน” (ยากอบ 4 : 2 - 3)

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น” (ยอห์น 15 : 7)

ผมสงสัยว่าที่ประชุมปกติทั่วไปในทุกวันนี้มีการอธิษฐานที่แท้จริงอยู่มากเพียงใด? พระเจ้าทรงสัญญาจะตอบคำอธิษฐานของเราถ้าเรารักษาพระวาระของพระองค์ ถ้าพระวาระของพระองค์ดำรงอยู่ในเราและเราอยู่ในพระองค์ ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์และกระทำการสิ่งต่างๆที่เป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ถ้าเราทูลขอเพื่อที่จะสนองสิ่งที่

เป็นราคาต้นทุนของเราเอง หรือทำให้สมความปรารถนาของเราเองและปรนเปรอเนื้อหนัง เช่นนั้นเราก็ไม่จำเป็นจะต้องหวังใจว่าจะได้คำตอบสำหรับคำอธิษฐาน

เราต้องจดจำคำสอนของพระคัมภีร์ในเรื่องการอธิษฐาน หลายๆครั้งที่เราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานอย่างไรหรือเรื่องอะไร แต่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณก็ทรงช่วยเราในการอธิษฐาน

“พระวิญญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าจะอธิษฐานขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า” (โรม 8 : 26 - 27)

เราจะได้รับสิ่งใดก็ตามที่เราขอลอถ้าเรา “รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” นี่หมายความว่าเราจะต้องรักษาพระบัญญัติสิบประการอย่างครบถ้วนสมบูรณ์แบบมีเช่นนั้นพระเจ้าจะไม่ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเราหรือ ? ข้อที่ 23 ได้ตอบคำถามนี้

ข้อ 23 “และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว”

ยอห์น 6 : 1 - 14 บันทึกเรื่องการอัศจรรย์ที่พระเยซูทรงเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว หลังจากนั้นฝูงชนกลุ่มใหญ่ก็ติดตามพระองค์ไป แต่พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามีใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ่ม อย่าชวนขวยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว”

แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า “ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้” พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “งานของเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น” (ยอห์น 6 : 26 - 29)

เมื่อเราเชื่อในพระเยซู เราก็ถูกสร้างใหม่ในพระองค์เพื่อประกอบภารกิจ และเรากระทำการดีเพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา ด้วยเหตุนี้ การทำงานของพระเจ้าและทำตามพระประสงค์ของพระองค์ก็คือการเชื่อในพระเยซู

เพื่อป้องกันไม่ให้ผู้เชื่อนี้คิดว่าพวกเขาจะต้องรักษาพระบัญญัติของโมเสส (บัญญัติสิบประการ) ยอห์นจึงได้อธิบายความหมายของ “พระบัญญัติ” โดยท่านกล่าวว่า “นี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ ข้อแรก เราจะต้องเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์ ข้อที่สอง เราจะต้องรักซึ่งกันและกัน” โปรดสังเกตว่าส่วนแรกของพระบัญญัตินี้เป็นแหล่งกำเนิดให้กับส่วนที่สอง ไม่มีใครสามารถที่จะรักอย่างที่เขาคควรรักได้จนกว่าเขาจะเชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า ส่วนที่สองของพระบัญญัตินี้เป็นเครื่องหมายในตัวผู้เชื่อว่าเขาได้เชื่อฟังส่วนแรกแล้ว

ขอให้เราสังเกตคำตอบที่พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีในมัทธิว 22 : 34 - 40 “แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน มีนักกฎหมายผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองพระองค์โดยถามพระองค์ว่า

"อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด" พระเยซูทรงตอบเขาว่า "จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า" นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อต้นและข้อใหญ่ ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้"

จากข้อพระคัมภีร์ที่ยกมาตอนนี้ การรักพระเจ้าและรักเพื่อนบ้านตามที่พระคัมภีร์สอนเราให้รัก ก็เป็นการกระทำที่พระบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นสำเร็จ “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้” (โรม 3 : 20) “เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10 : 4)

ข้อ 24 “และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว”

บัดนี้ ลองมาดูว่าเรารู้อะไรบ้าง เมื่อเราเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า เมื่อเรารักซึ่งกันและกัน อย่างที่พระองค์ทรงบัญชาเรา เช่นนั้นแล้วเราก็มีหลักประกันว่าเราดำรงอยู่ในพระองค์ พระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา และเราดำรงอยู่ร่วมกันกับพระองค์ เป็นภาพที่สวยงามของการที่ทั้งสองฝ่ายดำรงอยู่ด้วยกัน เราได้รู้จักกับผู้ที่เรายู่ด้วยกันมากยิ่งขึ้น เราได้รู้ว่าอะไรที่อีกฝ่ายหนึ่งชอบหรือไม่ชอบ เราได้รู้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งชอบทำอะไรและไม่ชอบทำอะไร ในลักษณะนี้เอง เราได้มารู้จักกับองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่เราควรจะรู้จักพระองค์โดยการดำรงอยู่ในพระองค์ด้วยความเชื่อ โดยการดำรงอยู่ร่วมกับการทรงสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดำรงอยู่ภายในจิตใจของเรา โดยทางการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้าซึ่งนำพาความรักของพระองค์มาสู่มวลมนุษย์ พระองค์ก็ได้ทรงยอมให้เราได้รับสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ในการได้มีสัมพันธ์สนิทกับพระองค์ คือผู้เชื่ออยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าทรงอยู่ในผู้เชื่อ (โรม 8 : 1 ; โครินธ์ 1 : 27 ; 3 : 3) แล้วเราก็มีพระทัยของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 2 : 16)

“ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว” อีกครั้งหนึ่งในที่นี้ ที่ความจริงอันเป็นหลักประกันได้ถูกกล่าวถึง ไม่มีความรอดที่ปราศจากหลักประกัน เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วแต่ไม่รู้ตัวในเรื่องนี้ เรารู้ว่าพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในเราโดยทางพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เราแล้ว

เมื่อเราดำรงอยู่ในพระเจ้าและพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเรา เราก็ได้รับพระสัญญาว่า “เราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์” พระเจ้าทรงช่วยเราให้อิฐฐานเพื่อกันและกัน เพื่อว่าเราจะมาถึงจุดที่เราสามารถเข้าใจสิ่งต่างๆที่พระเจ้าทรงกระทำให้เราสามารถเข้าใจได้ คือสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำเพื่อเราและจะทรงประทานให้เราถ้าเราดำเนินได้ตามเงื่อนไขของพระเจ้าที่จะทรงนำพาคำตอบอันแน่ชัดมาให้คำอธิษฐาน

1 ยอห์น - บทที่ 4

- 1) ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียๆวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลก
- 2) โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า
- 3) และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว
- 4) ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก
- 5) เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา
- 6) เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้าย่อมรักเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้าย่อมไม่รักเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ
- 7) ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า
- 8) ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก
- 9) โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น
- 10) ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ปล้ำพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา
- 11) ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย
- 12) ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา
- 13) ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา
- 14) และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก
- 15) ผู้ที่ยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า
- 16) เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น
- 17) ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้
- 18) ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์
- 19) เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน

- 20) ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพวคมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้
- 21) พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

ในบทนี้มีหัวเรื่องสำคัญอยู่สองเรื่องที่จะถูกอภิปราย

เรื่องแรกคือ วิธีการของพระเจ้าที่ช่วยให้เราสามารถเข้าใจได้ว่า เรามีพระวิญญาณของพระเจ้าและเราจะแยกแยะวิญญาณแห่งความเท็จได้อย่างไร ผู้เชื่อนั้นแน่นอนว่าพระเจ้าทรงประทับอยู่ในตัวเขาโดยทางพระวิญญาณที่พระเจ้าทรงประทานให้เขา ยอห์นได้เตือนว่าผู้เชื่อไม่สามารถเชื่อถือได้ทุกๆวิญญาณ เพราะแม้แต่วิญญาณของซาตานและของปฏิปักษ์พระคริสต์ก็สามารถแสดงตนว่าสัตย์ซื่อต่อพระวาระของพระเจ้าได้ เป็นสิ่งสำคัญที่คริสเตียนจะต้องสามารถแยกแยะระหว่างพระวิญญาณของพระเจ้าและวิญญาณแห่งความเท็จ เพราะพวกผู้รับใช้ของมารเหล่านี้ก็สามารถกล่าวถ้อยคำที่ชวนให้หลายคนเชื่อได้ว่าพวกมันเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐจริงๆ ซาตานสามารถยกข้อพระคัมภีร์มาอ้างอิงได้มากกว่าสมาชิกคริสตจักรส่วนใหญ่เสียอีก และเป็นเรื่องน่าเศร้าแต่จริง ผู้สอนเทียมเท็จส่วนใหญ่มีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์มากกว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วหลายคนรู้เสียอีก พวกเขาศึกษาเพื่อที่จะหาข้อสนับสนุนให้กับคำสอนเท็จของพวกเขา ในขณะที่ผู้เชื่อแท้ศึกษาเพื่อที่จะได้รับอาหารฝ่ายจิตวิญญาณ

หลักฐานที่ยอห์นได้ให้ไว้เพื่อพิสูจน์ว่าคุณคนนั้นมีพระวิญญาณบริสุทธิ์และไม่ใช้วิญญาณแห่งความเท็จก็คือว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพร้อมที่จะยอมรับว่าพระเยซูคริสต์เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง และว่าพระองค์ทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารี และว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสภาพมนุษย์ พวกผู้ที่ปฏิเสธหลักคำสอนที่สำคัญของศาสนาคริสต์เช่นนี้ก็มิมีวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ เราผู้ซึ่งบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็ควรจะสรรเสริญพระเจ้าสำหรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับอยู่ในเรา (บทที่ 2 ข้อที่ 20, 27) คือพระวิญญาณผู้ทรงแยกแยะวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์และทรงนำเราเพื่อที่เราจะไม่ถูกชักนำให้หลงไป เราจึงไม่ฟังเสียงของพวกผู้สอนเทียมเท็จ

เรื่องสำคัญเรื่องที่สองในบทนี้คือ หน้าที่ของผู้เชื่อในด้านความรัก รวมถึงพลังอำนาจและอิทธิพลของมัน เรื่องนี้จะเริ่มกล่าวถึงตั้งแต่ในข้อที่ 7 ไปจนถึงส่วนที่เหลือทั้งหมดของบทนี้

เราไม่จำเป็นต้องอ่านจดหมายฝากฉบับนี้ไปไกลเพื่อที่จะค้นพบว่าความรักเป็นหัวเรื่องโปรดของผู้เขียนที่ได้รับการดลใจคือท่านยอห์น "สาวกผู้เป็นที่รัก" ท่านนี้ ความรักมีแหล่งกำเนิดในพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก ด้วยเหตุนี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ภายในเรา เราจึงรัก พระเจ้าไม่ได้ทรงรักด้วยเพียงถ้อยคำเท่านั้น พระองค์ยังทรงพิสูจน์ความรักของพระองค์ด้วยการทรงประทานพระบุตรของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา และในเมื่อพระองค์ทรงรักเราอย่างมากมาย เราก็ควรที่จะรักซึ่งกันและกันด้วย ความรักระหว่างผู้เชื่อที่ออกมาเป็นกากระทำจะเป็นหลักฐานอันแท้จริงว่าพระเจ้าทรงอยู่ในเรา ความรักจะมอบความกล้าและความมั่นใจให้แก่เราในวันแห่งการพิพากษาเมื่อเราต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า ความรักก็ขจัดความกลัวทั้งสิ้น และบรรดาผู้ที่ยังมีความกลัวในการดำเนินชีวิต กลัวความตาย กลัวการอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า และกลัวว่าอนาคตจะมีอะไรอยู่นั้น ก็ยังไม่บังเกิดใหม่ พระเจ้าไม่ทรงประทับอยู่ในบุคคลที่ขลาดกลัว และบุคคลที่ขลาดกลัวก็ไม่ได้ดำรงอยู่ในพระเจ้า วิวรรณ์ 21 : 8 ได้บรรยายถึงพวกผู้ที่จะต้องอยู่ในนรก และพวกแรกที่อยู่ในนรกนั้นก็คือ "คนขลาด" ความบาปนำมาซึ่งความขลาดกลัว แต่ความรักและความรอดก็ขจัดความกลัวเสีย

เรารักพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณของพระเจ้าที่ทรงอนุญาตให้พระเยซูต้องทรงชิมรสความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนแล้ว เราก็จะไม่มีวันได้รู้จักกับความรักแท้เลย อีกทั้งบุคคลไม่สามารถที่จะรักพระเจ้าและเกลียดชังพี่น้องของเขาได้ ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของเขาก็ไม่ได้บังเกิดจากพระเจ้า บทนี้จบลงด้วยพระบัญญัติว่าคนที่รักพระเจ้าย่อมต้องรักพี่น้องของเขาด้วย ไม่ควรจะเป็นเรื่องยากเย็นสำหรับผู้เชื่อในการที่จะรักซึ่งกันและกัน

คำเตือนให้ระวังพวกผู้สอนเทียมเท็จและวิญญาณเทียมเท็จ

ข้อ 1 “ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกอย่างวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณเหล่านั้นว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลก”

มีวิญญาณแห่งความเท็จอยู่มากมายในโลกทุกวันนี้ แน่ใจว่ามีมากกว่าในคริสตจักรยุคแรกเสียอีก มีศาสนาอื่นๆ มากมายในทุกวันนี้มากยิ่งขึ้นกว่าเดิม และโปรดสังเกตว่าผมใช้คำว่า “ศาสนาอื่นๆ” เพราะศาสนาที่แท้จริงมีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น และนั่นคือศาสนาคริสต์ ส่วนอื่นๆที่เหลือทั้งหมดล้วนเป็นสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นมาเอง ประเทศนี้กำลังมีพวกผู้สอนและนักเทศน์หลักคำสอนเทียมเท็จมากเกินไปแล้ว คือพวกที่มีความยินดีเป็นอย่างมากในการใช้ถ้อยคำที่สวยหรูและวลีที่ไพเราะเพื่อสร้างความประทับใจต่อผู้ฟังและชักนำพวกเขาเข้าสู่หนทางแห่งความผิดเพี้ยน มีผู้คนอันประเสริฐอีกหลายคนที่ยังอ่อนแอ เป็นพวกที่ยังไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆของพระเจ้าอย่างครบถ้วน พวกเขาได้รับการช่วยให้รอดแล้ว แต่พวกเขายังไม่ได้ศึกษาหรือรับการสั่งสอน และก็ไม่ใช่องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสถิตย์อยู่ในพวกเขาที่ทำให้พวกเขาถูกชักนำไปสู่ความเท็จอันน่ารังเกียจ เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับ 1 เปโตร 2 : 6 “เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เรวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีคำอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย’”

แต่เราจำเป็นต้องรับฟังคำเตือนที่เอาจริงเอาจังเกี่ยวกับเรื่องวิญญาณต่างๆ เพราะ “มีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกไปในโลก” ถ้าเรื่องนี้เป็นจริงในยุคสมัยของยอห์นแล้ว ลองคิดถึงทุกวันนี้ดู ! ท่านผู้อ่านที่รัก มีผู้พยากรณ์เท็จเป็นหมื่นๆคนจริงๆที่อยู่ในแผ่นดินนี้ พระเยซูทรงประกาศแก่พวกสาวกของพระองค์ว่าหมายสำคัญที่โดดเด่นอย่างหนึ่งของการเสด็จกลับมาของพระองค์ก็คือการมีอยู่อย่างดาษดื่นของบรรดาผู้ล่อลวงและผู้พยากรณ์เท็จ พระองค์ตรัสว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า ‘เราเป็นพระคริสต์’ เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป...จะมีผู้พยากรณ์เท็จหลายคนเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป” (มัทธิว 24 : 4 - 5, 11)

เครื่องหมายของผู้สอนเทียมเท็จ

ข้อ 2 - 3 “โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว”

อะไรจะเป็นตัวทดสอบเพื่อที่จะทำให้เราแยกได้ว่าเป็นพระวิญญาณที่แท้จริงจากวิญญาณเทียมเท็จ ? เราจะสามารถรู้จักผู้รับใช้ที่แท้จริง หรือผู้สอนพระคัมภีร์ที่แท้จริงได้อย่างไร ? พระวาระของพระเจ้าให้คำตอบดังนี้ “วิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า” ข้อนี้หมายถึงคนทุกคนที่ยอมรับว่า บุรุษนามว่า พระเยซูคริสต์ เคยเกิดขึ้นมา มีชีวิตอยู่ และตาย และเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์จริงเช่นเดียวกับเฮโรด ปีลาต หรือซีซาร์ เช่นนั้นหรือ ? ไม่ใช่ ข้อนี้ไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นในที่นี้ มีนักประวัติศาสตร์และนักวิชาการมากมายที่ถึงแม้จะไม่เชื่อ แต่ก็สอนว่าบุรุษที่มีนามว่าพระเยซูคริสต์มีตัวตนอยู่จริง แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อในความเป็นพระเจ้าและการทรงรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์

บรรดานักวิชาการพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ที่ได้อุทิศชีวิตของพวกเขาในการศึกษาภาษากรีกได้บอกกับเราว่าประโยคดังกล่าวในตอนนี้อาจจะหมายถึงว่า “วิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า” สังเกตเห็นความแตกต่างหรือไม่ ? “พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมา” ไม่เหมือนกับ “พระเยซูเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมา”

ในมัทธิว 1 : 18 - 25 เราได้เรียนรู้ว่าโยเซฟและมารีย์เป็น “คู่มั้น” (มั้นหมายความว่าแต่งงานกัน) และโยเซฟได้ค้นพบว่ามารีย์ได้กลายเป็นแม่คนเสียแล้ว ตามพระราชบัญญัติของโมเสส (พระราชบัญญัติ 22 : 20 - 21) หญิงสาวที่ถูกพบว่าได้สูญเสีย

เสียพรหมจารีของตนจะต้องถูกหินขว้าง แต่โยเซฟรักมารีย์ และเป็นความตั้งใจของท่านที่จะถนอมหมั้นอย่าง “ลับๆ” หรือก็คือไม่ให้เรื่องนี้เล็ดลอดออกสู่สาธารณะ “แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดุเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า “โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขาทั้งหลาย”

“เยชู” แปลว่า ผู้ช่วยให้รอด “พระเยชู” คือพระนามของพระผู้ช่วยให้รอดของเราที่ทรงอยู่ในสภาพมนุษย์ ส่วน “พระคริสต์” เป็นพระราชอิสริยยศของพระองค์ หมายถึง “ผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้” พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าตั้งแต่ก่อนที่จะทรงกลายเป็นบุรุษนามว่าเยชูแล้ว พระองค์ทรงอยู่กับพระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรก ทรงเป็นพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ ผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ และองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นข้อพระคัมภีร์ที่เราากำลังดูอยู่ในตอนนี้ก็ชัดเจนขึ้นมาก ทุกๆวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยชูทรงเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ ก็ยอมรับว่าพระเยชูทรงเป็นพระเจ้า เป็นพระบุตรของพระเจ้า และทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี ทุกๆวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยชูทรงเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ก็ยอมรับว่าพระเจ้าทรงอยู่ในพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้ ทุกๆวิญญาณที่ยอมรับว่าพระเยชูทรงเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ก็กำลังยอมรับความเป็นพระเจ้าและการทรงรับสภาพนี้ของพระองค์ และนี่ก็เป็นตัวทดสอบข้อแรกและข้อสำคัญสำหรับวิญญาณทั้งปวงที่กล่าวอ้างว่ามาจากพระเจ้า คำถามก็คือ “ท่านคิดว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ใด ? พระองค์ทรงเป็นบุตรของใคร ?” (มัทธิว 22 : 42)

ใช่แล้ว มีคนมากมายที่ถูกนับว่าเป็นเป็นผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นผู้สอนที่ยิ่งใหญ่ นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่ หรือแม้กระทั่งนักประกาศข่าวประเสริฐผู้ยิ่งใหญ่ ผู้ซึ่งกล่าวสิ่งดีๆมากมายเกี่ยวกับพระเยชู พวกเขาประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นบุคคลที่พิเศษ โดดเด่น และไม่ธรรมดาที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ พวกเขายอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นพระอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่และเป็นแพทย์ที่ยิ่งใหญ่ พวกเขาไปไกลจนถึงขนาดยอมรับว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งต่างๆที่ไม่ธรรมดาและไม่สามารถอธิบายได้ แต่กระนั้นบุคคลก็ยังยังสามารถเชื่อในทุกสิ่งเหล่านี้เกี่ยวกับพระเยชูและยังคงหลงหายและต้องถูกสาปแช่งชั่วนิรันดร์เมื่อจากโลกนี้ไปได้ ! การเชื่อว่าพระเยชูทรงเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่นั้นไม่เพียงพอ การเชื่อว่าพระองค์ทรงมีความพิเศษในพันธกิจของพระองค์และทรงยิ่งใหญ่อย่างไม่อาจบรรยายได้ในการทรงสั่งสอนและทรงรักษาเยียวยาของพระองค์นั้นไม่เพียงพอ ในการที่จะได้รับการช่วยให้รอด เราต้องยอมรับว่าพระเยชูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ ถ้าพระองค์ทรงไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้าแล้วพระองค์ก็จะทรงเป็นเรื่องหลอกลวงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ เป็นนักต้มตุ๋นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก เป็นคนโกหกตัวฉกาจที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้ และพระองค์ก็จะทรงกระทำการหมิ่นประมาทที่ร้ายแรงที่สุดเท่าที่ใครจะสามารถกระทำได้ เพราะพระองค์ทรงกล่าวอ้างว่าเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้า ทรงเป็นพระบุตรแท้ของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” พระเยชูจะต้องทรงเป็นพระเจ้าในสภาพมนุษย์จริงหรือไม่ก็เป็นบุคคลหลอกลวงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาเท่านั้น พระองค์จะต้องทรงเป็นความจริงแท้หรือไม่ก็คำโกหกที่ยิ่งใหญ่ที่สุด สิ่งที่เราใส่สารที่พูดที่มนุษย์เราจะกระทำได้นั้นก็คือการก้าวเข้าไปอ่านพระคัมภีร์ตอนที่กล่าวถึงพระเยชู และจากนั้นก็ปฏิเสธเรื่องการเสด็จมาเป็นมนุษย์และการทรงประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์เสีย พระเยชูของเราทรงเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ และบัดนี้ก็มีบุรุษผู้หนึ่งที่ประทับนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้สูงสุด และบุรุษผู้นั้นก็ทรงมีพระนามว่า เยชู (1 ทิโมธี 2 : 5)

ในข้อที่ 3 ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่าถ้าวิญญาณใดๆไม่ยอมรับว่าพระเยชูทรงเป็นพระคริสต์ที่ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า แต่มาจากมาร เป็นวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ เรากำลังอาศัยอยู่ใน “วาระสุดท้าย” นับตั้งแต่การตรึงกางเขนขององค์พระเยชูคริสต์เจ้า และบัดนี้ก็เป็นวาระสุดท้ายของ “วาระสุดท้าย” อย่างแน่แท้ พวกปฏิปักษ์พระคริสต์ (พหุพจน์) ก็มีอยู่แล้ว และในวันหนึ่งข้างหน้าอาจจะในทันทีหลังจากที่คริสตจักรถูกรับขึ้นไปแล้ว ปฏิปักษ์พระคริสต์ (เอกพจน์) ก็จะปรากฏตัว มันจะมีชื่อเรียกอยู่หลายชื่อ ในดาเนียล 8 : 23 มันถูกเรียกว่า “กษัตริย์องค์หนึ่งพระพักตร์ร้าย” ใน

พันธสัญญาใหม่มันถูกเรียกว่า “ลูกของความพินาศ” (ยอห์น 17 : 12 ; 2 เธสะโลนิกา 2 : 3) “คนแห่งการบาป” (2 เธสะโลนิกา 2 : 3) สำหรับปฏิบัติพระคริสต์ผู้นั้น วิญญาณของมันก็มีอยู่แล้ว ณ ที่นี้ และตัวของมันเองจะมาภายหลังจากที่คริสตจักรได้ถูกรับออกไปจากโลกนี้แล้วเพื่อไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ บัดนี้จึงมีพวกบรรดาปฏิบัติพระคริสต์จำนวนมากมายคือพวกผู้สอนเทียมเท็จ หรือนักเทศน์เทียมเท็จ คือคนที่ยืนอยู่หลังธรรมาสันอันบริสุทธิ์ แต่ในชีวิตจริงถูกเรียกโดยซาตาน ได้รับการแต่งตั้งและมอบหมายหน้าที่โดยซาตาน และพวกนี้จะต้องอยู่ในบึงไฟนรกกับซาตานตลอดชั่วนิรันดร์

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 โครินธ์ 11 : 13 - 15)

เป็นเรื่องที่อันตรายและมีความเสียหายมากสำหรับผู้เชื่อในการให้การสนับสนุนผู้รับใช้ที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ในการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังและบังเกิดจากสาวพรหมจารีของพระองค์ การสนับสนุนคนเช่นนั้นก็เป็นการสนับสนุนศัตรูของพระเจ้า และผู้เชื่อที่มีความผิดในการกระทำเช่นนั้นก็จะสูญเสียบาเหน็จของตนได้ ยอห์นได้เตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 2 ยอห์น 7 - 11 ท่านบอกให้เราระวังตัวให้ตมิมเช่นนั้นเราจะสูญเสีย “สิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว” สิ่งนี้หมายถึงเรื่อง การเป็นผู้รักษา ไม่ใช่เรื่องความรอด เราไม่ได้ “กระทำ” ความรอดของเรา สิ่งนั้นเป็นของประทานโดยไม่คิดมูลค่าจากพระเจ้า แต่เป็นการเป็นผู้รักษาของเราที่นำพาบาเหน็จมาให้ และถ้าเรารู้ทั้งรู้แต่ก็ยังสนับสนุนผู้รับใช้หรือผู้สอนหลักคำสอนเทียมเท็จคนนั้นแล้ว เราก็จะสูญเสียบาเหน็จของเรา

ไม่มีประโยชน์ที่จะอ้างว่าไม่รู้ในการนี้ และกล่าวว่าเราไม่ทราบวาศิษยาภิบาลของเราเป็นนักเทศน์มูลฐานนิยมจากพระคัมภีร์หรือเปล่า ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็ต้องรู้ว่าเขาได้เทศนาความจริงหรือไม่ พระวณะของพระเจ้าประกาศว่าเรารู้โดยทางองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับอยู่ภายในผู้เชื่อ

ผู้เชื่อคือผู้ชนะ

ข้อ 4 “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก”

ผู้อ่านที่รัก การได้เป็นบุตรของเจ้านั้นเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ เมื่อคนคนหนึ่งได้เชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซูคริสต์ บุคคลนั้นก็บังเกิดจากพระเจ้าทันที และเขาก็ได้ดำรงอยู่ในพระเจ้าและพระเจ้าทรงประทับอยู่ในเขาทันที ในช่วงขณะนั้นเอง เขาก็ได้กลายมาเป็นผู้มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้นั่งอยู่ในสวรรค์สถานโดยทางพระเยซูคริสต์ และได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จนกว่าจะถึงวันแห่งการช่วยให้รอดนั้น

จากข้อนี้เราจึงมีหลักประกันว่าความสัมพันธ์ระหว่างผู้เชื่อกับพระเจ้าเป็นสิ่งยืนยันชัยชนะ ผู้เชื่อเป็นของพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงเป็นพระเจ้าของผู้เชื่อ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา เราก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระองค์ และพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ทรงเป็นดังบุตรหัวปีในบรรดาบุตรทั้งหลาย เราเป็นเชื้อสายของพระเจ้า คือเป็นเชื้อสายร่วมโดยทางพระเยซู บางครั้งเราอาจคิดว่าตัวเรากำลังอยู่ตามลำพัง อาจมีบางเวลาที่ดูเหมือนว่ามีเพียงแค่ตัวเราเท่านั้นในชุมชนที่เราอยู่ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดแล้วอย่างแท้จริง และด้วยเหตุนี้ เราจึงมักจะคิดว่า เรากำลังเผชิญกับการต่อต้านขัดขวางจากศัตรูอยู่เพียงลำพัง แต่ท่านผู้อ่านที่รัก จงอย่าหวั่นไหว เพราะผู้เชื่อทุกคนร่วมกันกับพระเจ้า ก็ยิ่งใหญ่กว่าฝูงชนจำนวนมากนัก

“ท่าน...ได้ชนะเขาเหล่านั้น” พระวณะไม่ได้กล่าวว่า “ท่านจะชนะ” หรือ “ท่านก็จะชนะ ถ้าหากว่า...” คำแถลงในที่นี้ชัดเจนและเข้าใจได้ง่าย “ท่านได้ชนะ (แล้ว)” เราเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ “ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอก

เหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้” (1 โครินธ์ 10 : 13)

ชัยชนะที่แน่นอนนั้นเป็นของเรา เพราะ “พระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก” พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าวิญญาณของปณิกษ์พระคริสต์ที่อยู่รอบตัวเราในโลกนี้ พระเจ้าผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าพญามารและพวกปีศาจจากนรกทั้งปวงรวมกัน พวกปีศาจนั้นจดจำพระเยซูในฐานะพระคริสต์ของพระเจ้า แต่พวกปีศาจไม่สามารถรับการช่วยให้รอดได้ ยากอบบอกกับเราว่า พวกปีศาจก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น (ยากอบ 2 : 15) พวกมันรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นใคร พวกมันไม่ได้ปฏิเสธเรื่องการทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ พวกปีศาจยังมีความเคารพยำเกรงต่อพระเยซูคริสต์มากยิ่งขึ้นกว่านักเทศน์บางคนเสียอีก ! เราไม่สามารถเอาชนะซาตานได้ด้วยกำลังของเราเอง แต่พระเยซูทรงเผชิญหน้ากับมันและทรงปราบมันลงเสีย พระองค์ตรัสว่า “อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น” แล้วเรื่องก็จบ ซาตานก็ยอมเชื่อฟังและไปเสีย ท่านผู้อ่านที่รัก จงอย่าไปที่ประตูเมื่อซาตานมาเคาะเรียก แต่จงร้องเรียกหาพระเยซู แล้วพระองค์จะทรงขับไล่ซาตานไปเสีย

โลก - เครื่องหมายของผู้สอนเทียมเท็จ

ข้อ 5 - 6 “เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้าย่อมไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ”

พวกผู้สอนเทียมเท็จนั้นมีตราประทับอยู่ ยอห์นเคลื่อนเนื้อหาไปต่อจากเรื่องวิญญาณของปณิกษ์พระคริสต์สู่เรื่องของบุคคลที่มีการแสดงออกถึงวิญญาณที่แตกต่างกัน “ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ” จงจำไว้ให้ขึ้นใจว่า “เราทั้งหลาย” ในจดหมายฝากฉบับนี้หมายถึงยอห์นผู้เป็นที่รักและบรรดาผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงทุกคน และผู้เชื่อแท้จะไม่ถูกขัดไปขัดมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง พวกเขาจะไม่ถูกปลุกปั่นหรือทำให้สับสน เพราะพวกเขามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระองค์จะทรงแยกแยะคำสอนเทียมเท็จและผู้สอนเทียมเท็จได้ในทันที ถ้าคุณไม่สามารถบอกได้ว่าใครเป็นคนของพระเจ้าจริงๆจากบรรดาพวกนักเทศน์เทียมเท็จล่ะก็ คำแนะนำของผมสำหรับคุณคือขอให้คุณลองตรวจสอบประสบการณ์แห่งความรอดของคุณดู มารอาจจะหลอกลวงคุณด้วยสิ่งจอมปลอม เพราะผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจะไม่ถูกทำให้สับสนโดยพวกผู้สอนหลักคำสอนเทียมเท็จ

“โลกก็ฟังเขา” มวลชนมักจะหลงไปตามความเท็จเสมอ ไปตามกระแสที่มีแรงต้านทานน้อยที่สุด และไปตามสิ่งที่ดูน่าตื่นตาและบันเทิงใจ มีเพียงครั้งเดียวเท่านั้นที่พระเยซูทรงมีฝูงชนนับพันๆคนติดตามพระองค์ นั่นคือเมื่อพระองค์ทรงเลี้ยงอาหารพวกเขาด้วยขนมปังและปลา และในวันถัดมานั้นเอง พระองค์ก็ได้ตรัสบอกพวกเขาว่าพวกเขาติดตามพระองค์เพราะแค่หวังจะได้กินขนมปังและปลา หรืออาหารฝ่ายร่างกายเท่านั้น และไม่ใช่เพราะฤทธิ์อำนาจที่ทรงสำแดงในการอัศจรรย์ แน่แน่นอนว่าการมีฝูงชนขนาดใหญ่ติดตามอยู่ก็ไม่ได้หมายความว่าบุคคลผู้นั้นเทียมเท็จเสมอไป นักเทศน์ผู้ยิ่งใหญ่บางคนในโลกนี้เคยรู้จักก็เป็นที่ยอมรับของฝูงชน แต่แน่นอนว่าคุณไม่สามารถกล่าวได้ว่า “คนคนนี้เป็นคนของพระเจ้าอย่างแน่นอน เพราะคนเป็นพันๆคนคอยติดตามเพื่อจะฟังเขา” คุณไม่สามารถตัดสินผู้รับใช้ ผู้สอน หรือนักประกาศข่าวประเสริฐ บนพื้นฐานของการมีฝูงชนคอยติดตามผู้นั้นอยู่ได้

โลกนี้รับฟังพวกนักเทศน์เทียมเท็จเพราะเขาเทศนาเพื่อเอาอกเอาใจโลกนี้ เขาจึงเป็นฝ่ายโลก มาตรฐานและการประพฤติของเขาก็เป็นแบบโลกนี้ บางคริสตจักรทุกวันนี้ควรบังคับให้เอาไม้กางเขนและกระจกสีลง แล้วเอาป้ายเขียนว่า “สโมสร” ขึ้นไว้เหนือประตูแทน คริสตจักรยุคใหม่หลายๆแห่งมีการเต้น การสังสรรค์ เล่นบิงโก และแม้กระทั่งเสิร์ฟเบียร์และ

คือกเทศในเวลาสร้างสรรค์กันด้วย เมื่อพวกเขาตามอย่างโลกนี้มากกว่าตามอย่างพระคัมภีร์และพระเจ้า เราก็สามารถสรุปได้ว่า พวกเขาเป็นฝ่ายโลกนี้ และด้วยเหตุนี้ “โลกก็ฟังเขา”

ผู้เชื่อแท้จะไม่ติบ่วงของพวกฝึกใฝ่ทางโลกเหล่านี้ หรือพวกผู้รับใช้ของมารและธรรมศาลาของซาตาน เพราะว่า “เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า” ผู้รับใช้แท้ก็เป็นฝ่ายพระเจ้า ท่านเหล่านั้นได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า ได้รับกำลังจากพระเจ้า และพวกท่านเหล่านั้นเทศนาพระวจนะของพระเจ้า

“ผู้ที่รู้จักพระเจ้าก็ฟังเรา” ผู้เชื่อแท้จะฟังผู้รับใช้ของพระเจ้าเพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงอยู่ในจิตใจของผู้รับใช้ก็ทรงเป็นพยานในจิตใจของผู้เชื่อด้วย และดังนั้นผู้เชื่อก็จะจดจำผู้รับใช้แท้ได้เมื่อท่านเทศนาพระวจนะของพระเจ้า

“และผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้านี้ไม่ฟังเรา” ผู้ที่ไม่เชื่อก็ไม่รับฟังผู้รับใช้ของพระเจ้า นี่เป็นเหตุผลว่าทำไมเราจึงมีการแตกแยกและพรรคพวกต่างๆในคริสตจักรทุกวันนี้ เมื่อคนของพระเจ้าเทศนาพระวจนะของพระเจ้าจากบนธรรมาสน์ในคริสตจักรธรรมดาต่างๆไปในทุกวันนี้ คุณสามารถแน่ใจได้เลยว่าจะต้องมีการแตกแยกกันไปด้วยในแถวที่นั่นด้านข้าง ผู้ที่ไม่เชื่อและพวกหน้าซื่อใจคดจะไม่สามารถทนต่อคำสอนที่มีหลักได้นาน แล้วพวกปีศาจที่อยู่ภายในคนพวกนั้นก็ประกาศสงครามต่ออัครทูตของพระเจ้า

ผมมักจะพูดอยู่บ่อยๆว่า คริสตจักรที่อยู่มาหลายปีแล้วโดยที่ไม่มีปัญหาหรือความร้าวฉานเลยนั้นก็เป็คริสตจักรที่ตายแล้ว และพระวจนะของพระเจ้านี้ไม่ได้ถูกใช้เทศนาบนธรรมาสน์เลย เมื่อใดก็ตามที่พระเยซูได้ตรัสขณะที่พระองค์ยังทรงอยู่บนโลกนี้ ก็ทำให้เกิดการแบ่งแยกผู้คนออกจากกันเสมอ พระองค์ทรงเป็นนักแบ่งแยกประชากรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่โลกนี้เคยรู้จัก คนบางคนก็กล่าวว่า “พระองค์ทรงมาจากพระเจ้า” และอีกบางคนก็กล่าวว่า “เขามีผีสิง” บางคนก็กล่าวอีกว่า “พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ต่างๆโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า” และอีกบางคนก็กล่าวว่า “เขาทำวิทยาคุมด้วยอำนาจของเบเอลเซบับ” บางคนยังกล่าวอีกว่า “บุรุษผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่แท้” และอีกบางคนก็ยังคงกล่าวว่า “เขาเกิดมาจากการล่วงประเวณี” บางคนก็เชื่อและรักพระองค์ และอีกบางคนก็ไม่เชื่อและเกลียดพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าพวกเขาเกลียดชังเรา พวกเขาก็จะเกลียดชังบรรดาผู้ที่ตามเรามา” คุณสามารถแน่ใจได้เลยว่า ถ้าพระองค์ยังไม่ทรงทำให้คนทุกคนฟังพอใจเหมือนกันหมด ผู้รับใช้พระเจ้าในทุกวันนี้ก็จะไม่ทำเช่นนั้นด้วยเหมือนกัน

“เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ ตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย” (ฮีบรู 4 : 12) พระวจนะของพระเจ้าเป็น “เหมือนค้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ” (เยเรมีย์ 23 : 29) แสงสว่างแห่งพระวจนะของพระเจ้าได้ฉายส่องชีวิตของผู้คน และผู้ที่ไม่เชื่อก็ไม่ชอบที่จะถูกเปิดโปง ด้วยเหตุนี้ โลกนี้จึงไม่รับฟังคนของพระเจ้า บุคคลที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็อาจจะเจียบๆอยู่ได้สักพัก แต่ในที่สุดเขาก็จะกบฏต่อพระกิตติคุณแท้และต่อผู้รับใช้แท้ของพระเจ้า

แต่คนของพระเจ้าที่แท้จริงจะไม่ยอมให้เรื่องนี้ทำให้เขาเก็บของและย้ายออกจากเมืองไป เขาจะยิ่งรัดเข็มขัดให้แน่น พับแขนเสื้อขึ้น และด้วยความถ่อมใจที่ยอมจำนนต่อพระเจ้า เขาจะอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงบรรจุกะสุนแห่งพระกิตติคุณในตัวข้าพระองค์และให้ข้าพระองค์เหนื่อยไปออกไป” พระวจนะของพระเจ้าเป็นดั่งไฟ (1 โครินธ์ 3 : 13) และเมื่อคุณก่อไฟล้อมรอบคนหน้าซื่อใจคด เขาก็จะต้องกลับใจไม่ก็กลับไป คนของพระเจ้าจะรู้วิธีเยียวยารักษาความหน้าซื่อใจคดและความไม่เชื่อเมื่อเกิดปัญหาขึ้นในคริสตจักรท้องถิ่น และพระเจ้าจะทรงส่งสารบรรดานักเทศน์ผู้ซึ่งยอมให้คณะมีคณาภิเษกท่านออกจากคริสตจักรที่พระเจ้าได้ทรงตั้งให้ท่านเป็นผู้รับใช้

“ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณแห่งความจริงและวิญญาณแห่งความเท็จ” ใน 1 โครินธ์ 2 : 12 - 16 เปาโลได้กล่าวว่า “บัดนี้เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ แต่มนุษย์

ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญูณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญูณ แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญูณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้ เพราะว่า ‘ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้’ แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์”

นักเทศน์ของพระเจ้าจะไม่ฝึกใฝ่ทางโลก พวกเขาเป็นคนที่อยู่ในทางของพระเจ้า เป็นพลเมืองของอีกโลกหนึ่ง พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้นำทางให้กับพวกเขา พระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าคือตำราของพวกเขา และพระเจ้าทรงหนุนกำลังให้กับข้อความของพวกเขา แต่โลกนี้หัวเราะเยาะพวกเขา เปาโลกล่าว “เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์...เราทั้งหลายเป็นคนอภัยศ...เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัด...” (1 โครินธ์ 4 : 10 - 13 บางส่วน)

ผู้รับใช้ที่ไม่ได้เอออไปกับฝูงชน ไม่ได้ให้เติมแต่งบันเทิงให้เต็มคริสตจักร และไม่ได้ตั้งห้องครัวกับกาแฟไว้ในใต้ถุนคริสตจักร ก็ถูกจัดว่าเป็นพวก “ล้าสมัย” ที่เอาแต่เทศนา “ขวานผ่าซาก” แต่ข้อความจากพระคัมภีร์ก็เป็นเพียงข้อความเดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยจิตวิญญูณให้รอดและเตรียมคนให้พร้อมสำหรับแผ่นดินสวรรค์ได้ คนของพระเจ้านักเทศนาพระวจนะของพระเจ้า พวกเขาจะพร้อมอยู่เสมอทั้งเมื่อมีโอกาส หรือไม่มีโอกาส ในการว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือน (2 ทิโมธี 4 : 2) และ “ผู้ที่รู้จักพระเจ้า” ก็รับฟังนักเทศน์ของพระเจ้า

เมื่อคุณได้ยินผู้รับใช้หรือนักประกาศข่าวประเสริฐเชิญชวนให้ผู้รับเชื่อในการประชุมนั้นเข้าร่วม “คริสตจักรตามใจชอบของตน” คุณสามารถแน่ใจได้เลยว่าเขาไม่ได้รู้จักพระคัมภีร์และฤทธิ์เดชของพระเจ้า นักเทศน์พระคัมภีร์ที่แท้จริงจะกำชับบรรดาผู้ที่ท่านนำมาถึงพระคริสต์ให้เข้าร่วมคริสตจักรที่คนของพระเจ้าเทศนาพระวจนะของพระองค์ มีผู้รับใช้บางคนในทุกวันนี้ที่กล่าวเชิญชวนว่า “เชิญเข้าร่วมคริสตจักรตามใจชอบของคุณ เราทั้งหมดล้วนดีนสู่จุดหมายเดียวกัน และทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกัน” คำกล่าวเช่นนี้จะไม่มีทางหลุดออกมาจากริมฝีปากของผู้รับใช้แห่งพระวจนะที่บังเกิดใหม่แล้วและได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้า เราไม่ได้ดีนสู่จุดหมายเดียวกัน เราจะไม่ไปยั้งที่เดียวกันทั้งหมด ผู้เชื่อจะไปสู่สวรรค์ แต่เราไม่ได้ “ดีนรน” เพื่อไปถึงที่นั่น เราได้ไปถึงที่นั่นเพราะเราเชื่อวางใจ ไม่ใช่เพราะเราดีนรน เราไม่ได้ทำงานเพื่อเป้าหมายเดียวกันทั้งหมด ความรอดไม่ได้มาจากการกระทำ แต่เป็นพระคุณโดยทางความเชื่อ เป็นของประทานจากพระเจ้า

ผู้เชื่อแท้ก็บังเกิดจากพระเจ้า

ข้อ 7 - 10 “ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ยอมรับแล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา”

นี่เป็นบทนำสู่หัวข้อเรื่องเกี่ยวกับความรัก ซึ่งเป็นหัวข้อที่กินเนื้อที่ที่เหลือทั้งหมดของบทนี้ แน่แน่นอนว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงทราบว่าคุณไม่มีใครจะรู้ดีในเรื่องนี้ดี (เท่าที่ความรู้ของมนุษย์จะรู้ได้) ไปกว่ายอห์นสาวกผู้เป็นที่รัก เราได้จากข้อพระคัมภีร์หลายๆตอนว่ายอห์นได้แสดงออกถึงความรักต่อองค์พระเยซูคริสต์อย่างน่าจดจำ (ยอห์น 13 : 23 ; 21 : 20)

“ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรา (ผู้เชื่อแท้) รักซึ่งกันและกัน” โปรดสังเกตประโยคเปิดในที่นี่ “ท่านที่รักทั้งหลาย” หมายถึงถึงรอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรแท้ ทำไมคริสเตียนควรจะรักซึ่งกันและกัน “เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า” ความรักแท้มีแหล่งกำเนิดในพระเจ้า ไม่มีผู้ใดนอกจากบุตรที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าเท่านั้นที่จะรู้จักความรักแท้อย่างบริบูรณ์ เพราะ

ความรักแท้ทั้งสิ้นนั้นมีจุดเริ่มต้นที่พระเจ้า เมื่อเราสำแดงความรักแท้ เราก็แสดงให้เห็นว่าเราได้บังเกิดในฝ่ายจิตวิญญาณแล้วจริงๆ เพราะ “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก”

“ความรักมาจากพระเจ้า” และยิ่งเรารักในความจริงมากเท่าไร เราก็ยิ่งเป็นเหมือนกับพระเจ้ามากเท่านั้น ความอิจฉา การชิงดี ความโกรธ ความเกลียดชัง ความทารุณ และความเห็นแก่ตัว สิ่งเหล่านี้มีแหล่งกำเนิดจากมาร ไม่ใช่จากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของความเกลียดชัง การชิงดี หรือความอิจฉา

“ทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า” ทุกคนที่รักในความจริงและความบริสุทธิ์ก็เป็นคนที่บังเกิดใหม่แล้ว มีคนหลายคนที่ไม่แสดงความรักต่อเด็กๆ ความรักต่อคนยากไร้ ความรักต่อครอบครัวและญาติมิตรของตน แต่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าพวกเขาได้บังเกิดใหม่แล้ว สายตาฝ่ายร่างกายไม่สามารถที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างความรักที่เป็นมาจากพระทัยพระเจ้ากับความรักที่มนุษย์แสดงออกเพื่อเหตุผลนานาประการ เป็นเรื่องที่เป็นไปได้สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อที่จะจำลองความรักของพระเจ้าได้อย่างใกล้เคียงมากจนมีแต่พระเจ้าเองเท่านั้นที่ทรงสามารถตรวจพบความแตกต่างได้ คนๆนั้นสามารถมีจิตใจดีและมีน้ำใจกว้างขวางต่อมิตรสหายของตน มีเมตตาในการปฏิบัติครอบครัวของตนและต่อผู้อื่นที่กำลังขัดสนยากไร้ แต่ก็ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ เขาอาจมีความรักอันใหญ่หลวงต่อผู้อื่นและมีอุปนิสัยที่เต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาต่อคนที่ขัดสนและยากไร้ แต่ก็ไม่ได้รักพระเจ้า

“ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า” บุคคลที่ไม่มีหัวใจแห่งความรักก็ไม่จำเป็นต้องเสแสร้งว่าเป็นผู้เชื่อ เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก และถ้าคนนั้นรู้จักพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงดำรงอยู่ในจิตใจของเขา และบุคคลนั้นที่มีพระเจ้าอยู่ในจิตใจก็จะรักด้วยการกระทำและความจริง ไม่ใช่เพียงแค่คำพูดเท่านั้น เมื่อพระเจ้าทรงดำรงอยู่ในจิตใจ ความรักก็จะหลั่งไหลออกมาจากจิตใจโดยอัตโนมัติ ไม่มีคำไหนที่จะมีความหมายและความจริงมากไปกว่าถ้อยคำสั้นๆไม่กี่คำนี้ คือคำว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ในยุคสมัยแห่งความเกลียดชัง การชิงดี ความเป็นปฏิปักษ์ ความโลภ ความไม่เชื่อ และความเห็นแก่ตัว เมื่อคนหมู่มากดูจะคิดถึงแต่ตนเองเท่านั้น เมื่อความมั่งคั่งส่วนใหญ่จะอยู่ในมือของคนเพียงแค่มือเดียวในเวลาที่คนส่วนใหญ่ต้องเข้านอนทั้งๆที่ท้องยังหิวในตอนกลางคืน ช่างน่าชื่นใจเพียงใดที่ได้รู้ว่า “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” และยังน่าชื่นใจอีกที่ได้พบกับบรรดาผู้ที่รู้จักพระเจ้าและผู้ที่รักพระเจ้าอย่างที่เราองค์ทรงรักเพราะเขารู้จักพระเจ้า ในโลกที่มีดমনเต็มไปด้วยความบาป ความเศร้าโศก และความเจ็บปวดร้าวรานนี้ ยังคงมีดวงวิญญาณอันล้ำค่าอีกมากมายที่เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เป็นผู้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเกิดผลแห่งความรักอย่างแท้จริง

ในข้อ 9 ยอห์นได้กล่าวสิ่งเดียวกันกับที่เปาโลได้กล่าวไว้ในโรม 5 : 1 - 11 เพียงแต่ใช้สำนวนที่ต่างกัน

“เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าไปในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม ไม่มีใครจะมีใครตายเพื่อคนชอบธรรม แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา บัดนี้เราจึงเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์ เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่ มิใช่เพียงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเดี๋ยวนี้เราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า”

ไม่ใช่เรื่องยากเลยในการที่จะรักใคร่สักคนที่รักคุณ ใคร่สักคนที่มักจะทำอะไรต่าง ๆ เพื่อคุณ และพูดดี ๆ กับคุณ แต่พระเจ้าทรงประทานความรักของพระองค์แก่เราในขณะที่เรายังเป็นคนบาป คนสิ้นหวัง คนไร้กำลัง เป็นศัตรูต่อพระเจ้าและห่างไกลจากพระองค์ พระเยซูบนไม้กางเขนคือความรักของพระเจ้าที่แสดงออกเป็นการกระทำ พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์ ไม่ใช่โดยการทรงประทานบางสิ่งที่เป็นสิ่งรอง แต่ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ พระเจ้าทรงประทานสิ่งที่ดีเลิศที่สุดของพระองค์สำหรับความเลวร้ายที่สุดของเรา เพื่อที่เราจะได้มีชีวิต เรามีชีวิตอยู่ก็เพราะพระเยซูทรงพระชนม์อยู่ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ และทรงถือลูกกุญแจแห่งความตายและนรก ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจึงไม่หวาดกลัวต่อเมื่อวาน วันนี้ และวันพรุ่งนี้ เพราะพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในเราและเรามีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ความบาปของเราได้ถูกยกแล้วโดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ และ “เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์”

“ในข้อนี้แหละเป็นความรัก” นั่นคือ พระเจ้าได้ทรงส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลกนี้ให้สิ้นพระชนม์เพื่อศัตรูของพระองค์ และเราผู้ซึ่งคู่ควรกับความตายและนรกจะได้มีชีวิต เพราะการทรงยอมเสียสละของพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ความรักของพระองค์ก็สำแดงออกในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ กำลังทรงกระทำอยู่ และที่จะทรงกระทำเพื่อบรรดาผู้ที่เชื่อวางใจในพระเยซู

“มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา” เราไม่ได้รักพระเจ้า ยอห์น 1 : 10 - 13 บอกกับเราว่าพระเยซู “ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่” พระองค์เสด็จมาในที่ของพระองค์เอง และกระนั้นที่ของพระองค์เองก็ยังปฏิเสธพระองค์ พี่น้องที่รัก ไม่มีมนุษย์ธรรมดาจากอาดัมคนใดเลยจนถึงบัดนี้ที่เต็มใจยอมให้พระเจ้าทรงเป็นหนึ่งในจิตใจ จิตวิญญูณ และในร่างกาย เป็นที่หนึ่งในความรักและการปรนนิบัติรับใช้ พระเจ้าทรงประทานให้ออาดัมมีทุกสิ่งที่มีมนุษย์ชาติต้องการและหวังว่าจะมีได้ แต่พระเจ้าก็ทรงมีสิ่งต้องห้ามแค่ประการเดียว แล้วอาดัมก็ได้ฝ่าฝืน เขาได้กบฏต่อพระเจ้าอย่างเปิดเผย เขาได้กระทำความบาปและล่วงละเมิดกฎบัญญัติของพระเจ้า และไม่มีใครเลยนับตั้งแต่อาดัมที่รักพระเจ้าจนกว่าพระเจ้าเองจะทรงบรรจวจิตใจใหม่ให้ภายในอกของเขา ลูกา 19 : 10 บอกกับเราว่า บุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อจะแสวงหาและทรงช่วย “ผู้ที่หลงหายไปนั้น” ให้รอด เมื่อตอนที่พระเยซูได้เสด็จมาในโลกนี้ โลกนี้ไม่ได้แสวงหาพระองค์ และโลกในทุกวันนี้ก็ไม่ได้แสวงหาพระองค์

พระเยซูเสด็จมาเพื่อจะทรงให้ มิใช่เพื่อจะทรงรับ พระองค์เสด็จมาเพื่อจะทรงจ่ายราคาค่าไถ่โดยการทรงประทานพระชนม์ชีพของพระองค์เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก พระบุตรที่รักของพระเจ้าได้เสด็จมาในโลกนี้เพื่อจะทรงจ่ายหนี้ที่พระองค์มิได้ทรงเป็นหนี้ และพระองค์ทรงจ่ายราคาหนี้นั้น คือหนี้ที่อาดัมคนแรกได้ตกเป็นหนี้และรวมถึงลูกหลานทั้งปวงของอาดัมด้วย

“มิใช่ที่เรารักพระเจ้า” ไม่ใช่เลย ในคำคืนที่พระเจ้าทรงช่วยผมให้รอดนั้น ผมไม่ได้ไปที่พระนิเวศของพระองค์เพื่อจะแสวงหาพระองค์ ผมไม่ได้ไปที่นั่นเพราะผมรักพระองค์ แต่ผมไปที่นั่นเพราะว่ามีสถานการณ์เฉพาะบางอย่างที่บังคับให้ผมต้องไป แต่ถึงระนั้นผมก็ไปที่พระนิเวศของพระเจ้าโดยไม่ได้เต็มใจนัก พระเยซูทรงแสวงหาจิตวิญญูณที่ซัดสนและหลงหายของผมและพระกิตติคุณซึ่ง “เป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” ได้เข้าถึงจิตใจของผมและทำให้ผมตระหนักถึงความบาป ผมเชื่อวางใจในพระเยซูในคำคืนนั้น แต่ไม่ใช่เพราะว่าผมแสวงหาพระองค์ ผมถูกนำมาโดยการไถ่ของพระวจนะ พระเจ้าทรงแสวงหาผมโดยผ่านทางพระวจนะ พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงรวบรวมจิตใจของผมและทรงทำให้ผมได้รับการช่วยให้รอด บัดนี้ผมจึงรักพระเจ้า ผมจึงรักคริสตจักร ผมจึงรักพระคัมภีร์ และผมจึงรักพี่น้องคริสเตียนของผม แต่สิ่งเหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นจริงเลยจนกว่าพระเจ้าจะทรงประทานจิตใจใหม่ที่ซึ่งพระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ให้แก่ผม

พระเจ้าทรงรักเรา “และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา” คุณจะซาบซึ้งในพระเจ้าพระบิดาอย่างไรที่คุณไม่เคยซาบซึ้งในพระองค์มาก่อนถ้าคุณได้ศึกษาดูอย่างถี่ถ้วนถึงเรื่องที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมความรอดแก่เราทั้งหลาย ความบาปทุกอย่างนั้นละเมิดต่อพระเจ้า อย่างที่ผู้หลงหายคนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น” พระเจ้าทรงจัดเตรียมเครื่องบูชาสำหรับความบาป เพราะว่าสิ่งใดที่พระเจ้า

ทรงประสงค์ ก็มีเพียงพระองค์เองเท่านั้นที่ทรงสามารถจัดเตรียมได้ พระองค์ได้ทรงตั้งและทรงกำหนดความตายของพระคริสต์ไว้ล่วงหน้าแล้วเพื่อทำให้เกิดการคืนดีสำหรับความผิดบาปของโลก และทรงใช้พระองค์มาเพื่อเป็นเครื่องลบล้างพระอาชญาโดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์

ในการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนไม้กางเขน เราได้เห็นการเปิดเผยถึงพระประสงค์อันล้ำลึกของพระเจ้า คือพระประสงค์ที่ได้ทรงตั้งไว้ตั้งแต่ก่อนทรงวางรากสร้างโลกนี้ พระเจ้าผู้ทรงประทานพระบัญญัติก็ทรงเป็นผู้ประทานพระคริสต์ด้วย ในพระคริสต์นั้นได้ทรงจัดเตรียมเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบตามมาตรฐานของพระบัญญัติ ทั้งตามความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้า พระบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ แต่เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง มนุษย์จึงไม่สามารถเป็นผู้ชอบธรรมได้ตามพระบัญญัติ

“เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนึ่งคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้ แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดำเนินมาเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ...พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย” (โรม 3 : 20 - 26 บางส่วน)

นักวิชาการภาษกรีกบอกกับเราว่า คำกรีกที่แปลว่า “สำแดง” ในโรม 5 : 8 นั้นหมายถึง “การวางไว้ด้วยกัน ในกรณีที่ใช้กับบุคคล คือการแนะนำให้รู้จักกับบุคคลที่คุ้นเคยและเป็นที่ยอมรับ” ดังนั้น การสำแดงในที่นี้จึงแสดงแทนถึงคุณค่า” คำกรีกคำเดียวกันนี้ถูกแปลว่า “ยืนอยู่กับ” ในเรื่องราวตอนที่โมเสสและเอลียาห์ได้ปรากฏตัวอยู่กับพระคริสต์บนภูเขาในเหตุการณ์การทรงจำแลงพระกาย (ลูกา 9 : 32) และถูกแปลว่า “ส่อ” ในกาลาเทีย 2 : 18 เมื่อเปาโลกล่าวว่าท่านจะส่อตัวท่านเองว่าเป็นผู้ละเมิดถ้าท่านหันกลับไปหาพระบัญญัติของโมเสสหลังจากที่ได้ยอมรับพระคุณของพระเจ้าแล้ว ในโรม 14 : 1 - 2 ใน 2 โครินธ์ 7 : 11 และ 10 : 18 คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในความหมายของการรับรองบุคคลอื่นในฐานะเป็นบุคคลที่ยอมรับ ในพฤติการณ์ทั้งหมดเหล่านี้ล้วนสื่อความหมายว่า “ดำรงอยู่ด้วยกัน” ความหมายเดียวกันนี้ยังพบใน 1 ซามูเอล 22 : 23 เมื่อดาวิดให้การยืนยันกับอาปิยาธาร์ว่าชีวิตของเขาจะมั่นคงและปลอดภัยตราบเท่าที่เขาดำรงอยู่กับท่าน

ด้วยเหตุนี้ เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลายโดยการทรงใช้พระเยซูให้มาเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเนื่องด้วยความบาปของเรา พระเจ้าพระบิดาก็ทรงร่วมพระองค์เองกับความตายของพระเยซูคริสต์บนไม้กางเขนเพื่อคนบาปทั้งหลายด้วย พระกิตติคุณแห่งพระคุณของพระเจ้าอันแสนมหัศจรรย์ก็เป็นข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ผู้ทรงรัก การที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขนก็เป็นการสำแดงถึงข้อเท็จจริงเรื่องความรักของพระเจ้า พระหัตถ์ของพระเยซูที่ทรงกางออกบนไม้กางเขนคืออ้อมกอดแห่งความรักของพระเจ้า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงสามารถกางแขนของพระองค์ออกบนไม้กางเขนเพื่อคนบาปที่ควรจะถูกขว้างกับขวักัลป์

เป็นพระเจ้าพระบิดาที่ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราในการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ เป็นพระเจ้าพระบิดาที่ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา เพื่อว่า “สิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนังเพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8 :

การคืนดีกับพระเจ้าเป็นคำอธิบายถึงเรื่องการเสด็จมาบังเกิด การเสด็จมาบังเกิดของพระคริสต์เป็นเรื่องจำเป็นถ้าจะกำจัดความบาปของโลกนี้ไปเสีย เลือดของวัวและแพะไม่สามารถกำจัดความบาปได้ แต่พระเจ้าทรงประทานสภาพเนื้อหนังแก่พระเยซู และโดยทางพระกายเนื้อหนังนั้น พระองค์ก็ได้ทรงถวายเครื่องบูชาที่สามารถกำจัดความบาปได้ (ฮีบรู 10 : 1 - 14) และในการเชื่อฟังพระทัยขององค์พระเจ้าผู้สูงสุด พระเยซูคริสต์ก็ทรงเป็นผู้ที่เสด็จมาบังเกิด ทรงเป็นพระผู้ไถ่ ทรงรับเอาความตายอันเป็นการชดใช้อย่างสาสมต่อความบาปทั้งสิ้นของโลกนี้ไว้ที่พระกายของพระองค์ (ยอห์น 1 : 29 ; 3 : 16 ; 1 ยอห์น 2 : 1 - 2)

นักวิชาการภาษกรีกบอกกับเราว่า คำกรีกที่แปลว่า “ทรงใช้มา” ในโรม 8 : 3 นั้นไม่ได้หมายถึงแค่การปล่อยใครสักคนหนึ่งไปเท่านั้น แต่เป็นการส่งตัวของบุคคลมาเพื่อภารกิจที่เฉพาะเจาะจงบางอย่าง และยังช่วยจัดเตรียมบุคคลให้พร้อมอย่างเต็มเปี่ยมอีกด้วย พระเจ้าทรงใช้พระบุตรเข้ามาในโลกเพื่อทรงถูกดูหมิ่นเยาะเย้ยเพื่อเรา เพราะองค์ผู้ทรงปราศจากบาปก็ได้ทรงถูกกระทำให้มีบาปเพื่อเรา (2 โครินธ์ 5 : 22) พระองค์ทรงถูกใช้มาเพื่อเตรียมความพร้อม มิใช่เพื่อทรงกล่าวโทษเรา แต่เพื่อทรงช่วยเราให้รอด พระองค์ผู้ชอบธรรมได้เสด็จมาทนทุกข์เพื่อคนธรรม เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงนำเรากลับคืนดีกับพระเจ้า โดยทางความตายของพระบุตรของพระองค์ที่ทำให้เรากลับคืนดีกับพระเจ้า โดยทางพระโลหิตของพระองค์ที่ทำให้เราได้รับการไถ่

พระเจ้าทรงใช้พระเยซูให้เข้ามาในโลกนี้ในสภาพเนื้อหนังเพื่อสำหรับพระประสงค์อันเฉพาะเจาะจงในการทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง คำที่แปลว่า “ปรับโทษ” นี้เป็นคำที่สำคัญในภาษกรีก ซึ่งชี้ให้เห็นสามสิ่ง (1) ความบาปได้ถูกกระทำ (2) คำพิพากษาได้ตัดสินแล้ว (3) โทษทัณฑ์ได้สำเร็จโทษแล้ว ในฮีบรู 11 : 7 เราอ่านพบว่าโนอาห์ได้สร้างนาวาด้วยความเชื่อ และในการนั้นเองที่ทำให้ครัวเรือนของท่านได้รับการช่วยให้รอด แต่พระวจนะก็ได้กล่าวไว้ด้วยเช่นกันว่า ในการช่วยครัวเรือนของท่านให้รอดนั้น โนอาห์ก็ได้ “ปรับโทษแก่โลก” ด้วย ในเรื่องเมืองโสโดมและการพิพากษาของพระเจ้าเหนือนครอันชั่วร้าย 2 เปโตร 2 : 6 บอกกับเราว่าเมืองโสโดมนั้นได้ถูก “ลงโทษ...ให้พินาศเป็นถ้ำถ่าน” จากข้อความเหล่านี้แสดงให้เห็นว่ามีความบาปบางอย่างที่เรียกการพิพากษาลงโทษและทำลายล้างของพระเจ้าให้มาถึงโดยเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการปรับโทษแก่โลกในสมัยของโนอาห์ และการทำลายล้างเมืองโสโดมในสมัยของอับราฮัม

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าทรงปรับโทษโลกเก่าด้วยน้ำท่วม และพระองค์ได้ทรงปรับโทษเมืองโสโดมและโกโมราห์ด้วยไฟจากฟ้าสวรรค์ เช่นนั้นแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงปรับโทษพระบุตรของพระองค์ให้ถึงความตายเพื่อเรา (2 โครินธ์ 5 : 21) ผมยอมรับว่าผมไม่สามารถเข้าใจข้อสรุปนี้ได้อย่างถ่องแท้ แต่ถึงแม้ผมจะไม่เข้าใจ หากเป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัส ผมก็เชื่อ ผมเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเมสโปดผู้ทรงปราศจากตำหนิ ในสมัยของพระบัญญัติ คนอิสราเอลที่กำลังยืนมองดูเปลวไฟสั่นกินเครื่องบูชาลบบาปอยู่นั้นอาจกล่าวว่า “นั่นคือตัวผมเอง ผมอยู่ตรงนั้น กำลังตายลงเพราะบาปของผมเอง และรับพระพิโรธของพระเจ้า” ในทำนองเดียวกัน พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาลบบาปของเรา ทรงเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบเป็นนิรันดร์ซึ่งได้ถวายแด่พระเจ้าพระบิดาแล้ว

โรม 8 : 32 บอกกับเราว่า พระเจ้า “มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย...” เป็นเรื่องจำเป็นที่พระเยซูต้องสิ้นพระชนม์ ไม่เพียงแต่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์เท่านั้น แต่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาด้วย คือการสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ถ้าเพื่อให้เราได้รับการละเว้นแล้ว พระบุตรของพระเจ้าก็จะต้องมิได้ทรงถูกละเว้น พระองค์ต้องไม่ทรงช่วยพระองค์เองให้รอด ถ้าพระองค์ทรงกระทำอย่างที่มีหาปุโรหิตบอก (มัทธิว 27 : 42) และทรงช่วยพระองค์เองให้รอด พวกเราทั้งหมดก็จะถูกลิขิตให้ตกบึงไฟนรกซ้ำกับซ้ำกลับ อับราฮัมไม่สามารถหาคนชอบธรรมแม้เพียงสักสิบคนได้ในเมืองโสโดมและโกโมราห์ (ปฐมกาล 18 : 22 - 23) แต่ขอบพระคุณพระเจ้า พระบิดาในสวรรค์ทรงรู้จักผู้ชอบธรรมอยู่ผู้หนึ่ง และเราผู้ซึ่งเชื่อในพระโลหิตที่ไหลออกของผู้นั้นก็ได้รับการละเว้นเพราะทรงเห็นแก่ผู้นั้น ผู้นั้นก็คือพระบุตรองค์เดียวของเจ้านั้นเอง พระองค์ทรงถูกตีโดยพระเจ้า และเพราะพระองค์ทรงถูกตี เพราะการโอบอ้อมนตกลบบนพระองค์ที่ไม่กางเขน เราจึงได้รับการละเว้น (อิสยาห์ 53 : 8 - 10)

พระเจ้าทรงโปรดประทานพระบุตรของพระองค์ “เพื่อเราทั้งหลาย” นักวิชาการภาษากรีกบอกกับเราว่า คำคำหนึ่งที่จัดว่ามีความหมายหนักแน่นที่สุดที่ถูกใช้ในการอธิบายถึงความรักของพระเจ้าและการที่พระองค์ทรงประทานพระเยซูเพื่อความบาปของโลกนี้ คือคำที่แปลว่า “โปรดประทาน” ในที่นี้นั่นเอง ซึ่งหมายความว่าความถึงการยอมมอบไว้ให้อยู่ในมือของผู้อื่น ในโรม 1 : 24, 26 และ 28 คำเดียวกันนี้ถูกแปลว่า “ทรงปล่อย” ในความหมายที่ว่าพระเจ้าทรงปล่อยความบาปและผลของความบาปให้อยู่ในชีวิตของพวกผู้ที่ปล่อยตัวเองให้อยู่ในบาป ในเอเฟซัส 4 : 19 ; 5 : 2, 25 และในกาลาเทีย 2 : 20 คำเดียวกันนี้ถูกแปลว่า “ปล่อย (ตัว)” “ทรงประทาน (พระองค์เอง)” และ “สละ (พระองค์เอง)” ใน 1 เปโตร 2 : 23 คำนี้ถูกใช้ในความหมายที่ว่าพระเยซูทรงมอบเรื่องของพระองค์เองไว้กับพระบิดา

ในโรม 4 : 25 เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าทำไมพระเจ้าจึงทรงโปรดประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ผู้ทรงไร้ตำหนิและปราศจากบาป พระองค์นั้นทรง “ถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม” พระเจ้าองค์นิรันดร ผู้สร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทรงโปรดประทานพระบุตรที่รักของพระองค์เพื่อคนต่างชาติ ศัตรู และคนบาป ที่อ่อนกำลัง ไม่คู่ควร และชั่วร้าย

ในพระธรรมอิสยาห์เราอ่านพบเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดว่า “ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่ได้รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกข้าเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องพกข้านั้นก็ให้เราหายดี เราทุกคนได้เงินไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน” (อิสยาห์ 53 : 3 - 6)

พี่น้องคริสเตียนเอ๋ย จงคิดถึงถ้อยคำเหล่านี้ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงถูกพระเจ้า “โอบอ้อมและข่มใจ...และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน” จงฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพระเยซู “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย” จากนั้นจงคำนับศิระษะของท่านลงและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาที่พระองค์ทรงรักเรามากจนพระองค์ทรงยอมให้พระเยซูได้ทรงชิมความตาย รับเอาความบาปผิดไป จ่ายราคาไถ่บาป และซื้อเอาความรอด เพื่อที่เราจะรอดพ้นจากคำสาปแช่งให้ตกนรก

ผู้เชื่อควรจะรักซึ่งกันและกัน

ข้อ 11 “ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนี้ เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย”

ในเมื่อพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ์หมดจดและปราศจากบาป ทรงรักคนบาปที่อ่อนกำลัง สิ้นหวัง และชั่วร้าย ดังนั้น เราก็ควรจะต้องรักผู้อื่นผู้ซึ่งได้รับการไถ่ด้วยพระโลหิตของพระเยซู ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้าเช่นเดียวกันกับเราด้วย ผู้เชื่อทุกคนล้วนเป็นพี่น้องร่วมสายโลหิตเดียวกัน คือได้รับการช่วยให้รอดโดยพระโลหิตเดียวกัน ผู้เชื่อทุกคนล้วนเป็นส่วนหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ คือคริสตจักรแท้ ผู้เชื่อทุกคนบังเกิดจากพระวิญญาณและดำรงอยู่ในพระองค์ ผลของพระวิญญาณคือความรัก และผู้คนที่รู้ว่าเราเป็นของพระเยซูถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน ความรักไม่เห็นแก่ตัว พระเยซูมิได้ทรงคิดถึงพระองค์เอง พระองค์เสด็จมามีชีวิตอยู่เพื่อผู้อื่น เพื่อปรนนิบัติผู้อื่น และเพื่อสิ้นพระชนม์เพื่อผู้อื่น ผู้เชื่อควรคิดถึงความสุขและความสำเร็จของผู้อื่น ในชีวิตของคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วจะไม่มีที่อยู่สำหรับความเห็นแก่ตัว

ข้อ 12 “ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา”

คำประกาศแบบเดียวกันนี้ถูกพบในยอห์น 1 : 18 ด้วย “ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว”

ในแรกเริ่มนั้น พระเยซูทรงอยู่ในพระทรงของพระบิดา ที่แห่งการปกป้อง ความรัก ความสุขสบาย การพักผ่อน และความปลอดภัย ข้อนี้บ่งชี้ถึงความสัมพันธ์ที่สนิทสนม การสามัคคีธรรม และความรักอันลึกซึ้งระหว่างพระบิดากับพระบุตร พระเจ้าทรงไม่เคยถูกมองเห็นด้วยสายตาของมนุษย์คนใดเลย เราไม่สามารถคุ้นเคยกับพระองค์โดยทางสายตาของเราได้ แต่มีช่องทางหนึ่งที่เป็นหลักประกันให้กับเราว่าพระองค์ทรงอยู่ใกล้เรากระทั่งทรงอยู่ภายในเรา เราสามารถคุ้นเคยกับพระองค์โดยทางความรัก เรารู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ในเราโดยความรักที่หลั่งไหลออกมาจากจิตใจของเรา

ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย “และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา” นี้ไม่ได้หมายความว่าเรากลายเป็นผู้ที่ปราศจากบาปและสมบูรณ์แบบ และไม่ได้หมายความว่าความรักของเราก็สมบูรณ์แบบด้วย ข้อนี้หมายความว่า เมื่อเรารักพี่น้องเหมือนอย่างที่เราปฏิบัติได้สั่งให้เรารักพวกเขา ความรักนั้นของเราก็เป็นการสำแดงความรักที่เรามีต่อพระเจ้าอย่างเหมาะสมด้วย หากปราศจากความรักต่อพี่น้องแล้ว ความรักต่อพระเจ้าของเราก็ยังไม่สมบูรณ์ตามที่ได้ทรงกำหนดไว้ตั้งแต่แรกเริ่ม เราได้รับพระบัญญัติจากพระเจ้าให้รักซึ่งกันและกัน และการจะมีส่วนในพระเจ้าและจะไม่รักผู้อื่นตามที่พระองค์ได้ทรงบัญชาไว้นั้นก็เป็นสิ่งสะท้อนถึงความรักต่อพระเจ้าว่าเป็นอย่างไรด้วย ถ้าพระเจ้าทรงรักมนุษย์ผู้ชั่วช้าอย่างที่เราเคยเป็นก่อนที่พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอดได้นั้น ก็แน่นอนว่าเมื่อเราได้มีส่วนในความรักของพระเจ้าและได้ดำรงอยู่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว เราก็จะรักบรรดาผู้ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักเดียวกัน ได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณเดียวกัน และดำรงอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวกัน

ข้อ 13 “ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา”

ข้อนี้เป็นข้อความยืนยันอีกตอนหนึ่งว่า เรารู้ว่าเราได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วเมื่อเรารักพี่น้อง และเหตุผลที่เรารักพี่น้องก็เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์ให้ดำรงอยู่ในจิตใจของเรา และ “ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย” (กาลาเทีย 5 : 22 - 23)

ช่างเป็นความจริงอันเลอค่า เรารู้ว่าเราได้ผ่านความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว เรารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเราและพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เรามีหลักประกันว่าเราจะได้ไปอยู่กับพระองค์เมื่อเราลาจากชีวิตนี้ไป เรารู้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในเราเพราะเราเกิดผลที่มีแต่พระองค์ผู้เดียวเท่านั้นที่ทรงสามารถบันดาลให้ได้ ผลนั้นก็คือความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความปรานี ความดี ความอดกลั้นใจ

ข้อ 14 “และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก” จดหมายฝากฉบับนี้เปิดเรื่องด้วยความจริงเรื่องเดียวกันกับที่ถูกกล่าวซ้ำอีกทีในตอนนี “เราทั้งหลายได้เห็น” หมายความว่ายอห์นและอัครทูตคนอื่นๆได้เห็นพระเยซูในสภาพเนื้อหนัง พวกเขาได้อยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพวกเขาเป็นพยานว่า “พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรให้เสด็จมาเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของโลก” ยอห์นและอัครทูตคนอื่นๆได้ฟังถ้อยคำแห่งชีวิตนิรันดร์อันน่าอัศจรรย์ของพระองค์ พวกเขาเป็นพยานถึงการอัศจรรย์ของพระองค์ อันเป็นการอัศจรรย์ที่ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถจะกระทำได้ “นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย” พวกเขาได้รับการโน้มน้าวใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และบัดนี้ยอห์นก็ให้ความมั่นใจกับเราว่าสิ่งที่ท่านเขียนนั้นคือสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ประสบมา

ข้อ 15 “ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า”

“ผู้ใดยอมรับ” ไม่ใช่แค่คนบางคนหรือบางกลุ่มเป็นพิเศษ แต่ใครก็ตาม ไม่ว่าจะร่ำรวย หรือยากจน หรือมีสติปัญญา หรือโง่เขลา หรือทาส หรือเสรีชน ใครก็ตามทุกคน ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าเลยที่จะทรงให้ผู้ใดพินาศ แต่ทรงประสงค์จะให้ทุกคนกลับใจใหม่ พระเจ้ามิได้ทรงพอพระทัยในความตายของคนอธรรม พระเยซูได้ตรัสเชื่อเชิญว่า “บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข” (มัทธิว 11 : 28) และคำเชื่อเชิญนี้เป็นของคนทุกคนหรือ “ใครก็ตาม” นั่นเอง

เราจะต้องยอมรับว่าอะไร ? “ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า” นี่คือกุญแจสู่แผ่นดินสวรรค์ ข้อนี้กล่าวอย่างชัดเจนว่าผู้ที่ไม่เชื่อต้องกระทำอย่างไรเพื่อที่จะกลายมาเป็นบุตรของพระเจ้า เขาจำต้องยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และนั่นหมายความว่าพระองค์ทรงปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงบังเกิดจากสาวพรหมจารี ทรงบังเกิดในสภาพเนื้อหนังเป็นพระเจ้าในร่างมนุษย์ ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดจากสาวพรหมจารี พระเจ้าก็ทรงดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขาก็ดำรงอยู่ในพระเจ้า จะหาคำอธิบายใดที่เรียบง่ายมากกว่านี้ได้อีก ?

ข้อ 16 “เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น”

ข้อนี้เป็นการกล่าวซ้ำความจริงที่ได้ถูกประกาศไปในข้อก่อนหน้านี ซึ่งไม่ใช่สิ่งผิดปกติใดๆ ในจดหมายฝากฉบับนี้ ยอห์นมักจะกล่าวซ้ำเรื่องความจริงที่สำคัญและข้อเท็จจริงต่างๆ ที่เกี่ยวกับพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพอพระทัยที่จะดำรงอยู่ในความจริงและความรัก (เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก และพระเจ้าทรงเป็นความจริง)

“เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา” ในการทดลองของเรา ในช่วงเวลาที่มีมึน ในความน่าฉงนสนเท่ห์ต่างๆ ของชีวิตเมื่อเราเผชิญกับหลายๆ เรื่องที่อยู่นอกเหนือความเข้าใจของเรา ช่างน่าชื่นใจเพียงใดที่เรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักเรา ! ความแน่ใจและความมั่นคงเช่นนี้นำพาสันติสุขที่ไม่สามารถพบได้ในที่อื่นใดบนโลกนี้มาให้ เรารู้และเชื่อว่าพระเจ้าทรงรักเรา และ “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา” ผู้เชื่อที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อวางใจจะสามารถเผชิญกับการทดลองทั้งปวง อดทนต่อความยากลำบากทั้งสิ้น มีความกล้าและมีชัยชนะในทุกอย่าง โดยรู้ว่าทุกๆ สิ่งร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อพายุแห่งชีวิตถาโถมอยู่รอบตัวเรา จงเตือนตัวเองไว้เสมอว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก และว่าพระองค์ทรงรักเรา

“ผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น” แก่นแท้ของศาสนาคริสต์ก็คือความรัก พระเจ้าทรงเป็นศูนย์กลางของศาสนาคริสต์ พระคริสต์ก็ทรงเป็นจุดสนใจหลักของศาสนาคริสต์ และความรักก็เป็นหัวใจของศาสนาคริสต์ พระเจ้า พระคริสต์ และความรัก ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ พระเจ้าทรงรักเรานับตั้งแต่แรกเริ่ม เรารักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน พระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราและด้วยเหตุนี้เราจึงรักซึ่งกันและกัน เราไม่เพียงรักแต่เฉพาะผู้เชื่อด้วยกันเท่านั้น เรายังรักผู้ที่ไม่เชื่อด้วยในการที่เราอธิษฐานเพื่อพวกเขา เป็นพยานกับพวกเขา และทำสิ่งที่เราทำได้เพื่อนำพวกเขาเข้าสู่ครอบครัวแห่งสวรรค์

ความจำเป็นเร่งด่วนลำดับแรกสุดของโลกใบนี้ทั้งใบก็คือการได้มารู้จักพระเจ้า ด้วยหัวใจ ไม่ใช่อยู่แค่ในสมอง เมื่อบุคคลหนึ่งรู้จักพระเจ้าในจิตใจของเขา จิตใจนั้นก็เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก และความรักก็ปล้ำสิ่งต่างๆ ที่เป็นของมาร ทั้งการฉ้อฉล กิเลส ตัณหา การละเมิด ความอิจฉา ความทะเยอทะยาน ความเกลียดชัง และความชิงดีชิงเด่น และบรรดาความจริง ความเมตตา น้ำใจกว้างขวาง จิตวิจิตร และความรักต่อเพื่อนมนุษย์ไว้ในเรา

ผู้เชื่อขณะอยู่ในโลกนี้

ข้อ 17 “ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้”

ผู้เชื่ออยู่ในโลกนี้แต่ไม่ใช่คนของโลกนี้ “ฝ่ายเราเป็นชาวสวรรค์ เรารอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า” (ฟิลิปปี 3 : 20) พระเยซูทรงบอกกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกกับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14 : 1 - 3 บางส่วน) ด้วยเหตุนี้ ผู้เชื่อจึงเป็นพลเมืองของอีกโลกหนึ่ง

“ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์” ความรักไม่ใช่สิ่งคงที่ ความรักจะมีการเติบโตเพิ่มพูนขยับขยายขึ้นตามวันเวลาอยู่เสมอไป นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่เราได้บังเกิดใหม่ เราก็ได้กลายมาเป็นผู้มีส่วนร่วมในพระลักษณะของพระเจ้า แต่พระวาทะก็ได้กล่าวเตือนสติเราว่า “เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวาทะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น” (1 เปโตร 2 : 2) เปาโลกล่าวกับบคริสเตียนชาวโครินธ์ว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง...” (1 โครินธ์ 3 : 1 - 3 บางส่วน) พระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ทรงประทับอยู่ในจิตใจของเราโดยทางองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ และยิ่งเราเรียนรู้เกี่ยวกับพระองค์มากเท่าไร เราก็ยิ่งได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวาทะของพระองค์และดำเนินอยู่ในแสงสว่างแห่งพระวาทะนั้น รวมถึงความรักที่เรามีต่อพระองค์ก็จะเติบโตและลึกซึ้งยิ่งขึ้นตามไปด้วย

เมื่อคนสองคนแต่งงานกันตามพระประสงค์ของพระเจ้า ทั้งคู่ก็จะรักซึ่งกันและกันมากขึ้นเรื่อยๆเมื่อเวลาผ่านไป ข้อนี้ก็ก็เป็นความจริงในแง่ฝ่ายจิตวิญญาณด้วย ทุกๆวันที่ได้ดำเนินกับพระเยซูก็ดียิ่งกว่าวันใดๆก่อนหน้านี้ ยิ่งเราอยู่เพื่อพระองค์มานานเท่าไร เราก็ยิ่งมีสามัคคีธรรมกับพระองค์โดยการอธิษฐานและโดยทางพระวาทะ ได้ปรนนิบัติรับใช้พระองค์ในการเป็นผู้อารักขาที่สัตย์ซื่อ และรักและชื่นชมพระองค์มากตามไปด้วย

ในข้อก่อนหน้าของบทนี้ เราได้เรียนรู้ว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า ในตัวผู้เชื่อไม่มีที่สำหรับจิตวิญญาณแห่งความเกลียดชัง ความโลภ ความริษยา ความกลัว และความเห็นแก่ตัว ผู้เชื่อหายใจเข้าออกเป็นความรักของพระเจ้า และเมื่อเราหายใจเอาความรักของพระเจ้าเข้าไปและได้รับการเลี้ยงดูด้วยพระวาทะของพระองค์แล้ว ความสามารถในการรักพระองค์ของเราก็เพิ่มขึ้น สิ่งนี้ยังช่วยเพิ่มเติมความรักต่อพี่น้องของเราอีกด้วย เพราะแท้จริงแล้ว ผู้เชื่อนั้น “อยู่ในความรัก” (ข้อ 16)

โปรดสังเกตข้อความที่ว่า “...เราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา” ผมคิดว่าพวกเรานักเทศน์มักจะละเลยในการสอนผู้เชื่อเกี่ยวกับเรื่องการพิพากษาสำหรับผู้เชื่อ เป็นความจริงที่ความบาปได้ถูกพิพากษาแล้ว เป็นความจริงที่คริสเตียนจะไม่ต้องปรากฏตัวในการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวในวิวรณ์ 20 แต่พวกเขาจะต้องปรากฏตัวต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อถวายรายงานถึงสิ่งต่างๆที่ได้กระทำในร่างกายนี้ “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5 : 10) การพิพากษาสำหรับผู้เชื่อนั้นเกี่ยวข้องกับภาระงาน ไม่ใช่ความบาป ความบาปของเราได้ถูกลบแล้วและไม่ถูกจดจำอีกต่อไป (ฮีบรู 10 : 17) แต่ภาระงานทุกอย่างจะต้องถูกนำเข้าสู่การพิพากษา และวันพิพากษาจะเปิดเผยภาระงานทุกอย่าง :

“ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ค่าที่ไม่เป็นสาระทุกค่าซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” (มัทธิว 12 : 36)

“แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์” (โรม 14 : 10)

“อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดทว่าอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น” (กาลาเทีย 6 : 7)

“เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าจะเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทย” (เอเฟซัส 6 : 8)

“ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่ ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย” (โคโลสี 3 : 24 - 25)

ผู้เชื่อจะถูกพิพากษาตามหลักการเป็นผู้อัครบาทที่สัตย์ซื่อของตน และผลของการพิพากษานั้นคือการได้รับบำเหน็จหรือสูญเสียบำเหน็จ :

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หนุ่ยแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3 : 11 - 15) ข้อนี้ไม่ได้เกี่ยวกับความรอดฝ่ายจิตวิญญาณ แต่เป็นเรื่องการงานและบำเหน็จ

การพิพากษาสำหรับผู้เชื่อจะเกิดขึ้นทันทีหลังจากการทรงรับผู้เชื่อขึ้นไป (มัทธิว 16 : 27 ; ลูกา 14 : 14 ; 1 โครินธ์ 4 : 5 ; 2 ทิโมธี 4 : 8 ; วิวรรณ์ 22 : 12)

เป็นความจริงตามหลักพระคัมภีร์ที่ว่า ผู้เชื่อสามารถสูญเสียบำเหน็จของตนได้ ใน 2 ยอห์น 8 เราได้รับคำเตือนว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่” คริสเตียนอาจได้รับบำเหน็จเต็มขนาด หรือบำเหน็จบางส่วน หรืออาจจะสูญเสียบำเหน็จของเขาทั้งหมดแต่ได้รับการช่วยให้รอด “เหมือนดังรอดจากไฟ” ก็ได้ ผู้เชื่อที่อยู่ในพระคริสต์ ผู้ซึ่งอุทิศตน ยอมจำนน และได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณ ก็ไม่จำเป็นต้องกลัวการพิพากษา ถ้าเราสัตย์ซื่อ ถ้าเราเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ในการที่รักพระเจ้าด้วยสุดใจสุดจิตและสุดกำลัง เราก็จะยืนอยู่ได้โดยไม่ต้องกลัวในวันพิพากษา

“เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้” โลกนี้ไม่ใช่บ้านของเรา เราไม่ได้เป็นของโลกนี้ แต่เรากำลังอยู่ในโลกนี้ในฐานะทูตของพระคริสต์ (2 โครินธ์ 5 : 20) และในเมื่อเราอยู่ที่นั่นโดยมีหน้าที่ต่อพระผู้ช่วยให้รอดและจอมกษัตริย์ของเรา เราก็ควรจะมีระมัดระวังการประพฤติตนของเราและการดำเนินอยู่ในทางที่เราเป็นดังผู้แทนพระเยซูในโลกนี้ คุณอาจจะมั่นใจได้เลยว่า แม้กระทั่งคนบาปที่ไม่อ่านพระคัมภีร์ ก็จะอ่านชีวิตของคริสเตียนและคอยเฝ้าดูการกระทำต่างๆของเขา ผู้ที่ยังไม่ได้รับความรอดจะตัดสินพระเยซูตามแนวทางการดำเนินชีวิตของคนของพระองค์ในโลกนี้ ในที่ที่เราไป ในสิ่งที่เราทำ และในกลุ่มที่เราอยู่ “เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครทูตไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง” (1 โครินธ์ 4 : 9)

คุณจะสามารถสังเกตได้ว่าข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ไม่ได้กล่าวว่า “พระองค์เคยทรงเป็นอย่างไรในโลกนี้” แต่กล่าวว่า “พระองค์ทรงเป็นอย่างไร” พระเยซูทรงอยู่ในโลกนี้ในขณะนี้ ในการทรงสากลสถิตอยู่ทั่วทุกแห่งหนของพระองค์ พระองค์ทรงอยู่ในจิตใจของผู้เชื่อทุกคน “พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อถึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (โคโลสี 1 : 27) ไม่มีมนุษย์คนใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าในเวลาใด แต่ถ้าเราเป็นผู้เชื่อในแบบที่ควรจะเป็น ผู้คนจะต้องมองเห็นพระเจ้าภายในเรา นี่เป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ของการเป็นคริสเตียน แต่ก็เท่ากับการเป็นความรับผิดชอบที่ยิ่งใหญ่ด้วย ที่จะประกาศพระนามของพระเยซูและยอมรับว่าเราเป็นสาวกของพระองค์

การบำบัดรักษาความกลัวที่แน่นอน

ข้อ 18 “ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวทำให้ทุกซ์
ทรมาณ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์”

ขอให้สังเกตโครงสร้างเนื้อหาของข้อที่สำคัญข้อนี้ให้ดี :

1. ในความรักนั้นไม่มีความกลัว
2. ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย
3. ความกลัวทำให้ทุกซ์ทรมาณ
4. ผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

ความรักที่สมบูรณ์คืออะไร ? คำตอบนั้นพบได้ในข้อที่ 8 ของบทนี้ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า
ในสภาพเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงเป็นความรักที่สมบูรณ์ในสภาพเนื้อหนัง พระเจ้าทรงตั้งความรักที่สมบูรณ์ไว้แล้วเมื่อ
พระองค์ทรงตั้งพระเยซูให้เป็นเครื่องบูชาลบบาปของเราโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ และเมื่อพระองค์
ทรงอยู่ในจิตใจของผู้เชื่อ พระองค์ก็ทรงขจัดความกลัวเสีย ไม่ว่าจะมีความกลัวเมื่อวานนี้ ความกลัวในวันนี้ และความกลัวถึง
พรุ่งนี้ เราไม่อาจรู้ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร แต่พระเยซูทรงทราบ และเราอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ เราถูกซ่อนไว้กับพระองค์
ในพระเจ้า

ความรักที่สมบูรณ์ได้ขจัดความกลัวตาย ผมเคยเผชิญหน้ากับความตายมากกว่าหนึ่งครั้งนับตั้งแต่ที่ผมได้รับการช่วยให้
รอด และผมสามารถกล่าวได้จริงๆว่า เมื่อผมก้าวเดินไปในหุบเขาเงามัจจุราชนั้น ผมไม่กลัวอันตรายใดๆ ผมเองก็ไม่ได้อยากตาย
ผมรักชีวิต และผมต้องการมีชีวิตอยู่ตราบเท่าที่พระเจ้าทรงประสงค์จะให้ผมอยู่บนโลกนี้ ผมอยากจะทำหน้าที่พระวจนะของ
พระองค์ นำดวงวิญญาณ สามัคคีธรรมกับครอบครัวและเพื่อนๆของผม แต่ถ้าผมจะต้องด่วนจากไป หรือกระทั่งก่อนที่ผมจะ
เขียนหนังสือชุดนี้เสร็จ ผมก็อยากที่จะทำให้หน้าสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้มีข้อความจารึกไว้ว่า นักประกาศข่าวประเสริฐ โอลิเวอร์
กรีน ได้เสียชีวิตลงโดยปราศจากความกลัว ! คริสเตียนควรจะไม่กลัวความตาย

บางคนอาจจะถามว่า คริสเตียนไม่กลัวความตายในฝ่ายร่างกายก็จริง แต่ความเจ็บปวดทรมานที่มาพร้อมกับความตาย
นั้นล่ะ ในการตอบคำถามนี้ผมขอพูดว่า พระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอ และในเมื่อเรายังไม่ได้กำลังจะตายในขณะนี้ เราก็
ต้องการพระคุณสำหรับการมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ และเมื่อเวลาของเรามาถึงที่จะต้องตาย ถ้าเวลานั้นมาถึงก่อนการรับผู้เชื่อขึ้น
ไป พระเจ้าจะทรงประทานพระคุณสำหรับความตายนั้นแก่เรา นักอเทวนิยมและนักคิดเสรีนิยมยังไม่เคยเขียนหนังสือว่าทำไม
บรรดาวิสุทธิชนของพระเจ้า เมื่อพวกเขาต้องตายนั้น ก็ตายอย่างไม่กลัว ผมรู้ว่าพวกคุณส่วนใหญ่ที่เคยเห็นวิสุทธิชนต้องจากชีวิต
นี้ไป ก็ได้เป็นพยานถึงสิ่งที่ผมกำลังพูดอยู่ที่นี่ หลายๆครั้งที่ไม่ว่าจะเป็นวิสุทธิชนผู้ซื่อสัตย์ซึ่งมีชีวิตอยู่เพื่อพระเยซูมากกว่าห้าสิบหก
สิบปีแล้ว หรือคนหนุ่มสาวอายุน้อยผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ได้แค่ไม่กี่เดือนก็ปีเท่านั้น พวกเขาล้วนจากไปด้วยรอยยิ้ม และเป็น
รอยยิ้มที่สลับหรือก็ไม่สามารถลบทิ้งได้ ผมสามารถให้คำอธิบายเรื่องหนึ่งได้เกี่ยวกับวิสุทธิชนที่จากไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
พวกเขายิ้ม ป่าวประกาศ ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า บางคนก็เป็นพยานว่า “ฉันได้เห็นทูตสวรรค์” หรือ “ฉันได้เห็นแสงสว่าง”

ผมขอทำทนายคุณให้อ่านคำพยานของเหล่าวิสุทธิชนที่จากไป และจากนั้นลองอ่านคำพยานของพวกอเทวนิยม

[Atheists] และและพวกอโถยนิยม **[Agnostics]** แล้วลองขอคนที่เป็นอเทวนิยมหรือนักคิดอิสระให้อธิบายว่าทำไมวิสุทธิชน
ของพระเจ้าจึงตายไปพร้อมกับรอยยิ้มและความชื่นชมยินดี ในขณะที่ผู้ที่ไม่เชื่อบ่อยครั้งมักจะตายลงด้วยความกลัวแม้แต่กระทั่ง
ในรายที่มีการใช้ยาแก้ปวดประสาทหรือยาใดๆที่เป็นไปได้แล้วก็ตาม ถ้าแพทย์จะปล่อยให้พวกอเทวนิยม อโถยนิยม และคนที่ไม่
เชื่อพระเจ้า ตายแบบตามธรรมชาติโดยปราศจากยาที่ช่วยลดความรู้สึกและการรับรู้ คำพยานของคนเหล่านี้คงจะสามารถนำมา

เขียนเป็นหนังสือสยของขั้วถึงบึงไฟและการเผชิญหน้ากับนรกเมื่อจากชีวิตนี้ไปได้เลยทีเดียว แต่ขอขอบคุณพระเจ้า ในความรักที่สมบูรณ์นั้นไม่มีความกลัว เพราะความรักของพระเจ้าได้ช่วยเราให้พ้นจากความกลัวแล้ว

สามบทแรกของปฐมกาลบันทึกถึงเรื่องการทรงสร้างอาดัมและเอวา สวนเอเดน และวันแรกของชีวิตของทั้งคู่ในสวนนั้น ทุกสิ่งทุกอย่างดูน่ามหัศจรรย์จนกระทั่งความบาปเข้ามา พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนในสวนทุกวันและทรงสามัคคีธรรมกับอาดัมและเอวา แล้วอาดัมก็ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ก้าวล้ำเส้นพระบัญญัติของพระองค์โดยการรับประทานผลไม้ที่พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เขารับประทาน เมื่อพระเจ้าเสด็จเข้ามาในสวนครั้งถัดมาและอาดัมได้ยินเสียงของพระองค์ เขาจึงหวาดกลัวและวิ่งหนีไปซ่อนตัวกับเอวา เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอาดัมว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” อาดัมได้ทูลตอบไปว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย” ความบาปนำพาความกลัวมาด้วยความรู้สึกผิดทำให้มนุษย์หวาดกลัว แต่สำหรับคริสเตียน พระคริสต์ทรงรับเอาความบาปและความรู้สึกผิดไปเสีย และด้วยเหตุนี้ผู้เชื่อจึงไม่ต้องกลัวสิ่งใด ทั้งในโลกนี้ และโลกหน้าที่จะมาถึง

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณได้บังเกิดใหม่แล้วจริงๆ แต่กระนั้นก็ยังมีความกลัวถึงอนาคตอยู่ในจิตใจของคุณ ความกลัวเช่นนั้นก็เป็นสัญญาณที่ชัดเจนว่าคุณกำลังถดถอย คุณจำเป็นต้องกลับใจใหม่และทูลขอพระเยซูให้ทรงอภัยความบาปของคุณ “ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1 : 9) พระเยซูคริสต์ทรงประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทรงทูลวิงวอนให้กับเรา และถ้าเรายอมจำนนอย่างสมบูรณ์แบบต่อพระองค์ เราก็ไม่ต้องกลัววันที่เราจะต้องยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้า เพราะพระเยซูทรงสัญญาว่าจะทรงยืนอยู่ด้วยกันกับเรา จะทรงประกาศยอมรับเราต่อพระบิดา และจะทรงรับรองเราไว้กับพระองค์

“ความกลัวทำให้ทุกข์ทรมาน” ไซ่ แน่นอน ! คุณหลายๆคนคงจะรู้ความจริงของคำประกาศในข้อนี้จากประสบการณ์ แม้แต่ในโลกธรรมชาติ ความทุกข์ทรมานก็เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัว ความกลัวสามารถทำให้คนเจ็บป่วยได้ทั้งด้านจิตใจและร่างกาย และแน่นอนว่าความกลัวฝ่ายจิตวิญญาณสามารถทำให้คนเจ็บป่วยในฝ่ายจิตวิญญาณได้ด้วย ความรักเป็นความรื่นรมย์ แต่ความกลัวเป็นความตึงเครียดและเจ็บปวด ความรักนำพาการพักสงบและสันติสุข แต่ความกลัวนำพาความปั่นป่วนและความทุกข์ทรมาน

ผู้คนลี้หนทุกข์จากความกลัวหลายๆประเภทในโลกฝ่ายวัตถุ พวกเขากลัวความเจ็บป่วย พวกเขากลัวอนาคต พวกเขากลัวมรสุมที่กำลังจะโถมเข้ามา พวกเขากลัวว่าจะต้องเสียสุขภาพของตนหรือทรัพย์สินของตน หลายๆสิ่งในโลกฝ่ายวัตถุสามารถทำให้คนเกิดความกลัวได้ แต่พระเยซูได้ตรัสเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวัตถุเหล่านั้นว่า “แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน” (มัทธิว 6 : 33)

เปาโลให้ความมั่นใจแก่บรรดาผู้เชื่อชาวฟิลิปปีว่า “และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 4 : 19) บุคคลที่เชื่อวางใจในพระเยซูก็ไม่มีอะไรต้องกลัว พระองค์จะทรงดูแลเรา พระองค์จะทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นทุกอย่างสำหรับเรา พระองค์จะทรงช่วยกู้เราจากหลุมพรางของซาตาน และพระองค์จะทรงดำเนินไปกับเราจนกว่าเราจะปลอดภัยอยู่กับพระองค์ในเมืองบรมสุขเกษม

“ฝูงแกะเล็กน้อยเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน” (ลูกา 12 : 32)

“เหตุที่ท่านไม่ได้รับนิสยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า "อับบา" คือพระบิดา” (โรม 8 : 15)

“...เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า "เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย" เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า'" (ฮีบรู 13 : 5 - 6)

“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร” (สดุดี 27 : 1)

ถ้าคุณสามารถพูดเหมือนอย่างดาวิดได้ว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า” เช่นนั้นแล้ว คุณก็สามารถยืนยันสิทธิได้ทุกข้อความในสดุดีบทที่ยี่สิบสาม แต่ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูคุณ เช่นนั้นก็ไม่มีสักคำเดียวในสดุดีบทนี้ที่มีความสลักสำคัญใดๆกับคุณเลย

“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ก็ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธารพระกรของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์ พระองค์ทรงเตรียมสำหรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่ แนนที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สืบไปเป็นนิรันดร์” (สดุดี 23)

ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นผู้เลี้ยงของคุณ ก็จงอัญเชิญพระองค์เข้ามาในจิตใจของคุณ เชื่อในพระองค์ แล้วพระองค์จะทรงช่วยให้คุณรอด (กิจการ 16 : 31) แล้วพระองค์ก็จะทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด ผู้เลี้ยง ผู้ดูแลรักษา ผู้ปกป้อง และผู้กลางของคุณ และคุณก็จะไม่มีอะไรต้องกลัว ทั้งในโลกนี้และในชีวิตหน้าที่จะมาถึง

ข้อ 19 “เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน”

ผู้ได้ยกข้อนี้อ้างอิงไปแล้วก่อนหน้านี้ในการศึกษาพระธรรมบทนี้ว่า เป็นเรื่องไม่ยากเย็นที่จะรักใคร่สักคนที่รักเรา ใครสักคนที่ทำดีต่อเราหรือพูดดีกับเรา แต่พระเจ้าทรงรักเราในขณะที่เรายังไม่นำรัก ในขณะที่เรายังเป็นคนบาป เป็นศัตรูกับพระองค์ เราทุกคนล้วนทำบาปและเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า เราทุกคนล้วนสมควรจะอยู่ในบึงไฟนรกชั่วกับชั่วกลับ แต่พระเจ้าทรงรักเราโดยไม่คำนึงถึงสิ่งที่เราควรและไม่คำนึงถึงทำที่ทัศนคติอันมักกบฏของเราต่อพระองค์ พระองค์ทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราโดยการทรงส่งพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอดจากความบาป ถ้าเราไม่ได้รู้จักพระเยซู เราก็ไม่มีวันได้รู้จักความรักของพระเจ้า เรารักพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงรักเราก่อนและทรงส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกนี้เพื่อสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

เรายังรักพระเจ้าเพราะความดีเลิศประเสริฐในพระลักษณะของพระองค์ด้วย เมื่อเราบังเกิดใหม่ พระลักษณะของพระเจ้าได้เข้ามาสู่จิตใจของเราและดำรงอยู่ในนั้น (2 เปโตร 1 : 4 ; โรม 8 : 9) และพระลักษณะของพระเจ้าภายในเราก็รักพระเจ้าโดยอัตโนมัติเพราะพระลักษณะอันดีเลิศของพระเจ้าเอง ความเหมือนก็ดึงดูดความเหมือนด้วยกัน และเมื่อพระลักษณะของพระเจ้าในพระองค์เองดึงดูดพระลักษณะของพระเจ้าในผู้เชื่อ ความรักก็บังเกิดขึ้นในพระเจ้า หลังไหลจากพระเจ้าในพระเยซู และพระเยซูก็ทรงประกาศพระเจ้าต่อเรา เราได้ยินและได้เชื่อในพระวจนะของพระเยซู (ยอห์น 5 : 24) เราก็ได้รับการช่วยให้รอดโดยการได้ยินและได้เชื่อในพระองค์ แต่เรารักพระเจ้าด้วยเหตุผลที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น เรารักพระองค์ก็เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นความรัก พระองค์ทรงควรค่าแก่ความรักทั้งสิ้นของเรา

ข้อ 20 “ถ้าผู้ใดว่า "ข้าพเจ้ารักพระเจ้า" และยังไม่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพุดมูสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้”

หลายปีมานี้ บรรดานักเทศน์ของพระเจ้ามักจะถูกกล่าวหาว่าชอบพูดจาแบบที่อู้งานเกินไป ไม่ก็แข็งกร้าวเกินไป หรือก็ไม่ก็เรียบเฉยเกินไป แต่ท่านพี่น้องผู้เชื่อที่รัก จะมีนักเทศน์สักกี่คนที่ท่านเคยได้ยินคำกล่าวจากบนธรรมมาสน์ด้วยความกล้าหาญ

เหมือนอย่างที่ยอห์นกำลังกล่าวอยู่นี้ ? ถ้าผู้ใด ไม่ว่าใครก็ตาม กล่าวว่าเขารักพระเจ้า แต่ผู้นั้นยังเกลียดชังพี่น้องคริสเตียน “ผู้นั้นก็เป็นคนพุดมูสา”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่มีการใช้ภาษาอันหนักแน่นเช่นนี้ในจดหมายฝากฉบับนี้ ในบทที่ 1 ข้อ 6 เราอ่านพบว่า “ถ้าเราจะว่าเรา ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตามความจริง” ในบทที่ 1 ข้อ 8 เราอ่านพบว่า “ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็หลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย” ในบทที่ 1 ข้อ 10 “ถ้าเรา กล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมูสา และพระดำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย” ใน บทที่ 2 ข้อ 4 “คนใดที่กล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์” แต่มิได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นก็เป็นคนพุดมูสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” แล้วในบทที่ 5 ข้อ 10 เราพบคำประกาศว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมูสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของ พระองค์”

พระวาทะของพระเจ้านั้นเรียบง่ายและสามารถเข้าใจได้ ไม่ได้มีการต่อเติม ไม่มีการประดับประดา ไม่มีการเลือกใช้คำ หวาน มนุษย์ไม่ว่าจะได้รับการช่วยให้รอดแล้วหรือหลงหายก็ตาม พวกเขาแค่พูดความจริงหรือไม่พวกเขาก็เป็นคนพุดมูสา พวกเขาใช้ชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้าหรือเพื่อมารร้าย ด้วยเหตุนี้ พระวิญญานบริสุทธิ์ก็ตรัสอย่างชัดเจนถึงข้อเท็จจริงว่า ถ้าผู้ใดแสดงตนว่า รักพระเจ้า แต่ในการกระทำของเขานั้นเขาพิสูจน์ว่าตัวเขาเองเกลียดชังพี่น้องคริสเตียนของเขา ผู้นั้นก็ไม่ใช่ผู้เชื่อ ไม่ว่าเขาจะอ้างอะไรก็ตาม เขาเป็นคนพุดมูสา แล้วพระวิญญานบริสุทธิ์ก็ทรงอธิบายต่อไปว่าเพราะอะไร “เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แล เห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้”

ในข้อ 12 บอกกับเราว่า ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญานนิรันดร์ พระองค์ไม่ได้ทรง มีรูปสัณฐาน พระคัมภีร์กล่าวถึงพระหัตถ์ของพระองค์ พระบาทของพระองค์ พระเนตรของพระองค์ พระกรรณของพระองค์ แต่ ก็ไม่มีใครเคยเห็นพระองค์เลยไม่ว่าในเวลาใด เรามองเห็นพี่น้องในพระคริสต์ของเรา และแน่นอนว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุผลผลที่ จะถือว่าใครสักคนจะรักพระเจ้าที่ตัวเขาไม่เคยเห็นถ้าเขาไม่สามารถรักพี่น้อง (บรรดาบุตรของพระเจ้า) ที่เรามองเห็นและที่เขา รู้จักอย่างเป็นทางการส่วนตัว

ในเรื่องนี้เป็นมุมมองที่มองมาจากมุมมองของมนุษย์ เป็นเรื่องง่ายอย่างแน่นอนที่จะรักครอบครัวและบรรดาคนที่เรารู้จักคุ้นเคยด้วย หรือบรรดาผู้ที่เราต้องพบเจออยู่ทุกวัน มากกว่าที่จะรักใครสักคนที่เราไม่เคยเห็น มนุษย์ถูกสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระเจ้า และถ้าเราไม่สามารถรักบรรดาผู้ที่ถูกสร้างขึ้นตามอย่างพระฉายาของพระเจ้าได้ เช่นนั้นแล้วเราจะรักพระเจ้าได้อย่างไร ? ถ้าบุคคลใดที่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว ความเกลียดชังก็จะออกไปจากจิตใจของเขาโดยทันที เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ที่ความเกลียดชังและความรักจะดำรงอยู่ในจิตใจเดียวกัน เมื่อพระเจ้าเสด็จเข้ามา มารร้ายก็ออกไป เมื่อความรักเข้ามา ความเกลียดชังก็ออกไป เมื่อผู้ใดบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วเขาก็จะรักคนทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรดาผู้ที่อยู่ในครัวเรือของพระเจ้า เขาจะไม่ได้รักในทุกอย่างที่ทุกคนกระทำ เขาอาจจะไม่ได้รักทุกสิ่งที่คุณเชื่อบางคนได้กระทำ แต่พระเจ้าทรงเป็นความรักและผู้เชื่อก็มีส่วนในพระองค์ ด้วยเหตุนี้ โดยพระเจ้าผู้ทรงสถิตอยู่ภายในจิตใจ คริสเตียนก็จะรักพี่น้อง พระเยซูทรงรักแม่แต่ผู้ที่ไม่น่ารัก และพระเยซูในตัวคุณจะรักพี่น้อง และใช่ แม้แต่คนที่ไม่น่ารัก อาจไม่ใช่รักในแนวทางของพวกเขา หรือรักในนิสัยของพวกเขา แต่รักจิตวิญญาณของพวกเขา

ข้อ 21 “พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย”

โปรดสังเกตว่าข้อนี้ไม่ใช่คำแนะนำ แต่เป็นพระบัญญัติ คริสเตียนได้รับคำบัญชาให้รักพี่น้องคริสเตียนเหมือนอย่างที่เรา รักพระเจ้า และถ้าเราในฐานะผู้เชื่อ ไม่ได้รักผู้เชื่อคนอื่น ๆ เราก็ไม่อาจจะกล่าวพูดได้ว่าเรารักพระเจ้า “คนที่รักพระเจ้านั้น” จะต้องรักพี่น้องของเขาด้วย นี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ และถ้าเรารักพระเจ้า เราก็จะเชื่อฟังพระบัญญัตินี้

1 ยอห์น - บทที่ 5

- 1) ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย
- 2) เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า
- 3) เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ
- 4) ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง
- 5) ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
- 6) นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญูณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญูณทรงเป็นความจริง
- 7) เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาหะ และพระวิญญูณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน
- 8) มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญูณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน
- 9) ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์
- 10) ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้างี้มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้างี้ก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์
- 11) และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์
- 12) ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้างี้ไม่มีชีวิต
- 13) ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้วาท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า
- 14) และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา
- 15) และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น
- 16) ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้จะให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น
- 17) การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี
- 18) เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้างี้ไม่กระทำบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้างี้จะระวังรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย
- 19) เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว
- 20) และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์

21) ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน

สามข้อแรกของบทนี้เป็นส่วนที่ต่อเนื่องมาจากการอภิปรายในบทก่อนหน้านั้นในเรื่องความรัก

ในข้อ 4 และ 5 เราได้รู้ถึงหนทางแห่งชัยชนะสำหรับผู้เชื่อ ข้อ 6 จนถึงข้อ 9 ก็สำแดงถึงหลักฐานอีกครั้งว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าแท้ในสภาพเนื้อหนัง ทรงเป็นความจริงที่พระเจ้าทรงเป็นพยานทั้งในสวรรค์และในโลก ข้อ 10 ประกาศว่าคริสเตียนก็มีพยานอยู่ในตัวเอง และผู้ที่ไม่เชื่อก็ทำให้พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสสุสา

ข้อ 11 และ 12 บันทึกเกี่ยวกับชีวิตนิรันดร์โดยทางพระบุตรของพระเจ้า และข้อ 13 ก็บอกกับเราว่าทำไมสิ่งเหล่านี้จึงถูกเขียนเอาไว้ “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

ข้อ 14 และ 15 ได้มอบความมั่นใจในพระคริสต์ให้กับเรา ดังนั้นเราจึงรู้ว่าถ้าเราทูลขอสิ่งใดๆก็ตามในพระนามของพระองค์ คือเรามีคำวิงวอนในเรื่องที่เราปรารถนาตามชอบพระทัยของพระองค์ ผู้เชื่อแท้จะอธิษฐานตามพระวาทะของพระเยซูที่ว่า “อย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด”

ในข้อ 16 และ 17 เราได้รู้เกี่ยวกับพลังของการอธิษฐานเพื่อผู้ที่กระทำบาป และความรู้ประโยชน์ในการอธิษฐานเพื่อผู้ที่ได้กระทำบาปซึ่งนำไปถึงความตาย ข้อ 18 จนถึงข้อ 20 เป็นส่วนสำคัญที่สุดที่พระวิญญาณได้ทรงประกาศโดยทางยอห์นผู้เป็นที่รักเกี่ยวกับเรื่องความรอดและเราจะรู้ได้อย่างไรว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ข้อเหล่านี้บอกกับเราว่าบรรดาผู้ที่บังเกิดจากพระเจ้านั้นไม่กระทำบาป โลกนี้ทั้งโลกอยู่ในอ้อมมือของผู้ที่ชั่วร้าย แต่ผู้เชื่อรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว และโดยทางพระองค์เราจึงเข้าใจความจริง เพราะพระองค์ทรงเป็นความจริง ทรงเป็นพระเจ้าแท้และชีวิตนิรันดร์

และในข้อสุดท้ายของจดหมายรักจากพระเจ้าถึงบรรดาลูกเล็กๆของพระองค์ฉบับนี้เราได้พบคำเตือนสติ คือบรรดาผู้เชื่อ หรือผู้ที่ได้รับการชำระโดยพระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้านั้นเอง ได้รับคำเตือนสติและชี้แนะให้รักษาตัวให้พ้นจากรูปเคารพ แม้กระทั่งวิสุทธิชนที่จิตวิญญาณสูงมากที่สุดก็จำเป็นต้องระมัดระวังตัว หากไม่แล้วความสนใจในบางอย่างก็อาจดูดซึมเอาทั้งเวลาและความคิดไปจนสิ่งนั้นกลายเป็น “รูปเคารพ” และเข้ามาแย่งที่ที่ควรจะถูกครอบครองโดยพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารีไปเสีย

ความเชื่อคอยรักษาเราให้พ้นจากโลกนี้และมอบชัยชนะให้แก่เรา

ข้อ 1 “ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย”

ความเชื่อเป็นจุดเริ่มต้นของความรอด และความเชื่อเป็นการดำเนินต่อไปในความรอด และ “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” เราอาจกล่าวได้ว่าความเชื่อเป็นดั่งจิ้งหะการเต้นของหัวใจ เป็นดั่งเลือดหล่อเลี้ยง และเป็นชีวิตจิตใจของคริสเตียน นับตั้งแต่เริ่มจนจบ ความเชื่อเป็นชัยชนะที่เอาชนะโลกนี้ และ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ”

“ผู้ใดเชื่อ...” อีกครั้งหนึ่งที่ยอห์นได้เตือนเราให้ระลึกว่าความรอดนั้นสำหรับทุกคน ไม่ใช่แค่คนกลุ่มหนึ่งที่ถูกเลือกเพื่อรับการช่วยให้รอดในขณะที่คนอื่นถูกลิขิตให้ต้องคำสาปแช่ง “ผู้ใด” ในที่นี้รวมไปถึงทุกคนและไม่ละใครไว้เลย พระเจ้าทรงรักโลก และพระเยซูทรงเป็นที่ปล้ำพระอาชญาสำหรับความบาปของโลกทั้งโลก จงอย่าให้ใครก็ตามบอกกับคุณว่าคนบางคนถูกลิขิตให้รับการช่วยให้รอดในขณะที่คนอื่นถูกลิขิตให้ต้องคำสาปแช่ง หลักคำสอนเช่นนี้ไม่ได้อยู่ในพระวาทะของพระเจ้า

“ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า” นี้ไม่ได้หมายถึงความเชื่อในลักษณะความรู้ ยกอบ 2 : 19 บอกกับเราว่ามารชาตาก็เชื่อและกลัวจนตัวสั่น แต่พวกมันได้ได้รับการช่วยให้รอด ความหมายในที่นี้หมายถึงว่าใคร

ก็ตามที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่ได้รับการเจิมจากพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าแท้ในสภาพเนื้อหนัง และยอมรับความจริงข้อนี้เข้าสู่จิตใจของเขา ก็ได้รับการช่วยให้รอด หรือบังเกิดจากพระเจ้า การบังเกิดจากพระเจ้าในความหมายอันลึกซึ้งนั้น หมายถึงการกำเนิดมาจากพระเจ้า “พระองค์ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริงตามน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น” (ยากอบ 1 : 18) ใช่ เมื่อเราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า เราเชื่อได้ก็เพราะเรายอมรับในคำยืนยันที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเราว่าด้วยเรื่องพระบุตรของพระองค์ และคำยืนยันนั้นก็คือ “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มัทธิว 3 : 17)

เมื่อเราเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า เราก็เชื่อในพระวจนะ และพระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์” ชีวิตนิรันดร์กลายเป็นของเราเมื่อเราบังเกิดจากพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าทรงให้กำเนิดแก่เราโดยทางเมล็ดพันธุ์ที่ไม่เสื่อมสลาย คือพระวจนะ (1 เปโตร 1 : 23)

“และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย” ไม่เพียงแค่ว่าเราจะรัก “ผู้ทรงให้กำเนิด” (พระเจ้าพระบิดา) เรายังจะรักผู้เชื่อทุกคนด้วย (บรรดา “คนที่บังเกิดจากพระองค์”) ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนก็มีส่วนร่วมในพระวิญญานบริสุทธิ์ และได้รับการเติมเต็มด้วยความรักจากพระเจ้า พระลักษณะของพระเจ้ายิ่งดำรงอยู่ในจิตใจของเรา และเมื่อเรารักพระเจ้าผู้ทรงให้กำเนิดแก่เรา เราก็จะรักพี่น้องชายหญิงในฝ่ายจิตวิญญานของเราด้วย ไม่ว่าจะมีความแตกต่างในด้านคณะนิกายใดๆ ผู้เชื่อแท้ทุกคนก็เป็นของคริสตจักรแท้ทีเดียว คือพระกายของพระคริสต์ ผู้เชื่อแท้ทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าสู่พระกายนั้น และผู้เชื่อแท้ทุกคนได้ดื่มจามพระวิญญานเดียวกัน (ลองศึกษา 1 โครินธ์ 12 : 12 - 13 และ เอเฟซัส 5 : 25 - 32)

คริสเตียนแท้ทุกคนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน เราได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้า เราได้รับการทรงนำโดยพระวิญญานของพระองค์ เราได้แบ่งปันพระพรที่พระองค์ได้ทรงประสิทธิ์ประสาทให้แก่เรา ด้วยเหตุนี้ เราทั้งหลายล้วนอยู่ภายใต้พันธะหน้าที่เดียวกัน คือการรักพระเจ้าและรักซึ่งกันและกัน

ยอห์นผู้เป็นที่รักดูเหมือนจะไม่สามารถจะละทิ้งเรื่องความรักไปได้เลย ซึ่งเป็นเรื่องสำคัญมากในชีวิตคริสเตียน พระพรทุกอย่างและความดีเลิศทุกประการของคริสเตียนล้วนเกิดจากความรักและตั้งอยู่บนความรัก ทั้งยอห์นและอัครทูตเปาโล สองยักษ์ใหญ่ในฝ่ายจิตวิญญาน ล้วนเห็นตรงกันในเรื่องความรัก ในกาลาเทีย 5 : 22 เปาโลบอกกับเราว่าผลของพระวิญญานก็คือความรัก และใน 1 โครินธ์ 13 ท่านกล่าวว่า

“แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนฆ้องหรือฉาบที่ก่าลังส่งเสียง แม้ข้าพเจ้ามีของประทานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีความอะไรเลย แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่

ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่โอจจา ความรักไม่หวดตัว ไม่หยิ่งผยอง ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง ไม่แคะไค้ค้ายเสียหาย และความผิดของเขา และเชื่อในส่วนดีของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง

ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาต่างๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป... ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด” (1 โครินธ์ 13 : 1 - 13 บางส่วน)

เท่าที่คุณรู้ มีเรื่องอะไรบ้างที่พระวจนะของพระเจ้าทั้งหมดได้อธิบายไว้อย่างละเอียด ? อะไรบ้างที่จะ “อดทนนาน” ? อะไรบ้างที่จะ “เพียรทนเอาทุกอย่าง” ? ก็คือความรักนั่นเอง ! ประสบการณ์ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นด้วยความรักของพระเจ้าพระบิดา และสิ่งอื่นๆก็ล้วนเกิดออกมามีความรักที่ถูกต้องต่อพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าทรงยิ่งใหญ่เพียงพอและทรงมีความรักมากพอที่จะรักคนทุกคนในโลกกว้างใบนี้ และถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงรักเราอย่างเป็นส่วนบุคคล เราก็คงจะไม่มีวันได้รู้จักกับชีวิตนิรันดร์ เราอาจไม่มีวันได้รู้จักพระเจ้าหรือรักพระองค์ได้เลยถ้าพระองค์ไม่ได้ทรงรักเราก่อน

ข้อ 2 “เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าและได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า”

นี่ไม่ใช่ทางเลือก นี่ไม่ใช่คำแนะนำ ถ้าเราไม่รักบรรดาบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือพี่น้องคริสเตียนชายหญิงของเรา เช่นนั้นแล้ว เราก็ไม่รักพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นความรัก และเหตุผลที่รักผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องของเรา ก็เพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่ในเรา เรารักเพราะพระองค์ทรงรัก และพระองค์จะทรงอยู่ในจิตใจของเราเมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว

ยอห์นได้กล่าวเรื่องเดียวกันนี้ไปแล้วก่อนหน้านี้ในจดหมายฝากฉบับนี้ แต่พระเจ้าทรงรู้จักโครงร่างของเรา พระองค์ทรงทราบว่าเราเป็นแค่ผงคลี พระองค์ทรงทราบว่าความจำของเรานั้นแสนสั้นและธรรมชาติของเรานั้นอ่อนแอและบอบบาง ดังนั้นพระองค์จึงทรงประทานการเน้นย้ำเพื่อที่จะประทับสิ่งนี้ให้ฝังลึกลงไปภายในจิตใจของเรา เราจำเป็นต้องรับฟังสิ่งเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ตัวอย่างเช่น ในพระกิตติคุณยอห์น คำว่า “เชื่อ” ได้ถูกกล่าวซ้ำมากกว่าหนึ่งร้อยครั้ง แม้ว่าเราจะได้รับการบอกกล่าวด้วยถ้อยคำที่เรียบง่ายอย่าง “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3 : 18)

ถ้าเราหวังใจว่าจะมีพลังฝ่ายจิตวิญญาณ ถ้าเราหวังใจว่าจะเป็นผู้นำดวงวิญญาณที่ประสบความสำเร็จ ถ้าเราหวังใจว่าจะถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าโดยการเกิดผลมาก เช่นนั้น ชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเราก็จะต้องถูกพุ่มพอกอยู่ในความรักของพระเจ้า สิ่งใดๆที่เรากระทำซึ่งมาจากแหล่งแห่งการเร้าจิตใจแหล่งอื่นๆล้วนเป็นสิ่งที่แข็งกระด้าง เป็นพิธีรีตอง เย็นชา และสนใจแต่ตัวเอง การจะเป็นอย่างที่เราควรจะเป็นเพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าและประกาศพระนามของพระเยซูอย่างที่เราควรจะทำนั้น เราจะต้องเต็มเปี่ยมไปด้วยความรักของพระองค์ ได้รับบัพติศมาในความรักของพระองค์ และถูกกำกับควบคุมโดยความรักของพระองค์ ในทุกวันนี้เรามี “รูปแบบ” มากเกินไปแล้ว คริสตจักรจำเป็นต้องมีบัพติศมาแห่งความรักของพระเจ้า ซึ่งเป็นดั่งเส้นเลือดหล่อเลี้ยงชีวิตคริสเตียน

เราจึงรู้ว่าเรารักบรรดาบุตรทั้งหลายของพระเจ้าเมื่อเรารักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ แต่พระบัญญัติเหล่านั้นคืออะไร ? 1 ยอห์น 3 : 23 ตอบเราว่า “และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว”

ข้อ 3 “เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เรทั้งหลายรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ”

เมื่อเรารักษาพระบัญญัติของพระเจ้า เมื่อเราเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ เมื่อเรารักซึ่งกันและกัน นั่นแหละคือความรักต่อพระเจ้าที่ออกมาเป็นการกระทำ ทุกวันนี้เรามีคำพูดมากเกินไปและมีการกระทำน้อยเกินไป ในบทที่ 3 ข้อ 18 ของจดหมายฝากฉบับนี้ ยอห์นได้กล่าวว่า “ลูกเล็กๆทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลิ้นเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง” ความรักต่อพระเจ้าที่ออกมาเป็นการกระทำคือการลงมือทำ ไม่ใช่การพูด

ในยอห์น 15 : 12 พระเยซูตรัสว่า “นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน” ถ้าเรารักซึ่งกันและกันอย่างที่พระเยซูทรงรักเรา เราก็จะปรนนิบัติรับใช้และเสียสละตนเองเพื่อกันและกัน พระองค์ทรงปรนนิบัติ พระองค์ทรงประทานให้ พระองค์ทรงยอมสละแม้กระทั่งทรงยอมมอบพระชนม์ชีพของพระองค์ เพื่อว่าเราเราจะได้รับการช่วยให้รอด และเราก็ควรที่จะเต็มใจยอมสละตนเองเพื่อพี่น้องของเราด้วย พระเยซูเองก็ตรัสว่า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดั่งนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13 : 35)

พระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ” แน่แน่นอนว่าไม่ ! ไม่ใช่เรื่องน่าหนักใจเลยที่จะรักพระเจ้า เพราะการรู้จักพระองค์ก็เป็นการรักพระองค์ และยิ่งเรารู้จักพระองค์มากขึ้นเราก็ยิ่งรักพระองค์มากขึ้นตามไปด้วย (และยิ่งเรารักพระเจ้า เราก็

ยังสามารถที่จะรักพี่น้องได้ และเราก็ยังสามารถที่จะยอมสละตนเองและปรนนิบัติรับใช้ในพระนามของผู้รับใช้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด คือ พระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดของเรา)

ผู้เชื่อคือผู้ชนะ

ข้อ 4 “ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี่เอง”

ภาษากรีกในข้อนี้สามารถแปลได้อีกว่า “ทุกสิ่งที่ยังเกิดจากพระเจ้า” ซึ่งเน้นย้ำถึงความจริงที่ว่าเรื่องนี้ไม่มีข้อยกเว้น บุคคลที่ยังเกิดใหม่แล้วจะมีชัยชนะในทุกๆแง่มุม เมื่อใครได้บังเกิดจากพระวิญญาณอย่างแท้จริง เขาก็มีชัยชนะเหนือโลกนี้ นี่เป็นความจริงที่ว่านรกไม่สามารถมีชัยชนะหรือแทรกแซงข้อนี้ได้ พระเยซูทรงดำเนินอยู่บนโลกนี้ด้วยพระกายที่เหมือนอย่างร่างกายของเรา แต่ปราศจากบาป และพระองค์ทรงมีชัยชนะเหนือโลก เหนือเนื้อหนัง เหนือมารร้าย เหนือความตาย เหนือแดนมรณา และเหนืออูโมงค์ฝั่งศพ พระองค์ได้ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16 : 33) และเพราะเหตุนี้ ผู้เชื่อจึงมีชัยชนะเหนือโลกนี้พร้อมกับธรรมเนียมของมัน ความมืดของมัน และการปฏิเสธพระเจ้าของมัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้ทรงประกาศโดยผ่านทางปลายปากกาของอัครทูตเปาโลด้วยเช่นกันว่า ผู้เชื่อไม่เพียงแต่มีชัยชนะแบบคาบเส้นเท่านั้น แต่ยิ่งกว่าชัยชนะเสียอีก “แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8 : 37 - 39)

เราผู้เชื่อซึ่งบังเกิดใหม่แล้วก็รู้ว่าทุกสิ่งร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เมื่อทุกสิ่งเป็นที่ประจักษ์ เราก็จะเข้าใจว่าสิ่งใดก็ตามที่ได้เคยเกิดขึ้นกับเรานับตั้งแต่วันที่เรายังเกิดใหม่จนถึงวันที่เราได้มองเห็นพระพักตร์อันงามสง่าของพระองค์ ก็ล้วนแต่เป็นสิ่งดีสำหรับเราและแสดงถึงสง่าราศีของพระเจ้า ผู้เชื่อแท้ทุกคนล้วนถูกลิขิตให้เปลี่ยนแปลงไปเป็นเหมือนอย่างพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้ สิ่งใดก็ตามที่ได้เกิดขึ้นต่อผู้เชื่อนั้นก็ได้รับพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้เกิดขึ้นเพื่อที่จะสลักและปั้นแต่งชีวิตของผู้เชื่อนั้นให้เป็นอย่างพระฉายของพระองค์ (โรม 8 : 29 - 30)

เราจำเป็นต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงห่วงใยถึงความสำเร็จในด้านชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณของเรามากยิ่งกว่าตัวเราเองหลายเท่าตัว เพราะเมื่อเรากระทำบาป เราก็นำพาคาการดูหมิ่นมาถึงพระนามของพระเยซู พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้บรรดาบุตรทั้งหลายของพระองค์กระทำบาป แต่เมื่อเราทำบาป พระองค์ก็ทรงจัดเตรียมองค์พระเยซูคริสต์ องค์ผู้ทรงความบริสุทธิ์ ความยุติธรรม และความจริง ผู้ทรงถูกกระทำให้เป็นเหมือนอย่างพี่น้องชายหญิงของพระองค์ในทุกๆสิ่ง เพื่อว่าพระองค์จะทรงเป็นมหาบุโรหิตผู้ทรงสัตย์ซื่อและเมตตากรุณาเพื่อประโยชน์ของเราต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา ผู้เชื่อจึงรู้จักกับพระบุคคลไม่ใช่แนวทาง เปาโลก็ได้กล่าวไว้ว่า “...ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ...” (2 ทิโมธี 1 : 12) ท่านยังให้ความมั่นใจแก่ชาวฟิลิปปีด้วยว่า “ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์” (ฟิลิปปี 1 : 6) โปรดสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า พระเยซูทรงสามารถที่จะกระทำการนี้ หรือ พระองค์อาจจะทรงกระทำการนี้ ท่านกล่าวว่า พระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จจนกว่าจะถึงวันที่พระองค์เสด็จกลับมาเพื่อทรงรับบรรดาคนของพระองค์ไว้กับพระองค์เองและจะทรงพิพากษานี้และคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า

เราได้พบข้อความที่ให้ความมั่นใจใน 1 เปโตร 1 : 3 - 5 “จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย”

ความรอดที่เปโตรพูดถึงนี้ไม่ใช่การทรงไถ่ที่เราได้รับตั้งแต่เมื่อเราได้เชื่อ ท่านกำลังพูดถึงความหวังอันมีสง่าราศีเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาในสง่าราศีเพื่อทรงรับคนของพระองค์ ในข้อที่เรากำลังดูอยู่นี้เราได้เห็นจุดสูงสุดของคริสต์ศาสนา ซึ่งตั้งไว้โดยพระเจ้า ไม่ใช่โดยมนุษย์ ผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า (ทุกคน ในทุกๆกรณี) ก็มีชัยชนะเหนือโลกนี้

“และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของเราทั้งหลายนี้เอง” นี่เองคือ “เหตุผล” ของชัยชนะและแหล่งที่มา เราต้องเริ่มต้นที่จุดเริ่มต้น ชัยชนะกลายเป็นของเราเพราะการบังเกิดฝ่ายจิตวิญญาณ “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจาก...พระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3 : 5) “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3 : 6) นับจากช่วงเวลาที่เรบังเกิดใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในใจเรา แต่เราบังเกิดใหม่ได้อย่างไร ? เอเฟซัส 2 : 8 ประกาศว่า “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้” โรม 10 : 17 บอกกับเราว่า “ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า” ในยอห์น 5 : 24 พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” พระวจนะคือเมล็ดที่ไม่รู้จักเปื่อยเน่าที่นำพาชีวิตนิรันดร์ (1 เปโตร 1 : 23) และชีวิตใหม่ก็ได้บรรจุนิรันดร์ของพระเจ้าลงภายในเราซึ่งมีพลังมากกว่าวิญญาณของโลกนี้ ด้วยเหตุนี้ นับตั้งแต่เสี้ยววินาทีที่เราบังเกิดเข้าสู่ครอบครัวของพระเจ้า แม้เราจะเป็นเพียงทารกในพระคริสต์ แต่เราก็มีพลังแห่งชัยชนะอยู่ภายในตัวเรา

ผมแน่ใจว่าพวกคุณบางคนคงจะมีคำถามแล้วว่า “แล้วเป็นไปไม่ได้หรือที่บุคคลที่บังเกิดใหม่แล้วจะถดถอยลง ?” เป็นไปได้แน่นอน เป็นไปได้ที่บุคคลที่บังเกิดใหม่แล้วจะถดถอยลงอย่างร้ายแรง แต่ไม่ใช่ทุกคนที่แสดงตนว่าถดถอยลงจะเป็นคนที่บังเกิดใหม่ บุคคลจะต้องบังเกิดใหม่ก่อนที่จะเขาจะถดถอยได้ คนหลายๆคนเข้าร่วมคริสตจักรและในไม่กี่สัปดาห์หรือไม่กี่เดือนก็หันหลังกลับไปหาสิ่งต่างๆของโลกนี้ที่พวกเขาละจากมา พวกเขาอาจจะอ้างตัวว่าถดถอยลง แต่ความจริงที่สำคัญก็คือพวกเขาเพียงแค่เข้าร่วมคริสตจักรท้องถิ่นและได้รับบัพติศมาด้วยน้ำเท่านั้น พวกเขาไม่เคยบังเกิดใหม่และได้รับการชำระในพระโลหิตของพระเยซูเลย

เปโตรเป็นบุคคลที่บังเกิดใหม่แล้วเมื่อพระเยซูตรัสกับท่านว่า “เมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน” (ลูกา 22 : 32) เปโตรเป็นคริสเตียน แต่ท่านก็หลงหายอย่างรุนแรงไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อท่านตามพระองค์ไปแบบห่างๆ ปฏิเสธพระองค์ถึงสามครั้ง สบดและสาบานว่าท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่จากบันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ของลูกา เราได้เรียนรู้ว่าในช่วงระหว่างชั่วโมงที่เปโตรออกมาร้องไห้อย่างขมขื่นด้วยน้ำตาแห่งการกลับใจ (ลูกา 22 : 54 - 62) ท่านได้รับการช่วยให้รอดแล้ว ท่านไม่ได้ต้องบังเกิดใหม่อีกครั้ง แต่ท่านจำเป็นต้องหันกลับมาหาพระเยซู ท่านสูญเสียสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้า และท่านจำเป็นต้องกลับใจใหม่ (หันกลับ) จากการติดตามพระเยซูแบบห่างๆ

ผู้เชื่อแท้ต้องมีถดถอยลงได้ บางคนก็เป็นเช่นนั้นจริง แต่ดังเช่นในกรณีของเปโตร ภาวะนี้ไม่ได้คงอยู่นานเพราะเมื่อบุคคลนั้นได้ลิ้มลองสิ่งที่เป็นของพระวิญญาณดูครั้งหนึ่งแล้ว อาหารขยะของมารก็ไม่เป็นที่น่าปรารถนาอีกต่อไป บุคคลที่น่าสิ้นหวังที่สุดบนโลกนี้ก็คือคริสเตียนที่ถดถอยลง !

ในฮีบรู 12 : 1 - 2 เปาโลได้ให้คำเตือนสติไว้ว่า “เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทิ้งของหนักทุกสิ่งซึ่งขัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักกายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียร

พยายาม หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้า นั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของ พระเจ้าแล้ว”

ความรอดเริ่มต้นเมื่อเราได้เชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซู ความเชื่อเช่นนี้นำพาสู่พระคุณที่ช่วยให้ รอด คือพระคุณที่สอนเราให้ปฏิเสธความอธรรมและต้นเหตุของโลภนี้ และดำเนินชีวิตอย่างเตรง ซอบธรรม และตามทางของ พระเจ้าในโลกปัจจุบันนี้ แสงสว่างแห่งสง่าราศีเมื่อพระเยซูจะทรงเรียกเราให้ไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆบนฟ้าอากาศ เราจะ ต้องจดจ่ออยู่ที่พระเยซูเสมอ เพราะพระองค์ทรงเป็นทั้งผู้ริเริ่ม เป็นความต่อเนื่อง และเป็นจุดสูงสุดของความเชื่อที่ช่วยให้รอด พระองค์ทรงเริ่มต้นพระราชกิจแห่งความรอด และพระองค์ทรงสำเร็จพระราชกิจแห่งความรอด

การทรงไถ่ (การบังเกิดใหม่) เป็นแค่การเริ่มต้นของความรอดอันเปี่ยมด้วยสง่าราศี เราได้รับการช่วยให้รอดด้วยพระคุณ ของพระเจ้าโดยทางความเชื่อ และ “เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้านั้นได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความ เชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (โรม 1 : 17) “ดูเถิด ผู้ที่จิตใจ ผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (ฮีบรู 2 : 4) “แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรง อยู่โดยความเชื่อ’” (กาลาเทีย 3 : 11) “แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มี ความพอใจในคนนั้นเลย” (ฮีบรู 10 : 38)

พระคัมภีร์ของเราเริ่มต้นด้วยคำว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรง...” ในเมื่อพระเจ้าทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก และถ้าเรา เชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า เราก็ควรจะไม่มีปัญหาเกี่ยวกับการเชื่อในเรื่องอะไรก็ตามที่พระเจ้าทรงเกี่ยวข้องด้วย “โดยความเชื่อนี้ เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกาลจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ ปรากฏให้เห็น” (ฮีบรู 11 : 3)

โลกนี้กล่าวว่า “ต้องเห็นถึงจะเชื่อ” ที่ไม่กางเขนพวกพาริสีได้กล่าวกับพระเยซูว่า “ให้เขาลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะเชื่อเขา” แต่ความเชื่อแท้ไม่ถามหาการได้เห็น ได้รู้สึก ได้ลิ้มรส หรือได้สัมผัส ความเชื่อแท้ที่เชื่อแม้จะไม่เห็น มี หลายๆเรื่องในพระคัมภีร์ที่เราคงไม่มีวันเข้าใจได้ แต่เราสามารถเชื่อได้อย่างง่ายดายเพราะพระเจ้าตรัสสิ่งเหล่านั้น คริสเตียนเชื่อ ในพระวจนะของพระเจ้าเพียงเพราะว่านั่นคือพระวจนะของพระเจ้า คริสเตียนดำเนินโดยความเชื่อ ไม่ใช่ตามที่มองเห็น และโดย ความเชื่อเราก็มีชัยชนะเหนือโลกนี้ เหนือเนื้อหนัง และเหนือพญามาร

ข้อ 5 “ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”

เหตุผลที่คนบางคนซึ่งแสดงตนว่าเป็นคริสเตียนแต่ก็ไม่สามารถมีชัยชนะเหนือโลกนี้ เหนือเนื้อหนัง และเหนือพญามาร ได้ก็เพราะว่า พวกเขาไม่เคยมีความเชื่อในพระเจ้าอันนำไปสู่ความรอดเลย พวกเขาเข้าร่วมคริสตจักรและรับพิธีบัพติศมา พวกเขา เขายอมรับเอา “ศาสนา” แต่พวกเขาไม่เคยบังเกิดใหม่โดยความเชื่อในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซู พวกเขา มีชื่อของตนอยู่ในทะเบียนสมาชิกคริสตจักร แต่พวกเขาไม่ได้มีส่วนร่วมในธรรมชาติใหม่โดยทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ด้วย ฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยเมล็ดพันธุ์อันไม่รู้จักเน่าเปื่อยแห่งพระวจนะของพระเจ้า

เป็นเรื่องธรรมดาที่คนที่ยังไม่บังเกิดใหม่จะติดตามโลกนี้ไปเหมือนอย่างสุกรอยากกินเมล็ดข้าวโพดหรือแกะอยาก จะกินหญ้าอ่อนๆ แต่เป็นเรื่องผิดธรรมชาติสำหรับบรรดาบุตรของพระเจ้าซึ่งบังเกิดใหม่แล้วที่จะรักโลกนี้ บุคคลที่สามารถที่จะ ดำเนินชีวิตคริสเตียนและมีชัยชนะเหนือเนื้อหนังและเหนือโลกนี้ได้มีเพียงแต่ผู้ที่บังจากพระเจ้า และหนทางเดียวที่จะบังเกิดจาก พระเจ้าได้ก็คือการเชื่อในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และมีความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่สำเร็จ ครบถ้วนแล้วของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ ยอห์นจึงถามคำถามว่า “ใครเล่า ชายหรือหญิงคนใด ที่ดำเนินอยู่เหนือโลกนี้และมีชัยชนะ

เหนือเหนือหนึ่งนอกจากบรรดาผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งปวง ?” คนเหล่านั้นคือคนกลุ่มเดียวที่มีชัยชนะเหนือโลกนี้และดำเนินชีวิตคริสเตียนอย่างอุทิศตนและบริสุทธิ์ อันเป็นการพิสูจน์ตัวของพวกเขาเองว่าเป็นคนของอาณาจักรของพระเจ้า มากกว่าที่จะนำการดูหมิ่นเหยียดหยามมายังพระนามของพระเยซู

หลักฐานว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ข้อ 6 “นี่แหละคือผู้ที่ได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำอย่างเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง”

มีแนวคิดที่หลากหลายมากมายเกี่ยวกับพระคัมภีร์ข้อนี้ นักวิชาการและนักสอนพระคัมภีร์ไม่มีความเห็นตรงกันแบบเป็นเอกฉันท์ถึงความหมายของข้อนี้ หลังจากการศึกษาและอธิษฐานอย่างหนักและค้นดูพระคัมภีร์มาตลอดหลายปี ผมก็ถูกทำให้เชื่อว่า “น้ำ” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่มีความเกี่ยวข้องกับน้ำในพิธีบัพติศมา มีนักสอนพระคัมภีร์ที่โด่งดังบางคนเชื่อว่าคำนี้เล็งถึงบัพติศมาของพระเยซู แต่ผมไม่เห็นด้วย ใช่ ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงจุ่มพระองค์ลงในน้ำ แต่ผมก็เชื่อด้วยว่าน้ำในที่นี้นั้นมีความหมายลึกซึ้งกว่าน้ำในแม่น้ำจอร์แดนที่ซึ่งยอห์นได้ให้บัพติศมาแก่พระเยซู แต่การสามัคคีธรรมของเราไม่ควรถูกตัดสินจากการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับเรื่องน้ำ เราอาจเห็นไม่ตรงกันในเรื่องการตีความคำว่า “น้ำ” ในที่นี้ แต่ถ้าเราเห็นตรงกันเรื่องพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ซึ่งล้างชำระเราจากความบาปทั้งสิ้น เราก็สามารถมีสามัคคีธรรมซึ่งกันและกันได้

อีกครั้งหนึ่งที่เรากำลังเปรียบเทียบพระคัมภีร์กับพระคัมภีร์เอง เปรียบเทียบเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณด้วยจิตวิญญาณ พระเยซูทรงเป็นพยานถึงพระองค์เองมากกว่าหนึ่งครั้งในระหว่างการทรงกระทำพันธกิจในโลกนี้ของพระองค์ว่า พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อปรนนิบัติ และเพื่อทรงประทานชีวิตให้เป็นค่าไถ่ของคนเป็นอันมาก เพื่อทรงรับเอาความบาปของโลกนี้ไปเสีย และเพื่อทรงแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด พระองค์เสด็จมาเพื่อสละชีวิตของพระองค์เพื่อว่าเราจะได้ชีวิต พระองค์ทรงทราบถึงภารกิจของพระองค์ในโลกนี้ดี และในทุกๆ ห้วงขณะของพระชนม์ชีพของพระองค์จนกระทั่งเมื่อพระองค์ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” นั้น ความปรารถนาเดียวของพระองค์ก็คือพระราชกิจของพระบิดา

ที่นี้ ให้เรามาร่วมกันที่จุดเริ่มต้น ถ้าพระองค์เสด็จมาเพื่อรับเอาความบาปของโลกไปเสีย ถ้าพระองค์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด ถ้าพระองค์เสด็จมาเพื่อประทานชีวิตของพระองค์ให้เป็นค่าไถ่ของคนเป็นอันมากแล้ว ถ้าเช่นนั้น อะไรเล่าที่จะนำเอาความรอดมาและความรอดนั้นจะต้องประกอบด้วยอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องหรือมาจากพระองค์ ?

ในยอห์น 1 : 11 - 13 เราอ่านพบว่า “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า”

ข้อนี้กล่าวอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อ “เกิดจากพระเจ้า” ในการสนทนากับนิโคเดมัส พระเยซูได้ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3 : 5)

ที่นี้ เราลองก้าวไปต่ออีกขั้นหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “น้ำและพระวิญญาณ” เรารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ (ยอห์น 4 : 24) แต่พระเจ้าทรงเป็น “น้ำ” ตามตัวอักษรด้วยเช่นนั้นหรือ ? ควรที่เราจะมองดูในพระวจนะของพระเจ้า

พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน” (ยอห์น 15 : 3) ในเอเฟซัส 5 : 25 - 26 เปาโลกล่าวได้ถึงคริสตจักรว่า “...พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ” ในทิโมธี 3 : 5 เราอ่านพบว่า “พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระ

ให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” ดังนั้น เราได้บังเกิด ได้รับการชำระ ได้รับการไถ่ และได้รับการแยกตั้งไว้ โดยการ “ล้างด้วยน้ำ” ซึ่งหมายความถึงพระวาทะเสมอ

หญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำก็ได้ทูลขอพระเยซูให้ทรงประทานน้ำแห่งชีวิตที่พระองค์ได้ตรัสบอกกับนาง คือน้ำที่ดื่มแล้วจะไม่กระหายอีกเลย พระเยซูก็ได้ทรงประทานน้ำนั้นให้แก่นาง แต่พระองค์ทรงประทานสิ่งใดนะหรือ ? พระองค์ทรงประทานพระวาทะว่า “เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น” เมื่อพระเยซูตรัสเช่นนั้นแล้ว หญิงนั้นก็ทิ้งหม้อน้ำไว้ วิ่งเข้าไปในเมือง แล้วบอกกับผู้คนว่านางได้พบกับพระเมสสิยาห์แล้ว การฟื้นฟูครั้งยิ่งใหญ่ก็ได้เกิดขึ้นอันเป็นผลมาจากคำพยานของนาง

ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่า “น้ำ” นั้นก็คือพระวาทะ เราได้บังเกิดจากพระวาทะและพระวิญญาณ เราได้รับการชำระด้วยพระวาทะ โดย “การล้างด้วยพระวาทะ” เราได้รับการสร้างใหม่โดย “การล้างด้วยการสร้างใหม่” คือการบังเกิดใหม่ การบังเกิดใหม่มาโดยน้ำ (พระวาทะ) และโดยพระวิญญาณ ดังนั้นพระเยซูได้เสด็จมาด้วยน้ำและพระวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระวาทะของพระเจ้าในสภาพเนื้อหนัง พระวาทะทรงดำรงอยู่แล้วในแรกเริ่มกับพระเจ้า พระวาทะทรงเป็นพระเจ้า และพระวาทะได้เสด็จมาเป็นเนื้อหนัง พระเยซูเสด็จมายังโลกนี้ในพระกายเนื้อหนังเพื่อสำแดงพระบิดา และพระองค์ทรงสำแดงพระบิดาในพระวาทะ พระองค์ตรัสว่า “ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 5 : 24 บางส่วน)

เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงรับบัพติศมาในน้ำ บันทึกถึงเรื่องนี้พบได้ในมัทธิว 3 : 13 - 17 แน่แน่นอนว่าพระองค์ไม่ได้ทรงจำเป็นต้องรับบัพติศมาเพื่อขจัดความบาป เพราะไม่มีความบาปในพระองค์เลย พระองค์ทรงเป็น “พระเยซูคริสต์ผู้ชอบธรรม” ดังนั้นบัพติศมาด้วยน้ำของพระเยซูจึงไม่ได้เกี่ยวข้องกับเรื่องความบาป พระองค์ทรงรับบัพติศมาในช่วงเริ่มต้นการทรงกระทำพระราชกิจในโลกนี้ของพระองค์ และในตอนท้ายของพระราชกิจของพระองค์ คือที่บนไม้กางเขน เมื่อทหารได้เอาทวนแทงที่สีข้างของพระเยซู “โลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที” (ยอห์น 19 : 34)

เป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงรับบัพติศมาในช่วงเริ่มต้นพระราชกิจในโลกนี้ของพระองค์ และในตอนท้ายของพระราชกิจของพระองค์ โลหิตกับน้ำก็พุ่งออกจากสีข้างที่โดนแทงของพระองค์ และเท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับตัวผม ผมจะไม่เลิกสามัคคีธรรมอย่างแน่นอนกับใครก็ตามที่ถือว่าน้ำที่ถูกกล่าวถึงในข้อนี้คือน้ำในพิธีบัพติศมา หรือถือว่าเป็นน้ำที่พุ่งออกมาจากสีข้างของพระผู้ช่วยให้รอดเมื่อพระองค์ทรงถูกตรึงที่ไม้กางเขน แต่สำหรับผม ข้อพระคัมภีร์ที่ได้อ้างมาเป็นข้อพิสูจน์ว่า “น้ำ” นั้นคือพระวาทะ และเราก็รู้อย่างแน่นอนว่าพระโลหิตในข้อนี้ก็คือพระโลหิตอันประเสริฐของพระเยซู

“และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง” ในการรับบัพติศมาของพระคริสต์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ (ไม่ใช่ น้ำ) ได้เสด็จลงมาและประทับอยู่เหนือพระองค์ และยอห์นเคยได้รับการชี้แจงว่าใครก็ตามที่พระวิญญาณจะเสด็จลงมาและประทับอยู่นั้นก็คือพระบุตรของพระเจ้า ดังนั้น พระวิญญาณจึงเป็นพยานเฉกเช่นเดียวกันกับพระเจ้าพระบิดา ในการรับบัพติศมาของพระเยซูว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเมสสิยาห์ กษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวงและเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งสิ้น ผู้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ทรงพระนามว่า เยชู (พระผู้ช่วยให้รอด) เพื่อช่วยคนของพระองค์จากความบาปของพวกเขา

พระวิญญาณ (ไม่ใช่ น้ำ) ได้เป็นพยานกับยอห์นว่าท่านได้ให้บัพติศมาพระบุตรของพระเจ้า และพระวิญญาณก็ทรงเป็นพยานกับเราด้วย โดยเป็นพยานต่อจิตใจของเราเมื่อเราได้มีส่วนในพระบุตรของพระเจ้า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8 : 16) และในบทที่ 3 ข้อที่ 24 ของจดหมายฝากฉบับนี้ เร้อ่านพบว่า “...ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว”

ในบทที่ 2 ข้อที่ 20 และ 27 เราอ่านด้วยกันว่า “ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และท่านไม่จำเป็นต้องให้ใครมาสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นสอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง ไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นได้สอนท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านก็จงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น”

เพียงไม่นานก่อนที่จะถูกตรึงบนไม้กางเขน พระเยซูได้ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรา มาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 16 : 12 - 15)

ข้อ 7 - 8 “เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาตะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน”

พยานทั้งสามซึ่งเป็นพยานในสวรรค์คือพระบิดา พระวาตะ (พระเยซู) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน ในที่นี้ก็คือตรีเอกานุภาพ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

พยานทั้งสามซึ่งเป็นพยานในแผ่นดินโลกคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ น้ำ และพระโลหิต และ “พยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน”

ที่นี้ ให้ผมชี้ให้เห็นบางสิ่งที่ผมเชื่อว่า คุณจะเข้าใจ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเป็นพยานในสวรรค์ และเรารู้แน่ๆว่าพระเจ้ามิได้ทรงถูกแบ่งแยกออก ด้วยเหตุนี้ ในเมื่อพระเจ้าตรีเอกานุภาพ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงเป็นพยานอยู่ในสวรรค์ ก็ต้องเป็นพยานทั้งสามนี้ที่เป็นพยานอยู่ในแผ่นดินโลกด้วย ในเมื่อพระวาตะทรงเป็นพยานในสวรรค์ เช่นนั้นพระวาตะ (ไม่ใช่ น้ำ) ก็ทรงเป็นพยานบนแผ่นดินโลก

พระโลหิตที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้คือพระโลหิตของพระเจ้า ซึ่งเป็นบางสิ่งที่ยากที่จะยอมรับเพราะเราไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ถ้าเรามีพระคัมภีร์ที่ประกาศความจริงข้อนี้ เราก็สามารถยอมรับคำประกาศนั้นแม้ว่าเราจะไม่เข้าใจก็ตาม

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20 : 28)

ที่นี้ ในข้อนี้บอกอะไรกับเราบ้าง ? ในข้อนี้มีคำเตือนสติถึงบรรดาศิษยาภิบาล (ผู้เลี้ยง) ให้ดูแลคริสตจักรของพระเจ้า คือพระกายของพระคริสต์ตามที่บรรยายไว้ในเอเฟซัส 5 : 23 -32 คริสตจักรของพระเจ้าได้ถูกซื้อไว้แล้ว แต่ใครคือผู้ซื้อเล่า ? ตามที่ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้บอก พระเจ้าทรงซื้อคริสตจักรของพระองค์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง เราอาจไม่เข้าใจข้อนี้ และเราอาจไม่สามารถอธิบายเรื่องนี้ได้ แต่คริสตจักรของพระเจ้าได้ถูกซื้อไว้แล้วด้วยพระโลหิตของพระเจ้าเอง และด้วยเหตุนี้ พระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซูบนไม้กางเขนก็คือพระโลหิตของพระเจ้า พระเจ้าทรงให้กำเนิดพระเยซู พระองค์ทรงสวมทับนางมารีย์ในพระบุคคลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ นางก็ปฏิสนธิและให้กำเนิดพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด (เลวีนิติ 17 : 11) และโดยทางพระโลหิตของพระองค์ที่หลั่งออกเพื่อการชำระบาปนี้เองที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อซื้อคริสตจักรของพระองค์

ด้วยเหตุนี้ เราจึงมีพระเจ้าตรีเอกานุภาพคือ พระโลหิตของพระเจ้า พระวาตะ (พระเยซู) และพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพยานเดียวกันทั้งสามพยานที่เป็นพยานในแผ่นดินโลกก็เป็นพยานในสวรรค์ด้วย คือพระเจ้าเดียว ทรงปรากฏเป็นสามบุคคลภาพ เราต้องตีความพระคัมภีร์ด้วยพระคัมภีร์เอง และในเมื่อพระเจ้ามิได้ทรงถูกแบ่งแยก ในข้อนี้เราจึงไม่ได้มีพยานทั้งหกพยาน แต่สามพยาน คือสามพยานในสวรรค์ ซึ่งเป็นสามพยานเดียวกันในแผ่นดินโลก

ถ้าเราต้องการข้อพิสูจน์เพิ่มเติม เราสามารถพบได้ในยอห์น 12 : 46 - 48 พระเยซูตรัสว่า “เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อผู้ใดที่เชื่อในเราจะมีได้อยู่ในความมืด ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มา

เพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยเหลือโลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั่นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

ที่นี่ ให้เรามาศึกษาเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ด้วยกัน หรือเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณกับจิตวิญญาณด้วยกัน ใน 2 ทิโมธี 4 : 1 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า” ในข้อพระคัมภีร์ของยอห์น พระวาทจะทรงพิพากษา ในข้อพระคัมภีร์จากทิโมธี พระเยซูคริสต์เจ้าจะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย พระวาทและพระเยซูคริสต์เจ้าไม่อาจแยกจากกันได้เพราะพระเยซูทรงเป็นพระวาทในสภาพเนื้อหนัง (ยอห์น 1 : 1, 14) พระองค์ทรงนำพาพระวาทให้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ และบัดนี้พระเยซูผู้ทรงเป็นมนุษย์แท้ได้ทรงประทับนั่งอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์ผู้สูงสุดเพื่อทรงเสนอความแทนเราและทูลวิงวอนต่อพระเจ้าพระบิดาเพื่อเราทั้งหลาย ผู้เป็นบุตรของพระองค์โดยความเชื่อ

พระเยซูเสด็จมาด้วยน้ำ (ด้วยพระวาท) แต่ไม่ใช่ด้วยน้ำเพียงอย่างเดียวเท่านั้น พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพียงแค่นี้เพื่อประกาศว่าพระเจ้าทรงรัก แต่พระองค์ทรงสำแดงความรักของพระเจ้าโดยการทรงปล่อยวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา ใช้ พระเยซูเสด็จมาประกาศถ้อยคำ และเป็นถ้อยคำอันมหัศจรรย์ที่ให้ชีวิต (ยอห์น 6 : 63) แต่พระองค์ไม่เพียงแค่นี้ถ้อยคำเท่านั้น พระองค์ทรงประทานพระโลหิตของพระองค์ พระองค์เสด็จมาด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณก็ทรงพิสูจน์แล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

ผมเชื่อในบัพติศมามากพอๆกับที่ผู้รับใช้ท่านอื่นๆจะเชื่อได้ แต่ท่านผู้เชื่อที่รักของผมครับ เราจะต้องไม่เพิ่มเติมสิ่งใดเข้ากับพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเมสโปดกของพระเจ้า บัพติศมาเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เป็นสิ่งที่มาจากพระคัมภีร์ และควรจะถูกรักษา ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรจะได้รับพิธีบัพติศมาด้วยน้ำในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรพิจารณาตนเองและรับเอาขนมปังและน้ำองุ่น สิ่งนี้ควรจะทำจนกว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา แต่พิธีบัพติศมาและพิธีมหาสนิทไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการทรงไถ่เรา พระเยซูเสด็จมาเพื่อทรงไถ่เรา พระองค์เสด็จมาเพื่อทรงช่วยคนบาปให้รอด และพระองค์ทรงสำเร็จพระราชกิจที่พระองค์เสด็จมากระทำนั้นแล้ว ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องไม่เพิ่มเติมเรื่องน้ำ หรือเรื่องงาน หรือเรื่องใดๆอีกเข้ากับพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์ เราคือผลงานแห่งพระราชกิจของพระองค์ “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารกิจการดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (เอเฟซัส 2 : 10)

ความรอดนำเราให้ประกอบภารกิจการดี เราได้รับการช่วยเหลือให้รอดเพื่อกระทำความดี เราไม่ได้รับการช่วยเหลือให้รอดโดยการกระทำความดี และการกระทำความดีไม่ได้ถูกเพิ่มเติมเข้ามาในการทรงไถ่เรา ใช้ การประกอบภารกิจการดีซึ่งบังเกิดขึ้นบ่าแห่งใจของเรา แต่การประกอบภารกิจการดีไม่นำพาความรอดมาให้

พยานหลักฐานของพระเจ้าถึงพระบุตร

ข้อ 9 “ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์”

เราทุกคนยอมรับพยานหลักฐานของมนุษย์ นั่นคือ เมื่อเราเป็นเด็ก เราเชื่อในสิ่งที่ผู้ปกครองของเราบอกกับเรา เมื่อเราเติบโตขึ้นและได้รับการศึกษา เราเชื่อในสิ่งที่ครูที่โรงเรียนบอกกับเรา ในศาลยุติธรรม พยานนั้นอยู่ภายใต้คำสาบานว่าจะต้องพูดความจริง และผู้พิพากษากับคณะลูกขุนก็ยอมรับคำพยานนั้นว่าเป็นความจริง เราอ่านหนังสือพิมพ์และวารสารต่างๆ และยอมรับคำพยานของนักข่าวและนักเขียน เมื่อเราศึกษาประวัติศาสตร์ เราก็เชื่อคำบอกเล่าที่ปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์ของเรา ไม่มีใครสงสัยว่า จอร์จ วอชิงตัน เป็นประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐฯ แต่เราผู้ซึ่งดำรงอยู่ในตอนนี้ไม่เคยเห็นเขา ในยุคสมัย

แห่งความน่าอัศจรรย์ใจของทุกวันนี้ เราเชื่อในสิ่งที่นักบินอวกาศบอกเล่าเกี่ยวกับอวกาศอันกว้างใหญ่ภายนอก ที่ซึ่งยังไม่มีใครเคยมีใครเคยไปสำรวจจนกระทั่งเมื่อไม่นานมานี้ แม้เราจะไม่ได้ไปที่นั่น แต่เราเชื่อในคำพยานของผู้ที่เคยไปมา ตามข้อเท็จจริงแล้ว ที่น้องที่รัก ถ้าเราจะไม่เชื่อในคำพยานที่ผู้อื่นบอกเล่าเลย เราก็คงจะมีชีวิตอยู่อย่างไม่่าวนัก สิ่งต่างๆ ในโลกนี้คงมาถึงจุดวิกฤติถ้ามนุษย์หยุดที่จะเชื่อในคำพยานของมนุษย์คนอื่นๆ และพระวิญญูณบริสุทธิก็ทรงใช้ภาพนี้ในข้อนี้เพื่อชี้ให้เห็นว่า “พยานหลักฐานของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่กว่า” พยานหลักฐานของมนุษย์

แน่นอนว่าคำบอกเล่าของพระเจ้านั้นเป็นที่น่าเชื่อถือและศรัทธาสำหรับเรามาก เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงมุสา (ฮีบรู 6 : 18 ; ทิตัส 1 : 2) ในโรม 3 : 4 เปาโลกล่าวว่า “ถึงแม้ทุกคนจะพดมุสาก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด” เป็นไปได้สำหรับมนุษย์ที่จะเป็นพยานเท็จ บางครั้งอาจโดยไม่รู้ตัว บางครั้งอาจโดยเจตนา แต่เป็นไปได้สำหรับพระเจ้าที่จะทรงมุสาหรือเป็นพยานเท็จ เป็นที่รู้กันว่ามนุษย์นั้นเป็นพยานเท็จโดยเจตนา ก็เพื่อทำร้ายผู้อื่น แต่พระเจ้าไม่อาจทรงกระทำเช่นนั้น เพราะพระเจ้าทรงเป็นความรัก พยานหลักฐานที่พระเจ้าทรงประทานให้ก็เป็นความจริง สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ตรัสก็สามารถเชื่อวางใจได้ เราสามารถได้ยิน เชื่อวางใจ ดำเนินชีวิต และยอมตายเพราะคำตรัสของพระองค์ได้

“เพราะนี่คือพยานหลักฐานของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์” ในการไต่สวนพระเยซู พวกยิวพูดว่า “พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 19 : 7) แต่เพื่อนๆ ผู้อ่านที่รักของผม พระเยซูไม่ได้ทรงจำเป็นจะต้องตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า การประสูติของพระองค์ได้ถูกประกาศโดยพวกทูตสวรรค์ (ลูกา 2 : 1 - 14) การทรงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ก็ได้ถูกประกาศโดยพระเจ้าพระบิดาเมื่อพระองค์ตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก” (มัทธิว 3 : 17) และอีกครั้งที่ภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย พระเจ้าได้ตรัสเป็นพระสุรเสียงว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” (มัทธิว 17 : 5)

ในช่วงเวลาก่อนการตรึงกางเขน พระเยซูทรงร้องทูลต่อพระบิดาในสวรรค์ว่า “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า ‘ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ หากมิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี้ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ” แล้วก็มิพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า “เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก” ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นๆ ก็พูดว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์” พระเยซูตรัสตอบว่า “เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา” (ยอห์น 12 : 27 - 30) เห็นไหม ท่านผู้อ่านที่รัก ทั้งสี่เหตุการณ์นี้ ฟ้าสวรรค์ได้ประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และพยานหลักฐานของพระเจ้าถึงพระบุตรของพระองค์ก็ดำเนินต่อไปในอีกสามข้อต่อจากข้อที่เราากำลังศึกษาอยู่นี้

ข้อ 10 “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์”

นี่เป็น “หลักประกัน” ที่สำคัญและยิ่งใหญ่ที่สุดข้อหนึ่งในพันธสัญญาใหม่ เราได้รับการช่วยให้รอดโดยความเชื่อในพระเยซู (ยอห์น 1 : 12, 13 ; 3 : 16, 18, 36 ; 5 : 24 ; 6 : 47 ; กิจการ 16 : 31) และเมื่อพระเจ้าทรงช่วยใครให้รอด พระองค์ก็ทรงบรรจุพยานไว้ในจิตใจของผู้คนนั้น ไม่มีสิ่งใดที่เรียกว่าความรอดที่ปราศจากหลักประกัน เรารู้ว่าเราได้ผ่านความตายเข้าสู่ชีวิตแล้ว เรารู้ว่าชื่อของเราได้ถูกเขียนลงในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกแล้ว เพราะพยานที่อยู่ภายในเราเราจึงรู้จักพระองค์ที่เราได้เชื่อ และเราสามารถกล่าวเหมือนยอห์นได้ว่า “และทุกคนที่รักษาพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเราโดยพระวิญญูณซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เราแล้ว” (1 ยอห์น 3 : 24)

แต่โปรดสังเกตว่า “ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา” ตามจริงๆว่า คุณอยากจะโดนข้อหาว่าเรียกพระเจ้าว่าเป็นผู้สุสาหรือ? ผมเชื่อว่าคุณไม่อยากจะเช่นนั้นโดยเจตนาแน่ๆ แต่กระนั้น เพื่อนๆผู้อ่านที่รักของผม ถ้าคุณยังไม่ได้รับการช่วยให้รอด และถ้าหลังจากอ่านข้อความนี้จบแล้วคุณปิดหนังสือเล่มนี้ลงและปฏิเสธที่จะยอมรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคุณ คุณก็ถือว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสสุสาไปแล้วโดยอัตโนมัติ พระวจนะตรัสอย่างเรียบง่ายว่า “ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสุสา” คุณได้อ่านยอห์น 3 : 16 แล้วหรือยัง? หรือข้อนี้ได้ถูกอ่านให้คุณฟัง? ถ้าคุณเคยได้อ่านหรือได้ฟังข้อความนั้นแล้วปฏิเสธเสีย คุณก็ตีตราพระเจ้าว่าทรงเป็นผู้ตรัสสุสาและประกาศว่ายอห์น 3 : 16 ไม่เป็นความจริง ลองคิดใหม่อีกที นี่ถือเป็นเรื่องจริงจึงมากในการทำที่เหมือนว่าเปิดรับพระวจนะของพระเจ้าและเอียงหูที่ทวนกรับฟังข้อความนั้นๆ

ทำไมการที่ใครสักคนไม่เชื่อทำให้เขาเป็นผู้ประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสสุสา? ตอนท้ายของข้อนี้เป็นคำตอบ “เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์”

ให้ผมได้อธิบายเพิ่มเติม

พระวจนะของพระเจ้าสัญญาถึงชีวิตนิรันดร์ถ้าเราได้ฟังพระวจนะนั้นและได้เชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า (ยอห์น 5 : 24 ; 1 เปโตร 1 : 23) พระวจนะของพระเจ้ายังสัญญาอีกว่าพระคุณที่ช่วยให้รอดนั้นสามารถที่จะรักษาเราไว้ได้อีกด้วย (โรม 8 : 31 - 39) เรามีคำยืนยันจากพระเจ้าว่าถ้าเราได้ฟังพระวจนะ เชื่อในพระเยซูและเชื่อวางใจในพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งเรา พระองค์จะทรงรักษาเราไว้ และเราจะมีชัยชนะเหนือโลกนี้ เนื้อเนื้อหนัง และเนื้อมารร้าย (1 ยอห์น 4 : 4)

โดยทางพระวจนะของพระเจ้า เราจึงมีหลักประกันว่าพระองค์จะทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นของเราในชีวิตนี้ (มัทธิว 6 : 33 ; ฟิลิปปี 4 : 19) อีกทั้งยังมีหลักประกันและความมั่นใจถึงบ้านในสวรรค์อีกด้วย พระเจ้าทรงสงวนรักษาเราไว้สำหรับนครสีขาวไข่มุกนั้น คือมรดกที่เปโตรได้บรรยายไว้ในถ้อยคำที่ได้รับการดลใจของท่าน

“จงถวายสรรเสริญแต่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์ และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย” (1 เปโตร 1 : 3 - 5)

ในยอห์น 14 : 1 - 3 พระเยซูทรงสัญญาว่าจะทรงจัดเตรียมที่ไว้สำหรับบุตรทั้งหลายของพระองค์ และพระองค์จะเสด็จกลับมาและทรงรับเราไปอยู่กับพระองค์

“อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อที่เราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย”

ที่นี่ให้เรามาสรุปลิงที่กล่าวมา

เมื่อเราได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงช่วยเราเพราะเห็นแก่พระคริสต์และทรงประทานชัยชนะเหนือโลกนี้ เนื้อเนื้อหนัง และเนื้อพญามาร แล้วพระองค์ก็ทรงรักษาเราไว้ด้วยฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ทรงจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็นของเรา และทรงเตรียมบ้านไว้สำหรับเราในสวรรค์ อันเป็นบ้านที่ไม่มีวันเสื่อมสูญไป

พระองค์ยังทรงสัญญาอีกว่าจะเสด็จกลับมาเพื่อเราและทรงรับเราไปอยู่ในที่ที่พระองค์ทรงอยู่ “อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 เธสะโลนิกา 4 : 17)

ท่านผู้อ่านที่รัก ในพระเจ้านั้นไม่มีความแปรปรวนหรือเงาแห่งการเปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1 : 17) บทที่ 1 ของจดหมายฝากฉบับนี้บอกกับเราว่า พระเจ้าทรงเป็นแสงสว่าง และในพระองค์ไม่มีความมืดเลย พระองค์ทรงไม่ใช่ความกลัว ในพระองค์ไม่มีเงามืด ไม่มีแสงอรุณหรืออัสดง มีเพียงแสงสว่างเจิดจ้าบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงเป็นความจริง ไม่ใช่ความจริงบางส่วน ไม่ใช่ความจริงส่วนใหญ่ พระเจ้าทรงเป็นความจริงและไม่มีเงาแห่งความผิดพลาด ด้วยเหตุนี้ คำพยานที่พระองค์ทรงประทานเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ หากไม่ใช่ความจริงบริสุทธิ์ก็เป็นคำมุสาบริสุทธิ์ พระเยซูไม่ทรงสามารถเป็นเพียงแค่ “คนดีคนหนึ่ง” พระองค์ทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นพระเจ้า และถ้าพระองค์ทรงไม่ใช่พระเจ้าแล้ว พระองค์ก็ไม่ใช่คนดีแน่ ถ้าพระองค์ทรงไม่ใช่พระเจ้าแล้วพระองค์ก็จะทรงเป็นบุคคลที่ลวงโลกที่สุดที่โลกนี้เคยรู้จัก ด้วยเหตุนี้ สำหรับผู้ที่ได้ยินคำพยานที่พระเจ้าทรงประทานเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์และปฏิเสธคำพยานนั้น ก็ได้กระทำการหมิ่นประมาทอันร้ายแรงที่สุดต่อพระเจ้าพระบิดาบุคคลที่ได้อ่านและปฏิเสธคำพยานของพระเจ้าก็ทำให้พระองค์ทรงเป็นเพียงผู้ตรัสมุสา

คุณเคยได้ยินยอห์น 3 : 16 หรือไม่ ? คุณเคยได้ยินโรม 3 : 21 - 28 หรือไม่ ? คุณเคยได้ยินโรม 8 : 31 หรือไม่ ? ถ้าคุณเคย และคุณยังคงไม่เชื่ออยู่ คุณก็ได้ตีตราพระเจ้าว่าเป็นผู้มุสา ทำไมไม่ลองหยุดคิดสักครู่หนึ่งตอนนี้แล้วทูลขอพระเจ้าให้ทรงยกโทษคุณและช่วยคุณให้รอดโดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงพร้อมที่จะกระทำเช่นนั้นแน่ !

พยานหลักฐาน

ข้อ 11 “และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์”

พระเจ้าตรัสหลายสิ่งเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ มีคำพยากรณ์มากมายในพันธสัญญาเดิมที่เล็งถึงพระองค์ และยังมีคำประกาศมากมายเกี่ยวกับพระองค์ในพันธสัญญาใหม่ ทั้งหมดนี้ได้รับการดลใจจากพระเจ้า แต่คำพยานสามารถสรุปได้เป็นประโยคสั้นๆว่า “พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์” ใช่ คำพยานที่ให้ไว้ในข้อนี้สั้นๆ แต่ก็สามารถเขียนหนังสือหลายๆเล่มเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้เลย

“พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน...” เพื่อนๆผู้อ่านที่รัก ก่อนที่โลกนี้จะมีมา ก่อนที่พระเจ้าจะทรงวางรากฐานแผ่นดินโลกหรือแกนที่มันจะตั้งอยู่ ก่อนที่พระองค์จะทรงสร้างผงคลีสีกอกอูหนึ่งที่ตั้งพระองค์ทรงใช้ปั้นมนุษย์ขึ้น พระองค์ทรงดำริ ทรงวางแผน และทรงประสิทธิ์ประสาทความรอดของเรา !

ใน 1 เปโตร 1 : 18 - 20 เราได้เรียนรู้ว่าสิ่งนี้ได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากสร้างโลกว่า พระเยซูพระเมสสิยาห์ที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้าจะทรงไถ่เราด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ ในนิรันดร์กาลที่อยู่เบื้องหลัง พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพบปะและทรงให้คำตอบเรื่องความรอดด้วยกัน และในทิวทัศน์แห่งพระเจ้าตรีเอกานุภาพนั้นก็มีมติว่าพระเมสสิยาห์ที่ปราศจากตำหนิ คือพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา จะทรงจ่ายราคาหนี้บาปด้วยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงกระทำเช่นนั้นจริงๆ

พระบิดาทรงวางลงบนพระองค์ซึ่งความอธรรมของเราทั้งหลาย (อิสยาห์ 53 : 6)

พระองค์ทรงถูกตีโดยพระเจ้า และทรงบอบช้ำ (อิสยาห์ 53 : 4)

พระองค์ทรงแบกรับเอาความบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์บนไม้กางเขน (1 เปโตร 2 : 24)

พระองค์ทรงปล่อยวางชีวิตของพระองค์ลงเพื่อว่าเราจะมามีชีวิต (ยอห์น 10 : 18)

ใช่แล้ว “พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน” ความรอดเป็นของประทาน มันไม่สามารถได้มา ไม่สามารถแลกด้วยการดีผ่านทาง การดำเนินชีวิตที่ดีหรือการถวายบูชาใดๆ ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่พวกคนบาปที่สมควรตกนรก และหนทางเดียวที่จะได้รับของประทานนี้ก็คือการยอมรับมันจากผู้ประทานให้ พระเจ้าทรงโปรดประทาน พระเยซูคือของประทาน และบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า “คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์” พระเจ้าทรงรักจนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่ได้บังเกิดมา พระบุตรก็ทรงรักจนพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อประทานชีวิตของพระองค์เพื่อเป็นค่าไถ่คนจำนวนมาก พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข...และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย”

คนบาปที่น่าสมเพชบางคนพยายามมองหาความรอด พวกเขาอธิษฐานเสี้ยดยาวแล้วก็หันหลังกลับกล่าวว่า “ผมไม่สามารถได้รับการช่วยให้รอดได้หรอก สิ่งนั้นไม่ใช่สำหรับผม” แต่เรื่องจริงคือ เราไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยการพยายาม เราไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยการนั่งอยู่ที่หน้าแท่นบูชาเป็นเวลานาน เราไม่ได้รับการช่วยให้รอดโดยการหลั่งน้ำตาและวิงวอน เราได้รับการช่วยให้รอดโดยการยอมรับเอาของประทานนี้จากพระเจ้า

คนที่หิวโหยคนหนึ่งอาจนั่งลงที่โต๊ะซึ่งรายล้อมไปด้วยอาหาร แต่เขาก็ยังจะหิวตายได้นอกเสียจากว่าเขาจะเริ่มกิน พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน” (ยอห์น 6 : 53) โต๊ะสำหรับได้จัดเตรียมไว้แล้ว อาหารแห่งชีวิตก็ได้นำมาไว้แล้ว และคำเชิญนั้นก็คือ “ผู้ใดก็ตามที่หิวกระหาย - เชิญมาและนั่งลงรับประทานเถิด จงรับประทานและมีชีวิตอยู่”

มนุษย์ยังคงมีข้อแก้ตัวมากมายในการจะไม่เป็นคริสเตียน แต่ที่จริงแล้วไม่อาจมีข้อแก้ตัวใดๆ โรม 2 : 1 ประกาศอย่างเรียบง่ายว่า “เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย...ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย...” บางคนอาจจะกล่าวว่า “ผมไม่เข้าใจเรื่องความรอด” คนอื่นๆ อาจจะกล่าวว่า “ผมไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียนได้” และคนอื่นๆก็อาจจะกล่าวอีกว่า “ถ้าผมมอบชีวิตจิตใจให้กับพระเยซูจนหมดแล้ว ผมคงจะเสียเพื่อนๆของผมไปทั้งหมด” และดวงวิญญาณที่น่าสมเพชบางดวงก็อาจจะประกาศว่า “ราคาของการเป็นคริสเตียนนั้นสูงเกินไปสำหรับผม มีหลายสิ่งเหลือเกินที่ผมต้องยอม” ผมขอถามคุณบ้าง เพื่อนๆที่รัก แล้วราคาที่ต้องจ่ายในการไม่เป็นคริสเตียนล่ะ ? ผมขอเชิญชวนให้คุณลองเข้าไปดูตามเรือนจำ สถานที่พักขัง และสถานพินิจต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมขอเชิญชวนให้ให้คุณลองไปเยี่ยมเยียนนักโทษประหาร ลองถามชายและหญิงที่ต้องโทษเหล่านี้ดูว่าราคาที่พวกเขาต้องจ่ายในการไม่เป็นคริสเตียนนั้นเป็นอย่างไร พระเยซูได้ตรัสถามคำถามในฝ่ายจิตวิญญาณว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” (มัทธิว 16 : 26)

“พระเจ้าได้ทรงโปรดประทาน” กริยาอดีตกาล พระเจ้าไม่ได้จะทรงประทานชีวิตนิรันดร์ให้แก่เราเมื่อเราลาจากโลกนี้ไปแล้ว คือเมื่อเราตายหรือเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา แต่พระองค์ “ได้ทรงโปรดประทาน” ชีวิตนิรันดร์เป็นของเราแล้วตั้งแต่เมื่อตอนที่เรายังเกิดจากพระวิญญาณและได้รับการชำระโดยพระโลหิตของพระองค์ ชัยชนะมีมาถึงแบบวันต่อวัน บำเหน็จได้รับ

แบบวันต่อวัน แต่ชีวิตนิรันดร์ไม่ได้กำลังค่อยๆเพิ่มพูนขึ้น มันเป็นเรื่องอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว และเราไม่อาจได้รับการทรงไถ่
มากไปกว่านี้ได้อีกแล้วในอีกห้าสิบปีข้างหน้าเทียบกับเมื่อตอนที่เราเป็นทารกฝ่ายวิญญาณในครอบครัวของพระเจ้า การทรงไถ่
นั้นเกิดขึ้นทันทีทันใด แน่นอน และสมบูรณ์ พระเจ้าไม่ได้ทรงประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราอย่างมีเงื่อนไข พระองค์ไม่ได้ทรง
ประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราอย่างจำกัด แล้วในภายหลังจึงจะทรงไถ่เรามากขึ้น และในที่สุด (เมื่อชีวิตนี้สิ้นสุดลง) จึงจะทรง
ประทานชีวิตนิรันดร์อย่างสมบูรณ์แก่เรา นั่นไม่ใช่ทางรอดของพระเจ้า พระองค์ทรงไม่เคยกระทำการสิ่งใดแบบครึ่งๆกลางๆ
พระองค์ไม่ทรงปล่อยสิ่งใดให้ค้างคา “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า...” (1 ยอห์น 3 : 2)

ชีวิตที่พระเจ้าทรงประทานแก่นั้นเป็นอย่างไร ? คือชีวิตนิรันดร์ เราให้ของขวัญแก่เพื่อนๆและผู้ที่เรารัก แต่ของขวัญ
เหล่านั้นก็ยังมีวันเสื่อมสลายไป ถ้าไม่ใช่เพราะชำระเสียหายก็เป็นเพราะมันเริ่มเก่าและล้าสมัย แต่ของประทานจากพระเจ้าไม่
เป็นเช่นนั้น สิ่งนั้นจะดำรงถาวรยั่งยืนเป็นนิรันดร์ พระเยซูเสด็จมาเพื่อว่าเราจะมีชีวิต และเป็นชีวิตที่บริบูรณ์และถาวรเป็นนิ
และแม้ว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงต่างๆเกิดขึ้นรอบตัวเรา ชีวิตนิรันดร์ของเราก็จะยังคงเป็นเหมือนเดิมเสมอไป ไม่มีวัน
เปลี่ยนแปลง ไม่มีวันเก่า และไม่มีวันล้าสมัย

ชีวิตนิรันดร์ เป็นเรื่องส่วนบุคคล พระเจ้าทรงประทานชีวิตนิรันดร์แก่ปัจเจกบุคคล ไม่ใช่แก่ฝูงชน เปาโลกล่าวไว้ว่า
“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิต
อยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่โดยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรัก
ข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กาลาเทีย 2 : 20)

ไม่มีวิญญาณสักดวงหนึ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทรงรัก ไม่มีใครสักคนหนึ่งที่ไม่สามารถรับเอาของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์จาก
พระเจ้าโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู พระเจ้าไม่ได้ทรง “ประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะ
ให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 เปโตร 3 : 9) ทุกคนที่มาหาพระเยซูสามารถได้รับการช่วยให้รอดได้ “ผู้ใดก็ตามที่ยอมรับ” ก็
สามารถรับเอาของประทานแห่งชีวิตนิรันดร์จากพระเจ้าได้

“และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์” นี่เป็นคำประกาศที่ชัดเจนที่สุดเท่าที่ใครๆจะสามารถอ่าน แล้วก็จะเข้าใจ
อย่างใหญ่หลวงได้ พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อ พระเยซูทรงเป็นชีวิต พระเยซูทรงเป็นความรอด ผู้เชื่อทุกคนมีชีวิตนิรันดร์เพราะพวก
เขามีพระเยซูอยู่ในจิตใจ พระองค์ไม่ได้ทรงสำแดงหนทางแก่เรา พระองค์ทรงเป็นหนทาง พระองค์ไม่ได้ทรงเปิดประตูแห่งความ
รอด พระองค์ทรงเป็นประตู พระองค์ไม่ได้แค่ทรงมีอำนาจที่จะช่วยเราให้รอด พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
พระองค์ไม่ได้แค่ทรงมีอำนาจที่จะทำให้เราเป็นขึ้นจากความตาย พระองค์ทรงเป็นการเป็นขึ้นจากความตายและเป็นชีวิต

ด้วยเหตุนี้

ข้อ 12 “ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านี้ไม่มีชีวิต”

ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ได้ต่อกัยความจริงที่สำคัญลงในใจของเราว่า พระคริสต์ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นความรอด พระคริสต์
ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นความหวังแห่งสง่าราศี และถ้าเราไม่มีพระคริสต์อยู่ในจิตใจของเรา เราก็น่าจะมีชีวิต ความรอดนั้นอยู่ใน
บุคคล ไม่ใช่อยู่ในสิ่งบางสิ่ง ความรอดนั้นคือพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดแต่เพียงผู้เดียว พระบุตรที่ได้ทรงบังเกิดมาแต่เพียงผู้เดียว
ผู้ทรงประทับอยู่ในจิตใจ

“เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8 : 1)

“พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติดูว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อถกเถียงนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (โคโลสี 1 : 27)

“ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา” (โคโลสี 1 : 12 - 14)

“เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (โคโลสี 3 : 3)

บรรดาผู้ที่ได้รับการช่วยให้รอดแล้วจะรู้

ข้อ 13 “ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

โปรดสังเกตการกล่าวซ้ำในข้อนี้ “ท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า...เพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า” พระเจ้าไม่ได้ทรงจำเป็นต้องตรัสอะไรมากกว่าหนึ่งครั้งเพื่อให้ถ้อยคำนั้นเป็นความจริง และเมื่อมีการกล่าวซ้ำถ้อยคำหรือวลีใดๆ ขึ้นในข้อพระคัมภีร์ตอนเดียวกัน เราก็พอจะแน่ใจได้ว่านี่เป็นการเน้นย้ำความสำคัญของถ้อยคำหรือวลีนั้นๆ ข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ได้สนับสนุนข้อเท็จจริงจากพระคัมภีร์ที่ว่า ความเชื่อเป็นหลักการของชีวิตคริสเตียน ศาสนาคริสต์เริ่มต้นด้วยความเชื่อ ดำเนินต่อไปด้วยความเชื่อ และสูงสุดที่สุดด้วยความเชื่อ และอะไรก็ตามที่ไม่ได้ประกอบด้วย ความเชื่อก็เป็นบาป หากปราศจากความเชื่อแล้วก็ไปไม่ได้เลยที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า เราผู้เชื่อไม่ได้เพียงแค่คิดว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว เราไม่ได้เพียงแค่หวังว่าเราจะได้รับการช่วยให้รอด เราไม่ได้เพียงแค่รู้สึกได้ว่าเราได้รับการช่วยให้รอด เราไม่ได้เพียงแค่ “พยายามไปสวรรค์” ด้วยการทำดีและมีชีวิตที่บริสุทธิ์ เรารู้ว่าเราได้รับการช่วยให้รอดแล้ว พระวาทะของพระเจ้าประกาศเช่นนั้นและเราก็เชื่อ เพราะพระเจ้าไม่ทรงมุสา

ของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง ทุกสิ่งที่ควรค่าแก่การยอมรับและให้ออกไป ทั้งในชีวิตนี้และชีวิตที่จะมาถึง ล้วนมาจากพระเจ้า “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1 : 17) การยอมรับพระเยซูเป็นแค่จุดเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์ เพราะในของประทานจากพระเจ้านั้นยังมีพระพรอีกนานัปการ พระพรทั้งปวงเหล่านั้นล้วนอยู่ในพระคริสต์ ทุกสิ่งที่จำเป็นมีอยู่ในพระองค์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเรา “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ” (โรม 8 : 32)

ในพระคริสต์ เราสมบูรณ์แล้ว

“จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์ เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศีรษะแห่งปวงเทพผู้ครอบครองและศักดิ์เทพ” (โคโลสี 2 : 8 - 10)

เราผู้ซึ่งอยู่ในพระคริสต์ได้มีส่วนในทุกๆ สิ่งแล้ว แม้แต่สวรรค์ก็อยู่ในกรรมสิทธิ์ของเรา ถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์ก่อน แล้วสิ่งต่างๆ ก็จะถูกเพิ่มเติมให้ แต่หากปราศจากพระคริสต์แล้ว เราก็จะไม่มีอะไรเลย บรรดาผู้ที่อยู่ภายนอกพระคริสต์ก็เป็นคนอนาถาที่สิ้นหวังและไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้

ช่างยิ่งใหญ่เพียงใดที่เราได้มีส่วนในพระคริสต์ ชีวิตนิรันดร์เป็นชีวิตที่เติบโต “แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สง่าราศีจงมีแด่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน” (2 เปโตร 3 : 18)

ชีวิตนิรันดร์เป็นชีวิตที่รู้ “ท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง” (1 ยอห์น 2 : 20)

เมื่อเราได้มีส่วนในชีวิตนิรันดร์ ชีวิตที่เราดำเนินอยู่นี้ก็แสดงให้เห็นว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า “จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า...” (ลูกา 8 : 39)

ผู้เชื่อได้มีส่วนในชีวิตที่เป็นดั่งบ่อน้ำพุแห่งชีวิต เป็นชีวิตที่ล้นไหลออกมา “ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’” (ยอห์น 7 : 38)

หลักประกันในการอธิษฐาน

ข้อ 14 - 15 “และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น”

“และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์” คำว่า “ความมั่นใจ” ในที่นี้ เกี่ยวข้องกับคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ ซึ่งเป็นผลลัพธ์อย่างหนึ่งของการเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า (ข้อ 13) เมื่อเราได้เชื่ออย่างแท้จริง เราก็มีหลักประกันว่าคำอธิษฐานของเราจะได้รับคำตอบถ้าเราอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระเจ้า

ในบทที่ 3 ข้อ 21 ของจดหมายฝากฉบับนี้บอกกับเราว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า” ในบทที่ 4 ข้อ 17 ก็บอกว่า “ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้า (ความมั่นใจ) ในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นในโลกนี้”

เรามีความมั่นใจ (หลักประกัน) ในความรอดของเรา เรามีความมั่นใจ (หลักประกัน, ความกล้า) ในวันพิพากษา และเรามีความมั่นใจในการอธิษฐาน ผู้เชื่อแท้ได้รับความมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงกระทำในสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

“คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา” ในข้อนี้ได้ให้ทัศนคติที่ถูกต้องและเหมาะสม (และรวมถึงข้อจำกัดด้วย) แก่เราในเรื่องการอธิษฐาน พระเจ้าไม่ได้ทรงสัญญาว่าจะทรงประทานสิ่งที่ขัดแย้งกับพระประสงค์ของพระองค์ให้แก่เรา พระองค์ทรงตอบคำอธิษฐาน แต่บางครั้งคำตอบของพระองค์ก็คือ “ไม่” แม้ในเวลาที่เราคิดว่าพระองค์น่าจะทรงตอบว่า “ใช่” เราจึงควรอธิษฐานเหมือนอย่างพระเยซูอยู่เสมอว่า “อย่าให้เป็นไปตามความต้องการของข้าพระองค์ แต่ให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเถิด” คริสเตียนแท้จะไม่ต้องการให้พระเจ้าทรงตอบคำทูลขอใดๆ ที่ขัดแย้งกับพระประสงค์ของพระองค์ เราปรารถนาให้พระองค์ทรงประทานสิ่งใดก็ตามที่ดีที่สุดสำหรับเรา สิ่งใดก็ตามที่เป็นที่ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ ผู้เชื่อแท้ควรเตรียมพร้อมเสมอที่จะมอบฝากสิ่งต่างๆ ของตัวเขาไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ผู้ทรงทราบและทรงกระทำสิ่งใดก็ตามที่ดีที่สุดสำหรับเรา และใครเล่าจะสามารถรู้ถึงความจำเป็นต่างๆ ของเราได้ดีไปกว่าพระเจ้าผู้ทรงรักเรา และได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์เองให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ?

แล้วคำว่า “ตามพระประสงค์ของพระองค์” นั้นหมายถึงอะไร ? แน่นนอนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงหมายความว่า “สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยไว้แล้วถึงพระประสงค์ของพระองค์” มีข้อพระคัมภีร์หลายตอนในพันธสัญญาใหม่ที่ชี้

ให้เห็นถึงพระประสงค์ของพระเจ้าอย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น 1 เธสะโลนิกา 4 : 3 “เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี” เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าเสมอที่จะทรงยกโทษบาปและชำระผู้เชื่อให้บริสุทธิ์ เป็นพระประสงค์ของพระองค์เสมอที่จะทรงเล่าโลมจิตใจของเราในช่วงเวลาที่ทุกชีวิต ที่จะทรงจัดเตรียมทุกสิ่งทีจำเป็นต่อเรา ที่จะทรงประทานพระคุณและสติปัญญาสำหรับนำทางและกำกับเรา

ในฟิลิปปี 4 : 13, 19 เปาโลกล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า...และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์”

ในยอห์น 14 : 27 พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย”

ในยากอบ 1 : 5 เราอ่านพบว่า “ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงอย่างเหลือล้นและมีได้ทรงดำหนิ และจะทรงประทานให้แก่ผู้นั้น”

ใน 2 โครินธ์ 12 : 7 - 10 เปาโลกล่าวว่า “และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า "พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น" เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีโอ้อวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น”

เราควรระลึกอยู่เสมอเมื่อเราอธิษฐานว่าเราเป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า เป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ และเมื่อเราอธิษฐานขอให้พระประสงค์ของพระเจ้าจะสำเร็จ เราก็ไม่ควรคิดถึงแต่สิ่งจำเป็นและพระพรสำหรับตัวของเราเองโดยไม่คำนึงถึงครอบครัวของพระเจ้า สำหรับครอบครัวในโลกนี้ ลูกคนหนึ่งอาจจะขอบางอย่างจากพ่อแม่ในสิ่งที่อาจส่งผลกระทบต่อความถูกต้อง ความสะดวกสบาย และสวัสดิภาพของคนในบ้านที่เหลืทั้งหมดได้ และเมื่อเป็นเช่นนั้น คุณพ่อก็จำต้องยับยั้งคำขอนั้นๆ สิ่งนี้เป็นจริงในครอบครัวของพระเจ้าด้วย เราไม่ควรเห็นแก่ตัวเลยในการอธิษฐานของเรา เราควรมีทัศนคติว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ดำเนินชีวิตวันต่อวัน แบบปฏิเสธตนเอง จนกระทั่งในการอธิษฐานของข้าพระองค์ คำอธิษฐานของข้าพระองค์จะทูลขอเพื่อผู้อื่น” เมื่อเราแสดงความรักในลักษณะดังกล่าวและความไม่เห็นแก่ตัวแล้ว เราก็สามารถมั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงดูแลความจำเป็นทุกอย่างของเรา

อาจมีบางครั้งที่เราไม่รู้ว่าเราควรอธิษฐานเพื่อเรื่องอะไรบ้าง และในเวลาเช่นนั้น พระวิญาณบรรพบุรุษก็จะทรงเข้ามาทูลวิงวอนแทนเรา

“พระวิญาณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรขอสิ่งใดอย่างไร แต่พระวิญาณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้ และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญาณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า” (โรม 8 : 26 - 27)

ถ้าเราอยากจะมีใจได้มากยิ่งขึ้นอีกว่าพระเจ้าจะทรงตอบคำอธิษฐานเมื่อเราอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระองค์ เราก็ควรศึกษาชีวิตของโมเสส ดาวิด เอลียาห์ ดาเนียล เนหะมีย์ และอัครทูตเปาโล และกระทั่งพระชนม์ชีพของพระคริสต์เองด้วย บางครั้งพระเยซูก็ทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืน และถ้าพระองค์ยังต้องทรงอธิษฐานแล้ว เราก็ยิ่งควรจะตระหนักมากกว่านั้นสักเท่าใดถึงความจำเป็นและสิทธิพิเศษในการอธิษฐานของเราเอง

การอธิษฐานนำพาการอัศจรรย์ในชีวิตของผู้เชื่อ “แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมริ้วแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย” (อิสยาห์ 40 : 31)

ในยุคแห่งพระคุณอันน้อมทศจรยนี้ ไม่มีข้อกำหนดตายตัวถึงสถานที่และท่าทางในการอธิษฐาน ดูเหมือนว่าพระเยซูก็ทรงอธิษฐานบนภูเขาอยู่บ่อยครั้ง “และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว” (มัทธิว 14 : 23) พระองค์ยังทรงรักที่จะอธิษฐานในสวนเกทเสมนีอีกด้วย (ยอห์น 18 : 2)

ดาเนียลรักที่จะอธิษฐานตรงหน้าต่างที่เปิดออกในห้องของท่านโดยหันหน้าของท่านไปทางกรุงเยรูซาเล็ม “เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน” (ดาเนียล 6 : 10)

แต่ไม่จำเป็นว่าจะต้องอยู่บนภูเขา ในห้อง ในสวน หรือในโบสถ์ เราสามารถอธิษฐานได้ทุกที่ และทุกเวลา โดยรู้ว่าถ้าเราอธิษฐานตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ก็จะทรงสดับและทรงตอบคำอธิษฐาน ผู้เชื่อควรจะอธิษฐานเกี่ยวกับทุกเรื่องที่เขากระทำ ในทุกที่ที่เขาไป และในทุกการเปลี่ยนแปลงที่เขาได้ก่อ ไม่มีสิ่งใดเลยที่เล็กน้อยเกินไปหรือไม่สำคัญ และไม่มีสิ่งใดเลยที่ยิ่งใหญ่หรือซับซ้อนเกินไปสำหรับพระเจ้าที่จะทรงใส่พระทัยเรา เมื่อเราต้องการเพียงไม่กี่สตางค์ เราก็ควรทูลขอไม่กี่สตางค์นั้นจากพระเจ้า แต่เมื่อเราต้องการหลายหมื่นบาท เราก็ไม่ควรเกรงใจที่จะทูลขอหลายหมื่นบาทนั้น พระเจ้าทรงสามารถจัดเตรียมทุกสิ่งที่เป็น ทั้งเรื่องเล็กและเรื่องใหญ่ เราควรอธิษฐานเกี่ยวกับสุขภาพของเรา เราควรอธิษฐานเกี่ยวกับความจำเป็นและชีวิตครอบครัวของเรา เราควรอธิษฐานเกี่ยวกับความจำเป็นต่างๆของชุมชน เราควรอธิษฐานเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามและทุกๆสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในชีวิตคริสเตียนของเราหรือเกี่ยวข้องกับพระเกียรติแห่งพระนามของพระเยซูในขณะที่เรายังคงพบเจออย่างคนแปลกถิ่นไปในโลกนี้

ยากอบกล่าวไว้ว่า “มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดร่ำเรงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขาและเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาป ก็ทรงโปรดอภัยให้แก่เขา ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล ท่านเอเลียห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เช่นเดียวกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานอย่างจริงจังเพื่อไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินเป็นเวลาถึงสามปีกับหกเดือน และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้ออกพืชผลต่างๆ พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่ได้ จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนนั้นให้พ้นจากทางผิดของเขา ก็ได้ช่วยชีวิตหนึ่งให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้” (ยากอบ 5 : 13 - 20)

พระเจ้าไม่ได้ทรงเปลี่ยนแปลง เราปรับใช้พระเจ้าของเอเลียห์ และเมื่อเราเชื่อและทำตามอย่างเอเลียห์ พระเจ้าก็จะทรงตอบคำอธิษฐานของเราด้วย

วัตถุประสงค์ในการอธิษฐานคือเรื่องหลักของข้อพระคัมภีร์ที่เรากำลังศึกษานี้ คำว่า “สิ่งใด” ในข้อ 14 ก็เหมือนกับคำว่า “สิ่งใดก็ตาม” ในบทที่ 3 ข้อ 22 “และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็จะได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเรารักษาพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” คุณจะสังเกตได้ว่า “สิ่งใด” และ “สิ่งใดก็ตาม” นั้นอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่า “ตามพระประสงค์ของพระองค์” และ “รักษาพระบัญญัติของพระองค์”

เมื่อเราพิจารณาข้อนี้แล้ว เราก็ได้พบความจริงว่าเราต้องบังเกิดจากพระเจ้า ยอมจำนน เชื่อฟัง รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และดำรงอยู่ในพระองค์ เราต้องรู้พระประสงค์ของพระเจ้า และที่แห่งเดียวที่เราจะสามารถเรียนรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ได้ก็คือในพระวจนะของพระองค์ โดยรู้ว่าเราได้บังเกิดใหม่แล้วด้วยการเชื่อในพระราชาที่สำเร็จครบถ้วนแล้วและพระ

โลหิตที่ไหลออกของพระเยซู โดยรู้ว่าเราเชื่อฟังพระวามะของพระองค์ รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และดำรงอยู่ในพระองค์ โดยรู้พระประสงค์ของพระองค์ เราก็พร้อมที่จะทูลขอ และได้รับความมั่นใจว่า “เราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น”

เราจำเป็นต้องอ่านยากอบ 4 : 2 - 10 อยู่บ่อยๆ “ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคะตัณหาของท่าน

ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็เป็นศัตรูของพระเจ้า ท่านคิดว่าพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างเปล่าประโยชน์หรือที่ว่า ‘พระวิญญาณที่สถิตอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกหึงหวง’ แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หึงหวงจองหอง แต่ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม’ เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงยอมอ่อนน้อมกายต่อพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน

จงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์ จงเป็นทุกขโศกเศร้าและคร่ำครวญ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลายเป็นการคร่ำครวญ และความปิติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด ท่านทั้งหลายจงถ่อมตัวในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น”

เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าอาจไม่ทรงประทานสิ่งที่เราอธิษฐานอย่างเจาะจง (ลูกา 22 : 42 ; 2 โครินธ์ 12 : 8 - 9) แต่พระองค์ไม่ทรงเมินเฉยต่อคำอธิษฐานของบรรดาบุตรทั้งหลายของพระองค์เลย และถ้าการที่พระองค์ทรงยับยั้งสิ่งที่เราทูลขอไว้เป็นประโยชน์ต่อเรา พระองค์ก็จะทรงยับยั้ง แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและเรารู้ว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเราถ้าเราปรารถนาให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในชีวิตของเรา ด้วยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอ อาจจะไม่ใช่โดยทันทีและไม่จำเป็นต้องเหมือนกับที่เราทูลขอ แต่ถ้าเรายอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงตอบในเวลาของพระองค์เองตามที่พระองค์ทรงเห็นว่าดีที่สุด พระองค์อาจทรงประวิงเวลาคำตอบเพื่อทดสอบความเชื่อของเราหรือเพื่อเสริมกำลังความเชื่อให้เรา แต่ใจปรารถนาแรกสุดของคริสเตียนทุกคนควรจะเป็น “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดประทานสิ่งต่างๆ ที่ดีต่อข้าพระองค์และนำพาพระเกียรติมาสู่พระนามของพระองค์เองเถิด”

ผู้เชื่อที่สามารถหาเวลาที่จะกระเสือกกระสนอธิษฐานอย่างเอาจริงเอาจัง สัตย์ซื่อ และด้วยความเชื่อ จะเติบโตในชีวิตคริสเตียนและชีวิตของชาวจะเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า ผู้เชื่อหลายๆคนอาจไม่ได้มีผีปากดี พวกเขาอธิษฐานด้วยภาษาอังกฤษแบบงูๆปลาๆและสำนวนแบบบ้านๆ แต่แม้กระทั่งคำอธิษฐานแบบตะกุกตะกักของผู้เชื่อที่ติดสนิทก็เป็นดั่งเสียงดนตรีไพเราะในพระกรรมของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้ทรงสดับฟังโครงสร้างของคำอธิษฐาน พระองค์ทอดพระเนตรดูความจริงใจ แล้วพระองค์ก็ทรงสดับฟังและทรงตอบ

ให้เราลองสังเกตคำอธิษฐานที่ถูบบันทึกไว้ในพระวามะของพระเจ้าสักหน่อย ในลูกา 18 : 13 คนเก็บภาษีได้อธิษฐานอย่างคนบาปที่สารภาพว่า “ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด” แล้วพระเยซูก็ตรัสบอกกับเราว่าชายคนนี้นั้น “เมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรม (ได้รับการช่วยให้รอด)”

ในสดุดี 17 : 8 ได้บันทึกคำอธิษฐานของวิสุทธิชนผู้อ่อนกำลังว่า “ขอทรงรักษาข้าพระองค์ดังแก้วตา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์”

ในการยอมจำนนด้วยความถ่อมใจต่อพระเจ้า เราควรอธิษฐานพร้อมเพรียงกับผู้แต่งสดุดีว่า “คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ปลงใจในสิ่งไร้สาระและมีได้ปฏิญาณอย่างหลอกลวง เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา” (สดุดี 24 : 4 - 5)

เมื่อเราถูกทดลอง เราควรอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์...ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไชโยเหนือข้าพระองค์” (สดุดี 25 : 2)

ผู้เชื่อควรจะมีใจเสมอที่จะอธิษฐานว่า “โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงคุ้มครองข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลงโทษข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์ และทอดพระเนตรว่ามีทางชั่วใดๆในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคาอันเที่ยงตรง” (สดุดี 139 : 23 - 24)

จากฟิลิปปี 4 : 6 คริสเตียนควรอธิษฐานเรื่องทุกสิ่ง “อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน ก้มกราบขอพรขอบคุณ”

โมเสสได้อธิษฐานเมื่อคนอิสราเอลทำบาปและถูกงูพิษกัด องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงตอบคำอธิษฐานของท่านและได้ตรัสบรรยายถึงวิธีการรักษา (กัณดารวิถี 21 : 9)

เอลียาห์ได้อธิษฐาน และพระเจ้าทรงส่งนกกาให้นำอาหารมาให้ท่าน “ฝ่ายเอลียาห์ชาวทิชบีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้ทูลอาทักว่า "พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์" แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า "จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ เจ้าจะตีม้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาเลี้ยงเจ้าที่นั่น" ท่านจึงไปและกระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ และกาก็นำขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนำขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ตีม้ำจากลำธาร” (1 พงศ์กษัตริย์ 17 : 1 - 6) ทุกวันนี้พระเจ้ายิ่งทรงมีนกกาอยู่จำนวนมาก

นาอามานเป็นโรคเรื้อน และเมื่อได้รับการตอบคำอธิษฐานท่านก็สะอาด ท่านเชื่อฟังถ้อยคำผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า ท่านเชื่อและพระเจ้าทรงรักษาท่าน (2 พงศ์กษัตริย์ 5 : 1 - 14)

มาระโก 5 : 25 - 29 บอกเล่าเรื่องของสตรีคนหนึ่งที่ได้ใช้เงินสำหรับเลี้ยงชีพทั้งหมดไปกับค่าหมอ แต่ทั้งที่ได้รับการรักษานางกลับมีอากาศแจ่มใส แต่นางก็อธิษฐานในใจด้วยความเชื่อ นางเชื่อว่าถ้านางสามารถที่จะสัมผัสปลายพู่ฉลองพระองค์ขององค์พระผู้ช่วยให้รอดแล้วนางก็จะหายดี แล้วนางก็ได้จับชายฉลองพระองค์นั้น “ในทันใดนั้น...ผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว”

คนบางคนอธิษฐาน คนอื่นๆอาจแค่กล่าวถ้อยคำ การอธิษฐานที่แท้จริงคือการทูลอ้อนวอน เป็นการทูลแจ้งคำขอของเรา แต่พระเจ้าด้วยความเชื่อ “แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอพระทัยของพระองค์ (พระเจ้า) ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์” (ฮีบรู 11 : 6)

การอธิษฐานเป็นการทูลวิงวอนอย่างมูมานะ เราควรอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง พระเยซูทรงอธิษฐานคืนยันรุ่ง ถ้าคำตอบนั้นยังไม่มาถึงเราในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า เราก็ควรอธิษฐานวิงวอนและแสวงหาต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

เชื้อโรคร้ายฝ่ายจิตวิญญาณไม่สามารถรอดชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางสภาพแวดล้อมแห่งการอธิษฐาน หรืออธิบายในแง่ฝ่ายจิตวิญญาณ การอธิษฐานช่วยฆ่าเชื้อโรคร้ายที่ทำให้เรากลายเป็นคริสเตียนที่อ่อนแอและพิกลพิการ การอธิษฐานนำพาความช่วยเหลือ กำลัง และความกล้าหาญในฝ่ายจิตวิญญาณ การอธิษฐานวิงวอนจะช่วยให้สุขภาพฝ่ายจิตวิญญาณของเราแข็งแรง เปล่งปลั่งดี เปาโลได้เตือนสติชาวเธสะโลนิกาว่า “จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ” (1 เธสะโลนิกา 5 : 17)

การทูลวิงวอนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงความต้องการส่วนตัวของเราเป็นเรื่องดี แต่เราไม่ควรทำเพียงแค่นั้น เราควรที่จะเป็นผู้วิงวอนเพื่อความดีของผู้อื่นด้วย หญิงชาวซีเรียฟินิเซียได้อธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย” แต่ในความเป็นจริง จิตใจของนางกำลังร้องขอให้ช่วยบุตรสาวของนาง (มาระโก 7 : 25 - 30) และคำอธิษฐานของนางก็ได้รับคำตอบ

ในมัทธิว 6 : 6 พระเยซูตรัสว่า “ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านอย่างเปิดเผย”

ในมัทธิว 7 : 7 พระองค์ตรัสว่า “จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน”

เมื่อเราอธิษฐาน เราต้องระลึกว่าเรากำลังทูลต่อพระบิดาในสวรรค์ คือองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ และเราต้องเข้าหาพระองค์ด้วยความยำเกรงและความถ่อมใจ (หากไม่ใช่เพราะพระคุณความรักของพระเจ้าที่ทรงมีในองค์พระเยซูคริสต์แล้ว เราก็ไม่สามารถที่จะเข้าหาพระองค์ได้เลย) พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มในเรื่องความรอด และในการอธิษฐานก็เช่นเดียวกัน พระเจ้าทรงเปิดประตูแห่งการอธิษฐาน แต่เราไม่สามารถเข้าหาพระองค์ในการอธิษฐานได้เลยนอกจากในพระนามพระเยซู

อย่างไรก็ตาม เปาโลบอกกับเราในพระธรรมฮีบรู 10 : 19 ว่าในพระนามพระเยซูและโดยทางพระโลหิตของพระองค์ เราจึงสามารถเข้ามาใกล้พระเจ้าด้วยความมั่นใจได้ “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานันน์ คือเนื้อหนังของพระองค์” และในฮีบรู 4 : 16 เราอ่านพบว่า “ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่ต้องการ”

บาปที่นำไปสู่ความตาย

ข้อ 16 “ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ทำให้เขาอธิษฐานสำหรับบาปอย่างนั้น”

มีความแตกต่างระหว่างความบาปที่ไม่สามารถอภัยได้กับความบาปที่นำไปสู่ความตายอยู่ นั่นคือ คนบาปกระทำบาปที่ไม่สามารถอภัยได้ ส่วนผู้เชื่อกระทำบาปที่นำไปสู่ความตาย ความบาปที่ไม่สามารถอภัยได้คือการหมิ่นประมาทพระวิญญูณ บริสุทธิ (มัทธิว 12 : 31 - 32) และแน่นอนว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วก็มีพระวิญญูณบริสุทธิประทับอยู่ภายใน ได้รับการทรงนำจากพระวิญญูณบริสุทธิและได้รับการประทับตราโดยพระวิญญูณบริสุทธิ จะไม่หมิ่นประมาทพระวิญญูณบริสุทธิ ! ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะไม่มีความบาปที่ไม่สามารถอภัยได้ ซึ่งจะนำไปสู่ความพินาศของจิตวิญญูณ แต่ผู้เชื่อสามารถที่จะกระทำ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” ได้

“ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย...” โปรดจำไว้ว่า จดหมายฉบับนี้เขียนไปถึง “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” และดังนั้น พี่น้องของผู้เชื่อก็คือผู้เชื่ออีกคนหนึ่งด้วยกัน ด้วยเหตุนี้ ถ้าเราผู้ซึ่งเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเห็นพี่น้องที่บังเกิดใหม่แล้วอีกคนกระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย ก็ควรอธิษฐานเกี่ยวกับบาปนั้น และพระเจ้าจะทรงประทานชีวิต “แก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย”

แต่ว่า “บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี” และเมื่อผู้เชื่อได้กระทำบาปนั้นแล้ว ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะอธิษฐานเพื่อเขาอีก ในชีวิตของอับราฮัมเราเห็นตัวอย่างของช่วงเวลาที่ไม่มีความบาปที่นำไปสู่ความตาย ในปฐมกาล 18 : 20 - 30 พระเจ้าทรงสำแดงแก่อับราฮัมว่าพระองค์จะทรงทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์ อับราฮัมรู้ว่าโลหิตหลานชายของท่านและครอบครัวของเขาอาศัยอยู่ที่เมืองโสโดม ท่านจึงเข้าไปใกล้พระเจ้าและทูลขอว่า “พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบว่า “ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโสโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา” แต่ก็ไม่สามารถพบคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองโสโดมได้เลย และอับราฮัมอธิษฐานต่อไปอีกจนกระทั่งจำนวนลดลงจนเหลือสิบ

คน ขอแค่มีคนชอบธรรมสิบคนในเมืองโสโดมทั้งเมือง และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน” แต่พระเจ้าทรงทราบว่าคนชอบธรรมสิบคนนั้นก็ยังไม่อาจพบได้ในเมืองนี้ และข้อ 33 บอกกับเราว่า “เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไป”

กับพระเจ้าแล้ว สิ่งต่างๆมีขีดจำกัดของมัน และอับราฮัมก็มาจนถึงขีดจำกัดนั้นในการวิงวอนเพื่อเมืองโสโดม พระเจ้าทรงหยุดพระราชปฏิสันถารกับท่านและเสด็จไปจากท่าน แท้จริงสิ่งที่พระองค์ทรงบอกแก่ท่านในการเสด็จจากไปนั้นคือ “อับราฮัมเอ๋ย เจ้าไม่มีความจำเป็นจะต้องอธิษฐานนานกว่านี้อีก ไม่มีความจำเป็นสำหรับเจ้าที่จะทูลขอต่อไป จงหยุดอธิษฐานเพื่อเมืองโสโดม เพราะเมืองนั้นจะต้องถูกทำลาย” เมื่อเมืองหนึ่งหรือบุคคลหนึ่งได้กระทำความบาปเช่นนั้น ก็ไม่มีเหตุผลใดๆสำหรับคริสเตียนที่จะอธิษฐานเพื่อเมืองนั้นหรือบุคคลนั้นๆ

มีบางเวลาที่เราควรจะหยุดอธิษฐานเมื่อคนบางคน มีบางเวลาที่เราควรจะหยุดเป็นพยานกับคนบางคน ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจิตวิญญาณนั้น พระเยซูตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” (มัทธิว 7 : 6)

พระเจ้าตรัสกับโฮเซยาเกี่ยวกับเอเฟราอิมซึ่งกำลังถดถอยลงอย่างน่าเศร้าว่า “เอเฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาแต่ลำพัง” (โฮเซยา 4 : 17) หรือในอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าตรัสว่า “ไม่จำเป็นจะต้องตักเตือนอะไรอีกแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องอธิษฐานเมื่ออีกแล้ว ปล่อยพวกเขาไป ปล่อยให้ความบาปนำพาไป” และก็เป็นเช่นนั้นจริง ลองอ่าน โฮเซยา 14 : 4 - 8

แล้วอะไรคือ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” ที่ที่ตีที่สุดในการจะค้นหาคำตอบคือในจดหมายของเปาโลถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ถ้าคุณจะลองศึกษาดูบทที่ 11 ทั้งบทของ 1 โครินธ์ คุณจะพบว่าผู้เชื่อบางคนได้ประพฤติผิดอย่างน่าเศร้าที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยกินดื่มอย่างตะกละตะกลามและเมามายจนพวกเขาเสียสุขภาพไป เปาโลกล่าวกับพวกเขาว่า “เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังหิวอยู่ และบ้างก็เมา อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรือนที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ซัดสนได้รับความอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย” (1 โครินธ์ 11 : 20 - 22)

ในข้อถัดมาของบทนี้ เปาโลได้สั่งสอนชาวโครินธ์ให้พิจารณาตนและสำรวจจิตใจของพวกเขาเอง แล้วจึงรับประทานขนมปังและดื่มเหล้าองุ่นภายหลังจากได้พิจารณาตนเช่นนั้นแล้ว เพราะถ้าพวกเขากินขนมปังและดื่มจากถ้วยอย่างไม่ถวายเกียรติ พวกเขาก็มีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านได้ให้ข้อสังเกตไว้ต่อจากคำสั่งสอนว่า “ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้ว (เสียชีวิต) ก็มีมาก”

เปาโลยังได้ตักเตือนคริสเตียนชาวโครินธ์อีกว่า ถ้าพวกเขาพิพากษาตนเอง กลับใจใหม่จากการประพฤติผิดของพวกเขา ในครอบครัวของพระเจ้าและประพฤติอย่างเถรตรง พระเจ้าก็จะไม่ทรงจำเป็นต้องพิพากษาพวกเขา แต่ถ้าพวกเขาไม่พิพากษาตนเอง พระเจ้าก็ทรงไม่มีทางเลือกนอกจากต้องทรงพิพากษาและตีสอนพวกเขา เพื่อว่าพวกเขาจะไม่ต้อง “ถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก” (1 โครินธ์ 11 : 32)

ด้วยเหตุนี้ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” จึงหมายถึงการเป็นกบฏอย่างไม่เลิกราต่อแสงสว่าง เมื่อผู้เชื่อรู้ว่าเขาควรทำอะไร และเมื่อไรที่เขาเชื่อมั่นแล้วว่าควรจะต้องทำสิ่งนั้น แล้วยังปฏิเสธที่จะเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวามะของพระเจ้า เขาก็ตกอยู่ในอันตรายของการทำบาปที่นำไปสู่ความตาย

เรามีตัวอย่างเรื่องนี้อีกใน 1 โครินธ์ 5 : 1 - 5 เมื่อพบการผิดศีลธรรมในคริสตจักร คือชายหนุ่มคนหนึ่งได้รับเอาภรรยาของพ่อของตนมาเป็นของตนเองและมีความผิดฐานล่วงประเวณี และยังมีบางคนที่ไม่เห็นด้วยอีกว่าชายหนุ่มคนนี้ได้รับการช่วยให้รอดแล้วแต่ได้ทำบาปที่นำไปสู่ความตาย แต่เปาโลได้บอกกับผู้เชื่อคนอื่นๆในคริสตจักรว่าพวกเขาควรจะทำอะไรในเรื่องนี้

“ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า” (1 โครินธ์ 5 : 4 - 5)

ท่านที่รัก เป็นที่ชัดเจนว่าบาปที่นำไปสู่ความตายนั้นไม่เกี่ยวข้องกับความรอดของจิตวิญญาณ แต่เกี่ยวข้องกับการทำลายเนื้อหนัง บุคคลเช่นนั้นจะ “ขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3 : 12 - 15) บำเหน็จทั้งสิ้นจะเสียไป และบุคคลนั้นจะยืนอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าด้วยมือเปล่า นี่หมายความว่าอะไร ผมขอสารภาพว่าผมไม่ทราบ แต่จากข้อความใน 1 โครินธ์ บุคคลที่สูญเสียบำเหน็จของตนจะ “ขาดค่าตอบแทน” ไม่ใช่สูญเสียจิตวิญญาณ แต่สูญเสียบำเหน็จนิรันดร์

ข้อ 17 “การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี”

จากพระวจนะของพระเจ้า “เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า...ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย...ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็คงหลอกตัวเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย...ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับว่าเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย” มนุษย์สามารถทำ (และได้ทำ) ความบาป แต่พระเจ้าทรงช่วยให้รอดเมื่อเรากลับใจจากความบาปของเราและเชื่อวางใจในพระโลหิตที่หลั่งออกและพระราชกิจที่สำเร็จครบถ้วนแล้วของพระเยซูคริสต์ “บาปที่นำไปสู่ความตาย” นั้นแตกต่าง เป็นเรื่องถึงแก่ชีวิต และไม่มี ความจำเป็นจะต้องอธิษฐานเพื่อบุคคลที่ได้กระทำความบาปเช่นนั้น

“การอธรรมทุกอย่างเป็นบาป” มนุษย์อาจไม่เห็นด้วยกับนิยามของความบาปเช่นนี้ แต่พระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวอย่างชัดเจน “ผู้ใดที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะความบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ” (1 ยอห์น 3 : 4) พระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นบริสุทธิ์ และการละเมิดแม้แต่ข้อที่เล็กน้อยที่สุดในพระราชบัญญัติของพระองค์นั้นก็เป็นการทำผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด จึงเป็นเหตุผลว่าทำไม พระเยซูจึงทรงจำเป็นต้องจ่ายราคาหนี้บาป ไม่มีใครสามารถจ่ายได้ สิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ก็มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงจัดเตรียมได้ พระเยซูทรงกระทำให้ทุกๆจุดและขีดในพระราชบัญญัตินั้นสำเร็จ (มัทธิว 5 : 17) และด้วยเหตุนี้ พระองค์จึง “ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม” (โรม 10 : 4)

มีบางคนที่จะไม่เห็นด้วยว่าบาปที่นำไปสู่ความตายหมายถึงความตายฝ่ายร่างกายจริง และเป็นความหมายสำหรับผู้เชื่อ เรารู้ว่าความบาปนั้นนำพาความตายฝ่ายจิตวิญญาณ ในสวนเอเดน พระเจ้าตรัสกับอาดัมว่า “แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น” (ปฐมกาล 2 : 17) แล้วอาดัมก็ได้กิน และท่านก็ตายในฝ่ายจิตวิญญาณในตอนนั้นเลยจริงๆ เอเสกีล 18 : 4 ประกาศว่า “ชีวิตใดทำบาปก็จะตาย” เปาโลก็ได้ประกาศว่า “เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน เพราะมนุษยทุกคนทำบาป” (โรม 5 : 12)

แต่ในข้อพระคัมภีร์ตอนที่เรากำลังศึกษาอยู่นี้บอกกับเราว่า “บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มี” และดังนั้น ถ้าข้อนี้กล่าวถึงความตายฝ่ายจิตวิญญาณ เช่นนั้นเราก็คงขัดแย้งโดยตรงกับพระวจนะของพระเจ้า และนั่นไม่สามารถกระทำได้ ไม่มีความขัดแย้งกันเองในพระคัมภีร์ โดยข้อนี้เราจึงรู้ว่า “บาปที่นำไปสู่ความตาย” หมายถึงความตายฝ่ายร่างกาย เมื่อคริสเตียนล้มลงในความบาปและดำเนินอยู่ในความบาปที่รู้อยู่แก่ใจต่อไปโดยปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่ การดำเนินชีวิตเช่นนั้นจะนำพาความตายฝ่ายร่างกาย บรรดาผู้เชื่อถูกติสอนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อว่าเราจะไม่ถูกพิพากษาไปพร้อมกับโลกนี้

ในยอห์น 5 : 24 พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” โปรดสังเกตว่า ผู้ที่เชื่อในพระเยซูก็ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้วและจะไม่เข้าสู่พิพากษา

โมเสสได้กระทำความบาปที่นำไปสู่ความตาย เมื่อท่านอธิษฐานทูลขอน้ำครั้งแรกต่อพระเจ้าเพื่อสำหรับชาวอิสราเอลในการเดินทางจากอียิปต์ถึงคานาอัน พระเจ้าตรัสสั่งให้ท่านตีที่ศิลา “แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม” (อพยพ 17 : 6) ครั้งที่สองที่โมเสสอธิษฐานทูลขอน้ำ พระเจ้าตรัสสั่งท่านให้บอกกับหิน (กัณดารวิถี 20 : 7 - 12) แต่แทนที่จะบอกกับหินนั้นตามที่พระเจ้าทรงบัญชา โมเสสกลับยกไม้เท้าของท่านขึ้นและตีที่หินอีก หินนั้นได้แก่พระเยซู ผู้ทรงเป็นน้ำแห่งชีวิต และได้ถูกตีเพียงครั้งเดียว และพระองค์ก็ไม่ทรงต้องถูกตีอีก โมเสสไม่เชื่อฟังพระเจ้าอย่างจริงจัง และพระเจ้าทรงห้ามท่านไม่ให้เข้าสู่แผ่นดินแห่งพระสัญญา พระเจ้าทรงเอาชีวิตของท่านและทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาแห่งแผ่นดินโมอับ “จนถึงทุกวันนี้หาผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 32 : 48 - 52 ; 34 : 1 - 6)

อาคานได้กระทำความบาปที่นำไปสู่ความตาย (ลองอ่านโยชูวา บทที่ 7) เขารู้เรื่องพระบัญชาของพระเจ้าเกี่ยวกับเสื้อผ้า เงิน และทองของชาวบาบิโลน แต่แทนที่จะรู้จักพระประสงค์ของพระเจ้า อาคานกลับโลก (และยกยกเอา) เสื้อผ้าและทองนั้นไว้แล้วซ่อนพวกมันไว้ที่ใต้เต็นท์ของเขา

คำอธิษฐานประจำวันของคริสเตียนจึงควรจะเป็น “ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่...ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด...ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด” (สดุดี 19 : 12 - 14 บางส่วน)

เราทั้งหลายรู้

ข้อ 18 - 21 “เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจาก็ไม่กระทำความบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจาก็จะรักษาตัว และมารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์ ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำว่า “รู้” ถึง 7 ครั้งในบทนี้ (ตั้งแต่ข้อ 13 จนถึงข้อ 20) พระเจ้าทรงประทานพระกิตติคุณยอห์นแก่เราเพื่อที่เราจะมีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 20 : 31) และพระองค์ทรงประทานจดหมายฝากที่ยิ่งใหญ่ฉบับนี้เพื่อที่เราจะรู้ว่าเรามีชีวิตนิรันดร์ (1 ยอห์น 5 : 13) บางคนกล่าวว่าเราไม่ควรจะถือเรื่องนี้เป็นหลักคำสอนทางการนิก แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ” เราจึงควรจะถือว่าเป็นหลักคำสอนทางการเมื่อหลักคำสอนดังกล่าวนี้มีรากฐานในพระวจนะแห่งความจริง เรากำลังอยู่ในยุคที่สายลมแห่งความขัดแย้งพัดโหมและคลื่นอันแรงกล้าได้ซัดกระหน่ำอย่างรุนแรง แต่เมื่อเรามีรากฐานและจุดยืนอยู่บนศิลาเข้มแข็ง เราก็สามารถเผชิญพายุได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสแล้ว “พระเยซูคริสต์ทรงตั้งนี้”

“เราทั้งหลายรู้ว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจาก็ไม่กระทำความบาป” ตลอดทั้งจดหมายฝากฉบับนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงชี้ให้เห็นอย่างระมัดระวังว่าชีวิตของผู้เชื่อเป็นชีวิตที่บริสุทธิ์ ศาสนาคริสต์นั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากศาสนาอื่นๆเพราะศาสนาคริสต์คือความบริสุทธิ์ของพระเจ้า คือความชอบธรรมและศักดิ์สิทธิ์ คือพระลักษณะของพระเจ้าภายใน ศาสนาอื่นๆนั้นเป็นเพียงเปลือกนอกอันปราศจากพระเจ้า การดำเนินชีวิตที่ไม่บริสุทธิ์ในการสำแดงตนว่าเป็นคริสเตียนนั้นขัดแย้งกับนิยามของคำว่าคริสเตียนในพันธสัญญาใหม่

โปรดสังเกตว่าข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า ผู้ใดก็ตามที่ “ไม่กระทำบาป” ก็เป็นสมาชิกของคริสตจักร หรือผู้ใดที่ “ไม่กระทำบาป” ก็เป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอย่างดีที่สุดเท่าที่เขาู้หรือมีเจตนาดีในทุกสิ่งที่เขาทำ แต่ข้อนี้กล่าวว่าผู้ใดก็ตามที่ไม่กระทำบาปก็เป็นผู้ที่ “บังเกิดจากพระเจ้า”

ผู้ที่ไม่เชื่อดำเนิน “ตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” (เอเฟซัส 2 : 2) ส่วนคริสเตียนดำเนินตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม 8 : 14) “เหตุฉะนั้นบัดนี้การปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ” (โรม 8 : 1) ผู้เชื่อไม่ดำเนินตามเนื้อหนังเพราะพวกเขาดำเนินในพระวิญญาณ พวกเขาจึงมีชีวิตที่แตกต่างเพราะพวกเขาเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

เรารู้อะไรอีกบ้าง ? เรารู้ว่า “คนที่บังเกิดจากพระเจ้า...มารร้ายนั้นไม่แตะต้องเขาเลย” (คำกรีกในที่นี้แปลได้ว่า “ไม่ยื่นมือถูกตัวเขาเลย”) คำกรีกคำเดียวกันนี้ถูกใช้ในยอห์น 20 : 17 เมื่อพระเยซูตรัสสั่งมารีย์ด้วยว่า “อย่าแตะต้องเรา” ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนสามารถชื่นชมยินดีและปิติเป็นล้นพ้นได้ที่รู้ว่า “มารร้าย” (ซาตาน) ไม่สามารถยื่นมือถูกตัวเขาได้ เราเป็นของพระเจ้า เราได้มีส่วนในพระลักษณะของพระองค์ เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงประทับตราเราจนกว่าจะถึงวันแห่งการทรงไถ่ มารร้ายสามารถล่อลวงเราได้ มันสามารถทดลองเราและทดสอบเรา มันสามารถวางหลุมพรางและบ่วงดักในหนทางของเรา แต่มันไม่สามารถยื่นมือถูกตัวเราได้ !

ทำไมผู้เชื่อจึงมีส่วนในหลักประกันอันยิ่งใหญ่และน่ายินดีเช่นนี้ได้ ? เหตุผลก็ได้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนว่า “คนที่บังเกิดจากพระเจ้าก็ระวางรักษาตัว” อีกครั้งหนึ่งที่เราลองมองหานักวิชาการภาษากรีก ผู้ซึ่งอุทิศชีวิตของพวกเขาในการศึกษาภาษาที่ใช้เขียนพันธสัญญาใหม่ นักวิชาการภาษากรีกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์คนหนึ่งได้ประกาศว่า จากบริบทของข้อนี้ คำว่า “บังเกิดจากพระเจ้า” ในที่นี้ไม่ได้เกี่ยวกับผู้เชื่อ แต่หมายความว่าพระบุตรของพระเจ้า เรารู้ว่าเราไม่สามารถระวางรักษาตัวของเราเองได้พอๆกับที่เราไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองให้รอดได้ “เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวางให้ตี กลัวว่าจะล้มลง” (1 โครินธ์ 10 : 12) “ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้สถิตอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” (1 ยอห์น 4 : 4) เรารู้ว่าเราไม่สามารถระวางรักษาตัวของเราเองให้บริสุทธิ์ได้พอๆกับที่เราไม่สามารถชำระตัวของเราเองให้บริสุทธิ์ได้ ด้วยเหตุนี้ ข้อความนี้จึงควรหมายถึง “คน (พระเยซู) ที่บังเกิดจากพระเจ้าก็ระวางรักษาตัว (ของผู้เชื่อ)” พระเยซู พระบุตรเพียงองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา ทรงระวางรักษาผู้เชื่อ และจะไม่ทรงยอมอนุญาตให้มารร้ายยื่นมือถูกตัวของเรา เราจึงเป็นยิ่งกว่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ !

ความรอดของเราเริ่มต้นที่พระเยซู (ยอห์น 3 : 16)

พระเจ้าทรงส่งพระเยซูให้มาช่วยเราให้รอด (1 ยอห์น 4 : 10)

โดยทางพระเยซู เราจึงเป็นผู้ชนะ (1 ยอห์น 4 : 4)

พระเยซูทรงสามารถรักษาเราไม่ให้ล้มลงได้ (ยูดา 24)

เราจำเป็นต้องอธิษฐานตามอย่างผู้แต่งสดุดีว่า “ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย” (สดุดี 119 : 117)

ในข้อ 19 “เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า” เรารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของเรา เรารู้ว่าเราอยู่ในครอบครัวของพระองค์ เรารู้ว่าเราเป็นพลเมืองของสวรรค์และเรเป็นเพียงคนแปลกถิ่นและคนแปลกหน้าบนโลกนี้ เรารู้ว่าความบาปของเราได้รับการอภัยแล้ว เรารู้ว่าเราได้มีสัมพันธภาพกับพระบิดา กับพระบุตร และกับพี่น้องคริสเตียนของเรา เรารู้ว่าเราอยู่ในพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้ ฐานะของเราจึงแตกต่างจากผู้ที่ไม่เชื่อ แตกต่างทั้งในการทรงจัดเตรียม ในการทรงปกป้อง ในเป้าหมาย ในศักยภาพ และในสิทธิประโยชน์ พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า “ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลานั้น แล้วขณะเมื่อส่งาราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป” (อพยพ 33 : 21 - 22)

พระเจ้าของเราคือพระเจ้าของโมเสส พระเยซูทรงเป็นพระศิลาของเรา พระองค์ทรงเป็นพระศิลามั่นคง ซึ่งเราสามารถกล่าวได้ว่า “องค์พระเยซูตั้งศิลา ปกคลุมข้าฯ กำบังกายฯ” คริสเตียนได้ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้าแล้ว (โคโลสี 3 : 3)

และในข้อ 19 เรายังรู้จักด้วยว่า “ชาวโลกทั้งสิ้นตกอยู่ใต้อำนาจของความชั่ว” หรือ “ใต้อำนาจของมารร้าย” มีคนอยู่สองพวกในโลกนี้ คือบุตรทั้งหลายของพระเจ้าและลูกทั้งหลายของซาตาน หรือพวกที่อยู่ภายใต้บังคับบริสุทธิและพวกที่อยู่ภายใต้มารร้าย ผู้ที่ไม่เชื่อทุกคนก็เป็นของซาตาน เปาโลกล่าวถึงพวกเขาว่าเป็นพวกที่ “พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 โครินธ์ 4 : 4)

ซาตานเป็นเจ้าผู้ครอบครองแห่งอำนาจในสถานฟ้าอากาศ เป็นพระของยุคนี้ เป็นผู้ครองโลกนี้ แต่เรารู้ว่าองค์พระเยซูเจ้าได้ทรงมีชัยชนะเหนือผู้ครองโลกนี้แล้ว และ “ผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว” (ยอห์น 16 : 11)

ในข้อ 20 “เราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจแก่เรา” โดยทางการบังเกิดใหม่ เราได้ถูกสร้างใหม่แล้ว เราได้มีความเข้าใจใหม่และสติปัญญาใหม่ แต่ในองค์พระเยซูเท่านั้น มนุษย์ตามธรรมชาติไม่สามารถรับสิ่งซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้เพราะสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องมองด้วยสายตาฝ่ายจิตวิญญาณ (1 โครินธ์ 2 : 14) แต่ผู้เชื่อได้มีส่วนในพระวิญญาณของพระเจ้า เราได้รับการเจิม และเรารู้จักสิ่งซึ่งเป็นของพระเจ้า

ใน 2 พงศ์กษัตริย์ 5 : 1 - 14 เราได้พบกับภาพอันสวยงามของผู้ที่ไม่เชื่อและของผู้เชื่อ นามานเป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่ แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน และโรคเรื้อนนั่นก็จัดเป็นความบาปประเภทหนึ่ง ทาสเชลยสาวชาวอิสราเอลรู้เรื่องนี้ว่าถ้าเจ้านายของตนสามารถพบกับเอลีชาผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าได้ ท่านก็จะหายสะอาดจากโรคเรื้อน และเพราะคำพยานของนาง นามานจึงออกตามหาเอลีชา แต่ท่านได้เข้าพบด้วยท่าทีที่ศนคติที่ผิด เมื่อท่านมาถึงบ้านของเอลีชา ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับออกมาพบท่านเหมือนอย่างที่ท่านนามานคาดว่าจะทำ แต่กลับส่งคนรับใช้ของท่านไปแทน เพื่อบอกกับนามานให้ไปล้างตัวในแม่น้ำจอร์แดน เจ็ดครั้ง สิ่งนี้ทำให้นามานโกรธ และท่านกล่าวว่า “ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั่นให้โรคเรื้อนหาย” นามานคิดว่าท่านจะสามารถจ่ายค่ารักษาของท่านได้ ท่านได้วางแผนอย่างผิดๆและเข้าหาคนของพระเจ้าอย่างผิดๆ แต่เมื่อท่านตระหนักถึงสิ่งที่ท่านได้กระทำ ท่านก็เชื่อฟังคำของผู้เผยพระวจนะของพระเจ้าและได้หายสะอาดหมดจดจากโรคเรื้อนของท่าน เนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็กๆ

จากนั้น “ท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีชาและท่านกล่าวว่า "ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลกนอกจากที่ในอิสราเอล" ชายผู้นี้ก่อนหน้านั้นได้กล่าวว่า “ดูเถิด ข้าคิดว่า” ตอนนี้นักกลับกล่าวอย่างชื่นชมยินดีว่า “ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้ว” ท่านทราบว่าจะอะไร ? ท่านทราบว่าไม่มีพระเจ้าแต่เพียงองค์เดียวเท่านั้นผู้ทรงสามารถรักษาคนโรคเรื้อนได้ และโปรดสังเกตว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อท่านเชื่อ “เนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็กๆ” (2 พงศ์กษัตริย์ 5 : 14) พระเยซูตรัสว่า “ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย” (มัทธิว 18 : 3) และจดหมายฝากของยอห์นฉบับนี้ก็เขียนไปถึง “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” คือ “ลูกเล็กๆ” ที่เกิดจากพระเจ้า หลังจากที่ท่านนามานสะอาดแล้ว ท่านก็มีความเข้าใจใหม่ เราไม่ได้เห็นแล้วจึงเชื่อ เราเชื่อ แล้วพระเจ้าจึงทรงสำแดง เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนบาปให้รอด สายตาแห่งความเข้าใจของคนนั้นก็ถูกเปิดขึ้นมา (เอเฟซัส 1 : 18)

บรรดาผู้เชื่อรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว ไม่เพียงแค่นี้ในโลกนี้เท่านั้น แต่ในจิตใจของเราด้วย และได้ทรงประทานความเข้าใจใหม่แก่เรา “เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์” พระบุตรของพระเจ้าได้ทรงประทานความสามารถที่จะเข้าใจพระกิตติคุณแก่เราอย่างเพียงพอจนได้รับความรอดเป็นของประทาน และความสามารถที่จะเข้าใจสิ่งต่างๆของพระเจ้า เราไม่ได้มีความเข้าใจนี้ด้วยตนเองหรือได้รับโดยทางการศึกษาในวิทยาลัยหรือสถาบันพระคริสตธรรม แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า และได้ถูกประทานแก่เราเพื่อว่าเราจะรู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นความจริง และเพื่อที่เราจะรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์

ช่างแสนเย้ายมยอด ท่านผู้อ่านที่รัก ช่างแสนอัศจรรย์ ที่ได้พบกับความจริงจากพระคัมภีร์ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นอัลฟาและโอเมก้า เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลายของความเชื่อที่ช่วยให้รอด พระองค์ไม่ทรงเป็นเพียงแค่ผู้แต่งชีวิตนิรันดร์เท่านั้น พระองค์เองคือชีวิตนิรันดร์ “ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้านี้ไม่มีชีวิต”

“นี่แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์” พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ (พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ คือพระเจ้าเดียวที่ทรงปรากฏเป็นสามพระภาค) พระเจ้าเที่ยงแท้คือชีวิตนิรันดร์ พระคริสต์ทรงอยู่ในเราและทรงเป็นชีวิต ด้วยเหตุนี้เพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่ หากปราศจากพระเจ้าแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดจะสามารถรู้ถึงสิ่งต่างๆของพระเจ้าได้ “พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์” (1 โครินธ์ 2 : 10) แม้กระทั่งความปรารถนาจะมาเป็นคริสเตียนและความสามารถในการเข้าใจว่าการมาเช่นนั้นเป็นของประทานที่มาจากพระเจ้า ได้สำแดงแก่เราโดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ทางเดียวที่จะสามารถรู้จักพระเจ้าได้ก็โดยทางพระบุตร โดยทางพระวจนะ และโดยทางพระวิญญาณ มนุษย์ตามธรรมชาติไม่สามารถและจะไม่รับเอาสิ่งต่างๆของพระเจ้าเลย เรื่องฝ่ายจิตวิญญาณนั้น “มิได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 1 : 13)

ยอห์นผู้เป็นที่รักได้เน้นย้ำเป็นอย่างมากถึงความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของพระเยซูคริสต์ การปฏิเสธความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของพระองค์จะทำให้ถูกสาปแช่ง เพราะถ้าเราปฏิเสธพระบุตรเราก็ไม่มีส่วนในพระบิดาด้วย เราต้องเชื่อว่าเป็นพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าที่ทรงบังเกิดจากหญิงพรหมจารี ทรงเป็นพระคริสต์ที่เสด็จมารับสภาพเนื้อหนัง เราต้องเชื่อในความเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ของพระองค์ มิเช่นนั้นเราจะไม่สามารถยอมรับพระองค์เป็น “พระเจ้าเที่ยงแท้ได้” และถ้าไม่รู้จักพระเจ้าเที่ยงแท้แล้วเราก็จะไม่มีชีวิตนิรันดร์ ! โดยทางข้อเขียนของยอห์น ท่านได้กล่าวถึงพระเยซูว่าทรงเป็น “ชีวิต” โปรดสังเกตุ ยอห์น 1 : 4 ; 5 : 26, 40 ; 6 : 33, 35, 48, 51, 53, 63 ; 10 : 10 ; 11 : 25 ; 14 : 6 ; 20 : 31 ; 1 ยอห์น 1 : 1 - 2 และ 5 : 12

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย” หลายต่อหลายครั้งก่อนหน้านี้ในจดหมายฝากฉบับนี้ ยอห์นได้ใช้คำเรียกเช่นนี้เมื่อกล่าวถึงบรรดาผู้เชื่อ และก็เป็นการใช้ที่เหมาะสมเมื่อท่านให้คำปรึกษาและคำเตือนสติแก่เรา ทุกๆสิ่งที่กล่าวกับ “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” ก็ได้กล่าวเพื่อว่าความยินดีของเราจะเต็มเปี่ยม นี่คือนิสิตโดยชอบธรรมของบรรดาบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และถ้าเราชื่นชมยินดีในนิสิตดังกล่าวนี้ เราก็ควรต้องระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เราต้องไม่อนุญาตให้สิ่งใดๆก็ตามเข้ามาแทรกแซงระหว่างเราและความรักของเราต่อพระเจ้า

เมื่อยอห์นได้ตัดเตือนเราให้ระวังรักษาตัวไว้พ้นจากรูปเคารพ ท่านหมายความว่าเราจะไม่มีน้มน้ำสารสิ่งใดๆหรือใครก็ตามนอกจากพระเจ้า เราจะต้องไม่มอบความเชื่อของเราให้กับสิ่งใดๆหรือใครก็ตามนอกจากพระเจ้า และเราจะต้องไม่ยอมให้สิ่งใดๆหรือใครก็ตามเข้ามาแทรกกลางระหว่างเรากับการยอมจำนนต่อพระเจ้า

ในระหว่างช่วงชีวิตของยอห์น ผู้คนล้วนถูกรายล้อมไปด้วยรูปเคารพ แล้วจะต่างอะไรกับทุกวันนี้ ? ศาสนาที่โดดเด่นบางศาสนา ทั้งในประเทศนี้และทั่วโลก ล้วนตั้งรูปเคารพและรูปบูชา น้มน้ำสารไม้กางเขนและ “ปุชนิยวัตถุ” ยอห์น 4 : 24 บอกกับเราอย่างชัดเจนว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง” เราไม่นมัสการพระเจ้าโดยผ่านทางรูปเคารพหรือรูปบูชา หรือผ่านสิ่งใดๆก็ตามนอกเหนือไปจากคนกลางแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้าและมนุษย์ “คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์”

เราจำเป็นต้องระลึกด้วยว่าการมี “รูปเคารพ” ไม่ได้จำเป็นจะต้องหมายถึงการตั้งรูปบางอย่างไว้ในบางมุมของบ้านของเรา หรือในโบสถ์ของเรา รูปเคารพของบุคคลสามารถเป็นภรรยาของเขา ลูกของเขา บ้านของเขา ยานพาหนะของเขา ฐกรกิจของเขา ที่ดินของเขา ม้าแข่งของเขา หรือสิ่งอื่นใดที่เข้ามาแทนที่ในจุดที่ควรจะเป็นที่ของพระเจ้าในชีวิตของเขา สิ่งใดก็ตามที่บุคคลนั้นได้มอบความรักที่ควรมอบแด่พระเจ้าเท่านั้น เป็นความจริงว่าในยุคสมัยของอัครทูต ผู้คนได้ตั้งรูปเคารพแกะสลักขึ้นจริง พวกเขาก็มกราบลงต่อรูปเคารพเหล่านี้และนมัสการพวกมัน จึงไม่ต้องสงสัยเลยว่ายอห์นกำลังตัดเตือน “ลูกเล็กๆทั้งหลาย” ไม่ให้

ปฏิบัติเช่นนั้น แต่เราจำเป็นจะต้องรับคำตักเตือนสำหรับทุกวันนี้ไม่ให้ตั้งสิ่งใดก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นวัตถุสิ่งของ บุคคล หรือความสนใจใดๆ ที่อาจเข้ามาแทรกแซงระหว่างเรากับพระเจ้าเที่ยงแท้

เราต้องระมัดระวัง เราต้องมีสติสัมปชัญญะและตื่นตัว เพราะศัตรูของเราคือมารร้ายกำลังวงเวียนอยู่รอบๆ คอยมองหาโอกาสจะกัดกินคำพยานของเรา มันจะคอยทำให้เรายืนอยู่ในทางของคนบาปและนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย และเมื่อเป็นเช่นนั้นก็จะนำพาความละอายและการตำหนิมาสู่พระนามของพระเยซูและสู่คริสตจักรของพระองค์ แทนที่เราจะเป็นเครื่องมือสำหรับพันธกิจของพระคริสต์และเป็นพระพรต่ออาณาจักรของพระเจ้า

พระเจ้าทรงประสงค์จะเป็นที่หนึ่งในจิตใจของเรา ในชีวิตของเรา และในการรับใช้ของเรา ลูกา 17 : 10 บอกกับเราว่า “...เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำการซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ‘ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อ นาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น’” เราได้รับการช่วยให้รอดเพื่อถวายสง่าราศีและพระเกียรติแด่พระเจ้าผู้ทรงรักเราจนพระองค์ทรงยอมสละพระบุตรเพียงองค์เดียวของพระองค์ให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าเราจะมีชีวิต และในพระเยซูเราได้เป็น “ชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อ (เรา) ทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียก (เรา) ทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 เปโตร 2 : 9)

“ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัวไว้ให้พ้นจากรูปเคารพ เอเมน”

“และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม”

จดหมายฝากฉบับที่สองของยอห์น

2 ยอห์น

- 1) ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมีใช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย
- 2) เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์
- 3) ขอพระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก
- 4) ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา
- 5) และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เหมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
- 6) และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะดำเนินตาม
- 7) เพราะว่ามีผู้ล่องเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์
- 8) ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่
- 9) ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร
- 10) ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย
- 11) เพราะว่ามีผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น
- 12) ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากจะเขียนด้วยกระดาษและน้ำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม
- 13) บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ฝากความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

จดหมายฝากฉบับที่สองได้วางรากฐานสำคัญถึงเรื่องการดำเนินชีวิตส่วนตัวของผู้เชื่อในทุกวันนี้ซึ่ง “มีผู้ล่องเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก” (ข้อ 7) ผู้ล่องนั้นมีอยู่ “เป็นอันมาก” ในยุคสมัยของยอห์น และในทุกวันนี้ก็ยังมีมากขึ้นไปอีก

คำไขที่สำคัญใน 2 ยอห์น คือคำว่า “ความจริง” ซึ่งอ้างอิงถึงความจริงทั้งปวงที่พระเจ้าทรงสำแดง หรือพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้า

พระวจนะของพระเจ้าคือสิทธิอำนาจเดียวเท่านั้นสำหรับหลักคำสอนและคำแนะนำถึงชีวิตและการประพฤติตนในแต่ละวันของผู้เชื่อ พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์แก่เรา (2 ทิโมธี 3 : 16, 17)

“ความจริง”

ข้อ 1 “ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น และมีใช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย”

“ความจริง” และความรัก ไม่สามารถแยกจากกันได้ในชีวิตคริสเตียน ตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงบั้นปลาย พระเยซูทรงเป็นความจริง พระวาทะก็เป็นความจริง (ยอห์น 14 : 6 ; 17 : 17) พระเจ้าทรงเป็นความรัก (1 ยอห์น 4 : 8) ความจริง พระเจ้า พระคริสต์ และความรัก คือส่วนสำคัญในความเชื่อคริสเตียนที่ไม่สามารถแยกจากกันได้

ในข้อแรกนี้ ยอห์นผู้เป็นที่รัก ได้ระบุถึงผู้อ่านของท่านว่าเป็น “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ” บางคนกล่าวว่าคำพูดนี้เล็งถึงคริสตจักร แต่คำนี้สำหรับผมดูเหมือนเป็นหลักฐานว่า “ท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้” คือสตรีคริสเตียนผู้ซึ่งได้ต้อนรับองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ยอมรับหลักคำสอนของพระคริสต์ และเป็นแบบอย่างถึงพระคุณอย่างแท้จริง ควบคู่ไปกับบรรดาบุตรของเธอ บ้านของเธอเป็นบ้านในแบบที่บ้านของคริสเตียนทุกคนควรจะเป็น ข้อนี้ทำให้ผมนึกถึงบ้านของมารีย์ มารธา และลาซารัส ที่ซึ่งพระเยซูทรงรักที่จะเสด็จไปเยี่ยมเยียน

ในความเป็นไปได้ทุกอย่าง สตรีที่ทรงเลือกไว้ซึ่งได้ถูกกล่าวถึงในที่นี้ ได้ยินถึงพระกิตติคุณและได้ถูกนำมาถึงความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์อันสามารถช่วยให้รอดได้ผ่านทางพันธกิจของยอห์น และถ้าเธอยังไม่ได้รับการช่วยให้รอดผ่านทางพันธกิจของท่าน อย่างน้อยเธอก็ได้รับคำสอน ความเข้าใจ และการเสริมกำลังโดยทางนั้น เป็นไปได้ว่าผู้เชื่อคนนี้ได้เขียนจดหมายถึงยอห์นเพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับพวกผู้สอนเทียมเท็จและพวกปฏิปักษ์พระคริสต์ ซึ่งมีอยู่แล้วตั้งแต่ในช่วงเวลานั้น และเป็นที่ยืนยันว่าจดหมายฝากของยอห์นเป็นคำตอบของคำถามของเธอนั้น

ยอห์นกล่าวถึงสตรีที่ทรงเลือกไว้ผู้นี้ว่าเป็นผู้ที่ท่านรัก “เนื่องด้วยความจริงนั้น” แล้วท่านก็กล่าวถึงความจริงที่ว่าผู้เชื่อแท้ทุกคนจะรักผู้เชื่อคนอื่นๆทุกคนด้วย เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วและไม่รักคริสเตียนคนอื่นๆ เพราะเราทุกคนล้วนเป็นอวัยวะของกายเดียวกัน คือพระกายของพระคริสต์หรือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ความรักที่แท้จริงไม่ได้มีอยู่ในระหว่างผู้เชื่อกับผู้ที่ไม่เชื่อ ในที่นี้หมายความว่าระหว่างผู้เชื่อกับผู้ที่ไม่เชื่ออาจมีความรักในแบบที่มนุษย์รู้จักอยู่จริง แต่ไม่ใช่ความรักในลักษณะที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก

ข้อ 2 “เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์”

ข้อนี้ต่อเนื่องมาจากข้อ 1 ในอีกนัยหนึ่ง ยอห์นและผู้เชื่อคนอื่นๆรักสตรีผู้นี้และบรรดาบุตรของเธอเพราะพวกเขารักความจริง ผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็นผู้ครอบครองความจริงและความรักของพระเจ้า และมีความชื่นชมยินดีในการอยู่ร่วมกันและการสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ความจริงได้นำให้แต่ละคน แต่ละครอบครัว เพื่อนบ้าน และชุมชน มาอยู่ร่วมกันด้วยความรักซึ่งกันและกันอย่างอบอุ่น โดยเห็นแก่ความจริงนั้น เราจึงรักทุกคนที่เป็นของความจริง อาจมีบางกรณีที่เราอาจไม่ได้รับรักในทุกๆอย่างที่คนอื่นๆกระทำ แต่เรารักคนทุกคน “เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย”

พระเยซูตรัสว่า “และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย” (ยอห์น 8 : 32) กับโรมัส พระองค์ตรัสว่า “เรา...เป็นความจริง” (ยอห์น 14 : 6) พระองค์ทรงอธิษฐานเพื่อพวกสาวกของพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง” (ยอห์น 17 : 17) ความจริงเดียวกันนี้ดำรงอยู่ในใจของผู้เชื่อทุกคน “และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดร์” เราจึงไม่เพียงแค่นี้ได้ครอบครองความจริงเท่านั้น แต่ความจริงจะดำรงอยู่กับเราตลอดไป ผู้เชื่อนั้นบังเกิดใหม่โดยพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ พระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อ ผู้เชื่อที่อยู่ในพระคริสต์ ด้วยเหตุนี้ ความจริงก็อยู่ในผู้เชื่อและผู้เชื่อที่อยู่ในความจริง ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้ว ความจริงก็ดำรงอยู่กับเราทุกวัน ทุกขณะในทุกโมงยามแห่งชีวิตของเราบนโลกนี้ และจะดำรงอยู่กับเราตลอดเป็นนิรันดร์ คือชั่วนิรันดร์

หัวใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นบ้านถาวรสำหรับความจริง และความจริงได้รับการต้อนรับในนั้น พระเยซูทรงเป็นความจริง มารเป็นผู้มูสา และเมื่อพระเยซูเสด็จมา มารก็ออกไป คุณอาจมั่นใจได้เลยว่าที่แห่งใดที่มารดำรงอยู่ ความจริงก็ไม่ได้ดำรงอยู่ในที่แห่งนั้น เป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์จะรับใช้ทั้งความจริงและคำมูสา เป็นไปไม่ได้ที่จะรับใช้ทั้งพระเจ้าและมาร

ข้อ 3 “ขอพระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดา สถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก”

พระคุณเป็นดังปลายยอดปิระมิดแห่งพระพรฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเราได้รับทางพระเยซูคริสต์ ในฮีบรู 2 : 9 พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงความจริงของพระเจ้าที่ว่า พระคุณของพระเจ้าอนุญาตให้พระเยซูทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน พระคุณของพระเจ้าถูกแสดงออกมาในความรักของพระเจ้า ความรักที่อนุญาตให้พระเยซูทรงรับสภาพเนื้อหนัง และได้ทรงชิมความตายในร่างกายนั้นเพื่อมนุษย์ทุกคนและเพื่อรับเอาความบาปของทั้งโลกไปเสีย พระคุณนำมาซึ่งพระเมตตา และหากปราศจากพระคุณก็จะเป็นความเมตตา พระคุณคือความโปรดปรานทุกอย่างที่ไม่คู่ควรและไม่น่าจะได้รับ และพระคุณนำพาพระเมตตามาให้แม้จะไม่ได้มีเหตุอันสมควร พระคุณเดินนำหน้าพระเมตตา และโดยพระคุณของพระเจ้า ความรักของพระเจ้าก็ได้ถูกแสดงออกมาเมื่อพระเยซูทรงถูกตรึงบนไม้กางเขน ด้วยเหตุนี้ โดยทางไม้กางเขนของพระองค์ เราจึงได้พบกับ “พระเมตตาคุณ และสันติสุข” พระเยซูตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่างกลัวเลย” (ยอห์น 14 : 27)

อิสยาห์ก็ได้กล่าวว่า “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น [พระเยซู] พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์...” (อิสยาห์ 26 : 3)

สังเกตว่ายอห์นได้กล่าวว่า “พระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา” พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่รักเรามากจนพระองค์ทรงเติมพระทัยส่งพระบุตรองค์เดียวของพระองค์มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เราจึงชื่นชมยินดีในพระองค์ (โรม 5 : 11) เพราะเป็นพระองค์ที่ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าให้พระเยซูทรงเป็นผู้ชำระหนี้บาป (1 เปโตร 1 : 18 - 23) พระคุณ พระเมตตา และสันติสุข เป็นของเราเพราะพระเจ้าพระบิดาทรงรักเราและองค์พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา

ยอห์นได้กล่าวถึงความจริงอันสำคัญเรื่องความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ในจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ คือ “พระบุตรแห่งพระบิดา” พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระองค์เสด็จมาเป็นมนุษย์ชื่อเยซู ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งหมดนี้ก็เป็นเพราะพระคุณของพระเจ้า

ถ้อยคำปิดท้ายในข้อ 3 (“ในความจริงและในความรัก”) ไม่ได้เชื่อมโยงกับองค์พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรแห่งพระบิดา แต่เชื่อมโยงกับ “พระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุข...สถิตอยู่กับท่านทั้งหลาย” ในที่นี้ยอห์นกำลังอธิษฐานว่า พระคุณ พระเมตตา และสันติสุข “ในความจริงและในความรัก” จะถูกแสดงออกและถูกทำให้เป็นที่ประจักษ์ และผ่านทางครอบครัวนี้แก่ผู้ที่ท่านเขียนถึงว่าผู้อื่นอาจจะได้มารู้จักกับพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นของเรา ผ่านทางคำพยานของพวกเขา เมื่อเราดำเนินอยู่ในความจริงและในความรัก เราก็ได้เชิญชวนผู้อื่นให้มารู้จักกับความจริงและมารับความรักของพระเจ้า

ข้อ 4 “ข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง ตามที่เราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา”

ในที่นี้ยอห์นกำลังแสดงความชื่นชมยินดีอย่างมากของท่านที่ท่านได้รู้ว่าบรรดาบุตรของสตรีที่ทรงเลือกไว้ผู้นี้ดำเนินในความจริงและในความรักของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยที่คำพยานของครอบครัวที่แสนวิเศษนี้จะถูกเผยแพร่ออกไปทั่วประเทศ

ยอห์นไม่ได้บอกเราว่าคำพยานถึงความจริงและความรักอย่างไม่ธรรมดาของมารดาและบุตรทั้งหลายเหล่านี้ที่ท่านรู้มาเป็นอย่างไรร แต่คำพยานเช่นนี้ก็สอดคล้องกับมาตรฐานความเชื่อคริสเตียนตามหลักพระคัมภีร์ ยอห์นกล่าวว่า “ดำเนินตามความจริงตามที่เรารับพระบัญญัติจากพระบิดา” และพระบัญญัติที่ได้รับจากพระบิดาก็คือ “คือให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน” (1 ยอห์น 3 : 23)

นายคูกชาวฟิลิปปินส์ได้รับคำสอนว่า “จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย” (กิจการ 16 : 31) ในยอห์น 4 : 46 - 54 เราอ่านพบเรื่องของขุนนางคนหนึ่งที่มาหาพระเยซูเพื่อขอให้ทรงรักษาบุตรชายของเขา เขาได้เชื่อและได้รับการช่วยให้รอดพร้อมทั้งครัวเรือนของเขาด้วย ความรอดเป็นพระพรของครอบครัวจากพระเจ้า ผมไม่ได้กำลังบอกว่าทุกๆครอบครัวนั้นจะเป็นคริสเตียนทั้งหมดร้อยเปอร์เซ็นต์ และจะไม่มีวันเป็นเช่นนั้น แต่ผมกำลังบอกว่าพระเจ้าทรงประสงค์เช่นนั้น เป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อบรรดาบุตรหลานไม่ได้ดำเนินตามรอยผู้ปกครองที่อยู่ในทางของพระเจ้า และโดยส่วนตัวผมเชื่อว่า ถ้าเราดำเนินตามคำแนะนำของผู้มีปัญญาในพันธสัญญาเดิมโดยการ “ฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป” ถ้าเราพุ่มพักบุตรหลานของเราให้อยู่ในความยำเกรงและในทางของพระเจ้า พวกเขาจะมาถึงความรอด บางทีอาจไม่ได้รวดเร็วอย่างที่เราร้องขอให้พวกเขามาถึง แต่ “ความรอดของครอบครัว” เป็นมาจากพระเจ้า หัวใจของยอห์นเป็นสุขและท่านชื่นชมยินดีอย่างมากที่ครัวเรือนนี้ดำเนินอยู่ในความจริง มีชีวิตอยู่ในความจริง และรักอย่างที่พระบิดาทรงบัญญัติไว้ให้คริสเตียนรักซึ่งกันและกัน

ข้อ 5 “และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ให้แก่ท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน”

สาวกผู้เป็นที่รักได้อนุมานว่าพระบัญญัติพื้นฐานของคริสเตียนข้อนี้จะเป็นที่เข้าใจดีในกลุ่มคนที่ท่านเขียนถึงอยู่แล้ว ความเชื่อคริสเตียนแท้จะนำมาซึ่งความรักระหว่างพี่น้องเสมอ ยอห์นไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ “แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก” (“เริ่มแรก” ในที่นี้หมายถึง ช่วงเวลาเมื่อพระกิตติคุณเรื่องพระคุณอันอัศจรรย์ของพระเจ้าเริ่มเป็นที่รู้จัก ดูในพระกิตติคุณยอห์น 15 : 12 - 17)

ความรักต่อกันและกันระหว่างพี่น้องนั้นเป็นพระบัญญัติทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อทุกคน ด้วยเหตุนี้ สิ่งนี้จึงถูกประยุกต์เข้ากับสตรีที่ทรงเลือกและบรรดาบุตรของเธอ ยอห์นได้ใช้เวลาไปมากกับพระบัญญัติพื้นฐานของคริสเตียนข้อนี้ ท่านรักที่จะดำรงอยู่ในสิ่งนี้ ท่านรักที่จะกล่าวกระตุ้นเตือนบรรดาผู้เชื่อในเรื่องนี้ พระบัญญัติแห่งรักได้ถูกประทานมาโดยพระเยซู และผู้เชื่อทุกคนควรเชื่อฟังพระบัญญัตินี้

พระบัญญัติของโมเสสเรียกร้องความรัก (เลวีนิติ 19 : 18 ; เฉลยธรรมบัญญัติ 6 : 5 ลูกา 10 : 27) ส่วนพระบัญญัติของพระคริสต์เป็นความรัก “และความหวังใจมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว” (โรม 5 : 5) “ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4 : 7 - 8) ด้วยเหตุนี้ พระบัญญัติของพระคริสต์จึงแทนที่พระบัญญัติของโมเสส เพราะพระเยซูทรงสำเร็จทุกขัตติและทุกตัวอักษรในพระบัญญัตินั้น พระเยซูตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ” (มัทธิว 5 : 17) ในกาลาเทีย 5 : 14 เปาโลบอกกับเราว่า “เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า ‘จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง’” พระบัญญัติของพระคริสต์ (พระบัญญัติแห่งรัก) ไม่ได้ถูกจารึกไว้ในแผ่นศิลา แต่ในหัวใจของผู้เชื่อ (ฮีบรู 8 : 8 - 10)

ข้อ 6 “และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะดำเนินตาม”

“ความรักนั้น” ความหมายในที่นี้คือเราได้พิสูจน์ความรักของเราเมื่อเราดำเนินตามพระบัญญัติของพระเยซู และพระบัญญัติของพระองค์ก็คือให้เราเชื่อในพระนามของพระองค์และรักซึ่งกันและกัน เมื่อเราดำเนินตามพระบัญญัติของพระองค์ เรา ก็ได้แสดงหลักฐานแห่งความรักของเราต่อพระเจ้า

“นี่เป็นพระบัญญัตินั้น” ในอีกนัยหนึ่ง นี่คือ “พระมหาบัญญัติ” ในมาระโก 12 : 28 - 31 เมื่อธรรมาจารย์คนหนึ่งถามพระเยซูว่า “พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง” พระเยซูตรัสตอบว่า “พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือ...พวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่ และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี”

ในยอห์น 13 : 34 - 35 พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา”

บรรดาผู้ล่อลวง และ วิธีปฏิบัติต่อพวกเขา

ในหกข้อแรกของจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ ยอห์นได้ชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าผู้เชื่อควรจะรักกันและกันและควรจะมีสามัคคีธรรมกับกันและกันในความจริง นี่คือพระบัญญัติของพระคริสต์

ในข้อท้ายๆของจดหมายฝากของสาวกผู้เป็นที่รัก ได้ชี้ให้เห็นและเน้นย้ำอย่างชัดเจนถึงแนวทางที่ผู้เชื่อควรปฏิบัติต่อบรรดาผู้ล่อลวง หรือพวกที่สั่งสอนและเทศนาหลักคำสอนเทียมเท็จ

ข้อ 7 “เพราะว่ามีผู้ล่อลวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์”

แม้กระทั่งในสมัยของยอห์น ผู้เชื่อก็ต้องระวังตัวอยู่ตลอดเวลาเพราะตั้งแต่ตอนนั้นก็มียู่อล่อลวงจำนวนมากที่ออกปฏิบัติการแล้ว คือผู้ล่อลวงที่ไม่ยอมรับว่า “พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์” นี่หมายความว่าคนพวกนี้สอนว่าพระเยซูทรงเป็นแค่มนุษย์คนหนึ่ง แน่แน่นอนว่าเป็นมนุษย์ผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้สอนที่ยิ่งใหญ่ แต่ก็เป็นแค่มนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้าที่เสด็จมาบังเกิด ไม่ใช่พระเจ้าที่ทรงรับสภาพมนุษย์ ใน 1 ยอห์น 4 : 2 - 3 ยอห์นได้เตือนเกี่ยวกับผู้ล่อลวงเหล่านี้ คือวิญญาณเทียมเท็จ ผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ และปฏิปักษ์พระคริสต์ ใครก็ตามที่ปฏิเสธการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ก็เป็นผู้ล่อลวงและปฏิปักษ์พระคริสต์ (1 ยอห์น 2 : 18 ; 4 : 3)

ในมัทธิว 24 : 4 - 5 พระเยซูตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า “ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป”

เปาโลก็เตือนทิโมธีว่า “แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์ภัยพิบัติ เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง...เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย...ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย” (2 ทิโมธี 3 : 1 - 7 บางส่วน) ในทุกวันนี้ บรรดาผู้ล่อลวงและผู้สอนเทียมเท็จต่างโจมตีเรื่องการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์จากหญิงพรหมจารีของพระคริสต์มากอย่างไม่เคยมีมาก่อน แม้ว่าจะมีผู้สอนเทียมเท็จมากมายในช่วงเวลาของยอห์น แม้จะมีผู้สอนเทียมเท็จมากมายในช่วงเวลาของเปาโล และพวกนั้นก็มิได้อยู่แล้วนับตั้งแต่ตอนนั้น แต่ในทุกวันนี้เรามีวิญญาณของปฏิปักษ์พระคริสต์ที่แฝงตัวมาอย่างแยบยลมากยิ่งขึ้นกว่าที่เราเคยมีในอดีตที่ผ่านมา หลายคนที่ไม่แสดงตัวว่าเป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐที่ยืนอยู่เบื้องหลังธรรมาสันอันศักดิ์สิทธิ์และกล่าวถ้อยคำมากมายที่ชักนำผู้คนทีอนาถา ไร้เดียงสา และบางครั้งคนที่โง่เขลา ให้หลงผิดไป คนเหล่านี้มีปริญญาทางศาสนศาสตร์ พวกเขาสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยชื่อดัง และพวกเขาผสม

ผลงานพระกิตติคุณเข้ากับคำลบลวงของพวกเขาเพื่ออำพรางการลบลวงของพวกเขา ดังนั้น ผู้ฟังของพวกเขาหลายคนก็
เสมือนได้รับยาพิษดังกล่าวเข้าไปจนถูกทำลาย ไม่ได้รู้เลยว่าพวกเขากำลังฟังบรรดาศัตรูของพระเยซู ผู้รับใช้ของซาตานเช่นนี้จะ
ประกาศพระคริสต์ว่าเป็นมนุษย์ที่ยิ่งใหญ่ ผู้สอนที่ยิ่งใหญ่ แพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ และผู้ก่อตั้ง “ศาสนา” ที่ยิ่งใหญ่

แต่พระเยซูไม่ได้เสด็จมาในโลกนี้เพื่อก่อตั้งศาสนาที่ยิ่งใหญ่ พระองค์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด
พระเยซูไม่ได้ทรง “ก่อตั้ง” ศาสนาคริสต์ พระองค์ทรงเป็นศาสนาคริสต์ ไม่นานมานี้มีกระแสการฟื้นฟูใหญ่ “คริสตจักรสัมพันธ”
เกิดขึ้นในอเมริกา แต่นี่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเป็นการฟื้นฟูศาสนาคริสต์ คนๆหนึ่งอาจเข้าร่วมคริสตจักร สนับสนุนคริสต
จักรนั้นๆ และไปร่วมการประชุมของคริสตจักรนั้นๆ แต่ก็ยังคงหลงหายอย่างน่าเศร้าพอกๆกับคนนอกศาสนาที่ไม่เคยได้ยินถึง
พระนามของพระเยซูเลย ที่จริงแล้ว คนนอกศาสนาที่ไม่เคยได้ยินถึงพระนามของพระเยซูมาก่อนยังไม่มีความคิดจากการหมิ่น
ประมาทพระองค์อย่างรุนแรงเหมือนอย่างผู้ที่เคยได้ยินพระกิตติคุณแล้ว แล้วยังพยายามปรับให้พระกิตติคุณเข้ากับความคิดและ
ความเชื่อส่วนตัวแทนที่จะพยายามปรับให้ชีวิตของตนเข้ากับพระกิตติคุณโดยการเชื่อในหลักคำสอนอันบริสุทธิ์จากพระคัมภีร์

ข้อ 8 “ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่จะได้รับบำเหน็จเต็มที่”

คำเตือนสติในที่นี้สำหรับ “สตรีที่ทรงเลือกและบรรดาบุตรของเธอ” แต่ก็เป็นคำเตือนสติของพวกเราด้วยเช่นกัน อย่าง
ที่พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้าและเป็นประโยชน์ต่อเรา ผู้เชื่อควรจะมีสติปัญญาจิตใจของตนเอง พินิจพิเคราะห์
สถานะฝ่ายวิญญาณของตนเอง เราไม่ควรต่อสู้กับคำสอนเทียมเท็จจนกว่าเราจะมั่นใจว่าเราได้รับการเตรียมพร้อมภายในแล้ว
เพื่อต่อสู้สงครามกับคำสอนเทียมเท็จ และกับผู้รับใช้ของซาตานที่มาหาเราโดยนุ่งห่มหนังแกะ แต่ภายใน “ร้ายกาจดุจสุนัขป่า”
(มัทธิว 7 : 15) เราควรให้พระเจ้าทรงเห็นแสงแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวามะของพระองค์ที่จิตใจของเรา และดูว่าเราได้รับ
รับเอาความจริงแล้วหรือยัง เราควรทำให้มั่นใจในการทรงเรียกและการทรงเลือกของเรา และสามารถที่จะกล่าวเหมือนอย่าง
เปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับ
พระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทิโมธี 1 : 12) เราไม่ควรจะต่อสู้กับผู้สอนเทียมเท็จด้วยกำลังของเราเอง หรือด้วยถ้อยคำของเราเอง
เมื่อพระเยซูทรงเผชิญหน้ากับซาตาน (มัทธิว 4 : 1 - 11) พระองค์ทรงอ้างอิงถึงพระวามะของพระเจ้า คือพระคัมภีร์จากพันธ
สัญญาเดิม และซาตานก็หนีไป เราไม่อาจต่อกรกับมารได้ แต่พระเยซูและพระวามะของพระองค์นั้นเหนือกว่ามันมากนัก ดังนั้น
เราจึงควรมองดูตัวของเราเอง “เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว”

เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับการสูญเสียความรอดของผู้เชื่อ เพราะเราไม่ได้ “กระทำ” ความรอดของเรา ความรอดเป็นของ
ประทานจากพระเจ้าแก่ผู้เชื่อ “มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่
และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทิตัส 3 : 5) ความรอดนั้น “พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่อง
ด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (เอเฟซัส 2 : 8 - 9) “เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้าง
ขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบพิธีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราดำเนินตามนั้น” (เอเฟซัส 2 : 10)

เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสถึง “สิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว” พระองค์ทรงหมายถึงการเป็นผู้รักษา ไม่ใช่การทรงไถ่
จะเป็นวันแห่งชัยชนะอันแสนสุขใจในชีวิตของผู้เชื่อมากมายเมื่อพวกเขาได้ศึกษาพระวามะและเรียนรู้ถึงความแตกต่างระหว่าง
ความรอดและบำเหน็จ เราได้รับความรอดโดยพระโลหิตของพระคริสต์ และเราได้รับบำเหน็จโดยการงานของเรา ความรอดเป็น
ของประทาน บำเหน็จเป็นสิ่งที่จะได้รับจากการเป็นผู้รักษาที่สัตย์ซื่อ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเราได้ทำมากแค่ไหน แต่เราได้ปฏิบัติ
การอารักขาอย่างไร

“เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วย
ทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลานั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน
เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้

นั่นก็จะได้คำตอบแทน ถ้าการทำงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดคำตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” (1 โครินธ์ 3 : 11 - 15)

“เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 โครินธ์ 5 : 10)

บำเหน็จของผู้เชื่อในสวรรค์จะเป็นไปตามการปรนนิบัติรับใช้โดยพระนามของพระผู้ไถ่ อันเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเป็นที่ยอมรับสร้างแก่พี่น้อง หรือคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ในฐานะผู้เชื่อ คุณสามารถมั่นใจได้ว่า คุณจะได้รับทุกสิ่งเหล่านี้ในวันที่พระเยซูทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์สำหรับการอารักขาของพวกเขา และคุณอาจมั่นใจได้ว่า คุณจะไม่ได้รับในสิ่งที่คุณไม่สมควรได้รับอีกด้วย พระเยซูทรงพิพากษาและระทานบำเหน็จด้วยความชอบธรรม พระองค์ทรงไม่สามารถกระทำผิดพลาดได้ แม้แต่การยกน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้ในพระนามของพระองค์ก็จะได้ไม่ถูกมองข้าม แต่ถ้าคุณมีโอกาสที่จะยกน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้ใครและคุณไม่ได้กระทำ สิ่งนี้ก็จะไม่ถูกมองข้ามเช่นกัน “เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาป จึงมีแก่คนนั้น” (ยากอบ 4 : 17)

ถ้าเราจะหยุดและพินิจพิเคราะห์ตัวเองอย่างแท้จริง พวกเราส่วนใหญ่คงจะเริ่มให้เวลากับงานของพระเจ้ามากกว่าที่ทำงานอยู่ที่นี่ วันหนึ่งเราจะตระหนักว่าเราได้สูญเสียเวลา กำลัง พลังงาน และความสามารถ ไปกับตัวเองไปมากเท่าไรแล้วแทนที่ควรจะถูกใช้เพื่อพระเกียรติของพระเจ้า “เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า...และเมื่อท่านจะกระทำการใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้าและขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น” (1 โครินธ์ 10 : 31 ; โคลโลสี 3 : 17)

วิวรณ์ 2 : 4 บอกเราว่าคริสตจักรในเอเฟซัสได้สูญเสียความรักดั้งเดิมของตนไป เป็นเรื่องน่าเศร้าและเจ็บปวดที่ต้องมองดูชายและหญิงที่เริ่มต้นชีวิตฝ่ายวิญญาณด้วยความร้อนรนต่อดวงวิญญาณอื่นๆ พวกเขาไม่เคยพลาดการประชุมในคริสตจักร พวกเขาเป็นพยานอย่างขะมักเขม้น และต่อจากนั้น เมื่อเวลาผ่านไป พวกเขาเริ่มเยือกเย็นลงต่อเรื่องต่างๆของพระเจ้า ความร้อนรนเริ่มที่จะถดถอยลง และของพวกเขาก็เริ่มเฉื่อยช้าและไม่ใส่ใจในชีวิตฝ่ายวิญญาณ บุคคลเช่นนี้จะไม่ได้รับบำเหน็จอย่างเต็มขนาด มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องรับผิดชอบต่อการสูญเสียความร้อนรนในส่วนของผู้เชื่อ และการรับฟังเหล่าผู้สอนเทียมเท็จก็เป็นหนทางหนึ่งที่เด่นชัดซึ่งชาตตามักจะใช้เพื่อทำให้ความร้อนรนของคริสเตียนที่จะนำดวงวิญญาณมาถึงพระเยซู ปวงกเปี้ยกลง เราได้รับการช่วยให้รอดเพื่อจะรับใช้ พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราออกไปแสวงหาผู้ที่ยังไม่เชื่อ

พระเยซูทรงกำชับพวกสาวกให้รอคอยอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็มจนกว่าพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชจากเบื้องบน คือฤทธิ์เดชในการเป็นพยานทั้งในบ้านและต่างถิ่น ไปจนสุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 1 : 4 - 8) ในยอห์น 4 : 35 พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาก็ขาว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว” และในพระมหาบัญญัติ (พบในมัทธิว 28 : 19 - 20) พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลก เอเมน” ขอให้เรตอบสนองเหมือนอย่างอิสยาห์ “ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด”

ยอห์นได้เตือนบรรดาผู้เชื่อให้ระมัดระวังทั้งการเป็นพยานและการเป็นผู้อารักขา อันเป็นสิ่งเราได้กระทำ ซึ่งจะทำให้เราอาจได้รับ “บำเหน็จเต็มขนาด” มีสิ่งซึ่งเรียกว่าเป็นการรับบำเหน็จเพียงบางส่วนด้วย หรือการไม่มีบำเหน็จเลย หลักฐานของเรื่องนี้พบได้ในข้อพระคัมภีร์ 1 โครินธ์ 3 ผู้ที่ทำงานของเขาเกิดขึ้นด้วยไม้ หญาแห้ง หรือฟาง จะประสบกับการสูญเสีย การงานของเขาจะถูกเผาไหม้ไป “แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ” หรืออีกนัยหนึ่ง จิตวิญญาณจะได้รับการช่วยให้รอด แต่ผู้นั้นจะสูญเสียบำเหน็จของตนไป อาจยกตัวอย่างเป็นภาพเปรียบเทียบได้กับครอบครัวหนึ่งที่กำลังนอนหลับอยู่ในบ้านของตน และในตอนรุ่งเช้าบ้านหลังนั้นก็เกิดเพลิงไหม้ทั้งหลังจนหมดสิ้น ครอบครัวที่อาศัยอยู่นั้นสามารถหนีเอาชีวิตรอดออกมาได้โดยเหลือเพียงแค่ชุดนอนของตนเท่านั้น ทุกสิ่งที่อยู่ในบ้านหลังนั้นถูกเผาผลาญจนหมดสิ้น พวกเขารอดออกมาได้ “เหมือนดัง

รอดจากไฟ” แต่สูญเสียทุกอย่างยกเว้นชีวิตของตน เป็นไปได้ที่จะปรากฏตัวต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าด้วยมือเปล่า และอาจจะมีคริสเตียนหลายคนที่จะเป็นเช่นนั้น

ในยูดา 20 - 23 เราอ่านพบว่า “แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์ และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน และจงช่วยคนอื่นๆ ให้รอดโดยความกลัวด้วยการหลุดเขามาจากไฟ จงเกลียดชังแม้แต่เสื้อผ้าที่เปราะเปื้อนด้วยเนื้อหนังเถิด”

จะมีบางคนที่ได้รับบำเหน็จเต็มขนาด คือคริสเตียนที่ดำเนินชีวิตอย่างเกิดผลด้วยความเสมอต้นเสมอปลายและอุทิศตนรักพระเจ้าด้วยสุดใจ พรณินิบัติรับใช้อย่างสัตย์ซื่อ เป็นพยานและเก็บเกี่ยว บางคนอาจเกิดผลร้อยเท่าบ้าง บางคนก็หกสิบเท่าบ้าง และบางคนก็สามสิบเท่าบ้าง ด้วยเหตุนี้ บางคนจะได้รับบำเหน็จเต็มขนาด บางคนจะได้รับบำเหน็จบางส่วน และบางคนจะสูญเสียบำเหน็จของตนเพราะการเป็นผู้อัครกษาที่ไม่สัตย์ซื่อ

พระเจ้าทรงประสงค์ให้จิตใจของเรายอมจำนนต่อพระองค์อย่างสิ้นเชิง พระองค์ทรงประสงค์ความรักของเราทั้งหมด พระองค์ทรงประสงค์ความสามารถของเรา พระองค์ทรงประสงค์ให้เรายอมถวายตัวของเราเป็นดังเครื่องบูชาที่มีชีวิต พระองค์ทรงประสงค์ให้อวัยวะของเราเป็นดังเครื่องใช้ในการชอบธรรม (โรม 12 : 1 ; 6 : 11 - 13) และ “ฉันทิดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น” (ลูกา 17 : 10) ในมัทธิว 20 : 26 - 28 พระเยซูตรัสว่า “...ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน”

ผมขอเน้นย้ำอีกครั้งหนึ่ง ความรอดเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่คนบาปที่สมควรตกนรก บำเหน็จเป็นสิ่งที่จะได้รับ โดยการเป็นผู้อัครกษาที่สัตย์ซื่อ และพระวาระของพระเจ้าได้แยกความแตกต่างอย่างชัดเจนระหว่างทั้งสองสิ่ง ลองศึกษาดูใน ยอห์น 1 : 11 - 13 ; 3 : 16 ; 4 : 10 ; 5 : 24 ; 6 : 47 ; ลูกา 7 : 50 ; โรม 6 : 23 ; 10 : 9 - 10 ; เอเฟซัส 2 : 8 - 9 ; กิจการ 16 : 31 และ 1 ยอห์น 3 : 1 - 2

บำเหน็จอยู่ในอนาคต และจะถูกประทานให้กับผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อเมื่อพระเยซูเสด็จมาและเราถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์ที่บนเมฆในฟ้าอากาศ เราจะได้รับบำเหน็จในงานฉลองพิธิสมรสของพระเมษโปดก ลองศึกษามัทธิว 16 : 27 ; 2 ทิโมธี 4 : 8 ; 2 โครินธ์ 5 : 10 และ วิวรณ์ 22 : 12 คริสเตียนทุกคนควรอธิษฐานในทุกๆวันขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเราไปในทางแห่งการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง และขอให้พระองค์ทรงพาเราผ่านพ้นบ่วงดักของซาตานซึ่งพยายามดักจับเราและทำให้เราสูญเสียบำเหน็จบางส่วน (หรือทั้งหมด) ของเรา

ข้อ 9 - 10 “ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าขอพรให้เขาเลย”

“ผู้ใดละเมิด...” สังเกตว่าไม่มี การเห็นแก่หน้าใครเลยในที่นี้ ไม่ว่าใครก็ตาม ผู้รับใช้ นักประกาศข่าวประเสริฐ มิชชันนารี ศาสตราจารย์ คนรวย คนจน คนฉลาด หรือคนโง่ ใครก็ตามที่ละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ก็ไม่ว่ากันพระเจ้า บุคคลเช่นนี้อาจเป็นคนที่อภิบาลดูแลคริสตจักรขนาดใหญ่ หรืออาจเป็นศาสตราจารย์ในสถาบันพระคริสตธรรม หรืออาจเป็นผู้นำขององค์กรทางศาสนาที่ยิ่งใหญ่ แต่เขาก็หลงหายและอยู่บนเส้นทางที่นำไปสู่นรก เขาเป็นคนหนึ่งในกลุ่มคนที่เปาโลพูดถึงใน 2 โครินธ์ 11 : 13 - 15

“เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครทูตเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครทูตของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

แล้ว “พระโอวาทของพระคริสต์” นั้นคืออะไร? ก็คือหลักคำสอนที่พระเยซูตรัสสอน เป็นหลักคำสอนแท้ที่เกี่ยวข้องกับพระองค์เอง ที่ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่แรกเริ่มในปฐมกาลกับพระบิดา พระเยซูไม่ได้ฟังทรงกำเนิดขึ้นตอนที่พระองค์ประสูติจากหญิงพรหมจารีเมื่อประมาณสองพันปีที่แล้ว พระองค์ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่ปฐมกาลกับพระบิดาและทรงสภาพอันเท่าเทียมกับพระบิดา ในการที่จะดำเนินให้สอดคล้องไปกับพระโอวาทของพระคริสต์นั้น ต้องยึดมั่นในความจริงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์ในเรื่องการเสด็จมาประสูติ หลักศีลธรรม อุปนิสัย พันธกิจ ความตาย การเป็นขึ้นจากความตาย การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และการทรงประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์พระบิดาของพระองค์ ถ้าเราปฏิเสธส่วนใดส่วนหนึ่งในพระโอวาทของพระคริสต์ เราก็ได้ปฏิเสธพระโอวาททั้งหมด เพราะถ้าพระองค์ตรัสมาครั้งหนึ่ง เราก็ไม่อาจเชื่อในสิ่งที่พระองค์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์เองได้อีก พระองค์เสด็จจากสวรรค์มาเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ (ยอห์น 1 : 18) และถ้าหากพระดำรัสใดใดเกี่ยวกับพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้ไม่เป็นความจริง เราก็ไม่อาจเชื่อสิ่งใดใดที่พระองค์ตรัสได้เลย พระองค์ทรงเป็นความจริงไม่ก็คำหลอกลวง และเรารู้ว่าพระองค์ทรงเป็นความจริง

ต่อไปนี้เป็นบทแถลงที่เกี่ยวข้องกับพระโอวาทของพระคริสต์จากพระวจนะของพระเจ้า :

“ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1 : 18)

“เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวายเป็นเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา” (ยอห์น 5 : 23)

พระเยซูตรัสว่า “แกะของเรายอมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้ เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10 : 27 - 30)

ในยอห์น 15 : 23 พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย”

ในยอห์น 17 : 3 พระองค์ตรัสว่า “และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าที่เที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา”

“พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์” (ยอห์น 20 : 30 - 31)

“ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา แต่ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย” (1 ยอห์น 2 : 23)

“ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์” (ผู้ที่ยอมรับพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระเยซู) “ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร” เราเชื่อในพระเจ้าเดียวที่ทรงปรากฏเป็นสามพระบุคคล พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และมีความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างใกล้ชิดระหว่างพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่จะประกอบไปด้วยผู้หนึ่งแล้วปราศจากอีกผู้หนึ่ง ถ้าเรายอมรับพระบุตรเราก็ยอมรับพระบิดาด้วย และทุกคนที่ยอมรับพระบุตรก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงกระทำให้เรา “บังเกิดใหม่” ทรงให้บังเกิดมาแก่เราเข้าในพระกายของพระคริสต์ ทรงประทับอยู่ภายในเรา ทรงนำเรา ทรงให้ความมั่นใจแก่เรา ทรงเติมเต็มเรา และทรงประทับตราเรา (ยอห์น 3 : 5 ; โรม 8 : 9, 14, 18 ; 1 โครินธ์ 12 : 12 - 13 ; เอเฟซัส 4 : 30)

ปฏิปักษ์พระคริสต์ ผู้ล่อลวง และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ไม่เห็นด้วยกับเรื่องตรีเอกานุภาพ กลุ่มหนึ่งยอมรับในพระเยซูวาห์พระเจ้า แต่ปฏิเสธพระเยซูพระบุตร พวกเขาเชื่อว่าพระองค์ทรงกำเนิดอย่างบุตรนอกกฎหมายหรือทรงแอบอ้าง และได้ประสูตินอกการสมรส อีกกลุ่มหนึ่งอ้างว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้า และพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เป็นเพียงแค่บทบาทที่ต่างกันของพระองค์ผู้เดียวเท่านั้น พวกเขายืนยันกรานว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าแต่ผู้เดียวเท่านั้น แต่ตรีเอกานุภาพสามารถเห็นได้อย่างชัดเจนในเหตุการณ์การรับบัพติศมาของพระเยซูในมัทธิว 3 พระเยซูพระบุตรทรงอยู่ที่ในน้ำ ส่วนพระเจ้าพระบิดากำลังตรัสจากฟ้าสวรรค์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ในสันฐานจุนกเขาเสด็จลงมาเหนือพระเยซู เราเชื่อในพระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ และถ้าเรามีพระเยซู เราก็มียพระเจ้าอยู่อย่างบริบูรณ์ (โคโลสี 2 : 9 - 10)

ผมไม่สามารถอธิบายเรื่องตรีเอกานุภาพได้ แต่ผมเชื่อ เพราะพระวจนะของพระเจ้าได้กล่าวไว้ เมื่อเราอ่านพระวจนะของพระเจ้า เราควรให้พระวจนะตรัสและเราควรฟัง เปาโลกล่าวว่า “ถึงแม้ทุกคนจะพุดมูสาก์ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเกิด” (โรม 3 : 4) เราอาจไม่เข้าใจทุกอย่างในพระวจนะของพระเจ้า แต่เราสามารถเชื่อได้ เพราะเป็นพระวจนะของพระเจ้า เราไม่ได้รับการช่วยให้รอดเพราะความเข้าใจ เราไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเข้าใจ เราได้รับการช่วยให้รอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อและ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (เอเฟซัส 2 : 8 ; โรม 1 : 17)

“ถ้าผู้ใดมาหาท่าน...” ในที่นี้โยกลับไปถึง “ผู้ใด” ในข้อ 9 โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าบุคคลนั้นเป็นใครหรืออ้างว่าอย่างไร ถ้าเขามาถึงหน้าประตูของคุณ คริสตจักรของคุณ หรือชุมชนของคุณ และปฏิเสธส่วนใดใดก็ตามของพระโอวาทของพระคริสต์ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำจากพระคัมภีร์สำหรับเราเกี่ยวกับบุคคลนั้น :

“อย่ารับเขาไว้ในเรือน...” นี่หมายความว่าอย่างไร? นี่หมายความว่าผมไม่ได้รับอนุญาตให้บุคคลใดก็ตามที่ไม่ใช่ผู้เชื่อหรือคริสเตียนผู้ถือศตน์ เข้ามาในบ้านของผมหรือ? ไม่ใช่เช่นนั้น นี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างแก่เรา และพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของคนบาป ทรงนั่งร่วมโต๊ะและเสวยพระกระยาหารร่วมกับพวกเขา ความหมายในข้อนี้จึงหมายความว่า :

เมื่อใครบางคนที่มีกับหลักคำสอนเทียมเท็จ เข้ามาถึงที่หน้าประตูของคุณ จงอย่าเชิญเขาเข้ามา จงอย่าฟังคำสอนของเขา จงอย่าซื้อหรือรับหนังสือหรือวรรณกรรมจากเขา การทำเช่นนั้นเป็นการส่งเสริมเขาและช่วยสนับสนุนศาสนาเทียมเท็จของเขา และยังหมายความว่าเมื่อใครบางคนมาที่คริสตจักรของคุณและเทศนาอย่างผิดเพี้ยน คุณไม่ควรเข้าร่วมการประชุม คุณไม่ควรสนับสนุนเขา แต่การอยู่ชั่วตรงข้ามกับคำสอนเทียมเท็จนั้นไม่พอ คุณต้องตัดขาดความสัมพันธ์กับมัน คริสเตียนที่บังเกิดใหม่ควรถอนตัวออกจากคริสตจักรที่อนุญาตให้เทศนาคำสอนเทียมเท็จบนธรรมาสน์ พระวจนะของพระเจ้าบัญชาว่า “และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความผิดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า” (เอเฟซัส 5 : 11) ใน 2 โครินธ์ 6 : 17 เราได้รับคำบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย”

ลองฟังคำพยานของอัครทูตเปาโลเกี่ยวกับนักเทศน์หรือผู้สอนที่ปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าดู :

“ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง” (กาลาเทีย 1 : 6 - 9)

ไม่ใช่เพียงแค่ครั้งเดียว แต่ถึงสองครั้งในข้อพระคัมภีร์สั้นๆตอนนี้ ที่เปาโลได้ประกาศว่าถ้าใครก็ตามได้ประกาศเรื่องอะไรก็ตามนอกเหนือไปจากข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นจะเป็นมนุษย์หรือทูตสวรรค์ก็ตาม “ผู้นั้นจะต้องถูก

สาปแช่ง” และการถูกสาปแช่งหมายถึงการถูกลงทัณฑ์ในบึงไฟนรก ในอีกนัยหนึ่ง ถ้าใครก็ตามได้ประกาศถึงข่าวประเสริฐอื่นที่ จะช่วยให้รอดซึ่งไม่ได้เป็นขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า ก็ให้เขาถูกเผาไหม้ในนรกก็ได้ทำเช่นนั้น นี่เป็นคำพูดที่รุนแรง แต่นี่ก็เป็นคำ พุดที่ได้รับการคล้อยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยเช่นกัน ดังนั้น เราได้รับคำแนะนำว่าถ้ามีใครก็ตามมาหาเราพร้อมกับนำอะไร ก็ตามนอกจากหลักคำสอนอันบริสุทธิ์ของพระเยซูคริสต์มาด้วย เราจะต้องไม่รับเขาเข้ามาในบ้านของเรา เราจะต้องไม่อนุญาตให้ เขาทิ้งหนังสือหรือวรรณกรรมเทียมเท็จของเขาไว้ในบ้านของเรา

เพื่อนๆคริสเตียนเอ๋ย จงอย่าแสดงตัวของตนเองต่อความไม่เชื่อ แน่แน่นอนว่าผมมักจะให้อาหารแก่ผู้ที่หิว หรือเสื้อผ้าแก่ผู้ ที่ขัดสน ซึ่งมาที่บ้านของผม ผมจะช่วยใครก็ตามที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยไม่คำนึงถึงสัญชาติหรือสีผิวของเขา แต่ผมจะไม่ อนุญาตให้ผู้สอนเทียมเท็จหรือผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จเข้ามาในบ้านของผมแม้จะเป็นการเสียมารยาท ผมจะไม่อนุญาตให้พวก เขานำเอาหนังสือหรือวรรณกรรมเทียมเท็จเข้ามาในบ้านของผมหรือให้พวกเขาขึ้นอยู่กับศาสนา และโต้แย้งกับศาสนา เทียมเท็จของพวกเขา ผมจะไม่โต้แย้งเรื่องพระคัมภีร์ พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกผมให้มาโต้แย้งเรื่องพระคัมภีร์ แต่เพื่อให้ประกาศ พระวจนะ ให้เข้มแข็งขึ้นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส ให้ว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือน ผมจะไม่เชียวศาสนา กษนที่เทียมเท็จเข้ามาในบ้านของผมเพื่อให้บอกผมว่าพวกเขาเชื่ออะไรบ้าง ซาตานนั้นแนบเนียนมากกว่าที่เราคิด จงอย่าฟังผู้ สอนเทียมเท็จ จงอย่าอยู่ต่อหน้าพวกเขา

พวกคุณบางคนอาจถามว่า “อาจารย์กรีนครับ เราไม่ควรจะเป็นพยานแก่พวกนั้นและพยายามนำวิญญาณพวกเขาด้วย หรือ? เราไม่ควรบอกกับพวกนั้นเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอันมหัศจรรย์ของเราและให้พวกเขาได้รับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณ ของพระเจ้าหรือ?” พระเยซูได้ตรัสตอบคำถามนี้เมื่อนานมาแล้ว ในมัทธิว 7 : 6 พระองค์ตรัสว่า “อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย” ศาสนิกชนที่เทียมเท็จ เหล่านี้ถูกซาตานทำให้ดวงตามืดบอดไป จุ่มแช่อยู่ในความเชื่อเทียมเท็จของตน และใช้ข้อพระคัมภีร์มากมายสนับสนุนความไม่ เชื่อของตนมากกว่าคริสเตียน พวกเขาไม่เปิดรับเหตุผล และด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเรื่องไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิงที่จะเป็นพยานแก่พวก เขา ดังนั้น การให้ความจริงอันประเสริฐถึงเรื่องความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อแก่พวกเขาก็เป็นเหมือนโยนไข่มุกให้แก่ สุกร

คุณจะสังเกตได้ว่าพระเจ้าไม่ทรงลบล้างพระทัยที่จะตรัสเรียกพวกฟาริสี สะดูสี และผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จว่า “สุนัข” และ “สุกร” คุณสามารถมั่นใจได้ว่าถ้าคุณใช้เวลาอยู่กับสุกรมากพอ ความโสมมของเล่ห์เหลี่ยมสามารถทำให้คุณติดเชื่อจากสิ่ง สกปรกต่างๆได้ คุณไม่อาจสามารถแสดงตนอธิบายกับผู้สอนเทียมเท็จได้ หรืออาจรับฟังหลักคำสอนที่ถูกสาปแช่งของพวกเขา จงศึกษาพระวจนะของพระเจ้า รับประทานอาหารแห่งชีวิต และละเว้นจากการสมาคมกับบรรดาผู้สอนเทียมเท็จและผู้ล่อลวง “บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากคำแห่งความรู้” (สุภาพิต 19 : 27)

“และอย่าขอพรให้เขาเลย” เมื่อคุณส่งผู้สอนเทียมเท็จกลับไปตามทางของพวกเขา จงอย่ากล่าวว่า “พระเจ้าอวยพร” จงอย่าให้เงินพวกเขา จงอย่าซื้อหนังสือหรือวรรณกรรมของพวกเขาเพื่อที่จะนำมากำจัดทิ้ง เมื่อคุณได้ไปเยี่ยมเยียนคริสตจักรที่ดู แปลกๆและคุณไม่เคยรู้จักผู้ที่เทศนาบนธรรมาสน์มาก่อน จงอย่าเงินลงในถุงถวายเพียงเพื่อแค่เห็นแก่สังคมหรือแค่ให้ผู้อื่นเห็นว่า ตัวคุณเองไม่ใช่คน “ตระหนี่” จงอย่ามอบเงินให้ใครไม่ว่าจะเป็นศิษยาภิบาล มิชชันนารี ผู้สอน หรือคนขายหนังสือ จนกว่าคุณ จะรู้แน่ๆว่าคนๆนั้นเป็นคนของพระเจ้าที่เทศนาพระวจนะของพระเจ้าด้วยความจริงและความบริสุทธิ์เสียก่อน เมื่อผู้สอนเทียมเท็จ มาถึงหน้าประตูของคุณและคุณขอให้เขาจากไป จงอย่าอวยพรพวกเขา ถ้าคุณจะพูดอะไรบางอย่างขณะที่คุณกำลังจะปิดประตู ก็จงพูดว่า “ขอพระเจ้าทรงเมตตาคุณเถิด”

ข้อ 11 “เพราะว่าผู้ที่ขอพรให้เขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น”

ถ้าผู้เชื่อได้อิฐฐานขอพรจากพระเจ้าให้ลงมาเหนือผู้สอนเทียมเท็จหรือให้การสนับสนุนทางด้านวัตถุธัญของกับพวกเขา ผู้เชื่อคนนั้นก็มีส่วนร่วมร่วมกับพวกศัตรูของพระเยซูคริสต์และช่วยเหลือกิจการของซาตานในการชักนำดวงวิญญาณสู่การสาปแช่งให้ดำเนินต่อไป พี่น้องที่รัก มารสามารถส่งดวงวิญญาณอีกมากมายไปนรกโดยผ่านทางหลักคำสอนเทียมเท็จ ผู้สอนที่หลอกลวงและผู้เทศนาที่ล่อลวง ได้มากยิ่งขึ้นกว่าโดยทางร้านเหล้า ไนต์คลับ และบาร์ มนุษย์ถูกสร้างขึ้นให้เป็นผู้ที่ต้องมีศาสนา เขาจึงต้องนมัสการบางสิ่งบางอย่าง มนุษย์ทุกคนในทุกแห่งหนล้วนมีศาสนาบางอย่าง มนุษย์ทุกคนในทุกแห่งหนจึงล้วนมีพระของตน มนุษย์ทุกคนบนโลกนี้ ไม่ว่าจะโบราณมากแค่ไหนก็ตาม ไม่มีชนเผ่าไหนเลยที่ไม่ได้มีกการนมัสการพระองค์ใดหรือเทพเจ้าใดใด พวกเขาล้วนมีความยำเกรงและพวกเขาก็มีการนมัสการ ซาตานรู้เรื่องนี้ดี และมันก็ได้เสนอแนะแนวทางที่ฝืนธรรมชาติน้อยที่สุดแก่คนเหล่านั้นที่เป็นลูกของมัน มันไม่ได้สนใจว่าผู้คนจะ “เคร่งศาสนา” เพียงใด หรือการนมัสการของพวกเขาจะมีความตระหนักรู้หรือจริงใจแค่ไหน ตราบใดที่พวกเขาไม่ได้เชื่อและวางใจในองค์พระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงประสูติจากหญิงพรหมจารี ทรงถูกตรึงที่กางเขน ทรงเป็นขึ้นจากความตาย และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ มันไม่ได้สนใจว่ามนุษย์จะเขียนหนังสือมากเท่าไรหรือจะเทศนาอย่างร้อนรนขนาดไหน ตราบใดที่มันสามารถกีดกันเรื่องพระโลหิตและรากฐานแห่งความเชื่อออกไปได้ ดังนั้นถ้าเราอวยพรแก่ผู้สอนเทียมเท็จให้ “ไปตีมาตี” ถ้าเรามีส่วนร่วมกับพันธกิจของพวกเขา หรือให้การสนับสนุนทางวัตถุธัญของแก่พวกเขา เราก็ได้กลายเป็นส่วนหนึ่งของความชั่วร้ายของพวกเขาและได้ช่วยแพร่กระจายหลักคำสอนที่ถูกสาปแช่งของพวกเขา

ยังมีผู้คนที่พบว่าเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับข้อพระคัมภีร์ตอนนี้แบบตามตัวอักษร แต่พี่น้องที่รัก ไม่มีเหตุผลใดใดที่เราจะไม่ควรยอมรับข้อพระคัมภีร์ตอนนี้แบบตามตัวอักษร บรรดาผู้สอนเทียมเท็จเหล่านี้เฝ้าจับจ้องที่พระพักตร์พระเจ้าและปล้นชิงเอาพระโลหิตของพระเมสสิยาห์ไปถ้าเป็นไปได้ พวกเขาอยากที่จะล่อลวงผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ถ้าเป็นไปได้ พวกเสรีนิยม (Liberals) หัวสมัยใหม่ (Modernists) นักคิดอิสระ (free-thinkers) อเทวนิยม (atheists) และอโณบุญนิยม (Agnostics) จะขโมยเอาความเชื่อของบุตรหลานของคุณ บ่อนทำลายพระวจนะของพระเจ้า และหมิ่นประมาทองค์พระคริสต์ที่คุณรัก ผู้ใดจะสามารถพูดคุยดีๆกับคนเหล่านั้นได้ในการที่พวกนั้นได้ปล้นชิงเอาของประทานจากพระเจ้าที่พระองค์ทรงประทานให้แก่คนที่กำลังจะได้รับการช่วยให้รอด ผู้ใดจะสามารถยื่นมือออกให้ความช่วยเหลือแก่คนเหล่านั้นได้ในการที่พวกนั้นได้ขโมยเอาความเชื่อของเด็กเล็กๆที่ได้รับการอบรมสั่งสอนให้ยำเกรงพระเจ้าและเคารพยกย่องพระคัมภีร์ จอมโจรที่โหดชั่วที่สุดในมุมนี้ของนรกก็คือคนที่เจตนาสอนความเท็จและปล้นชิงสิทธิอันชอบธรรมของบรรดาชายและหญิงที่นาจะได้เป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางการได้รับฟังความจริงไปเสีย

ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย และถ้าพระบุตรของพระเจ้าทรงทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทยแล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นไทยจริงๆ แต่ถ้าคุณยังไม่ถูกทำให้เป็นไทยโดยความจริงและโดยพระบุตรของพระเจ้า คุณก็ยังอยู่ในพันธนาการของซาตานและวันหนึ่งคุณจะต้องถูกสาปแช่งในบึงไฟนรกชั่ววันรันดร์ ขอพระเจ้าทรงช่วยเราให้สามารถบ่งบอกและปฏิเสธบรรดาผู้สอนเทียมเท็จและหลักคำสอนของพวกเขาพิศวงได้ ไม่ว่าพวกมันจะแฝงตัวเข้ามาหาเราในรูปแบบไหนก็ตาม

“อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้อื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์” (1 ทิโมธี 5 : 22)

ใน 1 ทิโมธี 4 : 1 - 6 เปาโลได้แนะนำทิโมธีเกี่ยวกับพวกผู้สอนเทียมเท็จ และได้บอกให้เขาทราบว่าจะเป็นผู้รับใช้ที่ดีได้อย่างไร :

“บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกเขาพิศวง การหันไปเชื่อฟังของคนที่ไม่ศรัทธา คือทำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงมาลงไปในจิตสำนึกผิดชอบของเขา เขาห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อและรู้จักความจริง

รับประทานด้วยขอบพระคุณ ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวาระของพระเจ้าและคำอธิษฐาน ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวาระแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสั่งสอนอันดีที่ท่านได้ประพาศตามนั้น”

พระเยซู บรมครูผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือครูทั้งปวง ได้ตรัสว่า “จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มตุ๊กแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลงุ่นจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้ ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา

มิใช่ทุกคนที่ร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า’ จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้ เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า ‘พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ’ เมื่อนั้นเราจะแจ้งแก่เขาว่า ‘เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นจากเรา’ (มัทธิว 7 : 15 - 23)

ใช่ คริสตจักรที่เราไปร่วมเป็นสิ่งที่สร้างความแตกต่างอย่างมหาศาล เราจำเป็นต้องระมัดระวังเกี่ยวกับผู้รับใช้ที่เราพึ่งพิงรายการที่เราพร้อมสนับสนุน และวรรณกรรมที่เราอ่าน พระเจ้าทรงช่วยให้เราตื่นตัวและระวัง ไม่ให้เราไปสนับสนุนพวกศัตรูของพระเยซูคริสต์ และจะมีอะไรที่ชั่วร้ายไปกว่าการให้การสนับสนุนแก่พวกผู้สอนเทียมเท็จที่ปฏิเสธความเป็นพระเจ้าของพระเยซู ในเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระองค์ การทรงเป็นศูนย์กลางในการนำการคืนดีของพระองค์ และการทรงเป็นขึ้นจากความตายฝ่ายร่างกายของพระองค์

ข้อ 12 “ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนมาถึงท่าน แต่ก็ไม่อยากจะเขียนด้วยกระดาษและน้ำหมึก ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะมาหาท่าน และสนทนากันต่อหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม”

ยอห์นยังคงมีอีกหลายเรื่องอยู่ในใจของท่านที่ท่านอยากจะพูดคุยด้วยกับ “สุภาพสตรีที่ทรงเลือกสรรไว้ และบรรดาบุตรของเธอ” แต่ท่านตั้งใจวางแผนที่จะมาเยี่ยมพวกเขาช่วงสั้นๆ และพูดคุยกับพวกเขา “ต่อหน้า” มากกว่าที่จะเขียนจดหมาย

“แต่ก็ไม่อยากจะเขียนด้วยกระดาษและน้ำหมึก” ในยุคสมัยของยอห์นยังไม่มีกระดาษเหมือนที่เราใช้กันอยู่ในทุกวันนี้ การเขียนจะเขียนลงบนแผ่นกระดาษปาปรัสแบบอียิปต์ซึ่งทำมาจากเนื้อเยื่อของต้นกกปาปรัส อันกลายมาเป็นรากศัพท์ของคำว่ากระดาษ (paper) ที่เราใช้นั่นเอง น้ำหมึกก็ทำมาจากเขม่าดัลละลายน้ำและเติมส่วนผสมที่ทำให้เกิดความข้นเหนียวลงไปซึ่งช่วยทำให้น้ำหมึกสามารถถูกเขียนเป็นลายเส้นต่างๆ และคงรูปทนนานได้ และปากกาที่ทำมาจากลำต้นของต้นกก

คำว่า “สนทนากันต่อหน้า” เป็นสิ่งที่ธรรมดาสามัญในยุคสมัยนั้น หมายความว่า “การสนทนากับอีกคนหนึ่ง” เป็นไปได้ที่เมื่อยอห์นได้ไปเยี่ยมที่บ้านของคริสเตียนหลังนี้แล้ว ท่านก็วางแผนที่จะให้คำแนะนำและคำตอบต่อคำถามต่างๆ ที่มารดาผู้นี้และบรรดาบุตรของเธอต้องการที่จะถาม

“เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม” นี่เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานในฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคน ใน 1 ยอห์น 1 : 4 เราได้รู้ว่าจดหมายฝากฉบับนั้นได้เขียนขึ้นเพื่อว่าเหล่าผู้เชื่อจะได้ชื่นชมยินดีในสามัคคีธรรมที่พวกเขาได้ชื่นชมยินดีด้วย และเพื่อความยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม และนอกจากนั้น พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อเราจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์ (ยอห์น 10 : 10) ยอห์นต้องการที่จะมีความยินดีในพระพรฝ่ายวิญญาณแห่งการสามัคคีธรรมอย่างเป็นทางการเป็นส่วนบุคคลกับครอบครัวนี้ และพูดคุยถึงเรื่องพระเจ้า

ข้อ 13 “บรรดาบุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้ ฝากความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน”

ไม่มีบันทึกอะไรอีกที่เกี่ยวข้องกับมารดาคนที่ถูกพูดถึงในข้อนี้ในนามของ “น้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกสรรไว้” เป็นไปได้ที่เธออาจจะเสียชีวิตไปแล้ว หรือไม่อยู่ในช่วงเวลาที่บรรดาบุตรของเธอได้ฝากคำทักทายมาทายอห์นผู้เป็นที่รัก ท่านได้กล่าวถึงเธอในฐานะผู้เชื่อคนหนึ่ง ที่ได้รับฟังและยอมรับพระกิตติคุณ และดังนั้นเธอจึงได้มารู้จักพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเธอ

ผมขอทวนอีกครั้ง พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดูแล พระคัมภีร์ทุกตอนเป็นประโยชน์แก่เรา ผู้เชื่อล้วนสามารถได้รับประโยชน์อย่างใหญ่หลวงจากจดหมายฝากฉบับที่สองนี้ แรกสุดเราได้เห็นว่ายอห์นรักคริสเตียนบ้านนี้และสมาชิกของครอบครัวอันไม่ธรรมดา นี่ เป็นเรื่องที่น่าชื่นใจสำหรับผู้รับใช้ที่จะได้พบกับบ้านและครอบครัวเช่นนี้ภายในชุมชนที่เขาอยู่ และผมรู้จักประสบการณ์ส่วนตัวว่า เป็นเรื่องที่น่าชื่นใจและสนุกสนานจริงๆสำหรับนักประกาศข่าวประเสริฐ ที่จะมีสิทธิพิเศษในการได้ร่วมสามัคคีธรรมกับบ้านเช่นนี้ เราเสริมกำลังซึ่งกันและกันเมื่อเราอยู่พร้อมหน้ากันที่โต๊ะอาหาร พี่น้องคริสเตียนชายหญิงต่างมีความคิดเป็นหนึ่งเดียวกัน พูดคุยถกกันถึงเรื่องพระเจ้าและแบ่งปันอาหารฝ่ายวิญญาณไปพร้อมๆกับการรับประทานอาหารด้วยกันและสามัคคีธรรมร่วมกันภายในบ้านของคริสเตียน

จากงานเขียนของยอห์นในที่นี้ เรายังได้เรียนรู้ว่าผู้เชื่อต้องระมัดระวังตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในทุกวันนี้ ต่อบรรดาผู้สอนเทียมเท็จ และยังมีผู้ล่อลวงเช่นนี้ในทุกวันนี้อยู่อีกมากยิ่งขึ้นกว่าในช่วงเวลาที่ยอห์นได้จดปากกาเขียนคำเตือนในจดหมายนี้ และเราจำเป็นต้องมีความสุขอยู่ในความคิด จิตใจ และจิตวิญญาณ เราจำเป็นต้องพิสูจน์ทุกๆวิญญาณและทำให้แน่ใจว่าเรากำลังฟังความจริง ไม่ใช่คำหลอกลวง เราจำเป็นต้องระลึกถึงข้อเท็จจริงที่ว่า แม้ว่าเราจะไม่ได้สูญเสียจิตวิญญาณของเรา แต่ก็ยังคงเป็นเรื่องที่น่าเศร้าถ้าเราสูญเสียแม้แต่บำเหน็จบางส่วนของเรา และเป็นไปดั่งสำหรับผู้เชื่อที่จะต้องทนรับกับการสูญเสียบำเหน็จทั้งหมด

จดหมายฝากฉบับนี้ยังบอกเราว่าเราควรปฏิบัติต่อพวกผู้สอนเทียมเท็จอย่างไร เราจะต้องไม่หุนหันพลุกพล่านด้วยคำพูด การกระทำ หรือการให้การสนับสนุนใดใดที่จะมีส่วนในการทำให้คำสอนของพวกเขาตีบหน้าไปต่อได้ เราจะต้องปฏิเสธไม่ให้พวกเขาเข้ามาในบ้านของเรา เราจะต้องไม่อวยพรพวกเขา เราต้องมีน้ำใจเมตตาต่อคนบาปและผู้ที่ไม่เชื่อเพื่อที่จะนำพวกเขามาถึงพระเยซู แต่เราจะต้องไม่ละเว้นโทษหรือร่วมสามัคคีธรรมกับศาสนาเทียมเท็จ

ในฮีบรู 13 : 2 เปาโลได้บอกเราว่า “อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว” แต่ก็มี ความแตกต่างระหว่าง การ “ต้อนรับแขกแปลกหน้า” กับการต้อนรับผู้ที่มาที่หน้าประตูของคุณเพื่อที่จะโฆษณาถึงฉันทกิจที่ถูกสาปแช่งและหลักคำสอนของพวกเขาผีปิศาจ

ใช่ ทุกคนมีสิทธิที่จะมีศาสนาของตนเอง สิทธิที่จะเชื่อในสิ่งที่เขาต้องการที่จะเชื่อ แต่กระนั้น มนุษย์ก็ถูกสร้างโดยปราศจากผู้กำกับควบคุมทางศีลธรรม และมีสิทธิที่จะรับประทานสิ่งที่พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้รับประทาน ทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ทำ หรือเชื่อในสิ่งที่พระเจ้าทรงห้ามไม่ให้เชื่อ แต่คริสเตียนไม่มีสิทธิที่จะสนับสนุนบุคคลเหล่านั้นหรือให้ท้ายใดใดแก่พวกเขา ถ้าคุณได้สรรค์สร้างศาสนาของคุณเองขึ้นมา ถ้าคุณใช้พระคัมภีร์ตามใจปรารถนาของคุณเอง ถ้าคุณนำพาแต่เฉพาะสิ่งที่เป็นที่น่าพิงพอใจของคุณ และถ้าคุณเชื่อในการอนุญาตให้ทุกคนสามารถที่จะมีศาสนาของตนเองและเชื่อในสิ่งที่เขาเลือกเองได้ คุณก็ควรหาเวลาในการสร้างสรรค์ขึ้นมาสำหรับตัวคุณเอง เพราะคุณจะไม่ได้ไปสวรรค์ของพระเจ้า นอกจากคุณจะไปในทางของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา” ดังนั้นถ้าคุณวางแผนที่จะใช้เวลาชั่วชีวิตอยู่ในบ้านของพระเจ้า คุณก็ต้องเข้าไปโดยทางที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ และทางนั้นก็คือโดยการยอมรับองค์พระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรของพระองค์ ถ้าเรามีพระบุตร เราก็มีชีวิต ถ้าเราไม่มีพระบุตร เราก็ไม่มีชีวิต และถ้าผู้ใดมาหาคุณพร้อมกับหลักคำสอนอื่น จงอย่าฟังผู้นั้น จงอย่าสามัคคีธรรมกับเขา จงอย่าอนุญาตให้เขาเข้ามาในบ้านของคุณ จงอย่าให้การสนับสนุนหรือถ้อยคำหนุนใจแก่เขา ถ้าคุณกระทำเช่นนั้น คุณก็จะมีส่วนร่วมกับพวกศัตรูของพระเยซู คุณจะเป็นส่วนหนึ่งของความชั่วร้ายของพวกเขาและของหลักคำสอนที่ถูกสาปแช่งของพวกเขาซึ่งส่งวิญญาณมากมายไปถึงนรก และ (ถ้า

คุณได้รับการช่วยให้รอดแล้ว) คุณจะสูญเสียบาปหนึ่งของคุณ ขอพระเจ้าทรงช่วยเราให้มีความระมัดระวังในกาลสมัยแห่งภัยอันตรายนี้ ที่ซึ่งมีผู้สอนเทียมเท็จจำนวนมากออกท่องไปในพื้นแผ่นดินโลก

จดหมายฝากฉบับที่สามของยอห์น

3 ยอห์น

- 1) ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น
- 2) ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำเริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่ดีวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น
- 3) เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น
- 4) ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง
- 5) ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำการสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ
- 6) เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี
- 7) เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย
- 8) ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง
- 9) ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดิโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่
- 10) เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงคร้าย และเท่านั้นก็ยังไม่สาแก่ใจ เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหน้าข้ายังกีดกันคนที่ใครจะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย
- 11) ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า
- 12) เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ไข่แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง
- 13) ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา
- 14) แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็วๆนี้ และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหายของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหายแต่ละคนตามชื่อของเขานั้น

จดหมายฝากฉบับที่สามอันกระชับฉบับนี้ถูกเขียนส่งไปหาผู้เขียนคนหนึ่งซึ่งชื่อว่า กายอัส ทุกสิ่งเกี่ยวกับเขาที่เราเรารู้มันได้ถูกบันทึกไว้ที่นี่ ชื่อของเขาไม่ได้ถูกเอ่ยถึงในที่อื่นใดอีกเลยในพันธสัญญาใหม่ เราอาจคาดคะเนได้ว่าเขาน่าจะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่ง และในข้อ 4 ของจดหมายฝากนี้อาจเป็นเงื่อนไขให้เราเชื่อได้ว่าเขาน่าจะกลับใจรับเชื่อจากพันธกิจของยอห์น

เวลาและสถานที่ในการเขียนจดหมายฝากฉบับที่สามนี้ยังคงเป็นสิ่งที่ไม่ทราบอย่างแน่ชัด

คำทักทายส่วนตัว

ข้อ 1 “ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องด้วยความจริงนั้น”

ในพันธสัญญาใหม่มีการเอ่ยถึงชื่อกายอัสอยู่สี่ครั้งด้วยกัน :

เปาโลเป็นผู้เอ่ยถึงชื่อนี้ครั้งหนึ่งใน โรม 16 : 23 และกล่าวถึงบุคคลผู้นี้ว่าเป็นเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูท่าน

ใน 1 โครินธ์ 1 : 14 เปาโลกล่าวว่าท่านได้ให้บัพติศมาแก่คนที่ชื่อกายอัสในเมืองโครินธ์

ในกิจการ 19 : 29 กล่าวถึงกายอัสชาวมาซิโดเนีย ซึ่งเป็นคนหนึ่งในกลุ่มเพื่อนเดินทางของเปาโลในการเดินทางทำพันธกิจของท่าน และเป็นผู้ที่ถูกฝูงชนจับกุมตัวในเมืองเอเฟซัส

ในกิจการ 20 : 4 กล่าวถึงกายอัสชาวเมืองเดอโรบี เป็นคนหนึ่งในกลุ่มที่เดินทางไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลและทิโมธี ยังไม่มีหลักฐานหรือข้อบ่งชี้อย่างชัดเจนว่ายอห์นได้เขียนจดหมายฝากฉบับที่สามนี้ถึงกายอัสคนไหนตามที่ได้กล่าวมา ชื่อกายอัสเป็นชื่อสามัญและพบได้บ่อยในสมัยนั้น และชื่อพระคัมภีร์ทั้งสี่ตอนนี้ก็อาจหมายถึงกายอัสคนละคนในแต่ละตอนเลยก็เป็นได้

ยอห์นไม่ได้บอกเราว่ากายอัสคนนี้มีตำแหน่งใดใดในคริสตจักรหรือไม่ แต่ก็ดูเหมือนว่าเขาจะเป็นบุคคลสำคัญที่มีอิทธิพลคนหนึ่งเป็นไปได้อาจเป็นคนมีฐานะมั่งคั่ง สาวกผู้เป็นที่รักคนนี้ได้กล่าวทักทายเขาในฐานะผู้ที่เป่า “ที่รัก” ซึ่งบ่งชี้ให้เห็นว่าพวกเขาเป็นมิตรสหายที่ดีต่อกัน ยอห์นกล่าวถึงเขาว่าเป็นผู้ที่ท่านรัก “เนื่องด้วยความจริง” หมายความว่าพวกเขาเป็นดั่งพี่น้องในความเชื่อและยอห์นรักท่านเนื่องด้วยความจริงที่เขาได้รับและได้ประกาศในฐานะผู้เชื่อ

ข้อ 2 “ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งที่จะให้ท่านจำเริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่ดีวิญญานของท่านจำเริญอยู่นั้น”

ภาษากรีกของคำว่า “ปรารถนา” ในที่นี้ ในตอนอื่นๆสามารถแปลว่า “อธิษฐาน” ได้ด้วย ดังนั้นเราจึงรู้ได้อีกว่ายอห์นได้อธิษฐานเพื่อพี่น้องผู้เป็นที่รักผู้นี้ เช่นกันกับที่ท่านอธิษฐานเพื่อผู้เชื่อทุกคน

“ให้ท่านจำเริญขึ้นและมีสุขภาพดี เหมือนอย่างที่ดีวิญญานของท่านจำเริญอยู่นั้น” ยอห์นอธิษฐานอย่างขะมักเขม้นขอให้พี่น้องผู้เป็นที่รักผู้นี้จะจำเริญขึ้นและมีสุขภาพที่ดีเหมือนอย่างที่ดีวิญญานของเขา ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ว่าไม่ต้องสงสัยว่ากายอัสคนนี้เป็นผู้ที่ใช้ชีวิตฝ่ายจิตวิญญานและคำพยานที่โดดเด่น และยอห์นอธิษฐานขอให้เขาจำเริญขึ้นในทุกๆด้านเช่นเดียวกันกับที่ดีวิญญานของเขาจำเริญอยู่

คำกรีกในที่นี้ที่แปลว่า “จำเริญขึ้น” ยังถูกใช้ใน โรม 1 : 10 และ 1 โครินธ์ 16 : 2 และยังหมายความว่ายอห์นปรารถนาให้กายอัสมีความสำเร็จและความสุข ความสำเร็จในธุรกิจการงาน ในความสัมพันธ์ภายในครอบครัว หรือในรฐานะหน้าที่ใดใดที่คริสเตียนต้องปฏิบัติ ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่าเราควรอธิษฐานเพื่อเพื่อนของเรา และปรารถนาให้พวกเขาจำเริญขึ้นในทุกๆด้านที่เป็นสิ่งที่มีเกียรติ ยอห์นยังคำนึงถึงสุขภาพของพี่น้องผู้เป็นที่รักคนนี้ด้วย ท่านต้องการให้เขาได้ชื่นชมยินดีกับพระพรแห่งการมีสุขภาพที่แข็งแรงและไม่เจ็บป่วยใดใด ในการเป็นทหารที่ดีในกองทัพของพระเยซูคริสต์

ข้อ 3 “เพราะว่าข้าพเจ้าชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ดำเนินตามความจริงนั้น”

เราไม่รู้ว่าใครคือพวกพี่น้องเหล่านี้ นี่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ผมรู้ว่าพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกเขียนขึ้นโดยมนุษยธรรมตาทั่วไป เพราะถ้ามนุษย์เป็นผู้เขียน เขาก็คงจะพยายามกล่าวถึงรายชื่อบุคคลต่างๆมากมายในหลายๆโอกาสที่พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชื่อเอาไว้ แต่ชื่อเหล่านั้นก็ไม่ได้สำคัญในที่นี้ เพราะพระเจ้าทรงจดจำและจะทรงประทานบำเหน็จอย่างยุติธรรมและชอบธรรม เราจึงไม่จำเป็นต้องรู้จักชื่อของคนเหล่านี้ที่ได้เดินทางมาพบกับยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักและได้รายงานเรื่องต่างๆให้แก่ท่าน และแทบจะเป็นไปได้อย่างแน่นอนว่าคนกลุ่มเดียวกันนี้ก็เป็นผู้นำส่งจดหมายฝากฉบับนี้จากยอห์นถึงผู้รับด้วย (ข้อ 9) เป็นไปได้ว่าคนกลุ่มนี้อาจได้รับการปฏิบัติอย่างไม่ดีนักจากดีโอเฟรตีส แล้วจึงได้รับการต้อนรับเข้าในบ้านของกายอัสและได้รับการปฏิบัติอย่างดีเยี่ยมจากเขา จึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พวกเขาจะรายงานถึงเรื่องการปฏิบัติตนในฐานะคริสเตียนและจิตวิญญานแห่งความไม่เห็นแก่ตัวของกายอัสเมื่อพวกเขากลับมาพบกับยอห์นผู้เป็นที่รัก พวกเขา “เป็นพยานถึงความจริง” ซึ่งอยู่ในตัวกายอัส

หมายความว่าเขาเป็นผู้ที่ยืนหยัดเพื่อความจริง ดำเนินในความจริงไม่ใช่ในความเทียมเท็จซึ่งกำลังแพร่หลายอยู่รอบตัวเขา ยอห์นได้ชื่นชมผู้เชื่อที่รักคนนี้เหมือนอย่างที่ท่านได้เคยชื่นชม “สตรีที่ทรงเลือกสรรไว้” ในจดหมายฝากฉบับที่สอง

ผมเกรงว่าในทุกวันนี้เรากำลังมีความปลาบปล้ำยินดีน้อยเกินไปในฐานะผู้นำฝ่ายจิตวิญญาณ ต่อพี่น้องที่เป็นดั่งทารกในความเชื่อหรือคนหนุ่มสาวซึ่งกำลังเติบโตขึ้นในพระคุณของพระเจ้า คำชมเชยที่กล่าวออกมาในจังหวะเวลาที่เหมาะสมสามารถหนุนใจคริสเตียนหนุ่มสาวได้เสมอ และแน่นอนว่าเราก็ควรคว้าทุกๆโอกาสที่จะหนุนใจพวกเขา ค่ายกย่องชมเชยอย่างจริงจังไม่ใช่การประจบสอพลอ สามารถทำให้หนุ่มสาวผู้เชื่อสามารถเดินทางไปต่อได้ในยามที่พวกเขา กำลังถูกบั่นทอนจิตใจและถดถอยลงในชีวิตคริสเตียนของพวกเขา

ข้อ 4 “ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าดำเนินตามความจริง”

ในที่นี้ เมื่อยอห์นกำลังกล่าวถึงว่า “บุตรทั้งหลาย” ของท่านดำเนินตามความจริง ก็ได้จำเป็นต้องหมายความว่ากายอัสได้รับเชื่อจากพันธกิจของยอห์น โดยอัครทูตยอห์นน่าจะชรามากแล้วในตอนนั้นและกายอัสก็น่าจะอายุน้อยกว่าท่านมาก จึงเป็นเรื่องธรรมชาติถ้ากายอัสจะมองว่ายอห์นเป็นเสมือนราวกับบิดาฝ่ายวิญญาณของเขา

เป็นเรื่องน่ายินดีเสมอสำหรับผู้รับใช้พระเจ้าที่จะได้ทราบว่าพวกพี่น้องที่ได้บังเกิดใหม่แล้วภายใต้การดูแลของเขากำลังเติบโตขึ้นเรื่อยๆในพระคุณ ดำเนินในความจริง และก้าวไปข้างหน้าสู่สิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า โดยส่วนตัวของผมนั้น ช่วงเวลานานกว่าหนึ่งในสี่ของศตวรรษแห่งการเทศนาพระกิตติคุณ ความยินดีในจิตใจของผมนั้นก็คือการได้หวนกลับไปยังคริสตจักรหรือชุมชนเดิมที่ผมได้เคยเทศนามาก่อนและได้พบว่าบรรดาผู้เชื่อที่ได้กลับใจรับเชื่อจากเมื่อครั้งก่อนนั้นกำลังดำเนินกับพระเจ้าเติบโตในพระคุณ และก้าวหน้าในฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นเรื่องที่ขุ่มฉ่ำจิตวิญญาณของผมเสมอในการได้พบว่าบรรดาผู้เชื่อที่ได้รับอิทธิพลจากผมเหล่านั้นกำลังมุ่งไปสู่สิ่งต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ไม่ว่าจะเป็นการอภิบาลคริสตจักร การกำกับดูแลดนตรีในคริสตจักร หรือกระทั่งการสอนรวีวารศึกษา หรือการใดใดที่เป็นการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อ

ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ

ข้อ 5 “ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำสิ่งใดแก่พี่น้องและแก่คนแปลกถิ่น ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ”

ในที่นี้ ยอห์นกำลังกล่าวอย่างเฉพาะเจาะจงมากยิ่งขึ้นถึงการงานแห่งความรักเมตตาและน้ำใจกว้างขวางของกายอัส ท่านกล่าวถึงความเอื้อเฟื้อของเขาและประกาศว่าเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะผู้เชื่ออย่างสัตย์ซื่อและบรรลุตามพระบัญญัติของพระคริสต์เกี่ยวกับการปฏิบัติตนของพี่น้องต่อพี่น้องด้วยกัน ไม่ว่าชายคนนี้ได้กระทำอะไรลงไปก็ตาม เขาได้กระทำอย่างดี และกระทำด้วยความเต็มใจของเขาและด้วยความจริงใจ ยอห์นไม่ได้กำลังประจบสอพลอเขา แต่ท่านคือ “สาวกผู้เป็นที่รัก” และท่านทราบดีว่าความรักย่อมให้กำเนิดความรัก โลกที่เย็นชาใบนี้จำเป็นต้องได้รับบัพติศมาในความรัก และต้องเป็นความรักชนิดที่ปราศจากความเห็นแก่ตัวและเต็มหัวใจของผู้คนให้เต็มไปด้วยการปรนนิบัติรับใช้กันและกัน

จะสังเกตได้ว่ายอห์นได้ชื่นชมกายอัส ไม่ใช่แค่เพียงเรื่องน้ำใจกว้างขวางและความรักเมตตาของเขาต่อ “พี่น้อง” เท่านั้น แต่ยังมีต่อ “คนแปลกถิ่น” อีกด้วย คือผู้คนที่เขาไม่เคยพบเจอมาก่อน อาจเป็นไปได้ว่าเป็นคนที่มาเยี่ยมเยียนคริสตจักร แต่ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าคนแปลกถิ่นเหล่านี้เป็นผู้เชื่อด้วยแน่นอน ดังนั้น พวกเขาก็เป็นพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย

ข้อ 6 “เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรถึงความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี”

พี่น้องที่เป็นพยานถึงความรักเมตตาของกายอัสเหล่านี้ย่อมเป็นพยานต่อยอห์น หรืออาจจะต่อทั้งที่ประชุมคริสตจักรเลย ก็เป็นได้ บางคนชี้ว่าคนเหล่านี้อาจเป็นพยานต่อคริสตจักรในเมืองเอเฟซัส

“...ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา...ท่านก็จะกระทำดี” ข้อความในตอนนี้นี้ยังสามารถแปลได้อีกว่า “...เขาเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ช่วยจัดส่งการเดินทาง...” การให้ความช่วยเหลือที่นี้อาจหมายถึงด้านการเงิน หรืออาจหมายถึงอาหาร การกินและสัมภาระต่างๆก็ได้ หรืออาจหมายความว่าพวกเขาได้ร่วมเดินทางไปส่งพี่น้องอีกกลุ่มหนึ่งเพื่อเป็นการหนุนใจและมี สามีคศีธรรมด้วยกันในระหว่างการเดินทางก็เป็นได้ แต่สิ่งที่เรารู้ก็คือกายอัสได้รับคำแนะนำให้ช่วยพวกเขาในทุกทางที่เป็นไปได้ และบัดนี้พวกเขากำลังจะออกเดินทางอีกครั้งและยอห์นก็ชื่นชมพวกเขาให้กายอัสฟังด้วย เป็นธรรมเนียมปกติของคริสตจักรท้องถิ่นต่างๆในยุคสมัยนั้นในการให้การต้อนรับดูแลพี่น้องผู้เชื่อที่เดินทางผ่านทางเมืองหรือชุมชนที่คริสตจักรนั้นอยู่ แต่น่าสังเกตในที่นี้ว่ายอห์นได้ชื่นชมพวกพี่น้องเหล่านี้ให้ครัวเรือนของกายอัสฟังแทนที่จะเป็นทั้งคริสตจักร เหตุผลสำหรับเรื่องนี้อยู่ในข้อที่ 9 และ 10 ยอห์นรู้ว่ากายอัสจะปฏิบัติต่อคนเหล่านี้เฉกเช่นพี่น้องคริสเตียน และจะช่วยเหลือพวกเขาอีกเหมือนอย่างที่เขาได้เคย ช่วยเหลือในครั้งแรกที่ได้พบกันในทุกทางที่เป็นไปได้ ดังนั้นเขาจึงควรที่จะ “กระทำดี” เพราะเขาจะได้มีโอกาสดูแลบรรดาผู้รับใช้ของพระเจ้า “ตามที่สมควรตามแบบอย่างของพระเจ้า” คือคนเหล่านั้นที่คู่ควรได้รับการสนับสนุน ความรัก และสามีคศีธรรม คือคนเหล่านั้นที่เป็นคนของพระเจ้า

ข้อ 7 “เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย”

“เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์” ในที่นี้บ่งชี้ไปถึงพระเจ้า หมายความว่าพี่น้องเหล่านี้ได้ออกเดินทางโดยมีแรง จูงใจอยู่ในงานของพระเจ้าและประโยชน์ของคริสตจักร ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ของพวกเขาเอง “เขาเหล่านั้นได้ออกไป” แน่แน่นอนว่า ข้อความนี้บ่งชี้ว่าพวกเขาได้ออกไปแล้วและกำลังอยู่ในระหว่างการเดินทางโดยพระนามของพระเจ้า เพราะเห็นแก่พระนามของ พระองค์

“...และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย” ในที่นี้รวมถึงทุกคนที่ไม่ใช่ชาวยิว คำว่า “ต่างชาติ” เป็นคำที่ถูกใช้บ่อยๆใน พันธสัญญาใหม่โดยเล็งถึงคนบาป และพบในเรื่องราวช่วงก่อนเหตุการณ์การตรึงกางเขนของพระเยซูคริสต์มากกว่าภายหลัง เหตุการณ์นั้น เพราะพระเยซูทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างทั้งสองฝ่ายลง บัดนี้ทั้งชาวยิวและชาวต่างชาตินั้นเป็นที่โปรดปรานใน สายพระเนตรของพระเจ้าอย่างเหมือนกัน และพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยชาวต่างชาติให้รอดเช่นเดียวกับชาวยิว ดู เหมือนว่าพี่น้องเหล่านี้มีความมั่นใจเกี่ยวกับการสนับสนุนต่างๆที่พวกเขาจะได้รับ รวมถึงตัวผู้ให้การสนับสนุนและน้ำใจที่ กว้างขวางนั้นๆแก่พวกเขาด้วย เมื่อพวกเขาออกไป พวกเขาตั้งใจที่จะไม่รับการช่วยเหลือทางการเงินใดใดเลยจากผู้ที่ไม่เชื่อ แต่ จะรับจากพี่น้องผู้เชื่อด้วยกันเท่านั้น

ในช่วงยุคสมัยแรก พวกเขาคือกลุ่มคนที่ตั้งใจจะประกาศพระกิตติคุณ “โดยไม่คิดเงิน” มิเช่นนั้นพวกเขาก็อาจจะถูก กล่าวหาว่าพวกเขาเทศนาเพียงเพราะจะได้เงินหรือสิ่งของต่างๆ ในช่วงปีแรกๆของการเดินทางทำพันธกิจของเปาโล ท่านก็ไม่ได้ รับสิ่งใดเลยจากบรรดาผู้ที่กลับใจรับเชื่อจากพันธกิจของท่าน แต่ท่านสนับสนุนตนเองด้วยการประกอบวิชาชีพอของท่านในการ เป็นช่างทำเต็นท์ อย่างไรก็ตาม ในช่วงปีหลังๆท่านได้สั่งสอนคริสตจักรต่างๆเกี่ยวกับการดูแลพี่น้องและการรวบรวมเงินถวาย

คนเหล่านี้ซึ่งยอห์นกล่าวถึงได้ปฏิเสธที่จะรับสิ่งใดใดจากคนต่างชาติ มิเช่นนั้นคำพยานของพวกเขาจะมีอุปสรรค ดังนั้น พวกเขาจึงสามารถประกาศพระกิตติคุณได้อย่างเต็มที่แก่ทุกคนและสามารถยืนยันได้ว่าพวกเขากระทำการโดยไม่มีค่าตอบแทน พระเจ้าของเราทรงสามารถที่จะสนับสนุนความจำเป็นทุกอย่างของเราได้ และจะทรงกระทำเช่นนั้นเมื่อเราเชื่อวางใจในพระองค์ อย่างหมดใจ เมื่อพระเยซูทรงส่งคนเจ็ดสิบคนออกไป พระองค์ได้ตรัสกับพวกเขาว่า “ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน” (ลูกา 10 : 7) เปาโลก็ได้กล่าวกับชาวโครินธ์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาว่า “คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยง ชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น” (1 โครินธ์ 9 : 14) เป็นแผนการและพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับวันแห่งพระคุณนี้ ที่บรรดาผู้เชื่อ

ฟังสนับสนุนงานของพระเจ้า เรามักถูกสอนให้กลัวถวายให้พระเจ้าโดยที่พระองค์จะทรงอวยพระพรและจัดเตรียมสำหรับเรา คริสเตียนควรถวายจากใจจริง ไม่ใช่เพราะเป็นกฎหรือข้อบังคับทางศาสนาหรือคณະนิกาย เราควรถวายเพราะเรารักพระเยซู และเราควรถวายด้วยใจกว้างขวาง โดยรู้ว่าผู้ที่ถวายมากก็จะมีภาระเก็บเกี่ยวมาก และถ้าเราถวายอย่างตระหนี่ก็จะได้เก็บเกี่ยวอย่างตระหนี่

ข้อ 8 “ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง”

ผู้เชื่อควรมีน้ำใจกว้างขวางต่อผู้เชื่อคนอื่นๆ เราควรให้ความบันเทิงใจ จัดเตรียมสิ่งจำเป็น และดูแลพวกเขาในทุกทางที่พวกเขามีความจำเป็นถ้าเราสามารถตอบสนองความจำเป็นนั้นๆได้ เราล้วนเป็นเพื่อนร่วมงานของพระเจ้าด้วยกัน เป็นอวัยวะของกายเดียวกัน เป็นสมาชิกของคริสตจักรแท้คริสตจักรเดียวซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐาน ไม่ควรมีความเห็นแก่ตัวในท่ามกลางผู้เชื่อ ถ้าเราเห็นพี่น้องคริสเตียนของเราสักคนที่มีความขัดสนหรือความจำเป็นใดใด เราก็ควรนับว่าเป็นเรื่องที่น่ายินดีที่จะได้ช่วยพี่น้องผู้นั้น ไม่ใช่เป็นหน้าที่ “เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง” เรากำลังช่วยเหลือกันในการประกาศความจริง และเมื่อเราถวายให้กับงานของพระเจ้า เราก็ไม่ควรรู้สึกว่าการกำลังถวายให้กับคนหรือโครงการ แต่ถวายแต่พระเจ้า เพื่อวัตถุประสงค์ในการเผยแผ่พระกิตติคุณและประกาศข่าวประเสริฐว่าพระเยซูทรงช่วยให้รอด และเมื่อเราให้การสนับสนุนคริสตจักรของเราและศิษยาภิบาลของเรา เราก็ได้มีส่วนในทุกๆดวงวิญญาณที่ได้รับการช่วยให้รอดจากพันธกิจนั้นๆด้วย

มัคนายกผู้มักใหญ่ใฝ่สูง

ข้อ 9 “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แต่ดีโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโตท่ามกลางพวกเขาหาได้รับรองเราไว้ไม่”

ยอห์นกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร” ข้อความนี้ทำให้ชวนนึกถึงการเยี่ยมเยียนครั้งก่อนเมื่อพวกพี่น้องเหล่านี้ได้ล่องหนไปเยี่ยมชุมชนและคริสตจักรที่กายอัสเป็นสมาชิกอยู่ เนื่องจากเป็นธรรมเนียมปกติสำหรับคริสตจักรท้องถิ่นในการต้อนรับดูแลคริสเตียนที่เดินทางผ่านท้องที่ของพวกเขา จึงเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับยอห์นที่จะชื่นชมคนเหล่านี้ให้คริสตจักรฟัง

“แต่ดีโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นใหญ่เป็นโต...” ผมไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าดีโอเตรเฟสเป็นมัคนายกในคริสตจักร แต่ผมเชื่อเป็นการส่วนตัวว่าเขาเป็น เรามีมัคนายกหลายคนที่ยำเกรงและดำเนินอยู่ในทางของพระเจ้า ถ่อมใจ และประกอบด้วยพระวิญญาณ แต่ก็ยังมีบางคนที่ตรงกันข้าม มัคนายกบางคนคิดว่างานของพวกเขาคือการจ้างหรือไล่นักเทศน์ออก และดำเนินกิจการต่างๆภายในคริสตจักรตามแนวทางที่ตนเองเห็นชอบ แต่ถ้าคนเหล่านี้ได้อ่านพระธรรมกิจการในบทที่ 7 พวกเขาจะรู้ว่าพันธกิจของเหล่ามัคนายกนั้นแตกต่างไปจากที่พวกเขา กำลังกระทำอยู่

ดีโอเตรเฟสไม่ได้ตระหนักถึงสิทธิอำนาจของยอห์นผู้เป็นที่รัก เขาไม่ยอมรับคำแนะนำของยอห์นในฐานะผู้มีสิทธิอำนาจในคริสตจักร พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าดีโอเตรเฟสมีตำแหน่งใดใดในคริสตจักรหรือไม่ แต่เรารู้ว่าเขาเป็นบุคคลที่มีอำนาจในคริสตจักรนั้นๆอย่างไม่ต้องสงสัย นี่เป็นหลักฐานจากอิทธิพลที่เขาได้อยู่ มีคนเช่นนี้อยู่มากในคริสตจักรท้องถิ่นทุกวันนี้ คือคนจำพวกที่ถ้าอยากจะทำให้พวกเขาบอกความจริงเมื่อถามว่าพวกเขาเป็นสมาชิกอยู่ในคริสตจักรหรือไม่ พวกเขาจะตอบว่า “ผมไม่ใช่สมาชิกของคริสตจักร แต่คริสตจักรเป็นของผม” มีคริสตจักรอยู่หลายแห่ง (และที่นำเศร้าสำหรับผม ผมเคยอยู่ในคริสตจักรแบบนั้นบางแห่งมาก่อน) ที่ไม่ได้ดำเนินกิจการต่างๆโดยพระเจ้า หรือโดยศิษยาภิบาล หรือแม้กระทั่งโดยคณະธรรมกิจ แต่โดยคนเพียงแค่มุคนเดียว บางครั้งคนๆนั้นก็เป็นผู้ชาย และในบางกรณีที่ยิ่งนำเศร้า คนๆนั้นเป็นผู้หญิง แต่ในสภาวาการณเช่นนั้น ทั้งคริสตจักรดำเนินไปตามที่คนๆนั้นสั่งการ ถ้าคนๆนั้นสั่งให้ไป ทั้งคริสตจักร ศิษยาภิบาล ไปจนถึงคณະธรรมกิจ ก็ต้องไปกันทั้งหมด ดีโอเตรเฟสก็เป็นดังคนๆนั้นในคริสตจักรเหมือนกัน เขาปฏิเสธคำขอของยอห์นและปฏิเสธที่จะยอมรับพวกพี่น้อง

ในภาษากรีกคำว่า “ผู้ยากจะเป็นใหญ่เป็นโต” นั้นเป็นคำเดียว และไม่ปรากฏในที่อื่นของพันธสัญญาใหม่เลย ความหมายตรงตัวของคำนี้ในภาษาเดิมนั้นแปลอย่างเรียบง่ายได้ว่า “ผู้ที่อยากเป็นลำดับแรก” คือคนที่ถ้าไม่รุ่งก็ร่วง แต่ไม่มีใครจะสามารถยกตนขึ้นหรือลูแก่อ่านาจได้ในคริสตจักรของพระเจ้า ทั้งศิษยาภิบาล มัคทายก และผู้นำคริสตจักร จะต้องไม่เป็น “เจ้านายที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า” (1 เปโตร 5 : 3)

ข้อ 10 “เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงคร้าย และเท่านั้นก็ยังไม่สะแก่ใจ เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหน้าซำยังกัดกันคนที่ใครจะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย”

จากข้อนี้ (และข้อที่ 14 ด้วย) ยอห์นได้วางแผนที่จะไปเยี่ยมเยียนกายอัสผู้เป็นที่รักและคริสตจักรที่เขาอยู่ และในการเยี่ยมเยียนนั้นท่านได้ประกาศว่า “ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา” คำแถลงนี้บ่งชี้ถึงข้อเท็จจริงที่ว่ายอห์นตั้งใจจะเผชิญหน้ารับมือกับชายคนนี้อย่างตรงตามแนวทางของคริสเตียนอันสมควรและโดยช่องทางที่สมควร เพื่อจะแน่ใจว่าเขาคนนี้จะได้รับการจัดการและลงวินัยความเห็นแก่ตัว ความหยิ่งยโส และจิตวิญญาณแห่งความมักใหญ่ใฝ่สูงในคริสตจักรของเขาด้วย ยอห์นไม่ได้กล่าวคำแถลงนี้ด้วยจิตวิญญาณที่ไม่ดี ท่านไม่ได้เป็นปฏิปักษ์กับคนๆนี้แต่อย่างใด แต่เป็นหน้าที่ของท่านในการจัดการกับคนที่ทำทนายอำนาจของพระวิญญาณต่อพี่น้องผู้เชื่อ หลายต่อหลายครั้งในพระกิตติคุณยอห์น (และเช่นกันในจดหมายฝากเหล่านี้) ท่านได้เน้นย้ำถึงความรักฉันทันพี่น้อง และถ้าเราไม่สามารถกระทำเช่นนี้ต่อพี่น้องในพระคริสต์ของเราได้ “ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้” (1 ยอห์น 3 : 17) บรรดาผู้นำและผู้รับใช้ในคริสตจักรต่างก็กระทำบาปเมื่อพวกเขาไม่ได้จัดการกับคนอย่างดีโอเตรเฟส สิ่งที่เขาได้กระทำนั้นได้ถูกกระทำอย่างเปิดเผยและทั้งคริสตจักรก็รับรู้ ดังนั้น เรื่องนี้จึงจำเป็นต้องได้รับการจัดการอย่างเปิดเผยและต่อหน้าที่ประชุมในคริสตจักรทั้งหมด

ใน 1 โครินธ์ 5 : 3 - 5 เราได้รู้ว่าเปาโลได้ปฏิบัติกรลงวินัยในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ และสิ่งนี้ก็ควรถูกปฏิบัติด้วยในทุกวันนี้ เป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างมาก

ยอห์นกล่าวถึงดีโอเตรเฟสว่าเขาได้ “พร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยถ้อยคำประสงคร้าย” คำกรีกในข้อนี้ที่แปลว่า “พร่ำกล่าว” ไม่ปรากฏในที่อื่นๆของพันธสัญญาใหม่เลย ความหมายของคำนี้แปลตรงตัวว่า “พูดอย่างไหลบ่า” คือคนที่พูดมากเกินไป เหตุโดยที่สื่อความอะไรไม่ได้เลย แต่ก็ยังคงเพ้อเจ้ออย่างไม่มิตถุประสงค์ในการที่พูดนั้น

ผมคิดว่าคุณคงจะเห็นด้วยกับผมว่าเรามีจิตวิญญาณอย่างดีโอเตรเฟสอยู่มากมายในคริสตจักรทุกวันนี้ ทั้งผู้ชายและผู้หญิง เราจำเป็นต้องอ่านคำตรัสของพระเยซูอีกครั้งในมัทธิว 12 : 36 “ฝ่ายเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การสำหรับถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา”

เราจำเป็นต้องฟังคำเตือนสติของยากอบอีกครั้ง “ดูเถิด เราเอาเหล็กบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆ ตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน เช่นนั้นแหละลิ้นก็เป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดโอ้อวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด และลิ้นนั้นก็เป็นไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าซึ่งตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายเป็นมลทินไป ทำให้วิถีแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟจากนรก เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก งู และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย” (ยากอบ 3 : 3 - 8)

คริสตจักรในทุกวันนี้มีคนที่ว่า พูดแบบโง่ๆ พูดไร้สาระ และพูดจางัดกันอยู่มากเกินไป ถ้าเราจะให้สมาชิกคริสตจักรคุกเข่าลงร้องทูลต่อพระเจ้าได้มากพอๆกับที่พวกเขาคุยโทรศัพท์ (หรือคุยลับหลังกับเพื่อนบ้านของพวกเขา) เกี่ยวกับพี่น้องและคริสตจักรของพวกเขา เราคงจะได้มีการฟื้นฟูที่ยิ่งใหญ่จนอาจขับไล่วิญญาณชั่วออกไปจากประเทศสหรัฐฯได้

สิ่งที่ดีโอเตรเฟสได้กระทำต่อพี่น้องนั้น เขาได้กระทำอย่างเปิดเผย และจากถ้อยคำภาษากรีกในที่นี่ดูเหมือนว่าเขายังคงพูดเช่นนั้นอยู่ ไม่คิดที่จะยับยั้งตน เขายังคงพร่ำกล่าวใส่ความยอห์น “ด้วยถ้อยคำประสงคร้าย” คำว่าประสงคร้ายในที่นี่หมายถึง อย่างชั่วร้าย ดังนั้น ดีโอเตรเฟสได้พูดถ้อยคำที่ชั่วร้ายมากมายต่อยอห์น คือถ้อยคำที่ให้ร้ายต่ออติพิลและตัวของสาวกผู้เป็นที่รักท่านนี้

“และท่านนั้นก็ยังไม่สาแก่ใจ” (ยังไม่พึงพอใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น) “เขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และหน้าซำยังกีดกันคนที่ใครจะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักรไปเสีย” ไม่ใช่พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับใครเลยในคริสตจักรที่จะถือครองอำนาจและมีอิทธิพลมากมายอย่างดีโอเตรเฟส และยอห์นตั้งใจที่จะเห็นว่ามี การลงมือทำบางสิ่งบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ จากถ้อยคำของยอห์นในที่นี่ดูเหมือนว่าพี่น้องบางคนในคริสตจักรนั้นตั้งใจที่จะต้อนรับบรรดาคนที่ยอห์นส่งไป แต่ดีโอเตรเฟสไม่ต้องการที่จะรับคนพวกนี้ และก็ไม่ต้องการให้คริสตจักรรับคนพวกนี้ด้วย และใครก็ตามในคริสตจักรที่ต้องการจะรับคนพวกนี้ก็ถูกข่มเหงและถูกขับไล่ออกจากคริสตจักร ทั้งหมดนี้เพราะอิทธิพลของดีโอเตรเฟส

ข้อ 11 “ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า”

เป็นที่แน่ชัดว่ายอห์นกำลังนึกถึงดีโอเตรเฟสอยู่ในใจในที่นี่ ภายฮัสเป็นพี่น้องผู้เป็นที่รักผู้ซึ่งมีคำพยานที่ดี และยอห์นก็กำลังเตือนสติเขาว่าอย่าให้การกระทำของดีโอเตรเฟสนั้นมีอิทธิพลต่อเขา อย่างไรก็ตาม ภายฮัสก็ไม่ควรถือเอาเรื่องนี้เป็นเรื่องส่วนตัวและพยายามจัดการคนที่มักใหญ่ใฝ่สูงคนนี้ด้วยตนเอง แต่ให้ยอห์นเป็นผู้ดูแลเรื่องนี้เมื่อท่านเดินทางมาเยี่ยมคริสตจักร ภายฮัสเป็นคนที่มามีอิทธิพลคนหนึ่งและเขาก็ได้แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณแบบคริสเตียนในทุกๆสิ่ง แต่ถึงกระนั้นยอห์นก็รู้ว่าชาตานั้นไม่ได้สนใจใครหน้าไหนเลย และคงจะเป็นความเสียหายยิ่งใหญ่ต่อคริสตจักรแน่ถ้ามันสามารถทำให้สมาชิกคริสตจักรผู้รักดีคนนี้ประพฤติตัวอย่างไม่สมกับที่เป็นคริสเตียนได้

“ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า” ภายฮัสเป็นคนจิตใจดี มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อพี่น้อง และน้ำใจและความดีงามที่แสดงออกมาของเขานี้ก็เป็นหลักฐานภายนอกว่าเขาเป็นคนของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขามนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้หนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่อจากต้นผักหนาม ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นยอมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ยอมให้ผลเลว ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้” (มัทธิว 7 : 16 - 18) ภายฮัสนั้นเกิดผลดี แสดงให้เห็นว่าเขามีจิตใจที่ชอบธรรม

“ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า” ต้นไม้เลวยอมให้ผลเลว ที่ผลเลวก็เพราะต้นนั้นเลว คนอย่างดีโอเตรเฟสอาจดู “เคร่งศาสนา” พวกเขาอาจอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่น แต่พวกเขาก็ไม่รู้จักพระเจ้า พวกเขาไม่ได้ยอมรับความจริงของพระเจ้า พวกเขาไม่ได้มองเห็นพระเจ้าด้วยสายตาแห่งความเข้าใจ พวกเขาเป็นลูกของชาตนั้น และดังนั้น การงานของพวกเขาจึงชั่วร้าย

ข้อ 12 “เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่แล้ว เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง”

มีคนที่ดีอยู่หลายคนในคริสตจักร พวกเขาไม่เหมือนกับดีโอเตรเฟส เดเมตรีอัสนั้นตรงกันข้าม เขามีคำพยานที่ดี “ได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง” และจากในที่นี่เราเข้าใจว่าเขาเป็นคนที่ดำเนินในทางของพระเจ้า ยอห์นก็รู้จักชายคนนี้แบบเป็นการส่วนตัว ท่านกล่าวว่า “เราเองก็เป็นพยานด้วย” และท่านสามารถบอกเล่าคำพยานเกี่ยวกับเดเมตรีอัส บุคคลผู้ได้รับการชื่นชมในคริสตจักรและในชุมชน ชายผู้ซึ่งดำเนินชีวิตคริสเตียนแบบวันต่อวัน

เดเมตรีอัสยังมีพยานคือ “ความจริงเอง” อีกด้วย เราอาจหลอกลวงผู้อื่นได้ แต่เราไม่อาจหลอกพระเจ้าได้ และนี่คือคนที่มีความพยานแห่งความจริงว่าเขาเป็นผู้ชอบธรรม เป็นผู้ที่อยู่ในทางของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นแค่เพียงชื่อเสียงภายนอกของเขาเท่านั้น แต่เป็นความจริง เป็นการดำเนินชีวิตประจำวันซึ่งประกาศให้ตัวเขาเองว่าเขาเป็นคนดี ไม่มีที่ติเลย

“และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง” ยอห์นก็มีคำพยานเช่นนี้ จากเท่าที่พระวจนะของพระเจ้าได้บอกกับเรา ไม่มีเรื่องความบาปหรือความผิดใดๆถูกบันทึกถึงท่านเลย ท่านอยู่กับพระเยซูขณะเมื่อสาวกคนอื่นๆหลบหนีเอาชีวิตรอดด้วยความกลัว แต่ท่านยืนอยู่กับมารดาของพระเยซูเมื่อองค์พระผู้ช่วยให้รอดทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขน สำหรับสาวกผู้เป็นที่รักคนนี้ พระเจ้าได้ทรงใช้ท่านสำหรับการเขียนพระธรรมห้าเล่มในพันธสัญญาใหม่ เป็นพระธรรมห้าเล่มที่สำคัญมากในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงประทานพระกิตติคุณให้เราเล่มหนึ่งผ่านทางยอห์น (หนังสือแห่งความรอด) จดหมายฝากฉบับแรกของยอห์น (หนังสือแห่งความชื่นชมยินดี) จดหมายฝากฉบับที่สองและสามซึ่งพูดถึงเรื่องความจริงและความรักอันพี่น้อง และพระธรรมวิวรณ์ ข้อความสุดท้ายของพระเจ้าถึงมนุษยชาติ จึงนับได้ว่ายอห์นนั้นเป็นอัครทูตที่ไม่ธรรมดาเลย

ข้อ 13 “ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา”

ในที่นี้เราได้พบข้อความที่แทบจะเหมือนกันกับตอนท้ายของจดหมายฝากฉบับที่สอง ยอห์นมีเรื่องหลายเรื่องอยู่ในใจของท่าน เป็นเรื่องที่ท่านต้องการจะบอก แต่ท่านปรารถนาที่จะรอคอยและได้บอกกล่าวแบบหน้าต่อหน้ากับเพื่อนและพี่น้องผู้เป็นที่รักผู้นั้นมากกว่า เรื่องบางเรื่องนั้นพูดดีกว่าเขียน เรื่องบางเรื่องนั้นเป็นการดีกว่าที่จะได้บอกกันแบบหน้าต่อหน้า เรื่องระหว่างผู้เชื่อด้วยกันหลายๆเรื่องสามารถคุยถกกันได้ดีกว่าการเพียงแค่ส่งจดหมายตอบรับหรือคุยทางโทรศัพท์ ด้วยเหตุนี้ จึงมีเรื่องอีกหลายเรื่องที่ยอห์นยังเก็บไว้ในใจของท่าน ซึ่งสามารถรอเวลาจนกว่าเมื่อท่านจะได้ไปเยี่ยมเยียนกายอัสและคริสตจักร แล้วจึงจะเป็นเวลาที่สิ่งเหล่านั้นจะถูกบอกกล่าวอย่างเป็นทางการส่วนตัว

ข้อ 14 “แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่าจะได้พบท่านในเร็วๆนี้ และจะได้พูดกันต่อหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหายของเราฝากคำคำนับมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหายแต่ละคนตามชื่อของเขานั้น”

ยอห์นมีแผนที่จะไปเยี่ยมเยียนชุมชนและคริสตจักรแห่งนี้ในเวลาอีกไม่นานอย่างแน่นอน ยิ่งเมื่อเกิดเรื่องขึ้นที่นั่นก็ยิ่งต้องไปหาและแก้ไขสิ่งต่างๆอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ยอห์นเชื่อในการทำตามแนวทางของพระคัมภีร์ และแนวทางของพระคัมภีร์คือการเผชิญหน้ากับปัญหาและแก้ไขอย่างไม่รีรอแม้กระทั่งก่อนที่เราจะนำเครื่องบูชาของเรามาถวายต่อพระเจ้าเสียอีก ตามที่พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน” (มัทธิว 5 : 23 - 24)

“บรรดาสหายของเราฝากคำคำนับมายังท่าน” ไม่เป็นที่สงสัยเลยว่ายอห์นมีเพื่อนสนิทหลายคน และจากข้อที่เราเพิ่งจะศึกษาไปนี้ กายอัสและเดเมตรีอัสก็คงจะเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ พวกเขาและยอห์นคงจะมีเพื่อนร่วมกันหลายคน และกลุ่มเพื่อนที่รู้จักร่วมกันเหล่านี้เองที่ยอห์นกำลังกล่าวถึง

“ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหายแต่ละคนตามชื่อของเขานั้น” ในขณะที่ยอห์นกำลังคิดถึงคริสตจักรโดยรวมอย่างไม่ต้องสงสัย ท่านก็จดจำพี่น้องในองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านอย่างเป็นรายบุคคลด้วยเช่นกัน เราในทุกวันนี้ล้วนขาดการให้ความสนใจแบบเป็นรายบุคคล พระเจ้าทรงรักโลก แต่พระองค์ก็ทรงรักปัจเจกบุคคลด้วย พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของโลก แต่พระองค์ทรงเรียกแต่ละคนให้รับใช้พระองค์ พระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ทีละคนๆ เราก็ควรมองดูพี่น้องผู้เชื่อของเราในฐานะปัจเจกบุคคลด้วย เราควรรักพวกเขาอย่างเป็นทางการรายบุคคล และเรียกชื่อของพวกเขาแต่ละคนได้

จากจดหมายฝากฉบับที่สามนี้ เราได้เรียนรู้ว่าคริสเตียนไม่สามารถมีชีวิตอยู่แต่ในโลกแคบๆของความเห็นแก่ตัวได้ เป็นความรับผิดชอบของเราที่จะอธิษฐานเผื่อพี่น้องชายหญิงในพระคริสต์ของเรา และปรารถนาความสุขความจำเริญขึ้นสำหรับพวกเขา พระเยซูทรงรักโลก พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อโลกนี้และเราก็ควรพยายามให้มากที่สุดในการช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่เหมือนกับเรา ที่เป็นสมาชิกในครอบครัวของพระเจ้า

ยอห์นได้พบความชื่นชมยินดีอันยิ่งใหญ่ในการได้รู้ว่าบรรดาลูกๆในความเชื่อของท่านนั้นดำเนินชีวิตอย่างคริสเตียนแท้ ดำเนินอยู่ในความจริงและในความรักของพระเจ้า ประพฤติปฏิบัติหน้าที่ในการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อคริสเตียนคนอื่นๆด้วยกัน

เรายังได้เรียนรู้จากจดหมายฝากฉบับนี้อีกด้วยว่าเป็นหน้าที่ของคริสเตียนเช่นเดียวกับที่เป็นสิทธิพิเศษ ในการให้การสนับสนุนคนที่เดินทางโดยเห็นแก่พระกิตติคุณ ไม่ว่าจะเป็มิชชันนารี ผู้รับใช้ นักประกาศ หรือใครก็ตามที่เทศนาพระกิตติคุณ และประกาศข่าวประเสริฐแห่งความรอด เราควรมีเสรีภาพในการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แก่พวกเขา จัดเตรียมอาหารและที่พักให้เมื่อพวกเขาเดินทางผ่านมา จดจำไว้เสมอว่าสิ่งใดๆที่เราได้กระทำแก่เขาก็เหมือนกระทำแก่พระเจ้า เพราะพวกเขาเป็นผู้แทนของพระองค์ในการกล่าวความจริง เราควรจะมีหัวใจที่เต็มใจมีส่วนร่วมสนับสนุนบรรดามิชชันนารีที่ได้นำพระกิตติคุณไปถึงกลุ่มคนที่ยังไม่เคยได้ยินมาก่อน ไม่ว่าจะเป็นภายในประเทศหรือในต่างแดน เราต้องการความมีน้ำใจกว้างขวางแบบคริสเตียนระหว่างคริสตจักรด้วยกันเป็นอย่างมากในทุกวันนี้ เพราะมีความเห็นแก่ตัวมากมายเหลือเกินในท่ามกลางหมู่คริสเตียน คือถ้าเป็นคนที่เป็นพวกเดียวกันกับเรา เราจึงจะช่วย ถ้าไม่ใช่ เราจะไม่มีใจหรือขับไล่ออกไป ซึ่งแท้จริงไม่ควรเป็นเช่นนี้เลย

ในจดหมายฝากฉบับที่สามฉบับนี้ เราได้เห็นตัวอย่างของปัญหาที่คนหนึ่งคนสามารถก้าวขึ้นในคริสตจักรได้ และเราได้เรียนรู้ว่าคนเช่นนั้นไม่ควรได้รับอนุญาตให้ร่วมสามัคคีธรรมและควรได้รับการจัดการ แต่เรื่องนี้ก็ควรจะทำตามหลักการของคริสเตียนและพระวาทะของพระเจ้า การลงวินัยในคริสตจักรควรปฏิบัติตามกรอบของคริสเตียนที่มีรากฐานจากพระคัมภีร์ ไม่ใช่ด้วยโทสะหรือด้วยเจตนาที่จะ “เอาคืนให้สาสม”

หลังจบเรื่องจิตวิญญาณแห่งความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงของคนบางคนอย่างดิโอเตรเฟส เป็นที่น่าชื่นใจสักเท่าใดที่ได้อ่านเรื่องของคริสเตียนอย่างกายอัสและเดเมตรีอัส เราควรตามแบบอย่างของคนเหล่านั้นในเรื่องการดี เราต้องการคนเช่นนี้อีกจำนวนมากในคริสตจักรทุกวันนี้ คือคนที่มีความซื่อสัตย์ เอาใจใส่ มีความรัก เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นมิตรกับคนแปลกหน้า และพร้อมช่วยเหลือทุกคนที่ต้องการความช่วยเหลือ ผมขอย้ำอีกครั้ง โลกที่น่าสงสาร เห็นแก่ตัว และแล้งน้ำใจใบนี้ จำเป็นต้องได้รับบัพติศมาด้วยความรักของพระเจ้า ยิ่งมีความรักและความไม่เห็นแก่ตัวมากขึ้นเท่าไรในท่ามกลางคริสเตียน ก็ยิ่งทำให้โลกนี้เป็นที่ที่น่าอยู่มากขึ้นมากเท่านั้น

ผมสงสัยว่า ถ้ายอห์นจำเป็นจะต้องเขียนจดหมายถึงคุณและผมบ้าง ท่านจะสามารถกล่าวคำชมเชยและให้คำพยานที่ดีอย่างที่ท่านได้ทำกับกายอัสและเดเมตรีอัสได้หรือไม่? หรือท่านจะต้องตำหนิติเตียนเราที่มีจิตวิญญาณแบบดิโอเตรเฟส? ขอพระเจ้าทรงช่วยเราในการค้นดูในจิตใจของเราเอง และขอพระองค์ทรงขจัดเอาความน่ารังเกียจ เห็นแก่ตัว และโลกียวิสัยในตัวเราให้หมดสิ้น และทรงเติมเราให้เต็มเปี่ยมด้วยความรักและพระวิญญาณของพระองค์ ขอให้พวกเราเป็นดังจดหมายฝากที่มีชีวิตซึ่งทุกๆคนจะสามารถอ่านได้ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ผมขอจบชุดบทเรียนนี้ด้วยคำอธิษฐานว่า :

ข้าแต่พระเจ้า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ดำเนินชีวิตวันต่อวัน

ในหนทางแห่งการรู้จักปฏิเสธตนเอง

จนกระทั่งว่าแม้ในยามที่ข้าพระองค์คุกเข่าลงอธิษฐาน

คำอธิษฐานของข้าพระองค์ก็จะกล่าวเพื่อผู้อื่น